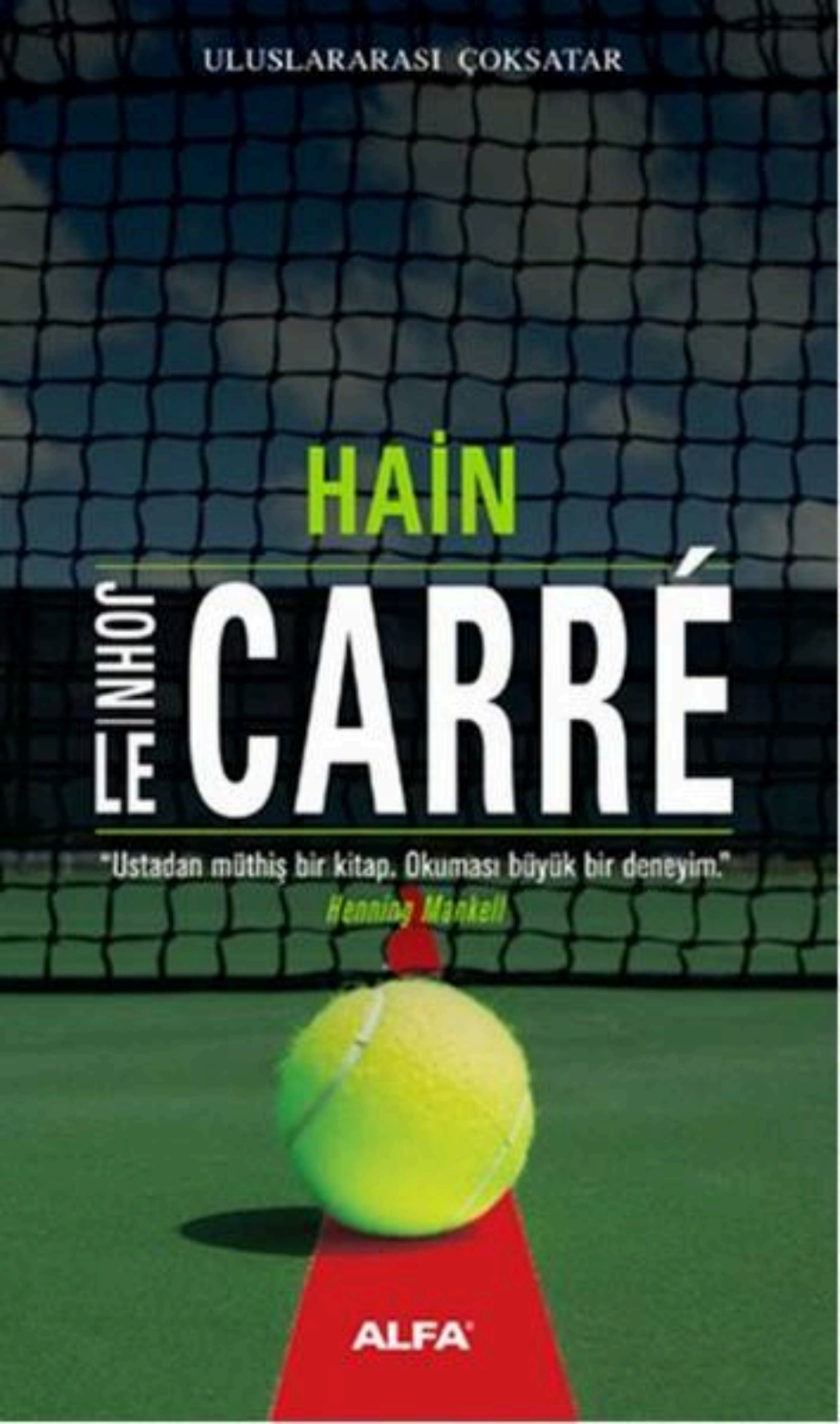
ULUSLARARASI ÇOKSATAR

HAİN

JOHN LE CARRÉ

"Ustadan müthiş bir kitap. Okuması büyük bir deneyim."
Henning Mankell

ALFA

2812 | ALFA | ROMAN | 142

HAİN

JOHN LE CARRÉ

1931'de doğan John le Carré, Berne ve Oxford Üniversitelerini bitirdikten sonra beş yıl İngiliz Dışişleri Bakanlığında hizmet verdi. Bu dönemde üç roman yazdı: *Ölümüne Davet, Taahhüten Ölüm* ve *Soğuktan Gelen Casus*. Üç romanda da George Smiley karakteri yer alıyordu. Smiley karakteri daha sonra *The Looking Glass War*'da da yer alacak ve *Köstebek, Bir Öğrenci Gibi* ve *İnsancıklar*'dan oluşan "Karla" üçlemesinde de başrolü üstlenecekti. John le Carre'in son romanları arasında *Bahçıvan, Aranan Adam* ve 2010'da yayımlanan *Hain* yer alıyor.

ESAT ÖREN

1949 yılında Ankara'da doğdu. TED Ankara Koleji ve Ankara Üniversitesi D.T.C.F. İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Çeşitli büyükelçilikler ve TRT'de mütercimlik yaptıktan sonra 1975 yılında Deniz Kuvvetleri Komutanlığına katıldı ve 1993 yılına kadar Deniz Lisesinde İngilizce öğretmenliği yaptı. Altı yıllık editörlük deneyiminden sonra 1999-2007 arasında FMV Işık Üniversitesinde İngilizce öğretmeni ve yönetici olarak çalıştı. Altmış kadar çeviri kitabı yayımlanmıştır. Devlet Tiyatroları tarafından 1993 yılında sahnelenen bir oyun çevirmiştir

Hain
© 2014, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Our Kind of Traitor
© 2010, David Cornwell

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Merve Çay
Kapak Tasarımı Elif Çepikkurt
Sayfa Tasarımı Zuhal Turan

ISBN 978-605-171-124-9
1. Basım: T 2015

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29
Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Fatih-İstanbul
Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika no: 10905

HAİN

JOHN LE CARRÉ

Çeviren
Esat Ören

ALFA | ROMAN

Film yapımcısı, sihirbaz, onurlu adam
Simon Channing Williams'ın anısına

Neden?

Dışarıdan bakıldığında hayatı üst düzey akademik başarılarla doluydu. Ortaokul öğretmeni bir anne babanın oğlu olarak devlet okullarında okumuş, Londra Üniversitesi'nden onur derecesiyle mezun olduktan sonra Oxford'a gelmiş ve zengin, başarıya odaklı köklü bir üniversitenin akademik kadrosunda üç yıllık bir görevle ödüllendirilmişti. Geleneksel olarak İngiliz üst sınıflarına ait olan önadı, on dokuzuncu yüzyılda yaşamış aykırı bir Metodist piskopos olan Huddersfield'lı Arthur Peregrine'den geliyordu.

Sömestr döneminde ders vermediği zamanlarda krosta ve birçok spor dalında başarılar kazanmıştı. Boş zamanlarında bir gençlik kulübündeki etkinliklere yardım ediyor, tatillerini en zorlu doruklara tırmanarak geçiriyordu. Ne var ki, üniversitesi onu kadroya almayı –ya da şu anki ekşimik ruh hali içinde, ömür boyu tutsaklığı– önerdiğinde, burun kıvırmıştı.

Yine soralım: Neden?

Geçen sömestrde "İngiltere Boğuluyor mu?" başlığı altında George Orwell'i konu alan bir dizi ders verirken anlattığı şeyler onu telaşlandırmıştı. Orwell 1930'larda onu usandıran aşırı beslenmiş seslerin, tökezletici becerisizliklerin, savaş çıkarma ve her şeyi kendine hak sanma hastalığının 2009 yılında da aynı coşkuyla tekrarlanacağını duysaydı, inanır mıydı acaba?

Karşısında ona boş gözlerle bakan öğrencilerden herhangi bir karşılık alamayınca, cevabı kendisi verdi: *Hayır*, Orwell buna *asla* inanmazdı. Ya da inansaydı, sokaklarda tepki gösterir, ortalıkta kırılmadık cam bırakmazdı.

Bu konuyu uzun zamandan beri sevgilisi Gail'e, kızın aslında beş parasız babasından miras kalan Primrose

Hill'deki dairesinde, doğum günü yemeğinden sonra yatarlarken açmıştı.

"Öğretim üyelerinden hiç hoşlanmam, kendim de onlardan biri olmak istemiyorum. Akademisyenlerden de hiç hazzetmem ve eğer o lanet cüppeyi bir daha giymek zorunda kalmazsam, kendimi özgür hissedeceğim," diye söylenmişti omzuna rahatça dökülmüş altın kahve saçlara doğru.

Halden anlayan tondaki bir mırıltıdan başka cevap almayınca devam etmişti:

"Sıkıntıdan patlayan, tek hedefleri bir an önce diploma almak, düzüşmek ve zengin olmaktan ibaret bir grup lisans öğrencisine Byron, Keats ve Wordsworth hakkında tıraş kesmek mi? Bunu yaptım. Yeter artık. Bıktım!"

Sonra da çıtayı yükseltti:

"Bu ülkede kalmamı *gerçekten* sağlayacak tek şey, kanlı bir ihtilaldir."

Tanrı vergisi bir güzelliğe sahip olsa da uslanmaz bir laf ebesi olan –bazen bu özelliği hem kendisi hem Perry için sorun yaratabilen– başarılı avukat Gail o olmadan hiçbir ihtilalin tam anlamıyla gerçekleşmeyeceğini söyledi.

İkisi de *pratikte* yetimdi. Perry'nin anne babası yüce gönüllü Hıristiyan sosyalistleri olarak son derece sade bir hayat yaşamışlardı. Oysa Gail'in ailesi çok farklıydı. Sevimli ama başarısız bir aktör olan babası alkolden, günde üç paket sigara içmekten ve dik başlı karısına yersiz aşkından erken yaşta ölmüştü. Daha az sevimli bir aktrist olan annesi, Gail on üç yaşındayken evi terk etmiş, bir kameramanla Costa Brava'da başka bir hayata yelken açmıştı.

Perry'nin üstüne sinen akademik tozlardan silkinmek gibi hayati bir kararı verirken –bütün hayati kararları

gibi bundan da geri dönüş yoktu– ilk tepkisi köklerine dönmek oldu. Dora ve Alfred'in tek oğulları, onların inançları doğrultusunda ilerleyecekti. Öğretmenlik kariyerine annesiyle babasının zorunlu olarak bıraktıkları yerden bir daha başlayacaktı.

Burnu havada entelektüel rolü oynamayı bırakıp öğretmenlik eğitimi alacak ve ülkenin yoksul bir bölgesinde ortaokul öğretmenliği yapacaktı.

Orta sınıf refahına bir bilet diye görenler yerine kendi kendine yeten insanlar olmak için ona ihtiyaç duyan öğrencilere temel bilgileri ve istedikleri herhangi bir sporu öğretecekti.

Ne var ki, Gail bu gelecek planı karşısında Perry'nin tahmin ettiği kadar telaşlanmamıştı. Her ne kadar Perry *zorlu bir hayatın tam ortasında* olma kararı vermişse de, hâlâ kendisiyle barışık olmayan bir yanı vardı ve bu yanma Gail hiç yabancı değildi.

Evet, ilk tanıştıklarında okulda olan Londra Üniversitesi'nde kendi kendini cezalandıran; T. E. Lawrence gibi tatillerinde bisikletiyle Fransa'ya gidip yorgunluktan bitap düşene kadar pedal çeviren bir Perry vardı karşısında.

Evet, dağcılık serüvenleri yaşayan, yeğenleriyle Noel'de oynadığı çocuk oyunlarından tut da futbol maçlarına ve katıldığı her türlü yarışa kadar mutlaka kazanmayı hedefleyen bir Perry vardı.

Ama bir de hovarda yanı olan, kimi zaman kendini lüks zevklere kaptırıp sonra çabucak tavan arasındaki odasına kaçan bir Perry vardı. İşte bu Perry, o mayıs sabahının erken saatlerinde Antigua'daki en iyi tatil tesisinin en iyi tenis kortundaydı; güneş henüz oynamayı zorlaştıracak kadar yükselmemişti. Kortun karşı tarafında Rus Dima, seyirci olaraksa siyah elbiseler içindeki, gülümsememeye ve konuşmamaya topluca yemin etmiş gibi görünen, izlemek zorunda oldukları

maçla hiç ilgilenmeyen bir grup adam ve geniş kenarlı şapkasını takmış, pek az yerini kapatan ipek kıyafeti içinde, mayosuyla Gail vardı.

Gail'e göre Karayip serüveninin Perry'nin fevri bir şekilde hayati kararını vermesinden önce planlanmış olması iyi bir şanstı. Plan, Perry'nin babasının, iki yıl önce annesini de yolcu eden kansere yenik düştüğü o karanlık kasım ayında yapılmıştı. Kalan mütevazı mirasla barışık olmayan Perry her şeyi yoksullara mı bağışlasam diye kararsızlık içinde tereddüt ediyordu. Ama Gail'in yıpratıcı mücadelesi sonunda güneşli bir yere, hayatta bir kez olabilecek bir tenis tatiline çıkmaya karar vermişlerdi.

Hiçbir tatil daha iyi planlanamazdı, çünkü tatilleri başladığı andan itibaren çok daha büyük kararlarla yüzleşmek zorunda kalacaklardı:

Perry hayatına nasıl bir yön verecekti ve bunu birlikte mi yapmaları gerekiyordu.

Gail barodan ayrılıp hiçbir şey düşünmeden onunla serüvenlere mi atılsaydı, yoksa Londra'daki göz kamaştırıcı kariyerine mi devam etseydi?

Ya da belki artık kariyerinin, çoğu genç avukatın kariyerinden daha parlak olmadığını itiraf etme zamanı mıydı? Bu nedenle Perry'nin onca zamandan beri ısrar ettiği gibi hamile mi kalsaydı?

Ve Gail'in ya hınzırlığından ya da kendini savunma içgüdüsünden, önemli soruları önemsiz sorulara çevirme alışkanlığı vardı; şüphesiz ikisi de ayrı ayrı veya birlikte hayatın yol ayrımına gelmişlerdi ve adamakıllı düşünmeleri gerekiyordu. Bunun için de Antigua tatili ideal ortamı sağlayacak gibi görünüyordu.

Uçakları rötarlı kalktığı için otellerine vardıklarında vakit gece yarısını geçmişti. Otelin her an hazır ve

nazır olan yöneticisi Ambrose onlara kulübelerini gösterdi. Geç saatte uyanıp balkonda kahvaltı ettiler. Hava tenis oynanamayacak kadar ısınmıştı. Dörtte üçü boş olan plajda yüzdüler, havuz başında sıkı bir öğlen yemeği yedikten sonra seviştiler; saat altıda dinlenmiş ve keyifli bir halde tenis oynama arzusuyla profesyonel malzemelerin satıldığı dükkâna gittiler.

Uzaktan bakılınca bu tatil tesisi iki kilometre genişliğinde, ince kumlarla kaplı, at nalı biçiminde bir alana yayılmış beyaz kulübelerden oluşuyordu. Tesisin iki tarafta sınırlarını kayalık bir burunla etrafa yayılmış bodur bir orman belirliyordu. Bunların arasında gürültücü yatların yanaşmasını önleyen mercan kayalıkları ve parlak renkli dubalar vardı. Tepe yamacının kuytu düzlüklerindeyse şampiyona standartlarındaki tenis kortları bulunuyordu. Etrafı çiçekli çalılarla süslü taş basamaklı merdiveni çıkınca malzeme dükkânına ulaşılıyordu. İçeriye adım atınca insan kendini bir tenis cennetindeymiş gibi hissediyordu, Perry de Gail de bundan dolayı burayı seçmişti.

Beş kort ve bir merkez kort vardı. Turnuva topları yeşil buzdolaplarında saklanıyordu. Cam vitrinler içinde teşhir edilen gümüş turnuva kupalarının üstünde geçen yılın şampiyonlarının adları yazılıydı; aşırı kilolu Avustralyalı profesyonel Mark'ın adı da kupalardan birinin üstündeydi.

"Ne düzeyde oyuncu olduğunuzu sorabilir miyim?" diye sordu Mark; Perry'nin güngörmüş raketlerine, kalın beyaz çoraplarına, yıpranmış, fakat hâlâ kullanılabilir tenis ayakkabılarına ve Gail'in yakasına bakarken.

İlk gençliklerini aşmış, fakat hâlâ hayatlarının baharında olan Perry ve Gail dikkatleri çekecek kadar şık bir çiftti. Doğa Gail'e uzun, kuvvetli ve biçimli bacaklar, dik ve küçük memeler, kıvrak bir vücut, pürüzsüz

bir cilt, parlak sarı saçlar ve hayatın en karanlık köşelerini bile aydınlatabilen bir gülümseme bahşetmişti. Perry ise sırık gibi vücuduyla ilk bakışta sanki eklemleri yerinden çıkmış gibi görünürdü; uzun bir boynu ve dikkat çekecek kadar çıkıntılı bir âdemelması vardı. Yürüyüşü her an tökezleyecek gibiydi ve kepçe kulaklıydı. Devlet okulunda okurken ona zürafa adı takılmıştı, ama bunu dile getirme hatasını yapanlar hemen derslerini almıştı. Fakat yetişkin bir erkek olduğunda –kendiliğinden gelen ve bu yüzden daha etkileyici olan– bir zarafet kazanmıştı. Kıvırcık kumral saçlara, geniş ve çilli bir alna ve ona şaşkın bir melek havası veren gözlüklü iri gözlere sahipti.

Perry'nin kendisini yeterince tanıtabileceğine güvenmeyen Gail, her zamanki gibi onu koruması altına alıp dükkân sahibinin sorusuna kendisi cevap verdi.

"Perry, Queen's Turnuvası'nda elemelerde oynar, bir kere de ana tabloya girdi, değil mi sevgilim? Bir ara Masters klasmanına bile girmiştin ki, bu da kayakta bacağını kırıp altı ay tenis oynamadıktan sonra olmuştu," dedi Gail gururla.

"Cüretimi bağışlarsanız, ya siz hanımefendi?" diye sordu aşırı saygılı profesyonel Mark; "hanımefendi" kelimesini vurgulaması Gail'in pek hoşuna gitmedi.

"Ben onun tavşanıyım," dedi soğuk bir ifadeyle. "Hiç de değil," diyerek Perry hemen tepki gösterdi. Avustralyalı profesyonel kuşkuyla koca kafasını iki yana sallayıp dişlerini gıcırdattıktan sonra önündeki deftere baktı.

"Burada size denk olabilecek bir çift var. Hemen belirteyim, buradaki diğer müşterilerime göre biraz fazla sosyetiktirler, ama aralarından seçim yapabileceğim çok kişi de yok. Belki iyi bir dörtlü olabilirsiniz."

Rakipleri Bombay'dan balayı için gelmiş Hintli bir çift çıktı. Merkez kort dolu olduğu için 1 numaralı kor-

ta çıktılar. Az sonra, oradan geçenler ve başka kortlarda oyunlarını bitirenler gelip onların ısınmalarını seyretmeye başladı. Arka çizgiye gelen toplara yapılan rahat vuruşlar, ciddiye alınmayan ve rakibi geçen vuruşlar, filede karşılık görmeyen smaçlar. Kura atışını Perry ve Gail kazanınca ilk servisi Gail attı. Gail iki defa çift hata yapınca ilk oyunu kaybettiler. Hintli gelin de aynı hataları yaptı ve oyun berabere oldu.

Perry'nin servisiyle gerçek oyun kalitesi ortaya çıktı. İlk servisi öylesine sert ve yüksekti ki rakibinin yapabileceği bir şey yoktu. Perry dört servisle oyunu bitirdi. Seyirci sayısı artıyordu; oyuncular genç ve güzeldi; top toplayıcı çocuklar bile işlerini daha büyük bir hevesle yapıyorlardı. Birinci setin sonlarına doğru profesyonel Mark şöyle bir bakmak için geldi, ama tekrar dükkânına dönmeden üç oyunu sonuna kadar seyretti.

Uzun süren ikinci set sonunda skor 1-1 oldu. Üçüncü ve son sette Perry ve Gail 4-3 öne geçtiler. Gail ağırdan almaya çalışsa da Perry'nin gözünü hırs bürümüştü. Hintli çift başka set kazanamadan maç sona erdi.

Seyirci kalabalığı dağılırken dört oyuncu file önünde bir araya gelip birbirlerini kutladılar, rövanş maçı için gün belirledikten sonra o akşam barda kadeh tokuşturmak üzere sözleştiler. Hintli çift korttan ayrılırken Perry ve Gail de malzemelerini toplamaya başladı.

Onlar bu işle meşgulken Avustralyalı profesyonel yanında kaslı, geniş göğüslü, bileğinde elmas taşlı bir Rolex saat olan ve eşofman altı karın hizasında büzme iple fiyonk yapılmış, başı tamamen saçsız bir adamla korta geldi.

Perry'nin neden önce adamın karnındaki fiyongu fark edip de geri kalanını görmeyişinin basit bir açıklama-

sı vardı. Tam o anda tabanları iple örülmüş plaj ayakkabılarını giymek için tenis ayakkabılarını çıkarmakla meşguldü; adının seslenildiğini işitince hâlâ iki büklüm durumdaydı. Bütün uzun boylu adamların yaptığı gibi, o da başını ağır ağır kaldırırken gözüne ilk çarpan şey birbirinden ayrı duran ve neredeyse bir kadınınki kadar küçük, deri espadrilli ayaklar, ardından da gri eşofman altı içindeki tıknaz bacaklar ve pantolonu tutan fiyonklu büzme ip oldu. Bu ip sorumlu olduğu alanın büyüklüğüne uygun olarak çift düğümle bağlanmıştı.

Fiyongun üstünde kırmızı bir gömlek içinde bir göbek ve devasa bir gövde vardı. Göğüs kısmıyla karın kısmını birbirinden ayırmanın imkânı yoktu. Gömleğin yakası Doğu stiliydi ve rahiplerinkini andırıyordu, ama o kaslı boyun varken iki yakanın bir araya gelmesi mümkün olamazdı.

Ve o yakanın üstünde bir yana doğru davetkâr bir ifadeyle eğilmiş, kaşları kalkık elli yaşlarında bir adamın ışıltılı kahverengi gözleriyle, bir yunus gülümsemesi yayılmış kırışıksız yüzü vardı. Yüzün kırışıksız olması tecrübesizliği değil tam aksini belirtiyordu.

"Perry, izninle sizi iyi bir dostum ve müşterim olan Bay Dima'yla tanıştırayım," dedi Mark sesine törensel bir hava katarak. "Dima oyununuzu çok beğendi. Yanılıyor muyum, efendim? İyi bir tenis uzmanı olarak oyununuzu büyük bir beğeniyle izledi."

"Maça var mısın?" diye sordu Dima, dik durunca ona tepeden bakan Perry'ye kahverengi ve mahcup bakışını sürdürerek.

"Selam," dedi Perry, hâlâ kesik kesik soluyarak terli elini uzattı. Dima'nın eli tombullaşmaya yüz tutmuştu; başparmağının ekleminde yıldız gibi görünen bir dövme vardı. "Bu da suç ortağım Gail Perkins," diye ekledi ardından, konuşma temposunu biraz düşürme ihtiyacı hissederek.

Dima bir karşılık veremeden Mark dilini şaklattı. "Suç mu, Perry? Bu adam inanılmaz biri Gail. Kortta çok müthiş bir performans gösterdiniz. Backhand'le attığın rakibi geçen vuruşlar harikaydı, değil mi Dima? Dükkândan seyrediyorduk. Kapalı devreden."

"Mark, Queen's Turnuvası'nda oynadığını söyledi," dedi Dima yüzünde hâlâ yunus gülümsemesiyle Perry'ye bakarak. Sesi kalın, boğuk ve kısıktı, belli belirsiz bir Amerikan aksanı vardı.

"O iş birkaç yıl önceydi," dedi Perry alçak gönüllülükle, hâlâ zaman kazanmaya çalışarak.

"Dima yakın bir zamanda Üç Baca'yı satın aldı," dedi Mark sanki bu açıklama maç teklifini daha cazip hale getirecekmiş gibi. "Adanın bu tarafındaki en güzel yer, değil mi Dima? Duyduğumuza göre orası için büyük tasarıların varmış. Siz ikiniz de Captain Cook'ta kalıyorsunuz sanırım. Bence tesisin en güzel kulübeleridir."

Evet, orada kalıyorlardı.

"Eh, bakın işte komşu çıktınız, değil mi Dima? Üç Baca koyun öbür tarafında, tam sizin karşınızdadır. Adadaki son geliştirilmemiş arazi, ama Dima o işi halledecek, değil mi efendim? Ada sakinlerine öncelik tanınarak hisse senetleri çıkarılacak diye duydum; bence çok iyi olur. Bu arada siz de kafa dengi arkadaşlarınızı ağırlayarak kamp yapacakmışsınız. Bu davranışınızı çok beğendim. Sizin imkânlarınıza sahip biri için çok güzel."

"Maça var mısın?"

"Çiftler mi?" diye sordu Perry, Dima'nın ısrarlı bakışlarından kaçmak için Gail'e dönerek.

O ana kadar istediği noktaya ulaşmış olan Mark bastırdı.

"Sağ ol Perry, ama Dima sadece tekler maçı yapar, değil mi efendim? Kendi kendine yeten bir adamsı-

nız. Bana bir keresinde kendi hatalarınızdan kendiniz sorumlu olmak istediğinizi söylemiştiniz. Kısa bir zaman önce söylediğiniz bu şeyi hiç unutmadım."

Perry'nin hem hevesli hem de tereddüt içinde olduğunu gören Gail hemen imdadına yetişti.

"Beni dert etme, Perry. Tek oynamak istiyorsan oyna, bence sakıncası yok."

"Perry, bana sorarsan, bu beyefendiyle oynama fırsatını kaçırma," diye bastırdı Mark. "Maç için bahse girmek zorunda kalsaydım, seçim yapmakta çok zorlanırdım."

Dima yürürken *topallıyor* muydu ne? Sol ayağını hafifçe sürüyor muydu? Yoksa o ayak bütün gün o kocaman gövdeyi taşımaktan yorulmuş muydu?

Perry kort kapısında hiçbir şey yapmadan oyalanan iki adamı ilk orada mı fark etmişti? Biri ellerini arkasında sımsıkı kenetlemiş, diğeriyse göğsünde mi kavuşturmuş iki adamı? Her ikisi de eşofmanlı, biri bebek yüzlü sarışın, diğeriyse siyah saçlı ve uykudan yeni kalkmış gibi görünen kişiyi?

Fark ettiyse de ancak bilinçaltı düzeyinde fark ettiğini söyleyecekti gönülsüzce, kendine Luke diyen adam ve kendine Yvonne diyen kadınla on gün sonra dördü birlikte Bloomsbury'deki şirin bir evin bodrumundaki oval yemek masasında otururken.

Gail'in Primrose Hill'deki evinden oraya adının Ollie olduğunu söyleyen, başında beresi, kulağında küpesi olan neşeli bir adamın kullandığı bir taksiyle getirilmişlerdi. Onlara kapıyı Luke açmıştı, Yvonne ise arkada beklemişti. Kalın tüylü bir halıyla kaplı ve hâlâ badana kokan holde Perry ve Gail ile el sıkışıldı, geldikleri için teşekkür edildi, sonra da merdivenlerden altı iskemlesi olan bir yemek masasıyla küçük bir mutfağın bulunduğu bodruma indiler. Dış duvarın

üst kısmında yarımay biçiminde buzlu camlı pencereler vardı, kaldırımda yürüyen insanların ayakları da görünüyordu.

Burada cep telefonları alındı ve Devlet Sırları Yasası gereği gizlilik beyanı imzalamaları istendi. Metni okuyan Gail avukat olarak buna sert bir tepki gösterip, "Ölürüm de imzalamam," dedi; Perry ise, "Ne fark eder?" diye mırıldanarak belgeyi imzaladı. Gail belgedeki birkaç şeyi değiştirip kendi kalemiyle bir iki şey ekledikten sonra homurdanarak imzaladı. Bodrum katı tavandan sarkan tek bir lambayla aydınlatılmıştı ve tuğla duvarlara yıllanmış şarap kokusu sinmişti.

Luke saygılı, temiz tıraşlı, kırklı yaşlarının ortasında bir adamdı ve Gail'in yanında oldukça ufak tefek kalıyordu. Gail erkek casusların daha yapılı olmaları gerektiğini düşündü. Dimdik duruşu, gri takım elbisesi ve kulaklarının üstünden kalkan kırlaşmış saçlarıyla onu kibar bir jokeye benzetti.

Yvonne ise Gail'in yaşlarında olmalıydı. İlk izlenimi onun aşırı titiz bir kadın olduğuydu. Uzun mavi çorapları, ciddiyet akan döpiyesi içinde güzel olduğu da söylenebilirdi. Toplanmış siyah saçları ve makyajsız yüzüyle kadın bir casusun olması gerekenden yaşlı görünüyordu. Yine Gail'in anlamsız ölçütlerine göre fazla ciddi bir havası vardı.

"Demek ki, onların *koruma* olduğunu anlamadınız?" dedi Luke gözlerini ikisi arasında hızla gezdirerek. "Yalnız kaldığınız zaman birbirinize, örneğin 'Hey, ne tuhaf değil mi, bu Dima denen adam yanında korumalarıyla dolaşıyor,' gibisinden şeyler söylemediniz mi?"

Biz Perry'yle gerçekten böyle mi konuşuyoruz, diye geçirdi içinden Gail. Emin değildi.

"Tabii ki adamları *gördüm*," dedi Perry. "Ama onlara herhangi bir sıfat yükledim mi, diye soruyorsanız,

cevabım hayır. Olsa olsa maç yapmak için rakip arayan iki adam diye geçirmişimdir aklımdan. İnsanın aklına hemen birilerinin *koruma* olduğu gelmez, değil mi? Eh, belki *sizlerin* aklına gelebilir. Ne de olsa öyle bir dünyada yaşıyorsunuz. Ama sıradan bir vatandaşsanız, böyle bir şey aklınıza gelmez."

"Ya sen, Gail?" diye sordu Luke ilgiyle. "Bütün gün mahkeme salonlarına girip çıkıyorsun. Suçluların o parlak dünyasını görüyorsun. *Sen* o adamlarda kuşku çeken bir şey fark ettin mi?"

"Eğer varlıklarını fark etmiş olsaydım bile bana kesik atan iki adam der, ciddiye almazdım," dedi Gail.

Yine de bu cevap amirinin gözüne girmeye çalışan Yvonne'yi tatmin etmedi. "Ama o *akşam* Gail, geçirdiğiniz günün üzerine düşünürken..." –bu kadın İskoç muydu? Sesleri ve aksanları ayırt etmekte çok usta olduğunu bilen Gail, pekâlâ öyle olabileceğini düşündü– "...hiçbir iş yapmayan iki adamın neden orada dolandığı hiç aklına takılmadı mı?"

"Tesiste geçirdiğimiz adamakıllı ilk geceydi," dedi Gail biraz usanmış bir halde. "Perry Kaptan Köşkü'ndeki Mum Işığında Yemek'te rezervasyon yaptırmıştı. Tepede dolunay ve yıldızlar, çiftleşen kurbağaların neşeli vıraklamaları ve neredeyse masamıza kadar uzanan ay ışığı varken, bizim orada Dima'nm korumalarından bahsedebileceğimizi gerçekten düşünebiliyor musunuz? Biraz insaf." İstediğinden fazla kabalaştığını düşündüğü için, devam etti. "Tamam, *kısaca* Dima'dan *söz ettik*. Göze çarpan tiplerden biriydi. Gördüğümüz ilk Rus oligarkıydı; Perry maç teklifini kabul ettiği için dövünüyor ve profesyonel Mark'a telefon açıp iptal ettiğini söylemeyi düşünüyordu. Ben de ona Dima gibi adamlarla dans ettiğimi ve o tip adamların insanı şaşırtan teknikleri olduğunu söyledim. Bunun üzerine susup kaldın, değil mi sevgilim?"

Aralarında, yakın zamanda geçtikleri Atlantik Okyanusu kadar büyük bir boşluk olsa da Perry ve Gail, iki profesyonel ve meraklı dinleyiciye içlerini boşaltabildikleri için memnun bir halde hikâyelerine devam ettiler.

Ertesi sabah saat yediye çeyrek kala Mark en şık beyazlarını giymiş, elinde buzdolabından yeni çıkmış iki kutu tenis topu ve kâğıt bardaktaki kahvesiyle onları taş basamaklı merdivende bekliyordu.

"Uyuyup kalacaksınız diye çok korktum," dedi Mark heyecanla. "Gail, nasılsın? Çok güzel görünüyorsun. Siz önden buyurun, lütfen Perry. Ne güzel bir gün, değil mi? Ne güzel bir gün."

Merdivenleri çıktılar; patika burada sola kıvrılıyordu. Perry o tarafa dönünce önceki akşam gördüğü iki adamla yüz yüze geldi. Merkez korta giden çiçekli yolun iki tarafında dikiliyorlardı. Merkez kort apayrı bir dünya gibiydi; dört tarafı tente ve yedi metre yüksekliğinde şimşirlerle çevrilmişti.

Üçünün yaklaştıklarını gören bebek yüzlü sarışın adam, klasik *mecburen üstünüzü arayacağım* ifadesi olan yüzünde neşesiz bir gülümsemeyle onlara doğru bir adım attı. Perry şaşırdı ve ondan iki metre mesafede durdu; Gail de yanındaydı. Adam ona doğru bir adım daha atınca Perry, Gail'i de çekerek geriledi. "Bu da ne demek oluyor?" diyerek Mark'a döndü. Bebek yüzlü sarışın ve siyah saçlı partneri, soruyu anlamaları bir yana, onu duymamış gibiydiler.

"Güvenlik, Perry," diye açıkladı Mark, Gail'i biraz itip Perry'nin kulağına fısıldayarak. "Rutin bir iş."

Perry durduğu yerde kımıldamadı, boynunu öne uzatıp başını yana eğdi.

"*Kimin* güvenliği? Anlayamadım." Gail'e döndü. "Sen anladın mı?"

"Hayır," dedi Gail.

"*Dima*'nın güvenliği, Perry. Kimin sandın ki? O adam uluslararası düzeyde çok önemli biridir. Bu çocuklar sadece emirlere uyuyorlar."

"*Senin* emirlerine mi, Mark?" diye çıkıştı Perry dönüp ona tepeden bakarak.

"*Dima*'nın emri, benim değil, Perry, saçmalama. Onlar Dima'nın adamları. Her yere onunla birlikte giderler."

Perry sarışın korumaya bakıp, "Baylar, İngilizce biliyor musunuz?" diye sordu. Bebek yüzlü koruma karşılık vermeyince Perry devam etti. "İngilizce bilmiyor herhalde. Ya da kulakları duymuyor."

"Tanrı aşkına, Perry," dedi Mark yalvarırcasına; yüzü adamakıllı kızarmıştı. "Sadece çantana şöyle bir bakacaklar, o kadar. Kişisel bir şey değil. Dediğim gibi, rutin bir iş. Her havaalanında olduğu gibi."

Perry bir kez daha Gail'e döndü. "Sen de görüyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle."

Perry başını öbür tarafa eğip, "Şunu çok açık bir şekilde anlamak istiyorum, Mark," dedi öğretmen havasını takınarak. "Bana maç teklif eden *Dima*, onu bir bombayla havaya uçurmayacağımdan emin olmak istiyor. Bu adamların demek istediği şey bu mu?"

"Tehlikelerle dolu bir dünyada yaşıyoruz, Perry. Belki sen farkında değilsin, ama bizler farkındayız ve bunun bilinciyle yaşamaya çalışıyoruz. Saygısızlık etmek istemem ama zorluk çıkarmamanı tavsiye ederim."

"Ya da onu kalaşnikofumla tarayabilirim," dedi Perry, içinde bir silah varmış gibi tenis çantasını kaldırarak. Bunun üzerine çalılıkların gölgesinde beklemekte olan ikinci adam hemen birincinin yanına geldi; ama hâlâ ikisinin de yüzünde okunabilir bir ifade yoktu.

"Deyim yerindeyse, pireyi deve yapıyorsunuz, Bay Makepiece," diye sızlandı Mark; gerginleştiği için aslında sığ olan nezaketi çatlamaya başlamıştı. "Şurada çok güzel bir tenis maçı olacak. Bu çocuklar görevlerini yapıyorlar ve bence son derece nazik ve profesyonelce yapıyorlar. Doğrusunu isterseniz, sorununuzun ne olduğunu anlayamıyorum, efendim."

"Aa. *Sorun*," dedi Perry bu kelimeyi öğrencileriyle tartışmak için iyi bir başlangıç noktası olarak seçmiş gibi. "O zaman, izninle *sorunumun* ne olduğunu anlatayım. Aslında birkaç sorunum var. Birincisi iznim olmadan hiç kimse tenis çantamın içine bakamaz ve bu durumda izin vermiyorum. Ayrıca hiç kimse bu hanımın çantasına da bakamaz. Basit kurallar geçerlidir."

"Doğru," dedi Gail.

"İkinci sorun. Eğer dostun Dima onu öldüreceğimi düşünüyorsa, neden onunla tenis oynamamı istedi?" Perry ona cevap vermesi için yeterince zaman tanıyıp diş gıcırtısından başka karşılık alamayınca devam etti. "Üçüncü sorunum da bu teklifin tek taraflı oluşu. Ben Dima'nın çantasına bakmak istedim mi? Hayır, istemedim. İstemem de. Ona maçı iptal ettiğim için özür dilediğimi söylerken bunu da eklersin. Gail, parasını ödemiş olduğumuz o açık büfe kahvaltıya gidelim mi?"

"Çok iyi fikir," dedi Gail. "Kurt gibi acıkmışım."

Mark'ın sızlanmasına aldırmadan merdivenlere yöneldikleri sırada korta giden kapı ardına kadar açıldı ve Dima'nın kalın sesiyle durdular.

"Kaçmayın, Bay Makepiece. Eğer beynimi dağıtmak istiyorsan, bunu o lanet tenis raketinle yap."

"Sence kaç yaşındadır, Gail?" diye sordu uzun mavi çoraplı Yvonne önündeki deftere not almaya hazırlanarak.

"Bebek yüzlü mü? Taş çatlasa yirmi beş," dedi Gail, bir kez daha saygısızlık ile çekinme arasında bir orta nokta bulması gerektiğini düşünerek.

"Perry? Sence kaç yaşındadır?"

"Otuz."

"Boyu?"

"Ortalamanın altında."

Perry, sevgilim, sen bir doksan beş olduğun için bizler *hep* ortalamanın altında kalıyoruz, diye geçirdi içinden Gail.

"Bir seksen," dedi Gail.

Her ikisi de sarı saçlarının çok kısa kesilmiş olduğu konusunda anlaştılar.

"Ve altın halkaları olan bir bilezik takıyordu," dedi Gail hatırladığına kendisi de şaşırarak. "Bu bileziğin aynısına sahip bir müvekkilim vardı. Paraca sıkıştığı zaman halkaları birer birer çıkarıp satarak idare edeceğini söylüyordu."

Yvonne düzgün törpülenmiş, cilasız tırnaklı parmaklarıyla oval masanın üstüne gazetelerden kesilmiş bir yığın fotoğraf serdi. İlk planda Armani benzeri takım elbiseli altı iri yapılı genç adam yarış kazanmış bir atın etrafında, ellerinde şampanya kadehleriyle kutlama yapıyorlardı. Arka planda, üstü kiril harfleriyle ve İngilizce yazılı reklam panoları görülüyordu. En sol köşede, elleri göğsünde kavuşturulmuş halde, sarışın kafası tıraşlı bebek yüzlü koruma vardı. Diğer arkadaşlarından farklı olarak onda güneş gözlüğü yoktu. Ama sol bileğinde altın halkaları olan bir bilezik görülüyordu.

Perry biraz kibirli, Gail ise midesi bulanmış gibi görünmekteydi.

2

Gail konuşmanın aslan payını neden kendisinin yapmakta olduğunu bilmiyordu. Konuştuğu sırada sesi odanın tuğla duvarlarından yankılanıyor, bu da tıpkı boşanma davalarında sesine vermeye çalıştığı etkileyici tonu çağrıştırıyordu: Şimdi dürüstçe kızgınlık tonumdayım, şimdi kırıcı olacak kadar kuşkucu tonumdayım, şimdiyse lanet annemin ikinci cin tonikten sonraki tonuyla konuşuyorum.

Ve bu gece ara sıra içinde bir korku kıpırtısı hissediyor ve bunu gizlemek için çaba harcıyordu. Masanın karşısındaki dinleyicileri bunu fark etmemişlerse bile kendisi farkındaydı. Ve eğer yanılmıyorsa, Perry de aynı durumdaydı; Gail arada bir Perry'nin aralarındaki beş bin kilometre boşluğa rağmen herhangi bir neden olmadan ona endişeli bir şefkatle baktığını görüyordu. Ve yine arada bir masanın altından uzanıp onun elini sıkarak yersiz ve affedilebilir bir kanaatle dinlenmesi için konuşmaya kendisi devam ediyordu. Oysa Gail'in duygularının yaptığı tek şey yer altına gitmek, orada tekrar güçlenmek ve fırsatını bulduğu anda daha da sert savaşmak için yüzeye çıkmaktı.

Perry ve Gail merkez kortta kasıtlı olarak oyalanmamışlarsa da, ağırdan aldıkları konusunda hemfikirdiler. İki yanda korumaların kraliyet muhafızları gibi dikildiği çiçekli patikada yürürken Gail geniş kenarlı şapkasının ucunu tutuyor, ince etekliğini savuruyordu.

"Biraz hava attığımı söyleyebilirim," dedi Gail.

"Hem de nasıl," diye karşılık verdi Perry masanın karşısından gülümseyerek.

Perry'nin kort girişinde bir anlığına durması sanki maçtan vazgeçmiş gibi bir izlenim uyandırmıştı, oysa sadece Gail'e önden girmesi için yol vermek istemişti. Gail kraliyet ailesindenmiş gibi kasılarak içeriye yürüdü, arkasından da Mark geldi.

Dima merkez kortun tam ortasında durmuş, onları karşılamak için kollarını iki yana açmış bekliyordu. Uzun kollu, sıfır yaka mavi bir tişört giymişti. Altında uzun siyah bir şort vardı. Yeşil bir gagaya benzeyen güneş siperliği sabah güneşi altında şimdiden parlamaya başlamış kel kafasından çıkıntı yapıyordu. Perry Dima'nın kafasını yağlayıp yağlamadığını merak etmişti. Kalın boynundaki, mistik bir çağrışım yaptıran altın zincirli kolyesi de mücevherli Rolex'ini tamamlamıştı: Başka bir parıltı, başka bir dikkat dağıtıcı daha.

Gail korta girdiği sırada şaşırtıcı şekilde Dima'nın değil de arkasındaki tribünde yetişkinler ve çocuklardan oluşan *tuhaf* görünümlü bir grubun dikkatini çektiğinden bahsetti.

"Balmumundan yapılmış kasvetli heykellere benziyorlardı," dedi Gail. "Tuhaf gelen şey, sabahın yedisi gibi erken bir saatte sadece aşırı şık kıyafetli olmaları değil, hepsinin asık suratlı oluşu ve hiç ses çıkarmayışlarıydı. Alt sıradaki boş bir yere oturdum ve bu ne biçim iş böyle diye düşündüm. Halk mahkemesi ya da kilise toplantısı falan mıydı? *Neydi?*"

Çocuklar bile birbirlerine yabancıymış gibi görünüyorlardı. Gözüne ilk onlar takılmıştı. Dört tane olduklarını saymıştı.

"Siyah cüppeli ve şapkalı, yaşları beşle yedi arasında iki asık suratlı kız, bakıcıları olan etli butlu, siyah bir kadının yanına sıkışmışlardı," dedi Gail duygularını zamanından önce işe karıştırmamaya karar vererek. "Ve yanlarında tenis malzemeleri olan, sarı saçlı, çilli iki ergen erkek çocuğu. Hepsinin yüzündeki bozuk ifadeyi gören, sabahın yedisinde yataktan zorla çıkarılıp oraya getirilerek cezalandırıldıklarını sanırdı.

"Yetişkinlere gelince, onlar da ortama o kadar *yabancı*, aşırı iri ve *kopuktular* ki Charles Addams çizgi filminden çıkmış gibiydiler," diyerek anlatmaya devam etti. "Göze batan şey sadece elbiseleri veya 1970'lerin saç stilleri değildi. Ya da kadınların o sıcak havaya rağmen üstlerindeki kışlık kıyafetleri de değildi. Hepsinin yüzüne yapışmış olan kasvetti."

"Neden kimse konuşmuyor?" diye fısıltıyla sordu Gail aniden yanındaki koltukta bitiveren Mark'a.

Mark omuz silkti. "Bunlar Rus."

"Ama Ruslar hep konuşurlar!"

"Bu Ruslar öyle değil," dedi Mark. Çoğu oraya daha birkaç gün önce gelmiş ve Karayiplere hâlâ alışamamışlardı.

"Orada bir şeyler olmuş," dedi Mark başıyla koyun karşısını işaret ederek. "Dedikodulara göre büyük bir aile toplantısı varmış ve pek de dostça geçeceğe benzemiyormuş. Kişisel temizliklerini de nasıl yapıyorlar bilemiyorum. Su sisteminin yarısı kapalı."

İki şişman adam Gail'in dikkatini çekti. Başında kahverengi bir şapka olanı cep telefonuyla konuşuyordu. Diğerinin başındaysa ucunda kırmızı ponponlu ekose bir İskoç beresi vardı.

"Dima'nın kuzenleri," diye açıkladı Mark. "Burada herkes birinin kuzeni. *Perm'den* geliyorlar."

"*Perma* mı?"

"Rusya'daki Perm. Saça uygulanan perma değil, hayatım. Şehrin adı."

Onların bir sıra üstünde, çiğnedikleri çikletten nefret edermiş gibi görünen sarı saçlı oğlanlar vardı. "Dima'nm ikiz oğulları," dedi Mark. Ve evet, şimdi Gail bir daha bakınca babalarıyla olan benzerliklerini fark etti: Geniş göğüsler, dik sırtlar ve ona kaçamak bakışlar atan kahverengi gözler.

Gail sessiz ve derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. Mahkeme salonunda tanığı bir anda tuzla buz ediverecek altın kurşunlu sorusuna yaklaşıyordu. Yani şimdi kendisini mi tuzla buz edecekti? Ama tekrar konuşmaya başladığında içindeki korku sesine yansımamıştı, hiç tereddüt yoktu.

"Ve herkesten adamakıllı ayrı bir yerde –neredeyse herkes *görsün* diye– oturan on beş on altı yaşlarında çok güzel bir kız vardı. Omuzlarına ve okul gömleğine dökülmüş simsiyah saçları ve dizlerinin üstündeki mavi okul etekliğiyle *kimseye* aitmiş gibi görünmüyordu. Doğal olarak Mark'a onun kim olduğunu sordum."

Çok doğal olarak, diye kendi kendine karar verdi teselliyle. Masanın çevresinde hiçbir kaş kalkmadan. Bravo, Gail.

"'Adı Nataşa,' diye bilgilendirdi Mark beni. Onun, 'Koparılmayı bekleyen bir çiçek,' tanımını kullandığım için bağışlayın. 'Dima'nın kızı, ama Tamara'nın değil. Babasının gözbebeği.'"

"Peki, Dima'nın kızı, fakat Tamara'nın kızı olmayan güzel Nataşa sabahın yedisinde babasının tenis maçını seyretmesi gerekirken ne yapıyordu?" Gail karşısındaki dinleyicilerine bu soruyu sordu. Nataşa kucağında sımsıkı tuttuğu deri ciltli bir kitabı okuyordu.

"Ama kesinlikle müthiş güzel bir kız," dedi Gail. Sonra, "Yani *cidden* çok güzeldi," diye eklemek zorunda hissetti kendini. Sonra da, pek ilgilenmemiş havası vermeye çalışırken lezbiyen gibi konuşmaya başladım, diye düşündü.

Ama bir kez daha ne Perry ne de sorguçları sözlerinde bir tuhaflık sezdiler.

"Peki, Nataşa'nın annesi olmayan Tamara'yı nerede bulurum?" diye sordu Mark'a, onunla arasına biraz mesafe koyarak.

"İki sıra üstte, sol tarafında. Çok dindar bir kadındır. Yaşadığı yerde ona Bayan Rahibe derler."

Gail şöyle bir dönünce gözleri tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş hayalet gibi bir kadına kilitlendi. Aralara beyaz tellerin de karıştığı siyah saçları topuz yapılmıştı. Aşağıya doğru kıvrık dudakları hayatı boyunca hiç gülümsememiş gibiydi. Leylak rengi bir eşarbı vardı.

"Ve göğsünde Ortodoks piskoposlarına özgü, ekstra çubuğu olan altın bir haç vardı," dedi Gail. "Herhalde bu yüzden ona Bayan Rahibe deniyordur," ardından, "Ama *vay canına*, kadın varlığını öyle hissettiriyordu ki... Tam rol çalan cinsten –aktör, aktris olan anne ve babasından kalma bir ifade– kadının müthiş irade gücünü hissedebiliyordunuz. Perry bile hissetti," dedi.

"Daha sonra," diye uyardı Perry gözlerini ondan kaçırarak. "Olaydan sonra uyanmamızı istemiyorlar."

Gail'in içinden, *Daha önce de uyanmama izin yok zaten, değil mi,* diye ona karşılık vermek geldi, ama Nataşa konusunu kazasız belasız atlattığı için bunun üstünde durmadı.

Ufak tefek, kusursuz giyimli Luke'ta bir şey ciddi olarak Gail'in dikkatini dağıtıyordu. Ne zaman istemeden de olsa adama baksa, onu süzdüğünü fark etmişti.

Başta eşcinsel olup olmadığını merak etmiş, daha sonra da adamın bakışlarının gömleğindeki açık düğmenin altındaki aralığa yöneldiğini fark etmişti. Adamın içindeki ezik cesareti yüzünden, diye karar verdi. Son kalan kendi olmasına rağmen son adama kadar savaşan biri havasına sahipti. Perry'nin karşısına çıkmasını beklediği yıllar içinde Gail hatırı sayılır sayıda erkekle yatmıştı; bunların arasında birkaçına sırf iyilik olsun diye evet demişti. Luke ona o adamları hatırlatıyordu.

Perry gözlerini masanın üstüne koyduğu büyük ellerinden ayırmadan, Gail'in tersine, maç için ısınma hareketleri yaparken seyircilere pek dikkat etmediğini söyledi. Onların orada oturduklarını biliyordu, raketini sallayarak onlara selam vermiş, herhangi bir karşılık almamıştı. Zaten o sırada lenslerini takmakla meşguldü; sonra ayakkabı bağlarını sıktı, yüzüne güneş kremi sürdü. Mark'ın Gail'i rahatsız etmediğini umuyor, maçı çok uzatmadan kazanıp bir an önce oradan gidebilmeyi aklından geçiriyordu. Aynı anda bir metre ötesinde duran rakibinin sorularına cevap yetiştirmeye çalışıyordu.

"Seni rahatsız ediyorlar mı?" diye sordu Dima ciddi bir samimiyetle. "Benim taraftar kulübüm? Onlara eve gitmelerini söyleyeyim mi?"

"Olur mu hiç?" dedi Perry, hâlâ korumalarla olan takışmasını hatırlayarak. "Herhalde dostlarındır."

"Sen Britanyalı mısın?"

"Evet."

"İngiliz Britanyalı mı? Galli mi? İskoç mu?"

"Sadece İngiliz."

Perry boş banka az önce korumaların bakmasına izin vermediği tenis çantasını koyup fermuarını açtı. İçinden iki tane ter bandı çıkardı; birini alnına, birini bileğine takacaktı.

"Sen rahip misin?" diye sordu Dima aynı ciddiyetle.

"Neden? Rahibe mi ihtiyacın var?"

"Doktor musun? Bir çeşit sağlık uzmanı mısın?"

"Korkarım, doktor da değilim."

"Avukat mısın?"

"Sadece tenis oynarım."

"Banker misin?"

"Tanrı korusun," dedi Perry artık sinirlenmiş bir halde; epey yıpranmış bir kepi elinde çevirdikten sonra tekrar çantaya soktu.

Aslında sinirlenmekten de öteydi. Ona baskı yapmışlardı ve bundan hiç hoşlanmazdı. Mark baskı yapmıştı ve eğer izin verseydi korumalar da aynı şeyi yapacaktı. Tamam, onlara izin vermemişti, ama adamlar çizgi hakemi gibi kortun iki ucuna yerleşmişlerdi ve bu da Perry'nin öfkesini kabartmaya yetiyordu. Aynı şekilde Dima da baskı yapmıştı; sabahın yedisinde kazanacağını sandığı maçı seyretmeleri için bir grup insanı oraya doldurmuş olması Perry'yi kızdırıyordu.

Dima elini uzun siyah şortunun cebine sokup üstünde John F. Kennedy kabartması olan gümüş bir yarımlık çıkardı.

"Biliyor musun? Çocuklarım kazanmak için dolap çevirdiğimi söylüyorlar," diye içini döktü, kel başıyla tribündeki oğullarını işaret ederek. "Yazı turayı ben kazanıyorum ve çocuklarım dolap çevirdiğimi sanıyor. Çocukların var mı?"

"Hayır."

"Olmasını istiyor musun?"

"Er geç." Başka deyişle, *kendi işine bak, be herif*.

"Yazı mı, tura mı?"

Perry hafif bir Bronx aksanıyla kırık İngilizce konuşan birinin *yazı tura* tabirini kullanmasına şaşır-

dı. Tura deyip kaybedince kulağına bir uğultu geldi; tribündekilerin ilk kez ilgilendiklerini gösteren bir tepkiydi. Perry, Dima'nın oğullarının elleriyle örttükleri ağızlarının küçümseyici bir gülümsemeyle kıvrıldığını fark etti. Dima güneşe bakıp gölge olan tarafı seçti.

"Ne cins raketin var?" diye sordu duygusal, kahverengi gözlerini kırpıştırarak. "Yasal görünmüyor. Her neyse, nasıl olsa seni yeneceğim." Sonra kortun kendi tarafına yürürken Perry'ye döndü. "Kız arkadaşın çok güzel. Çok deve eder. Onunla hemen evlensen iyi edersin."

Bu herif evli olmadığımızı nereden biliyor, diye içinden homurdandı Perry.

Perry tıpkı Hintli çiftlere karşı yaptığı gibi art arda dört servisle seti aldı. Toplara oldukça sert vuruyordu, farkındaydı ama umursamıyordu. Dima'nın servisini karşılarken çok zayıf bir rakip karşısında olmadığı sürece yapmayı aklından bile geçirmeyeceği bir taktikle oynadı; ayakları servis çizgisinde, gelen topları yarım voleyle karşılayıp bebek yüzlü sarışının kollarını kavuşturmuş halde durduğu çizgiye atıyordu. Ama bunu sadece ilk birkaç serviste uygulayabildi, çünkü Dima hemen onun niyetini anlayıp uzun toplarla onun arka çizgiye gitmesini sağladı.

"O zaman artık biraz yavaşlayabilirim, diye düşündüm," dedi Perry karşısındaki sorguçlarına gülümseyerek.

"Perry başından sonuna kadar onu ezdi," diye düzeltti Gail. "Dima'nın hareketleri çok doğaldı. Yaşına, boyuna ve kilosuna göre insanı şaşırtacak kadar iyiydi. Öyle değil miydi, Perry? Sen kendin söylemiştin. Adam yerçekimi kanunlarına meydan okuyor demiştin. Ve çok sportmendi. Çok tatlıydı."

"Topa sıçramıyor, neredeyse havada duruyordu," diye devam etti Perry. "Ve evet, sportmendi; daha iyisi olamazdı. Çizginin içinde mi, dışında mı, diye tartışacağımızı sanmıştım, ama hiç öyle olmadı. Onunla oynamak gerçekten güzeldi. Çok da kurnaz bir oyuncuydu. En son ana kadar bekledikten sonra vuruşunu yapıyordu."

"*Ve* aksıyordu," diye ekledi Gail heyecanla. "Koşuşunda bir yamukluk vardı ve hep sağ bacağından kuvvet alıyordu, değil mi Perry? Ve baston yutmuş gibiydi. Dizinde bir bant vardı. Ve *yine de* havada asılı kalır gibi olabiliyordu."

"Evet, biraz ağırdan almak zorunda kaldım," diye itiraf etti Perry alnını sıvazlayarak. "Oyun ilerledikçe soluması fazla hırıltılı olmaya başlamıştı."

Homurtularına ve hırıltılı solumasına rağmen oyun aralarında Dima, Perry'ye sorular yağdırmayı sürdürmüştü.

"Sen ünlü bir bilimadamı falan mısın? Attığın servis gibi, dünyayı havaya mı uçuracak?" diye sordu Dima buzlu çayından koca bir yudum alırken.

"Hayır."

"Devlet memuru musun?"

Tahmin yürütme oyununun yeterince uzadığına karar veren Perry, "Ben öğretmenim," dedi muzunu soyarken.

"Yani öğrencilere mi ders veriyorsun? Profesör falan gibi mi?"

"Doğru. Öğrencilere ders veriyorum, ama profesör değilim."

"Nerede?"

"Şu an Oxford'da."

"Oxford Üniversitesi mi?"

"Doğru."

"Ne öğretiyorsun?"

"İngiliz Edebiyatı," dedi Perry; o anda hepten yabancı birine geleceğinin hâlâ belirsiz olduğunu açıklamak istemeyerek.

Fakat Dima'nın soruları bitecek gibi değildi.

"Dinle. *Jack London*'ı tanır mısın? Bir numaralı İngiliz yazarı?"

"Şahsen tanımıyorum." Espri yapmıştı, ama Dima uyanmadı.

"Onu sever misin?"

"Ona hayranımdır."

"*Charlotte Brontë*? Onu da sever misin?"

"Çok severim."

"*Somerset Maugham*?"

"Korkarım, pek o kadar değil."

"O yazarların bütün kitapları var bende! Yüzlerce. Rusçası. Büyük kitaplıklarım var!"

"Çok iyi."

"Dostoyevski okur musun? Lermontov? Tolstoy?"

"Elbette."

"Bende hepsi var. Hepsi bir numara yazarlar. Pasternak da var. Biliyor musun? Pasternak benim şehrim hakkında yazdı. *Yuritain* adını verdi. Aslında *Perm*. Kaçık herif, Yuritain demiş. Yazarlar bunu yapıyorlar. Hepsi kaçık. Orada, kızımı görüyor musun? Adı Nataşa, tenisle hiç ilgisi yoktur, kitaplara bayılır. Hey, Nataşa! Bu profesöre merhaba desene!"

Okumasının bölündüğünü belirtmek için biraz oyalandıktan sonra Nataşa başını kaldırdı, saçını yana itip güzelliğiyle Perry'yi şaşırtacak kadar bir süre öyle kaldıktan sonra tekrar kitabına döndü.

"Utandı," diye açıkladı Dima. "Ona uzaktan seslenmemden hoşlanmaz. Okuduğu kitabı görüyor musun? *Turgenyev*. Bir numaralı Rus yazarı. O kitabı ben satın aldım. Nataşa bir kitabı isterse, satın alırım. Pekâlâ, Profesör. Servis sırası sende."

"O andan itibaren ben profesör oldum. Kaç kere öyle olmadığımı söyledimse de, aldırmadı, ben de düzeltmekten vazgeçtim. Birkaç gün sonra neredeyse otelin yarısı bana profesör diyordu. Artık öğretim görevlisi bile olmamaya karar verdiğim için böyle denmesi bana çok tuhaf gelmişti."

Skor 5-2 Perry'nin lehineyken kort değiştikleri sırada Perry, Gail'in yapışkan Mark'tan kurtulup üst sıradaki iki küçük kızın arasına oturduğunu görüp rahatlamıştı.

"Oyun makul bir tempoya gelmişti," diye devam etti Perry. Çok harika bir maç sayılmazdı, ama Dima oyunu düşürdüğü sürece zevkli ve seyretmesi eğlenceli bir maç oluyordu; tabii, eğlenmek isteyen birilerinin olduğu varsayılırsa, çünkü iki oğlan dışındaki seyirciler sanki kilisede bir vaaz dinlemeye gelmiş gibiydiler." *Oyunu düşürmek* ile kastettiği şey yavaşlamak, çizgi dışına gideceği belli bir topu karşılamak ve kendi attığı uzun topların nereye düştüğüne dikkatle bakmamaktı. Ama arada o kadar yaş, beceri ve çeviklik farkı varken Perry'nin tek düşüncesi maçı Dima'nın gururunu kırmadan kazanıp bitirmek ve Gail ile Kaptan Köşkü'nde kahvaltı etmekti. Bir kez daha kort değiştikleri sırada Dima Perry'nin koluna yapıştı ve öfkeyle hırladı:

"Bana oyma yaptın, Profesör."

"*Ne* yaptım?"

"O uzun topum dışarıdaydı. Öyle olduğunu gördün, ama oynamaya devam ettin. Beni, sayı kazanmama izin vermezsen kortun ortasında geberip gidecek şişko, yaşlı bir herif mi sanıyorsun?"

"Top çizgi üstündeydi."

"Ben her şeyi toptan alırım, Profesör. Bir şey istersem, onu alırım. Kimse bana oyma yapamaz, tamam

mı? Bin dolarına oynamak ister misin? Maç daha ilginç olsun mu?"

"Hayır, sağ ol."

"Beş bin yapalım mı?"

Perry bir kahkaha atıp başını iki yana salladı.

"Korktun, değil mi? Korktuğun için iddiaya girmiyorsun."

"Herhalde ondandır," dedi Perry, Dima'nın kolunda bıraktığı parmak izlerine bakarak.

"Avantaj Büyük Britanya!"

Bu ses kortun üstünde bir süre çınladıktan sonra kesildi. İkizler gelecek tepkiyi beklerken gergin bir kahkaha patlattılar. Dima o ana kadar oğlanların neşeli çığlıklarını hoş görmüştü. Ama artık görmeyecekti. Raketi bankın üstüne bırakıp tribün basamaklarını tırmandı ve iki oğlanın burunlarına işaret parmağını dayadı.

"Kemerimi çıkarıp sizi dayaktan geberteyim mi istiyorsunuz?" diye sordu İngilizce olarak. Herhalde Perry ve Gail de anlasınlar diye öyle yapmıştı, yoksa neden çocuklarına Rusça hitap etmeyecekti ki?

Oğlanlardan biri babasından daha iyi bir İngilizceyle karşılık verdi: "Kemer takmıyorsun ki baba."

Bardak taşmıştı. Dima oğlunun suratına öyle şiddetli bir tokat attı ki, oğlan yerinden fırlayıp önündeki sıraya kadar yuvarlandı. Aynı şiddetteki ikinci tokat öbür oğlanın suratında patladı. Bu sahne Gail'e sosyal açıdan hırslı ağabeyinin zengin arkadaşlarıyla Gail'in nefret ettiği o sülün avlarına çıktığı zaman her bir tüfek namlusuna birer sülün bağlayıp sol ve sağ dolu deyişini hatırlattı.

"Beni asıl şaşırtan şey oğlanların başlarını bile çevirmeyişleri oldu," dedi öğretmen çocuğu Perry. "Hiç kımıldamadan tokatları yediler."

"Ama en tuhaf şey," diye araya girdi Gail. "Tokatların ardından konuşmanın ne kadar dostça geçtiğiydi."

"Bundan sonra Mark'tan tenis dersi istiyor musunuz? Yoksa eve gidip annenizden din mi öğrenirsiniz?"

"Ders alalım, lütfen baba," dedi oğlanlardan biri.

"O halde bir daha şamata yapmayın, yoksa bu gece size Kobe bifteği yok. Bu gece Kobe bifteği yemek istiyor musunuz?"

"Tabii, baba."

"Ya sen, Viktor?"

"Tabii, baba."

"Alkışlamak istiyorsanız, oradaki profesörü alkışlayın, beş para etmez serseri babanızı değil. Gelin bakayım."

Her iki oğluna da sarıldıktan sonra maç devam etti ve kaçınılmaz sonuçla bitti.

Dima yenilgiyi abartılı bir sportmenlikle karşıladı. Sadece güler yüzle kabullenmekle kalmayıp hayranlık ve minnet duygularıyla gözleri yaşardı. Önce, Perry'ye göre betondan oluşan göğsüne onu bastırdı ve sonra Rus tarzında üç kere kocaman sarıldı. Bu arada yanaklarından süzülen gözyaşları Perry'nin boynuna akmıştı.

"Sen acaip dürüst bir İngilizsin, Profesör, tamam mı? Tıpkı kitaplardaki gibi, acayip centilmen bir İngiliz'sin. Sana bayıldım, tamam mı? Gail, buraya gel." Dima'nın Gail'e sarılışı daha saygılı ve temkinliydi; Gail öyle olduğuna şükretti. "Bu puşt herife iyi bak, tamam mı? Tenisi boktan, ama yemin ederim acayip bir centilmen. *Dürüst oyunun* profesörü, tamam mı?" Bu ifadeyi sanki kendi keşfetmiş gibi devamlı tekrarlayıp duruyordu.

Sonra dönüp bebek yüzlü korumanın uzattığı cep telefonuna bağıra bağıra bir şeyler söyledi.

Seyirciler yavaş yavaş kortu terk ediyorlar. Küçük kızlar Gail'e sarılmak istiyorlar, Gail de seve seve onları memnun ediyor. Dima'nın oğullarından biri tenis dersine gitmek üzere Perry'nin yanından geçerken Amerikan İngilizcesiyle, "Çok kıyak oyundu," diye geveliyor. Güzel Nataşa parmağı okumasının yarım kaldığı sayfada deri ciltli kitabıyla onları takip ediyor. En arkadaysa, Dima'nın koluna girmiş Tamara var; Ortodoks haçı güneşte parlıyor. Maç sonunda Dima'nın topallaması daha belirgin; yürürken sırtı dik, çenesi öne çıkmış, omuzları yukarıda. Korumalar grubu onları taş patikadan aşağıya doğru yönlendiriyorlar. Otelin arkasında onları eve götürmek için bekleyen üç tane siyah camlı araç var. Kortu en son profesyonel Mark terk ediyor.

"Harika oynadınız, efendim!" diyor Perry'nin omzuna dokunarak. "Çok ustasınız. Cüretimi mazur görürseniz, bence backhand'iniz biraz geliştirilmeli. İsterseniz bunu biraz çalışabiliriz."

Yan yana duran Gail ve Perry sessizce, engebeli yolda, sedir ağaçlarının meraklı gözlerden gizlediği araçların Üç Baca adı verilen eve doğru gidişini seyrediyorlar.

Luke başını not tuttuğu defterden kaldırıyor. Yvonne de sanki komut almış gibi aynı şeyi yapıyor. İkisi de gülümsüyor. Gail Luke'la göz göze gelmemeye çalışıyor, ama bu mümkün değil, çünkü Luke gözlerini ona dikmiş durumda.

"Pekâlâ, Gail," diyor Luke. "Sıra yine sende. Mark sinir bozucu bir tip. Ne var ki, bir yandan da zengin bir bilgi kaynağı. Dima ailesi hakkında bize başka neler verebilirsin?" Bunu dedikten sonra sanki atını daha hızlı koşmaya heveslendirir gibi küçük parmaklarını şıklatıyor.

Gail neden olduğunu bilmeden Perry'ye bir bakış atıyor. Perry'den karşılık gelmiyor.

"*Yılan* gibi biriydi," diyor; hoşnutsuzluğun kaynağı Luke değil de, Mark'mış gibi; ardından da hâlâ ağzında kötü bir tat varmış gibi yüzünü ekşitiyor.

"Mark tribünün alt sırasında yanına oturur oturmaz," diye başladı Gail. "Rus dostu Dima'nın ne kadar önemli bir milyoner olduğunu anlatmaya başlamıştı. Mark'ın dediğine göre, Üç Baca onun bir dolu mülkünden sadece biriydi. Madeira'da ve Karadeniz'deki Soşi'de de evleri vardı."

"Ve Bern yakınlarında bir ev," diye devam etti Gail. "İş merkezi de oradaymış. Ama hiçbir yerde fazla kalmıyor. Mark'ın anlattığına göre yılın bir kısmını Paris'te, bir kısmını Roma'da, bir kısmını da Moskova'da geçiriyormuş." O sırada Yvonne'nin yine not aldığını fark etti. "Ama çocuklar ev olarak İsviçre'yi biliyorlar ve dağlarda bulunan milyonerlere özgü uluslararası bir okula gidiyorlar. Şirketten bahsediyor. Mark ona ait olduğunu sanıyor. Şirket Kıbrıs'a kayıtlı. Ve bankalar. Birkaç bankası varmış. En büyük işi bankacılık. Onu adaya getiren şey de bu. Mark'ın bildiği kadarıyla Antigua'da dört Rus, bir de Ukrayna bankası varmış. Aslında alışveriş merkezlerindeki pirinç tabelalar ve bir avukatın masasındaki telefondan ibaretler. Pirinç tabelalardan biri de Dima'nın. Üç Baca'yı satın alırken nakit de oradan gelmiş. Mark'ın dediğine göre bavullar içinde değil, kaygı verici bir biçimde ona otel tarafından ödünç verilmiş çamaşır sepetleri içinde. Paranın tümü de yirmilik banknotlar halindeymiş, ellilik değil. Ellilikler çok dikkat çekiyormuş. Dima evle birlikte eski bir şeker fabrikası ve üstünde bulundukları yarımadayı da satın almış."

"Mark meblağdan söz etti mi?" diye sordu tekrar devreye giren Luke.

"Altı milyon Amerikan doları. Tenis olayı da sırf zevk için değilmiş. Ya da ilk başta öyle değilmiş." Gail, o yapışkan Mark'ın anlattıklarından ne kadar çok şey hatırladığına şaşıyordu. "Rusya'da tenis önemli bir statü simgesi. Eğer bir Rus size tenis oynadığını söylüyorsa, çok zengin olduğunu bildiriyordur. Mark'ın çok etkili hocalığı sayesinde Dima Moskova'ya dönüp bir kupa kazanmış ve herkesi hayretler içinde bırakmış. Ama Mark'ın bunu anlatmasına izin yok, çünkü Dima başarıyı kendi çabalarıyla kazanmakla övünüyor. Mark bana çok güvendiği için bunu anlattı. Ve bir ara dükkânına uğrarsam, sohbetimize üst kattaki şirin odasında devam edebileceğimizi söyledi."

Luke ve Yvonne halden anlayan ifadelerle gülümsediler. Perry hiç gülmedi.

"Ya Tamara?" diye sordu Luke.

"Dima ondan *Tanrı'nın tokadını yemiş*, diye söz ediyor. Adalılara göre de kaçığın teki. Yüzmez, kumsala gitmez, tenis oynamaz, çocuklarıyla Tanrı'yla ilgili olmadığı sürece konuşmaz. Nataşa onun için yok gibidir. Yönetici Ambrose'nin karısı Elspeth dışında yerlilerle de pek konuşmaz. Elspeth bir seyahat acentesinde çalışıyor, ama aile oradaysa, elindeki her işi bırakıp yardıma gidermiş. Kısa bir süre önce hizmetçilerden biri baloda takmak için Tamara'nın mücevherlerinden birkaçını ödünç almış. Kadın bunları yerine koymadan Tamara onu yakalamış ve elini öyle kötü ısırmış ki, on iki dikiş atılması gerekmiş. Mark kendi başına gelse bir de kuduz aşısı olurdum, demişti."

"O halde, şimdi de senin yanında oturan küçük kızlardan bahseder misin, lütfen, Gail?" dedi Luke.

Artık savcı konumunda Yvonne vardı, Luke onun yardımcısı rolünü oynuyor, tanık kürsüsündeki Gail ise mahkemede tanıklarına hep söylediği gibi, sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Gail, sence kızlar oraya bilhassa mı yerleştirilmişlerdi, yoksa tek başına güzel bir hanım görünce koşarak yanına mı geldiler?" diye sordu Yvonne kurşunkalemini ağzına sokup notlarına bakarken.

"Basamakları çıkıp iki yanıma oturdular. Koşarak da gelmiş değillerdi. Yürüdüler."

"Gülümsüyorlar mıydı? Kahkahalarla gülüyorlar mıydı?"

"Birbirlerine karşı en küçük bir gülümseme bile yoktu."

"Sence kızlar bakıcıları her kimse, onun tarafından mı sana gönderilmişlerdi?"

"Kesinlikle kendi kararlarıyla geldiler. Benim görüşüm."

"Buna *emin* misin?" Yvonne giderek daha İskoç ve ısrarcı oluyordu.

"Olup biten her şeyi gördüm. Mark bana asılınca ondan uzaklaşmak için oradan kalkıp en üst sıraya gittim. Üst sırada benden başka kimse yoktu."

"Peki, o sırada küçük kızlar tam olarak neredeydiler? Senin altında mı? Seninle aynı sırada mı? Lütfen, *nerede* olduklarını anlat."

Gail kendini tutmak için derin bir nefes aldı, sonra da sakin bir sesle konuştu.

"*Küçük kızlar* ikinci sırada Elspeth'le birlikte oturuyorlardı. Daha büyük olanı dönüp bakınca beni gördü ve Elspeth'e bir şey söyledi. Ve hayır, ne söylediğini duymadım. Elspeth dönüp bana baktı ve daha büyük olan kıza evet anlamında başını salladı. İki kız aralarında bir şey konuştuktan sonra ayağa kalkıp basamakları *yürüyerek* çıktılar. Ağır ağır."

"Onu bu kadar sıkıştırmayın," dedi Perry.

Gail'in ifadesi tutarsız olmaya başlıyordu. Ya da kendi avukat kulağına öyle gelmişti ve kuşkusuz, Yvonne de bunu algılıyordu. Evet, kızlar yerlerinden kalkıp onun önünde bitivermişlerdi. Daha büyük olan kız dans derslerinden öğrendiği şekilde dizlerini kırarak bir reverans yaptı ve belli belirsiz yabancı aksanı olan ciddi bir İngilizceyle, "Lütfen, sizinle oturabilir miyiz, hanımefendi?" dedi. Gail güldü. "Evet, oturabilirsiniz, hanımefendi." Kızlar hiç gülümsemeden onun iki yanma oturdular.

"Büyük kıza adını sordum. Fısıltıyla sordum, çünkü kimseden çıt çıkmıyordu. Kız, 'Katya,' dedi. 'Kız kardeşinin adı ne?' diye sordum, o da, 'İrina,' dedi. İrina dönüp bana sanki kötü bir şey yapmışım gibi baktı – bu düşmanca tavra anlam veremedim. 'Annenizle babanız buradalar mı?' diye sordum. İkisine birden. Katya başını iki yana salladı, İrina hiçbir şey söylemedi. Bir süre öylece oturduk. Çocuklar için adamakıllı *uzunca* bir süreydi. Bunu düşünmeye başladım: Belki tenis maçı seyrederken konuşmamaları tembih edilmiş olabilirdi. Ya da yabancılarla konuşmamaları. Belki de bildikleri bütün İngilizce o kadardı ya da otistik veya bir şekilde engelliydiler."

Gail bir soru veya teşvik gelmesini umarak sustu, ama karşısında sadece ona bakan dört tane göz vardı; Perry ise Gail'in alkolik babasını andıran bir şekilde başını tuğla duvara doğru yana eğmişti. Gail içinden derin bir nefes alıp devam etti.

"Oyun arası kort değiştiriliyordu. Bir kez daha denedim: 'Okula nerede gidiyorsunuz, Katya?' Katya başını iki yana sallıyor, İrina da aynı şeyi yapıyor. 'Okula gitmiyor musunuz? Ya da şu sıra mı gitmiyorsunuz?' Belli ki, o anda gitmiyorlardı. Roma'daki

Britanya Uluslararası Okulu'na gitmişlerdi, ama artık oraya devam etmiyorlardı. Neden göstermediler, ben de sormadım. Fazla meraklı görünmek istemedim, ama içimde de bastıramadığım kötü bir duygu vardı. O halde, Roma'da mı yaşıyorlardı? Artık değilmiş. Yine Katya cevap vermişti. 'Demek ki, bu mükemmel İngilizcenizi Roma'da öğrendiniz?' 'Evet.' Uluslararası Okul'da İngilizce veya İtalyanca seçenekleri varmış. İngilizce daha iyiymiş. Başımla Dima'nın oğullarını işaret edip, onlar kardeşiniz mi, diye soruyorum. Yine başlar iki yana sallanıyor. Kuzenleriniz mi? Evet, kuzen sayılırlarmış. Tam kuzen değil yani. Onlar da Uluslararası Okul'a mı gidiyorlar? 'Evet, ama İsviçre'de, Roma'da değil.' Teki, kendini kitap içine gömen o güzel kız da kuzen mi?' Katya zorlanarak itiraf edermiş gibi cevap veriyor: 'Nataşa da kuzinimiz sayılır, ama tam değil.' Hâlâ iki kız da gülümsemiyor. Ama Katya ipekli elbisemi okşuyor. Sanki daha önce hiç ipekli bir şeye dokunmamış gibi."

Gail bir soluk alıyor. Bu daha bir şey değil, diyor içinden. Bu sadece ordövr. Ertesi gün beş öğünlük bir korku hikâyesi gelecek. Olay sonrasında uyanmama izin verilene kadar bekle.

"Ve ipekli kumaşı yeterince okşadıktan sonra başını koluma dayayıp öylece kalıyor ve gözlerini kapatıyor. Böylece bir beş dakika boyunca hiç konuşma olmuyor; o sırada öbür yanımda oturan İrina sanki Katya'dan sinyal almış gibi uzanıp elimi tutuyor. Küçük pençeleri bir hayli kuvvetli. Sımsıkı tuttuğu elimi önce alnına götürüyor, sonra da sanki ateşine bakmamı ister gibi yüzünü avucuma sürüyor. Ama yanakları ıslak; ağlamakta olduğunu fark ediyorum. Sonra elimi bırakıyor. Katya, 'Bazen ağlar. Normaldir,' diyor. Tam o anda maç bitiyor ve Elspeth onları almak için basamakları çıkmaya başlıyor. İçimden İrina'yı kucakla-

yıp eve götürmek geliyor, tercihen kardeşiyle birlikte, ama bunu yapmam mümkün değil, onun neden ağladığı hakkında da en küçük bir fikrim yok ve doğrusu ikisini de hiç mi hiç tanımıyorum. İşte hikâyem burada bitiyor."

Ama hikâye orada bitmiyor. Antigua'daki hikâye. Hikâye çok güzel devam ediyor. Perry Makepiece ve Gail Perkins hayatlarının en mutlu tatillerini geçiriyorlar; kasım ayında karar verdikleri gibi. Mutluluklarını kendine hatırlatmak için Gail kendine sansürlenmemiş versiyonu hatırlatıyor:

Sabah saat yaklaşık on, tenis bitmiş, Perry duş için bungalova dönüyor.

Her zamanki gibi çok güzel sevişiyorlar. Bunu hâlâ yapabiliyoruz. Perry hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz. Bütün gücünü ve dikkatini yapmakta olduğu şeye yöneltmek ister.

Gün ortası veya daha sonrası. Yukarıda sözü edilen nedenlerden dolayı açık büfe kahvaltı kaçırılmış. Denizde yüzme, havuz başında öğlen yemeği, Perry beni disk oyununda yenmek istediği için tekrar plaja dönüş.

Öğlen sonrası, yaklaşık dört. Perry'nin zafer neşesiyle bungalova dönüş – neden sanki *bir kerecik* olsun benim kazanmama izin vermez? Şekerleme yapılıyor, kitap okunuyor, bir daha sevişme, zaman kavramı kayboluyor. Bornozlarla balkonda otururken mini bardan alman Chardonnay şarabı yudumlanıyor.

Saat akşamın sekizi gibi. Giyinmeye üşeniyoruz ve yemeğimizi kulübemize getirtiyoruz.

Hâlâ hayatta bir kez olabilecek tatildeyiz. Hâlâ cennetteyiz, lanetli elmayı kemiriyoruz.

Yaklaşık dokuz. Akşam yemeğimiz geliyor; ama tekerlekli tepsi içinde getiren oda servisi garsonu de-

ğil, yönetici Ambrose. Tepside bizim ısmarlamış olduğumuz ucuz Kaliforniya şarabının yanında bir de buz dolu gümüş kova içinde yıllanmış Krug şampanyası var; 380 dolar artı vergi yazılı etiketi hâlâ üstünde duruyor. Ambrose iki tane buzlanmış kadeh, iştah kabartan kanepelerle dolu bir tabak ve iki peçeteyi de önümüze koyuyor sonra tıpkı tekmil veren bir çavuş gibi elleri iki yanında, göğsünü öne çıkarıp nutkuna başlıyor.

"Bu çok kaliteli şampanya sizlere Bay Dima'nın *kendisinin* ikramıdır. Size teşekkür etmemi istedi ve –gömlek cebinden bir not çıkarıp okuma gözlüğünü taktı– aynen iletiyorum: 'Profesör, dürüst oyunun ve bir İngiliz centilmeni olduğun için sana çok teşekkür ederim. Ayrıca bahse girmeyip beni beş bin dolar kaybetmekten kurtardığın için de teşekkür ederim.' Bay Dima son derece güzel Bayan Gail'e de saygılarını sunuyor. Mesajı bu kadar."

Krug'dan birkaç kadeh içtikten sonra gerisini yatakta bitirmeye karar veriyoruz.

"Kobe bifteği nedir?" diye soruyor bana Perry o olaylı gece.

"Bir kızın karnını ovdun mu hiç?" diye ona soruyorum.

"Aklımdan bile geçirmem," diyor Perry tam da o işi yaparken.

"Bakire inekler," diye açıklıyorum. "Kesime hazır olana kadar her gece Kobe ineklerinin karınlarına masaj yapılır." diye ekliyorum ama artık beni dinlediğine emin değilim.

Uykuya dalıyorum ve kehanet gibi rüyamda Rusya'dayım; savaş zamanı siyah beyaz filmleri gibi... Küçük çocuklara kötü şeyler yapılıyor.

3

Gail'in gökyüzü gibi, bodrum katı da karanlığa gömülüyor. Gün ışığı solunca tavandaki lambanın ışığı da zayıflamış sanki... Tuğla duvarlar kararmış. Tepelerindeki caddede trafik gürültüsü azalmış. Yarımay biçimindeki buzlu camlı pencerelerin önünden geçen ayak gölgeleri seyrelmiş. İrikıyım, neşeli ve tek kulağı küpeli Ollie dört fincan çay ve bir tabak dolusu diyet bisküvisi getirdikten sonra odadan çıkıyor.

Bu akşam siyah taksiyle onları Gail'in evinden alıp oraya getiren de aynı Ollie olmasına rağmen göğsünde lisans rozeti bulunsa da, artık onun *gerçek* bir taksi şoförü olmadığı biliniyor. Luke'a göre Ollie "hepimizi hizaya getirir" ama Gail bunu yemiyor. Mavi çoraplı bir İskoç Kalvenist'in ahlak kılavuzlarına ihtiyacı olmaz; gözleri fıldır fıldır oynayan jokey tipli bir üst orta sınıf centilmeninin de...

Gail'e göre Ollie'nin bu önemsiz rolü için gözle görülenin çok ötesinde vasıfları var. Adamın küpesi de onu şaşırtıyor. Cinsel bir işaret mi, yoksa sırf laf olsun diye mi? Sesi de onu şaşırtıyor. Primrose Hill'deki apartmanın diyafonunda ilk işittiği zaman düpedüz

Doğu Londra, işçi sınıfı aksanıydı. Ama yol boyunca mayıs ayına göre hava ne kadar kötü –hele o güzel nisandan sonra, ayrıca dün geceki sağanağın ardından tomurcuklar kendilerini nasıl toplayacak– konulu sohbet edilirken Gail adamın aksanında yabancılara özgü sesler ve cümle yapısında bozukluklar saptamıştı. Anadili ne olabilirdi? Yunanca? Türkçe? İbranice? Ya da belki bizim gibi saftiriklerin aklını karıştırmak için tek küpesi gibi, sesi de aldatmaca mıydı?

O gizlilik beyanını imzaladığı için hayıflanıyor. Keşke Perry de imzalamasaydı. Perry o belgeye imza atarken aslında *imza* atmıyor, sadece *oyuna* katılıyordu.

"Cuma Hintli balayı çiftinin son günüydü," diyor Perry. "Bu nedenle her zamanki gibi üç set yerine beş setlik bir maç yapmaya karar verdiler ve bunun sonucu, yine kahvaltıyı kaçırdılar."

"Böylece denizde yüzmeye ve daha sonra acıkırsak brunch almaya karar verdik. Plajın kalabalık tarafına gittik. Burası her zaman gittiğimiz yer değildi, ama orada Gemi Enkazı Barı vardı."

Gail onun her zamanki etkili ses tonuyla konuştuğunu fark ediyor. İngilizce öğretmeni Perry. Kesin olgular ve kısa cümleler. Soyut kavramlar yok. Hikâye kendi kendini anlatsın. Gölge bir yer bulduklarını anlatıyor. Gereçlerini kuma serdiler. Tam suya doğru yürürlerken karartılmış pencereli bir taşıt PARK YAPILMAZ koya gelip durdu. İçinden önce bebek yüzlü koruma çıktı, onu tenis maçındaki İskoç bereli adam izledi; şimdi şort ve geyik derisi bir yelek giyiyordu. Sonra Ambrose'nin karısı Elspeth, onun ardından da ağzı açık, lastik şişme timsahıyla Katya indi, diye anlatıyor Perry. Daha sonra tutma yerleri ve gülen bir yüz resmi olan kocaman, kırmızı bir top ortaya çıktı. Bu da plaj kıyafeti içindeki İrina'ya aitti.

En sonunda Nataşa çıktı, diyor Perry ve sözü Gail'e ele alıyor. *Nataşa benim konum, senin değil.*

"Ama gecikmeli olarak... Tam biz artık araç içinde kimse kalmamıştır diye düşünürken," diyor Gail. "Çok şık, başında abajur gibi bir şapka, kordonlu düğmeleri olan bir elbise, ayaklarında Grek tipi, bileklerinden bağlı sandaletler, elinde ciltli kitabı. Herkesin görebileceği bir şekilde ve *incelikle* ilerliyor. Gölgeliğin en uç köşesine gidip oturuyor ve aynı *ciddiyetle* kitabına gömülüyor. Değil mi Perry?"

"Sen öyle diyorsan," diyor Perry beceriksizce ve sanki onunla arasına mesafe koymak için iskemlesinin arkasına doğru çekiliyor.

"Öyle diyorum. Ama gerçekten *tuhaf*, gerçekten insanı *afallatan* şey," diye devam ediyor Gail, Nataşa konusu güvenli bir şekilde atlatıldığı için memnun şekilde, "araçtan iner inmez küçük ya da büyük, grubun her bir üyesinin nereye gideceğini ve ne yapacağını *tam olarak* bilmesiydi."

Bebek yüzlü koruma doğruca Gemi Enkazı Barı'na gitti ve bir şişe bira alıp tam iki saat bununla oyalandı. İskoç bereli adam –Mark'a kalırsa, saça uygulanan değil şehir olan Perm'deki pek çok *kuzenlerden* biricüssesine rağmen cankurtaran kulesinin kırıldı kırılacak basamaklarını tırmanıp lastik bir halka çıkardı ve bunu şişirip altına yerleştirdi; herhalde basuru vardı. Timsah ve kırmızı toplarıyla iki küçük kız, elinde büyük bir sepet taşıyan Elspeth'le birlikte kumluk yokuştan inip Perry ve Gail'in oturdukları yere geldiler.

"Yine *yürüyorlardı*," diye vurguluyor Gail, Yvonne için. "Hoplama zıplama, bağırıp çağırma yoktu. *Yürüyorlardı* ve tıpkı tenis kortunda olduğu gibi dudakları büzülmüştü. İrina'nın başparmağı ağzında, yüzünden düşen bin parçaydı. Katya tıklayan bir masa saati kadar cana yakın bir sesle, 'Lütfen, bizimle yüzer

misiniz, Bayan Gail?' dedi. Ben de havayı biraz yumuşatmayı umarak, 'Bayan Katya,' dedim, 'Bay Perry ve ben sizinle yüzmekten onur duyarız." Böylece birlikte yüzdük. Değil mi?" Perry başını sallayarak onayladıktan sonra bir kez daha elini onun elinin üstüne koymakta ısrar ediyordu. Bunu ya ona destek olmak ya da onu sakinleştirmek için yapmıştı, Gail hangisi olduğuna karar veremedi, ama sonuç yine aynıydı; devam etmeden önce gözlerini kapatıp birkaç saniye beklemek zorunda kalmıştı.

"*Tam* bir tuzaktı," diye devam etti Gail. "Öyle olduğunu biliyorduk. Çocuklar da biliyordu. Ama çocuklar suyun içinde timsah ve topla oynarken çok mutluydular, değil mi Perry?"

"Kesinlikle," dedi Perry.

"İrina elime yapıştı ve resmen beni suya doğru çekiştirdi. Katya ve Perry de timsahla beraber arkamızdan geldiler. Bu sırada hep, bu işi neden onların anne babaları değil de biz yapıyoruz, diye düşünüyordum. Bunu Katya'ya sormadım. Belki kötü bir soru olabilir, diye endişe duydum. Belki bir boşanma olayı falan vardı. Onun yerine cankurtaran kulesinin merdiveninde oturan şapkalı adamın kim olduğunu sordum. Vanya Amca, diyor Katya. Çok iyi, diyorum, Vanya Amca kim? Cevap, sadece bir amca. Perm'den mi? Evet, Perm'den. Başka açıklama yok. Tıpkı artık Roma'daki okula gitmiyoruz gibi. Şimdiye kadar eksik bir şey bıraktım mı, Perry?"

"Hayır."

"O halde, devam edeyim."

Bir süre güneş ve deniz gerekeni yapıyorlar, diye devam ediyor Gail. "Kızlar neşe içinde suyun içinde atlayıp zıplıyorlar ve Perry de onlarla *coşuyor*, deniz tanrısı Poseidon'un denizin dibinden çıkışı gibi canavar

sesleri çıkarıyor – gerçekten de öyleydi Perry, *harikaydın*, itiraf et."

Bitkin bir halde kumsala çıkıyorlar; kızlar Elspeth tarafından kurulanıyor, giydiriliyor, sonra vücutlarına güneş kremi sürülüyor.

"Ama neredeyse birkaç saniye içinde yanımızda bitiveriyorlar ve havlumun kenarına tünüyorlar. Yüzlerine bir kere *bakmam* yetiyor, o ana kadar saklamış oldukları kederli ifadenin hâlâ devam ettiğini görüyorum. Tamam, diyorum; dondurma ve gazoz. Perry, bu erkek işi, diyorum ona, hadi görevini yap. Değil mi Perry?"

Gazoz mu, diye içinden tekrarlıyor Gail. Neden yine annem gibi sesler çıkarıyorum? Çünkü ben de onun gibi boktan bir aktrisim ve konuşmam uzadıkça sesim yükseliyor.

"Evet," diye gecikmeyle onaylıyor Perry.

"Ve Perry uzun adımlarla onları almaya gidiyor, değil mi? Karamelalı ve fındıklı külahlar içinde herkese dondurma, kızlara ananaslı gazoz. Ama Perry hesap pusulasını *imzalamak* için geldiğinde barmen ona hesabın ödendiğini söylüyor. Kim ödemiş? Vanya! Ödeyen, kulenin basamaklarında oturan, İskoç bereli, her zaman nazik, tombul amca. Ama Perry, doğası gereği bunu kabul edemez, değil mi?"

"Birisinin hesabına yiyip içmek onu fena halde rahatsız eder. Üstelik bu birisi *hiç* tanımadığı bir kişi. Vanya Amcaya çok naziksiniz, ama bunu ben ödemek istiyorum, demek için kuleye doğru gidiyor."

Gail yoruluyor. Ve Gail'in çaresiz patavatsızlığı olmadan hikâyeye Perry devam ediyor.

"Lastik halkası üstünde oturan Vanya'nın yanına gittim. Diyeceklerimi söylemek için tentenin altına girip başımı kaldırınca, adamın karnından aşağıya sarkan çok büyük, siyah bir tabanca gördüm. Sıcakta

bunalıp yelek düğmelerini açtığı için tabanca gözler önündeydi. Silahlar hakkında hiç bilgim yok. Eminim, sizlerin vardır. Bu tabanca aile boyu büyüklüğündeydi." Bu sözlerini anlamlı bir sessizlik izliyor; Perry yana dönüp sıkıntılı bir şekilde Gail'e bakıyor, ama karşılık alamıyor.

"Yorum yapmayı hiç düşünmedin mi, Perry?" diye soruyor hiç boşluk bırakmamaya çalışan Luke. "Yani tabanca hakkında demek istiyorum."

"Hayır, düşünmedim. Benim fark ettiğimi görmediğine hükmettim ve fark etmemiş olmamın daha akıllıca olduğuna karar verdim. Dondurmalar için teşekkür edip tekrar Gail'in kızlarla sohbet ettiği yere döndüm."

Luke bu açıklamayı ciddi bir ifadeyle düşünüyor. Sanki bir yamuk kokusu almış gibi. Tuzaklı bir soru sormuş olduğu için miydi acaba? Bir adamın tabancasının yeleğinden sarktığını görünce insan ne yapar? Üstelik o adamı pek tanımıyorsa? Tabancanın göründüğünü söyler mi, yoksa görmemiş gibi mi yapar? Tıpkı pek tanımadığın birinin pantolon fermuarı açık kalmış gibi.

Mavi çoraplı İskoç Yvonne ikilem içindeki Luke'a yardım etmeye karar verir.

"İngilizce mi, Perry?" diye soruyor ciddi bir ifadeyle. "Anladığım kadarıyla ona İngilizce teşekkür ettin. Sana İngilizce mi *karşılık* verdi?"

"Herhangi bir dilde karşılık vermedi. Ama yeleğine iğnelenmiş bir matem düğmesi olduğunu fark ettim. Uzun zamandan beri görmemiş olduğum bir şeydi. *Sizler* de böyle şeylerin var olduğunu bilmiyordunuz, değil mi?" diye sordu suçlar gibi.

Onun bu saldırgan tavrı üzerine Gail başını iki yana sallıyor. Doğru, Perry. Suçluyuz. Matem düğme-

leri hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama artık biliyorum. Şimdi lütfen, hikâyeye devam edebilir misin?

"Peki, otel yönetimine haber vermek aklından geçmedi mi, Perry?" diye soruyor Luke inatla. "Cankurtaran kulesinde aile boyu bir tabancayla oturan bir Rus var, diye?"

"Aklımdan bir dolu şey geçti, Luke ve bu da tabii ki onlardan biriydi," diyor Perry saldırgan havası tam soğumadan. "Ama otel yönetimi ne yapabilirdi ki? Dima otelin gerçek sahibi değilse bile, her bakımdan tamamen onun kontrolünde olduğu belliydi. Hem zaten çocukları da düşünmek zorundaydık. Herkesin önünde çıngar çıkarmak doğru olur muydu? Olmayacağına karar verdik."

"Ya adadaki polis yetkilileri? Onlar aklına gelmedi mi?" diye sordu Luke.

"Orada dört günümüz kalmıştı. O günleri polis yetkililerine ifade vererek geçirmek istemedik."

"Bu ikinizin *ortak* kararı mıydı?"

"Tek başına benim kararımdı. Gail'e gidip, 'Vanya'nın belinde bir tabanca var, sence polise haber vermemiz gerekir mi?' diye soracak değildim. Özellikle de, çocukların önünde. Yalnız kaldığımız ve kendimi toparladığım zaman ona gördüklerimi anlattım. Bunu mantık çerçevesi içinde konuştuk ve bu kararı verdik: Eylem yok."

Ona destek vermek için ani bir dürtü duyan Gail avukatça fikrini söyledi: "Belki Vanya'nın silah taşıma yetkisi vardı. Perry bunu nereden bilecek? Belki Vanya'nın bu yetkiye ihtiyacı yoktu. Belki ona bu tabancayı polisler vermişti. Antigua'daki silah taşıma yasasını ikimiz de bilmiyorduk, değil mi Perry?"

Bunu söyledikten sonra Yvonne'nin itiraz edeceğini sanıyor, ama Yvonne önündeki dosyayı incelemekle çok meşgul.

"İkinizden de bu *Vanya Amcayı* tarif etmenizi isteyebilir miyim, lütfen?" diye soruyor Yvonne hiç saldırgan bir ifade olmaksızın.

"Çiçekbozuğu bir yüz," diyor Gail bir kez daha nasıl hatırladığına şaşarak. Elli yaşlarında. Yanakları süngertaşı gibi. Çok içenlere özgü bir göbek. Tenis maçı sırasında onu bir mataradan gizlice içerken gördüğünü sanıyor, ama emin değil.

"Sağ elinin her parmağında yüzük var," diyor Perry sıra ona gelince. "Eline bakınca muşta gibi duruyor. Siyah, korkuluk gibi saçları var ve beresinin arkasından çıkıyor, ama tepesinin kel olduğunu sanıyorum, bu yüzden İskoç beresi hep başında."

Evet, Yvonne, bu o, diyor ikisi birden; Yvonne'nin önlerine sürdüğü büyük fotoğrafa bakarken başları birbirine değiyor ve aralarından bir elektrik akımı geçiyor. Evet, bu Permli Vanya, dört aşırı kilolu, neşeli adamdan soldan ikinci olanı. Etrafları fahişelerle ve şampanya şişeleriyle çevrili, kim bilir neredeki bir gece kulübünde 2008 yılbaşını kutluyorlar.

Gail'in tuvalete gitmesi gerekiyor. Yvonne onu dar bodrum merdiveninden lüks döşenmiş zemin kata çıkarıyor. Güler yüzlü Ollie beresini çıkarmış, bir koltuğa yayılmış halde gazete okuyor. Sıradan bir gazete değil bu, kiril harfleri var. Gail *Novaya Gazeta* adını çözdüğünü sanıyor, ama emin değil ve bunu da Ollie'ye sormak istemiyor. Çişini yaparken Yvonne onu bekliyor. Tuvalet çok süslü, şirin el havluları, kokulu sabunlar ve pahalı duvar kâğıtları var. Birlikte tekrar aşağıya iniyorlar. Perry'nin elleri yine masanın üstünde, ama bu defa avuçları yukarıya dönük; sanki iki elinin de falına bakıyor gibi.

"Evet, Gail," diyor küçük Luke zekice. "Ötme sırası yine sende herhalde."

Ötme falan değil, Luke. Bir süredir içimde biriken sıkıntıyla çığlığı basacak gibiyim; gözlerini casusların *Cinsiyetler Arası Görgü Kuralları* kitabında belirtilen sıklıktan çok fazla üstümde gezdirdiğin için fark etmiş olabilirsin.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye başlıyor Gail doğrudan önüne bakıp ama daha çok Yvonne'ye hitap ederek. "Paldır küldür daldım. Anlamam gerekirdi, ama anlamadım."

"Kendini suçlaman için kesinlikle hiçbir neden yok," diyor Perry hemen. "Kimse sana söylemedi, kimse seni uyarmadı. Eğer suçlanacak biri varsa, o da Dima'nın grubundakiler."

Gail avunacak gibi değildi. Tuğla duvarlı bir şarap mahzeninde sanık aleyhindeki delilleri toplayan bir avukattı ve sanık da kendisiydi. Antigua'daki kumsalda öğlen sonrası bir şemsiye altında bikinisinin üstü açık halde yüzüstü uzanmış, iki küçük kız yanında oturuyorlar, Perry de öbür tarafında yayılmış. Okul günlerinden kalma bir şort giyiyor, gözünde babasından kalma okuma gözlüğüne iliştirilmiş kendi reçeteli güneş gözlüğü mercekleri var.

Kızlar dondurmalarını yemiş, gazozlarını içmişler. Vanya Amca belindeki aile boyu tabancasıyla kule merdiveninde ve *Nataşa* da –onun adı her geçtiğinde Gail kendini toparlamak zorunda kalıyor– kumsalın uzak ucunda kendini soyutlamış halde uzanıyor. Bu arada Elspeth temkinli bir mesafeye çekilmiş. Belki de az sonra olacakları biliyor. Geriye dönüp baktığında Gail öyle olduğunu düşünüyor.

Kızların yüzlerinin yine gölgelendiğini fark ediyor. Gail'in profesyonel yanı kızların çok kötü bir sırrı paylaştıklarını söylüyor. Haftanın çoğu günü duruşma salonunda dinlediği şeyleri düşününce huzur-

suz oluyor ve merakı kabarıyor. Gevezelik etmeyen, yaramazlık yapmayan çocuklar. Mağdur olduklarını anlamayan çocuklar. Konuşurken kimsenin gözüne bakamayan çocuklar. Yetişkinlerin onlara yaptıkları şeyler için kendilerini suçlayan çocuklar.

"Ben *hayatımı* sorular sorarak kazanıyorum," diye çıkışıyor Gail. Artık her şeyi Yvonne'ye anlatıyor. Luke bulanık bir görüntü gibi, Perry de onun görüş açısının dışında. "Aile mahkemelerinde görev yaptım, tanık kürsüsünde çocuklarla konuştum. İşimizde yaptığımız şeyler iş *dışında* da yaptığımız şeylerdir. İki kişi değiliz. Biz sadece biziz."

Kendisininkinden çok onun gerginliğini azaltmak için Perry bir yüzücünün gerinmesi gibi uzun kollarıyla uzanarak Gail'in ellerine dokunuyor, ama bunun Gail'e faydası olmuyor.

"Kızlara ilk söylediğim şey şu oluyor: 'Bana Vanya Amca hakkında biraz bilgi verin.' Adam hakkında o kadar suskun kalmışlardı ki, onun kötü bir amca olabileceğini düşünmüştüm. 'Vanya Amca bize balalayka çalar, onu çok severiz, sarhoş olunca bizi güldürür.' Bunları söyleyen İrina. Artık ablasından daha konuşkan olmaya karar vermiş gibi. Ama beni bir düşünce alıyor: Onlara balalayka çalan sarhoş amca, acaba başka neler çalıyor?"

"Konuşulan dil hâlâ İngilizce, değil mi?" diye soruyor Yvonne en küçük bir ayrıntıyı bile atlamamaya kararlı bir şekilde. Ama artık ifadesi çok yumuşak, kadın kadına sohbet eder gibi. "Temel Fransızca falan değil yani?"

"İngilizce çocukların ilk öğrendikleri dil olmuş gibi. *Uluslararası* Amerikan İngilizcesi, hafif bir İtalyan aksam karışmış. Sonraki sorum şu oluyor: Vanya gerçek amcanız mı, yoksa ona sadece öyle mi diyorsunuz? Cevap: Vanya bizim dayımız, annemizin ağabeyi;

eskiden Raisa Yengeyle evliydi, ama yengem şimdi Sochi'de başka bir erkekle evli ve kimse o adamı sevmiyor. Şimdi de aile ağacını ortaya çıkarıyoruz, ama ben memnunum. Tamara, Dima'nın karısı; çok sert ve kutsal olduğu için çok fazla dua ediyor ve bizi kabul ettiği için çok iyi bir insan. İyi mi? Bizi kabul ettiği için mi? Sonra da –artık akıllı avukat oluyorum ve direkt sorular yerine dolaylı sorular sormaktayım– Dima, Tamara'ya iyi davranıyor mu, diye soruyorum. Oğlanlara iyi davranıyor mu? Anlamı: Dima size karşı fazla iyi mi davranıyor? Katya, evet, diyor. Dima, Tamara'ya karşı da çok iyi, çünkü onun kocası; ayrıca Tamara'nın kız kardeşi öldü. Dima, Nataşa'ya karşı da çok iyi, çünkü onun kızı ve Nataşa'nın annesi öldü, oğullarına karşı da çok iyi, çünkü onların babası. Bu açıklama *gerçekten* sormak istediğim başka bir sorunun kapısını aralıyor ve bunu daha büyük olduğu için Katya'ya yöneltiyorum. Peki, senin *baban* kim, Katya? Katya, babam öldü diyor. İrina lafa karışıyor, annemiz de öldü, diyor. İkisi de ölmüş. Ben 'Öyle mi?' gibisinden bir ses çıkardıktan sonra bana baktıklarını görünce çok üzüldüğümü söylüyorum. Öleli ne kadar oluyor? Hâlâ onlara tam inanmış değilim. Bir yanımla çocukların hınzır bir oyun oynadıklarını umuyorum. Artık konuşmayı İrina yapıyor; Katya donup kalmış gibi. Ben de öyleyim, ama konu bu değil. Çarşamba günü öldüler, diyor İrina. Gün fazlasıyla vurgulanmış. Sanki suçlu o günmüş gibi. Hangi çarşambaysa, çarşamba günü ölmüşler. Durum gittikçe kötüye gidiyor. *Geçen* çarşamba mı demek istiyorsun, diye soruyorum. Evet, diyor İrina, bir hafta önceki çarşamba, Nisan'ın 29'u; yanlış anlamayayım diye kesin tarih veriyor. Geçen hafta çarşamba günü bir trafik kazasıyla ilgiliymiş; ben donuk gözlerle bakarken İrina elimi alıp okşuyor, Katya başını kucağıma koyuyor, o

ana kadar unutmuş olduğum Perry de kolunu omzuma doluyor. Ağlayan tek kişi benim.

Gail işaretparmağının eklemini dişlerinin arasına sokmuş; bu onun mahkemede profesyonel olmayan duygularına karşı kendini korumak için yaptığı bir şey.

"Daha sonra kulübemizde bunları Perry'yle konuşunca aşağı yukarı her şey anlaşıldı," diyor çok etkilenmemiş havası vermek için sesini yükselterek; ama Perry'yi hâlâ görüş açısı dışında tutuyor ve iki küçük kızın annesiyle babası bir trafik kazasında öldükten sonra deniz kenarında neşeli bir tatil yapmalarını normal karşılıyormuş gibi davranmaya çalışıyor.

"Anne baba çarşamba günü ölmüşler. Tenis maçı *bir sonraki* çarşamba oynandı. Buna göre ev halkı bir hafta boyunca yas tuttuktan sonra Dima onları açık havaya çıkarma zamanı geldiğine karar verdi: Böylece hepsi evden çıkıyor ve kim tenis oynayacak? Yahudi olsalardı ki belki öyleydiler ya da aralarından birkaçı öyleydi veya ölen anne baba öyleydi, o zaman bir hafta yas tutmaları ve sonraki çarşamba günü tekrar hayata dönmeleri normaldi. Yine de bu Hıristiyan haçı takan Tamara'ya pek uymuyordu. Ama burada konumuz dinsel tutarlılık değil, o grupla olmaz, hem zaten Tamara adamakıllı tuhaf bir insan."

Bir kez daha Yvonne soruyor; saygılı, fakat kararlı: "Baskı yapmak istemem, Gail, ama İrina bir *trafik kazası* demiş. Bütün söylediği *bu kadar* mıydı? Örneğin çarpışmanın nerede olduğunu söyledi mi?"

"Moskova dışında bir yerde. Belirsiz. İrina yolları suçladı. Yollarda çok fazla çukur varmış. Çukurlara girmemek için herkes yolun ortasından gidiyormuş, bu nedenle de doğal olarak arabalar çarpışıyorlarmış."

"Hastaneye götürülmekten söz etti mi? Yoksa annesi ve babası hemen orada mı ölmüşler? Ne anlattı?"

"Çarpışma anında ölmüşler. Kocaman bir kamyon yolun ortasından hızla gelip onları öldürmüş."

"Onlardan başka ölen var mı?"

"Korkarım, o sırada tamamlayıcı sorular soracak halde değildim." Gail'in sesi titremeye başlıyordu.

"Ama belki de arabayı bir şoför kullanıyordu? Eğer şöfor de ölseydi, bu da hikâyenin bir parçası olurdu, kuşkusuz."

Yvonne Perry'yi hesaba katmamıştı.

"Ne İrina ne de Katya doğrudan veya dolaylı olarak, ölü veya sağ olarak bir sürücüden söz etti," dedi Perry tembel öğrencilere veya arsız korumalara karşı kullandığı düzeltici bir tonda ağır ağır konuşarak. "Başka can kayıpları, hastaneler veya ne marka arabayı kimin kullandığı hakkında *hiçbir* konuşma geçmedi." Perry'nin ses tonu yükseliyordu.

"Tamam," dedi Luke.

Gail bir kez daha üst kata çıkmıştı, bu defa tek başına. Perry olduğu yerde kalmış, başını bir eline dayamış, diğer elinin parmaklarını sabrı taşmış bir halde masanın üstünde tıklatıyordu. Gail dönüp oturdu. Ama Perry fark etmemiş gibi davrandı.

"Evet, Perry," dedi Luke hemen konuya girmek isteyerek.

"Evet, ne?"

"Kriket."

"O ertesi gün oldu."

"Bunu biliyoruz. Verdiğin ifadede yazıyor zaten."

"O halde o ifadeyi okusanıza."

"Bu konuyu kapatmıştık, değil mi?"

Pekâlâ, olay ertesi gün, aynı saatte, aynı kumsalda, farklı bir kısmında geçti, diye başladı Perry. Aynı siyah pencereli araç PARK YAPILMAZ koyuna gelip dur-

du ve dışarıya sadece Elspeth, iki kız ve Nataşa değil, oğlanlar da çıktı.

Her şeye rağmen *kriket* kelimesi Perry'yi canlandırmıştı. "Oğlanlar çok uzun süre ahıra kapatılmış ve artık koşmalarına izin verilen iki tay gibiydiler," dedi sahne gözlerinin önüne gelince aniden neşelenerek.

O günkü kumsal ziyareti için Gail'le birlikte kendilerine Üç Baca denen evden mümkün olduğunca uzak bir yer seçmişlerdi. Dima ve grubundan saklandıkları yoktu, ama gece içkiyi fazla kaçırmışlar ve sabah geç saatte müthiş bir baş ağrısıyla uyanmışlardı.

"Ve tabii, onlardan kaçmak mümkün *değildi*," diye araya girdi Gail sıranın tekrar kendisinde olduğuna karar vererek. "Kumsalda kaçacak *hiçbir* yer yoktu. Var mıydı, Perry? Aslında düşünecek olursak, bütün *adada* kaçacak bir yer yoktu. Dima grubu neden bizimle o kadar ilgileniyordu? Yani *kimdi* bunlar? Ne istiyorlardı? Ve neden *biz*? Hangi köşeyi dönsek karşımıza çıkıyorlardı. Bunu iyice hissetmeye başlamıştık. Koyun öbür tarafında kulübemizin tam karşısındaydılar ve bizi izliyorlardı. Ya da biz öyle sanıyorduk ki bu da en az gerçekmiş gibi kötüydü. Biz kumsaldayken dürbüne de ihtiyaçları yoktu. Yapmaları gereken tek şey duvarın üstünden bakmaktı. Ki bunu çok sık yaptıklarına hiç kuşku yok, çünkü biz kumsala geldiğimiz anda o siyah camlı araç oraya geliveriyordu."

Aynı bebek yüzlü koruma, dedi Perry hikâyeye devam ederek. Bu defa barda değil, yüksekçe bir yerdeki bir ağacın gölgesindeydi. Bu defa İskoç bereli ve aile boyu tabancalı Vanya Amca yoktu, ama onun yedeği olan, fitness manyağı bir genç vardı; cankurtaran kulesine çıkıp oturacağı yerde kumsalın bir ucundan diğerine koşuyor, her defasında süreyi kontrol ediyor ve durduğu zamanlarda esneme hareketleri yapıyordu.

"Kıvırcık saçlı bir genç," dedi Perry ağzı kulaklarına varana kadar gülümseyerek. "Kinetik. Aslında daha çok *manik* gibiydi. Beş saniye hareketsiz duramıyordu. Ve ona sıska bile denmez. İskelet gibiydi. Onun Dima grubuna yeni katılmış biri olduğunu varsaydık. Dima'nın Perm'de çok fazla kuzeni olduğuna karar verdik."

"Ve Perry çocuklara sadece *bir kere* baktı, değil mi Perry?" dedi Gail. "Özellikle de oğlanlara. 'Ve aman Tanrım, *bu* insanlarla ne yapacağız biz?' diye düşündün. Ve aklına o günün en parlak fikri geldi: *Kriket*. Aslında Perry'yi tanısanız, o kadar da parlak sayılmaz. Eline köpeklerin kemirmiş olduğu eski bir topla çürümüş bir sopa verin, kendini kaybeder. Değil mi?"

"Oyunu gerektiği gibi çok ciddiye aldık," dedi Perry gülümsemesine ters düşen ve inandırıcı olmayan bir kaş çatışıyla. "Tahta parçalarından kale yaptık, halkalar için çalı çırpı topladık. Marinadakiler bize kriket sopası ve top buldular; bir grup yerli Rasta ve oraya yerleşmiş Britanyalıyı da aramıza alınca altışardan iki takım oluştu: Rusya'ya karşı dünyanın geri kalanı. Oğlanları Nataşa'ya gönderip kaleci olması için ikna etmelerini söyledim, ama Nataşa onlara Turgenyev diye adını hiç duymamış gibi yaptıkları bir adamın kitabını okuduğunu söylemiş. Sıradaki iş, –gülümsemesi kocaman bir sırıtmaya döndü– pek yasa tanımayan çocuklara Kriketin Kutsal Yasaları'nı açıklamaya gelmişti. Tabii, Britanyalılara veya Rastalara bu açıklama gerekmiyordu. Onlar doğuştan kriketçidirler. Ama genç Dima'lar *uluslararasıydılar*. Biraz beyzbol oynamışlar, ama pek hoşlanmamışlardı. Küçük kızlarla biraz uğraşmak gerekiyordu, ama Britanyalılar topa vurmaya başlayınca onları koşucu olarak kullanabilirdik. Kızlar bundan sıkılırlarsa, Gail onları gazoz içmeye veya yüzmeye götürebilirdi. Öyle yaptın, değil mi?"

"Onları hareketlendirmenin çok iyi olacağına karar verdik," dedi Gail, Perry'nin neşesini paylaşarak. "Amacımız surat asmalarına zaman bırakmamaktı. Oğlanlar biz ne yapsak eğleneceklerdi. Kızlara gelince – onlardan ufacık bir gülümseme bile çıkarmak... yani..." Gerisini tamamlamadı.

Gail'in zorlandığını gören Perry araya girdi:

"O yumuşacık kumun üstünde düzgün kriket sahası yapmak çok zor," diye açıkladı Perry, Luke'a. "Top toplayanlar tökezliyor, vurucular düşüyor... Tahmin edilebileceği gibi."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Luke içtenlikle; Perry'nin neşeli tonunu fark edip, ona uymaya çalışmıştı.

"Çok da önemli değildi. Herkes çok eğlendi, kazanan tarafa dondurma ısmarlanacaktı. Sonucu berabere ilan ettik, her iki takım da dondurma yedi," dedi Perry.

"Herhalde, parasını yedek amca ödemiş olmalı," dedi Luke.

"O işe son vermek istedim," dedi Perry. "Dondurmaların ücretini ben ödedim."

Gail kendini toparlarken Luke'un sesine daha ciddi bir ton geldi:

"Her iki tarafın kazandığı sırada –yani maçın sonlarına doğru– orada park edilen aracın içini görmüştün, değil mi? Doğru mu anlamışım?"

"Maçı berabere ilan etmeyi düşünüyorduk," dedi Perry. "O anda birden aracın yan kapısı açıldı ve onları gördüm. Belki biraz temiz hava almak istemişlerdi. Ya da daha iyi görebilmek için. Tanrı bilir. Kraliyet ailesinin ziyareti gibiydi. Tebdili kıyafetle yapılan bir ziyaret."

"O yan kapı ne kadar süre açık kalmıştı?"

Perry çok güvendiği hafızasını yokladı. Hiçbir zaman kendine güvenmeyen, acele cevaplar vermeyen,

düşünmeden konuşmayan Perry. Gail'in âşık olduğu bir yanı.

"Kesin olarak bilmiyorum, Luke. Tam olarak söyleyemem. İkimiz de..." Yana dönüp bakınca Gail'in de başını iki yana salladığını gördü. "Ben baktım; Gail de benim baktığımı görünce baktı. İkimiz de onları gördük. Dima ve Tamara yan yana, baston yutmuş gibi dimdik oturuyorlar. Zayıf ve şişman yan yana, aracın arka koltuğundan bize bakıyorlar. Derken, *bam* diye kapı kapatıldı."

"Size bakarken gülümsemiyorlardı, değil mi?" dedi Luke bunu not ederek.

"Dima'nın *krallara* özgü bir havası vardı. Evet. Aslında ikisinin de... Dima kraliyet ailesi. Eğer ikisinden biri ipek bir mendil çıkarıp sürücüye hareket etmesi için sallasaydı, çok da şaşırmazdım doğrusu." Perry bir an bu ifadesini kafasında tarttıktan sonra beğenmiş olacak, başını öne salladı. "Bir adadayken büyük insanlar daha da büyük görünürler. Dima'lar da – doğrusu büyüktüler. Hâlâ da öyleler."

Yvonne önlerine bir fotoğraf daha koymuş; bu siyah beyaz bir polis sabıka fotoğrafı. Önden ve yandan çekilmiş tam yüz resmi, iki siyah göz, ardından tek siyah göz. Ve gönüllü ifade veren birisinin hırpalanmış ve şişmiş ağzı. Bunu gören Gail onaylamayan bir bakışla yüzünü buruşturuyor. Perry'ye bakıyor; ikisi de hemfikir. Tanıdığımız biri değil.

Ama İskoç Yvonne cesaretini kaybetmiyor.

"Bu adamın başına kıvırcık saçlı bir peruk oturttuğumu düşünün, yüzünü de biraz temizlesem... Sizce bu, aralık ayında bir İtalyan hapishanesinden salıverilen o fitness manyağı olabilir mi?"

Perry ve Gail bunun mümkün olabileceğini düşünüyorlar. Biraz daha dikkatli bakınca, buna emin oluyorlar.

Davet haberi aynı gece Kaptan Köşkü restoranında Ambrose tarafından iletildi. Ambrose, Perry'nin kadehine tatması için şarap koyuyordu. Perry taklit yapmazdı. Aktör kızı olan Gail ise hep yapardı. Muhterem Ambrose'nin sesini taklit ederek anlattı:

"'Yarın akşam sizlere hizmet etme zevkinden mahrum kalacağım. Neden, biliyor musunuz? Çünkü ikiz oğullarının on dördüncü yaş günü kutlaması için Bay Dima ve hanımefendi eşinin sürpriz konukları olarak onurlandırılıyorsunuz. Duyduğuma göre o çocuklara kriket sanatını öğretmişsiniz. Ve eşim Elspeth bu parti için hiç görmediğiniz kadar büyük bir kestaneli pasta yaptı. İçine saklanıp oradan dışarıya fırlayabileceğiniz kadar büyük. O çocuklar sizi ne kadar çok seviyorlar, bilemezsiniz, Bayan Gail.'"

Ambrose son kat cilayı çekmek için üstünde *Bay Perry ve Bayan Gail'e* yazan bir zarf uzattı. İçinde Dima'nın düğün davetiyelerine benzeyen ve tam adı yazılı iki adet kartviziti vardı. *Dimitri Vladimiroviç Krasnov, Avrupa Direktörü, Arena Multi Global Holding, Lefkoşe, Kıbrıs.* Altında şirketinin web sitesi adresiyle Bern'deki *Rezidans* ve Şirket Ofisleri adresi yazılıydı.

4

Daveti geri çevirmek aklımızdan geçmiş olsa bile, bunu birbirimize itiraf etmedik, dedi Gail.

"Çocuklar için kabul ettik. İki genç irisi, ergen ikiz oğlanın doğum günüydü: Harika. Davetiye bize bunun için verilmiş, biz de bunun için kabul etmiştik. Ama benim için önemli olan o iki kızdı." Nataşa'dan söz etmediği için sessizce kendini kutladı. "Oysa Perry için..." Ona kuşkulu bir bakış attı.

Perry'den karşılık gelmeyince Luke, "Perry için *ne*?" diye sordu.

Gail erkeğini korumak için geri adım atmaya başlamıştı. "Perry büyülenmiş gibiydi. Değil mi Perry? Dima, onun kim olduğu, gücü. Bu haydut Rus çetesi. Tehlike. Onlarla aramızdaki farklılık. Sen onlarla –nasıl denir– *bağlantı* kuruyordun. Haksızlık mı ediyorum?"

"Bana biraz psikolojik saçmalama gibi geldi," dedi Perry kendi içine kapanıp homurdanarak.

Arabulucu rolünü oynayan küçük Luke hemen araya girdi. "Yani ikinizin de karışık dürtüleri vardı," dedi, karışık dürtülere yabancı değilmiş gibi bir ha-

vayla. "Bunda bir terslik yok. Zaten epeyce karışık bir sahne. Vanya'nın tabancası. Rusların çamaşır sepetlerinde nakledilen nakit paraları. Size fena halde ihtiyaçları olan iki küçük yetim kız – belki yetişkinler de öyleydi. *Ve* bu parti ikiz oğlanların doğum günü içindi. İki düzgün insan olarak bunu nasıl reddedebilirdiniz ki?"

"Ve bir adadaydık," diye hatırlattı Gail.

"Aynen öyle. Ve hepsinden önemlisi, *deyim yerindeyse*, ikiniz de meraktan çatlıyor*dunuz*. Hem neden merak etmeyecektiniz? Yani epey ilginç bir insan topluluğu var. Eminim, *ben de* sizden farklı davranmazdım."

Gail onun da öyle davranacağına emindi. İçinden bir ses küçük Luke'un da zamanında birçok şeye kendini kaptırdığını ve bunların sonucu olarak endişeler yaşadığını söylüyordu.

"Ve Dima," diye üsteledi Gail. "Dima'da seni çeken bir şey vardı, Perry, itiraf et. O zaman bunu sen söylemiştin. Beni çeken şey çocuklardı, ama senin için Dima'ydı. Bunu daha birkaç gün önce konuşmuştuk, hatırladın mı?"

Demek istediği şey: *Sen o lanet belgeni yazarken ve ben de zavallı bir köleyken...*

Perry bir süre surat asıp oturdu, herhangi bir akademik mevzuda surat asıyormuş gibi, ama sonra sportmence bir gülümsemeyle Gail'e hak verdiğini belli etti.

"Doğru. Onun tarafından *atanmış* gibiydim. Aşırı *terfi edilmiş* gibi desem daha doğru olur. Aslında tam olarak *ne* hissettiğimi bilmiyorum. Belki o sırada bilmiyordum."

"Ama Dima biliyordu. Sen onun dürüst oyun profesörüydün."

"Böylece o öğlen sonrası kumsala gitmek yerine alışveriş yapmak için kasabaya indik," diye devam etti Gail. Perry'nin başka tarafa çevirdiği kafasına değil, doğrudan Yvonne'ye bakıyordu ama hikâyesiyle Perry'e hitap ediyordu. "Doğum günü olan oğlanlara hediye olarak ilk akla gelen şey tabii ki, bir kriket setiydi. Bu da *senin* alanındı," dedi Perry'ye dönerek. "Kriket seti aramak hoşuna gitmişti. Spor malzemesi satan dükkâna bayılmıştın. O yaşlı adamı çok sevmiştin. Antiller'in ünlü kriket oyuncularının fotoğraflarına bayılmıştın. Learie Constantine? Başka kim vardı?"

"Martindale."

"Ve Sobers. Gary Sobers da oradaydı. Bana sen göstermiştin."

Perry başını sallayarak onayladı. Evet, Sobers.

"İşin gizlilik kısmı da hoşumuza gitmişti. Çocuklar yüzünden. Ambrose'nin benim pastanın içine saklanıp dışarıya fırlamam fikri çok da uçuk değildi, değil mi? Ben de kızlar için hediye baktım. Sen de yardım ettin. Küçük kızlara eşarp, Nataşa'ya da aralarında yarı değerli taşlar olan, istiridye kabuklu bir kolye aldık." Oh, atlatmıştı. Nataşa'yı hikâyeye tekrar sokmuş ve kimse üstünde durmamıştı. "Bana da aynı kolyeden almak istedin, ama ben kabul etmedim."

"Ne gerekçeyle kabul etmediğini söyler misin, Gail?" diye sordu Yvonne gülümseyerek.

"O kolye tek kişide görünsün diye. Perry incelik etti, ama ben Nataşa'yla aynı kolyeyi takmak istemedim," dedi Gail. "Eminim, Nataşa da aynı şeyi düşünürdü. Teşekkür ederim, çok ince düşüncelisin, ama başka zaman, dedim sana. Değil mi? Ve *asıl* Antigua'da doğru dürüst hediye paketi saracak kâğıt satın almayı deneyin."

Gail aynı hızla devam etti:

"Sonra bir de bizi gizlice içeriye sokma durumu vardı, değil mi? Çünkü gecenin büyük sürprizi biz olacaktık. *Bu* da bomba gibi olacaktı. Önce Karayip korsanları olarak gitmeyi düşündük –senin fikrindi– ama sonra bunun fazla abartılı olacağına karar verdik; özellikle de aile hâlâ yas içindeyken. Böylece olduğumuz gibi gittik, ama biraz süslendik. Perry, sen eski blazer ceketini ve gri pantolonunu giydin. Perry moda düşkünü sayılmaz, ama elinden geldiğince şık giyindi. Tabii, içinde mayosu vardı. Ben mayomun üstüne pamuklu bir elbise giydim, bir de belki hava serin olabilir diye yünlü ceketimi aldım. Üç Baca'nın özel bir kumsalı olduğunu biliyorduk ve denize girmemiz gerekebilirdi."

Yvonne hanl hanl not tutuyor. Luke çenesini eline dayamış, anlatılan her şeyi içer gibi dinliyor; Gail onun bu yoğun dikkatinden rahatsız. Perry asık bir yüzle duvardaki tuğlaları inceliyor. Hepsi de Gail'in son performansında anlattıklarını can kulağıyla dinliyor.

Ambrose onlara saat altıda otel girişinde olmalarını söylediği zaman ikisi de Üç Baca'ya o karartılmış camlı araçlardan biriyle yan kapıdan gizlice sokulacaklarını tahmin etmişti. Tahminlerinde yanılmışlardı.

Aldıkları talimata uyarak bir arka yoldan otoparka geldiklerinde Ambrose'yi dört çekerli bir aracın direksiyonunda beklerken buldular. Ambrose bir komplo düzenlemenin heyecanıyla onlara planı açıkladı. Sürpriz konuklar yarımada boyunca uzanan Doğal Patika yoluyla evin arka girişine gelecekler, orada onları Bay Dima karşılayacaktı.

Gail yine Ambrose'nin sesini taklit etti.

"'Bahçede süsleme ışıkları ve bando var, otağ da kurmuşlar, bir inekten çıkabilecek en yumuşak Kobe

bifteği getirtildi. Olmayan şey var mı, bilmiyorum. Ve Bay Dima her şeyin eksiksiz olması için çok uğraştı. Sırf sizleri gizlice arka kapıdan içeriye sokabilmek için bütün aileyi St. John'un öbür tarafındaki yengeç yarışına gönderdi. İşte sizin ortaya çıkmanız bu kadar gizli tutuluyor.'"

Eğer Perry ve Gail bir serüven arıyor olsalardı, Doğal Patika'dan gitmek bu isteklerini yeterince karşılardı. Yıllardan beri bu yolu kullanan ilk insanlar onlardı herhalde. Birkaç kez geçebilmeleri için Perry çalıları doğramak zorunda kalmıştı.

"Tabii, Perry buna bayıldı. Aslında sen köylü olmalıydın, değil mi? Derken uzun yeşil bir tünelden geçtik ve ucunda bizi mutlu bir Minotauros gibi bekleyen Dima'yı gördük. Mitolojideki başı boğa, gövdesi insan olan yaratık gerçekten var idiyse..."

Perry'nin kemikli işaretparmağı uyarı anlamında yukarıya kalktı.

"Bu bizim Dima'yı ilk kez *yalnız* görüşümüzdü," diye araya girdi Perry. "Yanında korumaları yok, ailesi ve çocukları yok. Bizi kollayan kimse yok. Ya da biz göremiyoruz. Üçümüz orada, bir kalasın yanında duruyorduk. Sanırım, ikimiz de bu durumun farkındaydık. O ani ayrıcalığı."

Perry'nin bu yorumuna vermek istediği önem Gail'in heyecanla anlatmaya devam edişiyle buhar oldu.

"Adam bize *sarıldı*, Yvonne! *Tam anlamıyla* sarıldı. Önce Perry'ye, sonra onu itip bana, sonra bir daha Perry'ye. Öyle cinsellik içeren bir sarılma değil. Aile içi kucaklaşma. Sanki yıllardan beri görüşmemişiz gibi. Ya da bir daha bizi hiç görmeyecekmiş gibi."

"Ya da çok çaresizdi," dedi Perry aynı düşüncelilik ve ciddiyetle. "Bu hali bana biraz acıklı geldi. Belki sana öyle gelmemiştir. O anda onun için ne anlam ifade ettiğimiz. Ne kadar değerli oluşumuz."

"Gerçekten bizi *seviyordu*," diye devam etti Gail kararlı bir şekilde. "Karşımızda duruyor ve bize olan sevgisini ilan ediyordu. Tamara'nın da bizi sevdiğine emindi. Sadece Tamara bunu söylemekte zorlanıyordu, çünkü o sorunundan beri biraz çatlaktı. Bu sorunun ne olduğu hakkında hiçbir açıklama olmadı ve tabii, biz kim oluyorduk da soracaktık? Nataşa bizi seviyordu, fakat son günlerde kimseye bir şey söylemiyor, sadece kitaplarını okuyordu. Bütün aile, insanlığımız ve dürüst oyunumuz için İngilizleri seviyordu. Ama, *insanlık* kelimesini kullanmadı, bunun yerine ne demişti?"

"Yürek."

"O tünelin sonunda dikilmiş, o sıcak kucaklaşma festivalini yaşıyoruz ve o sırada Dima bize yüreklerimiz hakkında o konuşmasını yapıyor. Yani insan topu topu altı kelimelik bir diyaloğu olan birine ne kadar sevgi gösterebilir ki?"

"Perry?" diyerek Perry'nin fikrini sordu Luke.

"Bence tam bir *kahramanlık* gösteriyordu," dedi Perry. "Ama nedenini bilmiyordum. Bunu yazılı ifademde bir yerde yazmamış mıyım? *Kahramanlık?* Bence o –kendi duygularını değersiz buluyormuş gibi omuz silkti– ateş altında olduğu halde kuyruğu dik tutuyordu. Ama ona kimin ateş ettiğini bilmiyordum. Ya da nedenini? Hiçbir şey bilmiyordum, sadece..."

"Düşmemek için tutunabileceği tek kişi sendin," diye araya girdi Gail ama bunu düşüncesizce yapmamıştı.

"Evet. Gerçekten de kötü bir durumdaydı. Bize *ihtiyacı* vardı."

"*Sana*," diye düzeltti Gail.

"Pekâlâ. Bana. Bütün söylemek istediğim buydu."

"O halde, *sen* anlat."

"Bizi tünelden çıkarıp evin arkası olduğunu düşündüğümüz yere doğru götürdü," diye başladı Perry, ama sonra birden sustu. "Sanırım, bu yerin *tam bir tarifini* istersin," dedi Yvonne'ye sert bir şekilde bakarak.

"Gerçekten de isteriz, Perry," dedi Yvonne eşit şekilde etkiyle. "Sakıncası *yoksa* en önemsiz gibi görünen ayrıntıyı bile anlat." Sonra da dikkatini tekrar tuttuğu notlara verdi.

"Koruluktan çıktığımız yerde kırmızı cürufla kaplı eski bir servis yolu vardı; herhalde ilk inşaatı yapanların ulaşımı içindi. Çukurları aşarak yokuş yukarı yürümek zorundaydık."

"Hediyelerimizi de taşımak zorundaydık," diye yine araya daldı Gail. "Senin elinde kriket seti, benim de elimde, bulabildiğim en süslü çanta içinde çocuklara vereceğim hediyeler. Bunu bulmak için çok uğraşmıştım."

Dinleyen biri var mı, diye geçirdi içinden Gail. Beni dinleyen yok. Atın ağzı Perry. Yetkili ağız. Bense atın kıçı oluyorum.

"Arka taraftan yaklaşınca, evin eski bir tuğla yığınından ibaret olduğunu gördük," diye devam etti Perry. "Saray gibi bir şey beklemeyin, denmişti ve evin yakın zamanda yıkılacağını biliyorduk. Ama böyle bir harabe görmeyi de hiç tahmin edemezdik." Oxford öğretim görevlisi bir saha muhabirine dönüşmüştü. "Parmaklıklı pencereleri olan harap halde bir tuğla yapı vardı, bunun eskiden kölelerin yatakhanesi olduğunu düşündüm. Bembeyaz boyalı, yaklaşık dört metre yüksekliğinde bir duvar vardı, üstü yeni ve adi bir dikenli telle kaplıydı. Futbol stadyumlarındaki gibi direkler üstünde beyaz güvenlik ışıkları görülüyordu. Oraya gelen herkes bu ışıkların altından geçmek zorundaydı. Işıltıları bizim kabinimizden bile görünebiliyordu. Bunların arasında o geceki partiye hazırlık

için yerleştirilmiş süs lambaları vardı. Ters taraftan geldiğimiz için güvenlik kameraları bize dönük değildi. Altı metre yüksekliğinde bir çanak anten kuzeye çevriliydi; Miami veya belki de Houston yönünde. Kim bilir?" Bir an düşündü. "Sizinki değildir tabii. Sizler bu tip şeyleri bilirsiniz."

Bu bir meydan okuma mıydı, yoksa espri mi? İkisi de değildi. Perry onlara onların işini yapmakta ne kadar başarılı olduğunu gösteriyordu; belki fark etmemişlerdir diye... Koşullar aleyhinde bile olsa boy ölçüşmekten kaçınmayan Perry.

"Sonra daha sık ağaçlar arasından yine yokuş aşağıya iniş, sonunda bir çayır var. İşin gerçeği, evin bir arkasının olmayışı. Ya da tamamı arka, hangisini seçerseniz. Elizabeth stili taklidi, tahta ve asbestle yapılmış ve üç yöne bakan bir kır evi. Gri sıvalı duvarlar. Daracık pencereler. Kereste görünümü veren kontrplak, içinde bir fenerin sallandığı bir arka sundurma. Buraya kadar hemfikir misin Gail?"

Öyle olmasaydım, burada ne işim vardı? "Çok iyi gidiyorsun," dedi Gail. Perry'nin beklediği cevap aslında bu değildi.

"Sonradan ekleme yatak odaları, banyolar, mutfaklar ve ön kapıları olan ofisler; bir zamanlar burasının bir yerleşim yeri olduğunu gösterir gibi. Diyeceğim, binanın tamamı perişan bir halde. Bu Dima'nın suçu değildi. Mark sayesinde öyle olmadığını biliyorduk. Dima'lar o zamana kadar burada hiç yaşamamışlardı. Aceleyle kurulan güvenlik tertibatı dışında hiç el sürmemişlerdi. Bu görünüm bizi hiç rahatsız etmedi. Tam tersine, gereğinden çok gerçekçi bir hava veriyordu."

Her şeyi öğrenmek isteyen Doktor Yvonne tıbbi notlarından başını kaldırıp soruyor. "Ama hiç *baca* yoktu, değil mi Perry?"

"İki tanesi yarımadanın batı ucundaki şeker fabrikası kalıntılarında, üçüncüsüyse koruluğun kenarındaydı. Bunu da yazılı ifademizde belirttiğimi sanıyordum."

O lanet olası ifademiz mi? Şu ana kadar kaç kere bunu söyledin? Senin yazdığın, ama benim görmeme izin verilmeyen, ama onların gördüğü o lanet yazılı ifaden. O senin lanet yazılı ifaden! Onların boklu belgesi! Gail'in yanakları alev alev yanıyordu; Perry'nin bunu fark edeceğini umdu.

"Sonra eve doğru yaklaşırken, sanırım bir yirmi metre kala Dima bizi yavaşlattı," diyordu Perry. "Ellerini kaldırdı. *Yavaşlayın.*"

"Dima'nın komplo ortaklığını gösteren bir jest olarak parmağını dudağına götürdüğü yer de burası mıydı?" diye sordu Yvonne, Perry'ye bakıp bir yandan yazmaya devam ederek.

"Evet, *burasıydı!*" diye atladı Gail. "*Tam olarak* burasıydı. *Büyük* komplo ortaklığı. Önce yavaşlayın, sonra ses çıkarmayın. Parmağını dudaklarına götürmesini çocuklara sürpriz yapma oyununun bir parçası olarak gördüğümüz için isteneni yaptık. Ambrose onların yengeç yarışına götürüldüğünü söylemişti, bu nedenle onların hâlâ evde olmaları bize biraz tuhaf geldi. Sonra, herhalde bir değişiklik oldu ve gitmediler diye tahmin yürüttük. Ya da ben öyle düşündüm."

"Teşekkür ederim, Gail."

Ne için, Tanrı aşkına? Perry'nin eksiklerini tamamladığım için mi, Yvonne? Lafı mı olur? Gail hızını kesmeden devam etti.

"Dima artık bizi parmaklarımızın ucunda yürütüyordu. Neredeyse nefesimizi bile tutmuştuk. Ondan şüphelenmiyorduk – sanırım bunu belirtmek gerekir. Ona *itaat* ediyorduk, aslında bu normal olarak ikimizin de yapacağı şey değildi, ama öyle yapıyorduk.

Bizi evin bir kapısına götürdü; bir yan kapıydı. Kilitli değildi, itip açtı ve önden girdi, sonra aniden döndü, bir eli havada diğeri dudaklarında –*tıpkı Noel Baba rolü oynayan baba gibi, ama sarhoş değilken*, diyecekti, ama demedi– bize bakıyor ve sessiz olmamızı istiyordu. Değil mi Perry? Senin sıran."

"Sonra istediklerini yapacağımızı anladığı zaman onu takip etmemizi istedi. Ben önden gittim." Perry'nin ses tonu Gail'inkinden farklıydı; gerçekten heyecanlı olup da, öyle değilmiş gibi davranıyordu. "Boş bir hole girdik. Yani *hol* diyorum. Batıya bakan çatlak bir penceresi olan, üç metreye dört metrelik bir alan. Parmaklıkların arasından gün ışığı süzülüyordu. Dima'nın parmağı hâlâ dudaklarındaydı. Ben içeriye adımımı atar atmaz koluma yapıştı; tıpkı kortta olduğu gibi. Adamakıllı kuvvetliydi. Başa çıkamazdım."

"Başa çıkmak *zorunda* kalabileceğini düşündün mü?" diye sordu Luke halden anlar bir ifadeyle.

"Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Gail için endişe ediyordum ve o an sadece ikisinin arasına girmeyi düşündüm. Sadece birkaç saniyeliğine."

"Ve bu süre artık bu işin çocuk oyunu olmadığını anlamana yetti," dedi Yvonne.

"Eh, artık anlar gibi oluyordum," diye itiraf etti Perry. Bir ambulansın sirenleri sesini boğunca sustu. "O yerin içinde karşılaştığımız hiç beklenmedik şeylerin ne kadar çok olduğunu anlamanız gerek. O küçücük holdeyiz, ama o köhne evin içinde esen rüzgârın uğultusunu duyuyoruz. Ve ışık – öğrencilerimin sevdiği bir kelimeyi kullanacak olursam görüntü oyunu gibiydi. Batı penceresinden katman katman geliyordu. Denizden yaklaşan alçak bulutların pudramsı ışığı ve üstlerindeki güneşin parlak ışığı. Işığın erişmediği yerlerse zifiri karanlık."

"Ve soğuk," diye yakınıyor Gail üşümüş gibi kollarını vücuduna sararak. "Sadece içi boş evler gibi. Ve onlara özgü mezarlık kokusu. Ama o anda benim düşündüğüm tek şey: Kızlar nerede? Neden onları görmüyoruz, seslerini duymuyoruz? Neden rüzgârdan başka ses duymuyoruz? Ve eğer evde kimse yoksa bu sessizlik ve gizlilik oyununu neden oynuyoruz? Kendimizden başka kandırdığımız kimse var mı? Sen de aynı şeyleri düşünüyordun, değil mi Perry? Daha sonra öyle olduğunu söylemiştin."

"Arkamızda Dima, farklı bir yüz ifadesiyle işaretparmağını kaldırdı," diyor Perry. "Yüzünde eğlendiğini gösteren hiçbir iz kalmamış. Gözleri donuk. Neşesiz. Sert. Gerçekten bizim korkmamıza *ihtiyacı* var. Korkusunu paylaşmamız için. Ve biz orada büyülenmiş gibi dururken –ve evet, biraz da korkuyla– Tamara hayalet gibi küçük holün bir köşesinden ortaya çıkıveriyor; o ana kadar oradaymış, ama biz fark etmemişiz. Üstünde tenis maçında giydiği ve Dima'yla insanları gözledikleri zamanki aynı uzun siyah elbise var. Görünüşü kendi hayaleti gibi."

Gail kalan yerden hikâyeye tekrar dalıyor.

"Gördüğüm ilk şey, piskopos haçı oldu. Sonra kadının geri kalanını gördüm. Doğum günü partisi için saçlarını örmüş, yanaklarına allık sürmüş, ağzının etrafını ruja bulamış. Ağzının *her* tarafını. Tam bir kaçık gibi görünüyordu. Parmağını dudaklarına götürmemişti. Bunu yapmasına gerek yoktu. Bütün vücudu siyah ve kırmızı içindeki bir uyarı levhası gibiydi. Dima'yı boş ver, dedim içimden. Bu *gerçekten* ilginç bir şey. Hâlâ onun *sorununun* ne olduğunu merak ediyordum. Çünkü ciddi bir sorunu olduğu belliydi."

Perry bir şey diyecek oldu, ama Gail inatla araya girip ona fırsat vermedi.

"Kadının elinde bir kâğıt vardı, ikiye katlanmıştı – ve bunu bize doğru tutuyordu. Ne için? Dini bir risale miydi? Tanrı'nın huzuruna çıkmaya hazırlanın gibi bir şey mi? Ya da bize bir ferman mı veriyordu?"

"Peki, o sırada Dima ne yapıyordu?" diye sordu Luke tekrar Perry'ye dönerek.

"Neden sonra kolumu bıraktı," dedi Perry yüzünü ekşiterek. "Ama dikkatimi Tamara'nın tuttuğu kâğıda odaklamamı beklemişti. Tamara kâğıdı bana uzattı. Dima da başını sallayarak *okumamı* işaret etti. Ama parmağı *hâlâ* dudaklarındaydı. Tamara gerçekten *cin çarpmış* gibiydi. İkisi de öyleydi ve korkularını paylaşmamızı istiyorlardı. Ama korkuları neydi? Ben de okumaya başladım. Tabii, yüksek sesle değil. Hatta hemen başlamadım. Gün ışığından uzaktaydım. Pencerenin önüne gittim. Parmaklarımın ucuna basarak yürüdüm; bu da o büyülü havaya kendimizi ne kadar kaptırdığımızı gösteriyor. Güneş ışığı çok kuvvetli olduğu için pencereye sırtımı dönmek zorunda kaldım. Gail çantasından yedek okuma gözlüğümü verdi–"

"Çünkü her zamanki gibi gözlüğünü unutmuştu–"

"Sonra arkamdan parmaklarının ucuna basarak Gail geldi–"

"Beni çağırmıştın–"

"Senin korunman için – ve gelip omzumun üstünden yazıyı okudu. Ben de okudum, en az iki kere."

"Hatta birkaç kere daha," dedi Gail. "Yani nasıl bir inanmaktı bu? Bize nasıl bu kadar çok güvenebiliyorlardı? Birdenbire bizim *aradıkları* insanlar olduğumuzu nereden çıkarmışlardı? Tam bir *oldubittiye* getirilmiştik."

"Fazla seçenekleri yoktu," dedi Perry. Bu sözüne Luke halden anlar bir ifadeyle başını salladı, Yvonne de onu taklit edince Gail bir kez daha kendini soyutlanmış hissetti.

Belki de havalandırması zayıf bodrum odasındaki gerilim Perry'ye fazla gelmişti. Ya da belki –Gail'e göre– işlediği suçlar için gecikmiş bir sıkıntı yaşamaktaydı. Uzun gövdesini iskemleye dayayıp gevşemek için omuzlarını düşürdü ve işaretparmağını Luke'un küçük yumrukları arasında duran dosyaya doğru uzattı.

"Her neyse, o yazı ifademizin olduğu belgenin içinde, önünüzde duruyor, onu tekrar ezberden söylememe gerek yok," dedi sertçe. "İstediğiniz gibi okuyun. Sanırım, zaten okumuşsunuzdur."

"Yine de," dedi Luke. "Sakıncası *yoksa* Perry, işin bütünlüğü için."

Luke onu sınıyor muydu? Gail öyle olduğunu sanıyordu. Geride bırakmaya son derece kararlı olduğu akademik dünyada bile Perry, İngiliz Edebiyatı'nda bir kerecik okuduğu şiirleri bile gözü kapalı tekrarlayabilmesiyle ünlüydü. Bu yeteneğini gösterme fırsatını kaçırmayıp yazıyı ifadesiz bir sesle ve ağır ağır ezberinden okumaya başladı:

"Lefkoşe merkezli Arena Multi Global Holding'in Avrupa Direktörü, Dima adıyla tanınan Dimitri Vladimiroviç Krasnov, Profesör Perry Makepiece ve Avukat Madam Gail Perkins aracılığıyla bütün ailesiyle ülkede daimi ikamet hakkı için Büyük Britanya yetkilileriyle uzlaşmak istemektedir. Karşılığında Kraliçeleri'nin Büyük Britanyası için son derece önemli, ivedi ve kritik bilgiler vermeyi önermektedir. Çocuklar ve ev halkı yaklaşık bir buçuk saat sonra dönecekler. Dima ve Perry'nin başkaları tarafından işitilme tehlikesi olmayan, emniyetli bir yer vardır. Gail lütfen, Tamara'ya evin başka bir tarafına kadar eşlik et. *Bu evde birçok mikrofon olması mümkün.* Lütfen, kutlama için herkes yengeç yarışından dönene kadar KONUŞMAYALIM."

"O sırada telefon çaldı," dedi Gail.

Perry iskemlesinde dimdik oturuyor, elleri daha önce olduğu gibi masaya dayanmış, sırtı dik, fakat birazdan yapacaklarının doğruluğunu içinden tartar gibi omuzları düşük, çenesi kenetli ve her ne kadar kimse ondan bir şey istememiş olsa da reddetmeye hazır bir şekilde öne çıkmış. Gail de ona sanki yakarırmış gibi bakıyor.

Luke'un ses tonu neredeyse neşeli gibi; herhalde öyle görünmeye çalışıyor olmalı.

"İkinizin oradaki halini gözlerimin önüne getirmeye çalışıyorum," diye açıklıyor. "Gerçekten *olağanüstü* bir an, öyle değil mi Yvonne? Holde yan yana duruyorsunuz, Perry mektubu tutuyor. Gail arkada, onun omzu üstünden mektuba bakıyor. İkinizin de dili tutulmuş gibi. Önünüze bu olağanüstü teklif atılmış, ama buna *hiçbir* şekilde karşılık veremiyorsunuz. Tam bir kâbus. Tabii Dima ve Tamara açısından bakınca, ikiniz de konuşmayarak bunu yarı yarıya kabul etmiş oluyorsunuz. Sanırım evden kaçıp gitmek ikinizin de aklından geçmemiştir. Mıhlanıp kaldınız. Hem fiziksel hem duygusal olarak. Haksız mıyım? Böylece *onların* açısından o ana kadar her şey yolunda; açıkça *söylemeseniz de* kabul etmeye razı oldunuz. Onlara bu izlenimi vermemek elinizde değil. İstemeseniz de. Sadece hiçbir şey yapmamakla, sırf orada olmakla onların büyük oyununun bir parçası oluyorsunuz."

"Ben ikisinin de çığırtkanlık yaptığını sanıyordum Luke," dedi Gail onun havasını biraz söndürmek için. "İkisi de paranoyaktı."

"Bu paranoyayı ne şekilde gösteriyorlardı?" diye sordu Luke.

"Nereden bileyim? Birisinin eve dinleme cihazları yerleştirdiğini düşünmeleri. Küçük yeşil adamların onları dinlediği."

Ama Luke, Gail'in sandığından daha dayanıklıydı. Hemen karşılığını verdi.

"Gördüğünüz ve işittiğiniz onca şeyden sonra, bu o kadar ihtimal dışı mıydı, Gail? Artık o anda bir ayağınızın Rus yeraltı dünyasında olduğunu anlamışsınızdır. Özellikle de senin gibi tecrübeli bir avukat."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Gail, Luke'la takışmayı beklemiyordu, ama adam savaş istiyorsa, onu geri çevirecek değildi.

"Bahsettiğin o *tecrübe*, Luke," diye başladı Gail öfkeyle, "*Ne yazık ki*, böyle şeyleri–" Fakat Perry müdahale etti.

"Telefon çaldı," diye nazikçe hatırlattı ona.

"Evet. Pekâlâ, tamam, telefon çaldı," diye kabullendi Gail. "Bir metre ötemizdeydi. Belki daha da yakındı. Zili yangın alarmı gibiydi. İkimiz de sıçradık. Onlar tınmadı bile. Çürük bir masa üstünde duran, 1940'lardan kalma eski bir cihaz. Dima telefonu açıp bağırarak Rusça bir şeyler söyledi; yüzü içten olmayan bir gülümsemeyle gerildi. Dima'nın yaptığı her şey tamamen kendi iradesi dışındaydı. Zoraki gülümsemeler, zoraki kahkahalar, sahte neşelilik, bir dolu evet efendim, hayır efendimler ve seni ellerimle boğmak isterim bakışları. Gözleri hep Tamara'da, sanki söyleyeceği şey için ondan sinyal bekliyor gibi. Ve bütün konuşması sırasında o parmak yine dudaklarında, bize, lütfen ses çıkarmayın uyarısı. Değil mi Perry?" diye soruyor gözlerini Luke'dan kaçırarak.

Öyle.

"Demek ki, korktukları insanlar bunlarmış, diye düşünüyorum. Ve *bizim* de onlardan korkmamızı istiyorlar. Tamara onu yönetiyor. Yanakları allıklı kırmızı yüzüyle başını kâh öne, kâh iki yana sallıyor, onaylamadığı bir şey olunca suratına Medusa ifadesi geliyor. Benzetmem doğru mu, Perry?"

"Çok süslü, fakat doğru," diyor Perry biraz tereddütle – ama sonra neyse ki, ona ışıl ışıl bir gülücük gönderiyor... Suçlu olduğu zamanlarda çıkardığı gülücük."

"Ve bu o akşam yapılan birçok telefon görüşmesinin birincisiydi herhalde," diyor Luke, gözleri fıldır fıldır ikisi arasında gidip gelerek.

"Aile dönene kadar en az altı kez telefonla aradılar," dedi Perry. "Sen de duymuştun, değil mi? Ve bu daha başlangıçtı. Dima'yla yalnız kaldığımızda telefonun çalışını duyuyorduk, ya Tamara gelip telefonu açması için Dima'ya bağırıyor ya da Dima ayağa fırlayıp Rusça küfrederek telefona koşuyordu. Evin içinde paralel hat vardıysa bile ben görmüş değilim. Dima bana daha sonra cep telefonlarının ağaçlar yüzünden çekmediğini, bu nedenle insanların onu sabit hattan aradıklarını söyledi. Ona inanmadım. Bence onun nerede olduğunu kontrol ediyorlardı ve bunun için de tek yol evi sabit hattan aramaktı."

"*Kimler?*"

"Ona güven duymayan kimseler. Dima'nın da onlara güveni yoktu. Minnet borcu olan kimseler. Ve nefret ettiği. Korkmakta oldukları, dolayısıyla *bizim* de korkmamız gereken kimseler."

Yani bir başka deyişle Perry, Luke ve Yvonne'nin bildikleri, ama benim bilmemem gereken kimseler, diye geçirdi içinden Gail. Aslında bizim olmayan o lanet yazılı *ifademizdeki* kişiler.

"O halde Dima'yla senin, işitilme tehlikesi olmayan *uygun* bir yere çekilme anınız bu oluyor," dedi Luke.

"Evet."

"Ve Gail, siz de Tamara'yla ahbaplık etmek için oradan ayrıldınız."

"Eksik olsun öyle ahbaplık."

"Ama gittin."

"Yarasa sidiği kokan bir salona. Bir plazma televizyonda Rus Ortodoks Kilisesi ayini görülüyordu. Tamara'nın elinde bir teneke kutu vardı."

"*Teneke kutu* mu?"

"Perry sözünü etmedi mi? Benim görmemiş olduğum ortak yazılı ifademizde? Tamara'nın elinde siyah bir teneke el çantası vardı. Masaya koyduğu zaman takırdıyordu. Normal toplumlarda kadınlar tabancalarını nereye koyarlar, bilmiyorum, ama içimden bir ses onun da Vanya Amca gibi silahlı olduğunu söylüyordu."

Madem sıra bende, bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyim:

"Plazma televizyon duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu. Diğer duvarlar ikonalarla süslüydü. Kutsallığı artsın diye şık çerçeveler içindeydiler. Azizler... Bakire Meryem yoktu. Tamara nereye giderse, azizlerini de yanına alıyor herhalde, diye düşündüm. Onun gibi bir teyzem var, şıllığın tekiyken bağnaz bir Katolik olmuştu. Her bir azizin farklı bir görevi var. Anahtarını kaybederse, Antonius. Trene binecekse, Gregorius. Biraz paraya ihtiyacı varsa, Markos. Eğer bir akrabası hastaysa, Fransiscus. İş işten geçmişse, Aziz Petrus."

Bitti. Gail tükenmişti: Başka bir kötü aktrisin rolü sona ermişti.

"Peki, gecenin *geri kalanında* ne oldu, kısaca anlatsana, Gail?" diye sordu Luke saatine bakmadan, ama bakmış kadar anlamlı bir ifadeyle.

"Tek kelimeyle *harikaydı*, teşekkür ederim. Beluga havyarı, ıstakoz, tütsülenmiş mersinbalığı, tonlarca votka, şerefe kadeh kaldırıp yarım saatlik sarhoş nutukları, muazzam bir doğum günü pastası, yoğun Rus sigarası dumanı. Kobe bifteği, bahçedeki projektör ışıkları altında kriket, kimsenin dinlemediği bir ban-

do, kimsenin seyretmediği havai fişek gösterisi, hâlâ ayakta durabilenlerin son bir yüzme girişimi ve gece yarısı eve dönüp son bir kadeh içkiden sonra yatış."

Yvonne'nin fotoğrafları son defa ortaya çıkıyor. Partide gördüğün kişilerden tanıyabildiklerini göster lütfen, diyor Yvonne.

"*Onu* ve *onu*," diyor Gail eliyle göstererek.

"Ve tabii, *onu*," diyor Perry.

Evet, Perry, onu da. *Bir başka lanet olası o. Bir gün Rus kadın suçlular için de eşit fırsatlarımız olacak.*

Yvonne büyük bir dikkatle notlarını tamamlayıp kalemini bırakana kadar kimse konuşmuyor. Teşekkür ederim, Gail, çok yardımcı oldun, diyor Yvonne. Sözü Luke alıyor.

"Gail, korkarım seni salıvermek zorundayız. Son derece aydınlatıcı, süper bir tanık oldun; başka konularda geri kalanı Perry'den öğrenebiliriz. Sana çok müteşekkiriz. İkimiz de. Sağ ol"

Gail kapıda duruyor, oraya nasıl geldiğinin farkında değil. Yvonne yanında.

"Perry?"

Perry karşılık veriyor mu? Gail fark etmiyor. Arkasında zindancısı Yvonne, merdivenleri çıkıyor. Lüks döşeli salonda Doğu Londra aksanlı koca Ollie Rusça gazetesini katlayıp ayağa kalkıyor, büyük boy aynası önünde durup iki eliyle beresini başına yerleştiriyor.

5

"Ön kapıya kadar sana eşlik edeyim mi, Gail?" diye soruyor Ollie dönüp taksinin arka koltuğuna bakarak.

"Gerek yok, teşekkür ederim."

"Pek iyi görünmüyorsun Gail. *Benim* bulunduğum yerden bakınca huzursuz görünüyorsun. Çay fincanına gelmemi ister misin?"

Çay fincanına mı? Çaya mı? Bir fincan çaya mı?

"Hayır, teşekkür ederim. İyiyim. Sadece uykusuzum."

"Şöyle sıkı bir uyku seni kendine getirir, değil mi?"

"Doğru. İyi geceler, Ollie. Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

Gail caddenin karşısına geçip onun gitmesini bekledi, ama Ollie hâlâ oradaydı.

"Çantamızı mı *unuttuk, tatlım?*"

Evet, unutmuştu. Gail bunun için kendine çok kızdı. Ve evinin kapısına gelene kadar bunu hatırlatmayan Ollie'ye de çok kızdı. Birkaç kez daha teşekkür anlamında bir şeyler homurdandıktan sonra ne kadar salak olduğundan yakındı.

"Öyle deme Gail, ben senden çok daha beterim. Kendi halime bıraksalar kendi kafamı bile unuturum. Artık tamamen *emin* miyiz, tatlım?"

Aslında tamamen hiçbir şeyden emin değilim, *tatlım*. Şu anda değilim. Senin usta bir casus mu, yoksa sadece ayak işleri yapan bir eleman mı olduğuna emin değilim. Gün ışığında Bloomsbury'ye kadar araba kullanırken kalın mercekli gözlük takıp geri dönüşte zifiri karanlık olduğu halde neden gözlük takmadığına emin değilim. Yoksa siz casuslar sadece karanlıkta mı görebiliyorsunuz?

Babasından miras kalan dairenin ortak mülkiyeti vardı. Burası Primrose Hill semtine bütün güzelliğini veren beyaz, Victoria tarzı yanaşık düzen evlerden birinin üst iki katı olarak aslında küçük bir ev sayılırdı. Yarı hissesi zengin arkadaşlarıyla sülün avlayan ağabeyine aitti; elli yıl içinde ağabeyi aşırı içkiden ölmezse ve Perry'yle Gail hâlâ birliktelerse ki şu anda Gail buna pek emin değildi, ağabeyine hissesinin karşılığını ödemiş olacaklardı.

Apartmanın giriş holünde her zamanki kokular, komşulardan gelen tartışma sesleri ve televizyon gürültüsü vardı. Perry'nin hafta sonları için aldığı dağ bisikleti her zamanki biçimsiz yerinde, yağmur borusuna zincirlenmişti. Bir gün girişimci bir hırsız boruyla birlikte bisikletini çalacak, diye uyarmıştı onu Gail. Perry'nin en büyük zevki, sabahın altısında Hampstead Heath yokuşunu tırmanıp BİSİKLETE BİNMEK YASAKTIR yazılı patikalardan büyük bir hızla inmekti.

Kapısına kadar çıkan dört kat merdiven çürümenin son aşamalarına gelmiş bir halıyla kaplıydı. Zemin katta oturan kiracı bunun için para ödemeye yanaşmıyor, diğer iki katta oturanlar da o ödemezse biz de ödemeyiz diyorlar ve apartmanın bedava avu-

katı Gail'in bir uzlaşma sağlaması bekleniyordu, fakat taraflar mevkilerine sımsıkı yapıştıkları için uzlaşma falan gerçekleşecek gibi değildi.

Ama bu gece Gail bütün bunlar için memnundu: İstedikleri kadar tartışsınlar, lanet müziklerini çalsınlar ve ona normal hayatın nasıl olduğunu hatırlatsınlardı, çünkü normalliğe o kadar ihtiyacı vardı ki... Ne olur onu ameliyat odasından çıkarıp nekahet odasına getirsinler. Ona kâbusun bittiğini söylesinler. Sevgili Gail, artık alçak sesli, mavi çoraplı İskoçlar, züppe aksanlı kavruk casus-bürokratlar, yetim kalmış çocuklar, güzeller güzeli Nataşa'lar, silahşor amcalar, Dimalar ve Tamaralar ve Perry Makepiece olmayacak. Cennetten çıkma, hem saf hem mankafa sevgilisi Perry kayıp İngiltere'ye olan Orwellvari aşkıyla fedakârlık bayrağına sarınmayacak.

Basamakları çıkarken dizleri titremeye başladı.

Birinci sahanlıkta titremesi şiddetlendi.

İkinci sahanlıkta dizleri öyle şiddetli titredi ki, duvara dayanmak zorunda kaldı.

Son kata vardığında kapısına gelene kadar tırabzana tutundu.

İçerideki küçük holde sırtını kapalı kapıya dayayıp kulak kesildi ve içki kokusu, ter kokusu veya sigara kokusu var mı diye havayı kokladı. Birkaç ay önce, daha spiral merdiveni çıkmadan yatağına işendiğini, yastıklarının doğrandığını ve rujla aynasına müstehcen mesajlar yazıldığını görmeden, evine girildiğini bu kokular sayesinde anlamıştı.

Böyle bir şey olmadığına kanaat getirdikten sonra mutfak kapısını açtı, ceketini astı, banyoyu kontrol etti, çişini yaptı, büyük bir kadehe Rioja şarabı doldurup koca bir yudum aldı ve elinde içkisiyle oturma odasına gitti.

Gail ayakta duruyor, oturmuyor. Eksik olsun, ona ömür boyu yetecek kadar hareketsiz oturmuş zaten.

Evin eski sahibi tarafından kurulmuş Gregoryan taklidi, tamamı çamdan, işlevsiz şöminenin önünde dikilmiş, uzun giyotin pencereden dışarıya bakıyor. Altı saat önce Perry'nin durduğu yerde. Perry de aynı pencereden dışarıya bakarak sürücüsünün adı Ollie, plakasının son iki rakamı 73 olan lambası kapalı siyah bir taksiyi beklemişti.

Pencerelerimizde perde yok. Sadece panjur var. Perry böyle seviyor, ama Gail perde isterse masrafın yarısını verecek. Perry merkezi sistemden hoşlanmıyor, ama Gail yeterince ısınamıyor diye de endişe duyar. Perry bir an dünyadaki nüfus patlamasını öne sürerek sadece tek bir çocuğumuz olabileceğini söylüyor, sonra da altı tane olsun diyor. O boku çıkan, hayatta bir kere olabilecek tatilden döner dönmez hemen Oxford'a gidip tam elli altı saat boyunca şifreli mesajlarla haberleşiyor:

> Belge tamamlanmak üzere ... gerekli şahıslarla temas kurdum ... gün ortası Londra'ya varacağım ... lütfen anahtarı paspasın altına bırak...

"Bana bu kadar uzakta olmadıklarını söylemişti," diyor Gail'e; evin önünden bir dolu başka taksi geçip gidiyor.

"Kim o?"

"Adam."

"Seni geri arayan kişi mi? O Adam mı?"

"Evet."

"Soyadı var mı?"

"Sormadım, o da söylemedi. Böyle durumlar için özel bir yerleri varmış. Özel bir ev. Nerede olduğunu telefonda söylemedi. Taksi sürücüsü bilirmiş."

"Ollie."

"Evet."

"*Ne gibi* durumlar demek istiyor?"

"Bizimki gibi. Bütün bildiğim bu."

Siyah bir taksi geçiyor, fakat lambası açık. Demek ki, casus taksisi değil. Normal bir taksi. Adı gerçekte Ollie olmayan biri tarafından kullanılıyor. Bir kez daha hayal kırıklığına uğrayan Perry dönüp ona bakıyor:

"Bak. Başka ne yapmamı beklerdin? Daha iyi bir önerin varsa, söyle. İngiltere'ye döndüğümüzden beri beni iğnelemekten başka bir şey yapmadın."

"Sen de beni dışlamaktan başka bir şey yapmadın. Aa, bir de bana çocukmuşum gibi davrandın. Kadınların zayıflığı. Bu tarafını unutmuşum."

Perry tekrar dönüp pencereden bakıyor.

"Senin tanık olarak yazılı ifadenin bulunduğu belgeyi okuyan tek kişi *Adam* mı?" diye soruyor Gail.

"Sanmıyorum. Adının Adam olduğundan da kuşkuluyum. Bana sadece sanki bir şifreymiş gibi *Adam* dedi."

"Gerçekten mi? Acaba bunu nasıl yaptı?"

Gail birkaç kez *Adam* sözcüğünü şifre gibi seslendirmeye çalışıyor, ama Perry bu tuzağa düşmüyor.

"Adam'ın *erkek* olduğuna emin misin? Kalın sesli bir kadın olmasın?"

Cevap yok. Zaten beklenmiyor.

Bir taksi daha geçiyor. Yine bizimki değil. Annesi olsaydı, "İnsan *casusların* karşısına nasıl bir kıyafetle çıkar, şekerim?" diye sorardı. Bunu aklından bile geçirdiği için kendine söven Gail üstündeki ofis elbisesini değiştirip bir eteklik ve dik yakalı bluz giymişti. Ayaklarında da kimsenin dikkatini çekmeyecek mazbut ayakkabılar... Eh, Luke hariç; ama Gail bunu nasıl bilebilirdi ki?

"Belki trafiğe takılmıştır," diye fikir yürütüyor Gail, ama yine karşılık yok; bunu hak etti. "Her ney-

se, işin özeti şu: Mektubunu *Adam* adında birine verdin. Adam adında biri bunu aldı. Yoksa herhalde seni aramazdı." Gail sinir bozucu olduğunun farkında. Perry de. "Kaç sayfaydı? Gizli belgemiz. Yani belgen."

"Yirmi sekiz," diyor Perry.

"Elyazınla mı, daktiloyla mı?"

"Elyazımla."

"Neden tape etmedin?"

"Elyazısının daha güvenli olduğuna karar verdim."

"Gerçekten mi? Kimin öğüdüyle?"

"O ana kadar kimseden öğüt almamıştım. Dima ve Tamara her köşede bir dinleme cihazı olduğuna inanmışlardı, ben de onların endişelerine saygı gösterip herhangi bir – elektronik şey kullanmadım. İzi sürülmesin diye."

"Biraz paranoyakça olmamış mı?"

"Eminim öyleydi. İkimiz de paranoyağız. Dima ve Tamara da öyle. *Hepimiz* paranoyağız."

"O halde itiraf edelim. Hep birlikte paranoyak olalım."

Cevap yok. Küçük budala Gail bir kez daha deniyor.

"Bu Bay Adam'la nasıl temas kurduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Bunu herkes yapabilir. Bugünlerde hiç zor değil. Web sitesinden yapabilirsin."

"Web sitesinden mi temas kurdun?"

"Hayır."

"Web'i güvenli bulmadın mı?"

"Bulmadım."

"Bana güveniyor musun?"

"Elbette güveniyorum."

"Hayatımın her günü insanı hayretler içinde bırakan sırlar dinliyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Yemek davetlerinde arkadaşlarımızı eğlendirmek için müvekkillerimin sırlarını anlattığımı duydun mu hiç?"

"Hayır."

Baştan saralım:

"Bağımsız ve hiçbir desteği olmadan çalışan, bir sonraki işinin nereden geleceğinin veya gelmeyeceğinin korkusuyla yaşayan genç bir avukat olarak karşılığında hiçbir ödül veya kazanılacak prestij görünmeyen esrarengiz bilgilendirme seanslarına meslek gereği karşı olduğumu da biliyorsun."

"Kimse sana bilgilendirme yapmayı teklif etmiyor, Gail. Senden sadece konuşman isteniyor."

"Bunun adı bilgilendirmedir zaten."

Bir yanlış taksi daha. Bunu başka bir sessizlik izliyor, tatsız bir sessizlik.

"Neyse, hiç değilse Bay Adam ikimizi birden davet etti," diyor Gail neşeli görünmeye çalışarak. "Beni belgenden tamamen dışladığını düşünüyordum."

İşte o anda Perry yine Perry oluyor ve ona öyle yaralı bir sevgiyle bakıyor ki, Gail'in elindeki hançer kendine doğru çevriliyor ve kendisinden çok Perry için endişe etmeye başlıyor.

"Seni *dışlamaya* çalıştım, Gail. Adının geçmemesi için elimden geleni yaptım. Böylece seni bu işe bulaşmaktan kurtarırım sanıyordum. Ama işe yaramadı. İkimizi de istiyorlar. En azından ilk toplantıda. Adam çok kararlıydı." Perry cılız bir gülücük çıkarıyor. "Senin tanıklar için olduğun gibi. 'Eğer ikiniz de orada bulunduysanız, o zaman tabii ki ikinizin de gelmesi gerekir,' dedi. Gerçekten üzgünüm."

Gerçekten de üzgündü. Gail bunun farkındaydı. Perry duygularını gizlemeyi öğrendiği gün artık tanıdığı Perry olmaktan çıkardı.

Gail de o üzgün olduğu için üzülüyordu. Hatta daha fazla. Perry'nin kolları arasındayken caddede plakasının son iki rakamı 73 olan siyah bir taksi belirdi, apartman diyafonunda Doğu Londra aksanlı bir ses adının Ollie olduğunu ve Adam'a iki yolcu götüreceğini söyledi.

Ve şimdi yine dışlanmıştı. Kullanılıp bir kenara atılmıştı.

Uysal küçük kadın erkeğinin eve gelmesini bekliyor, bunu yaparken de kocaman bir bardaktan yudumladığı Rioja şarabından destek alıyordu.

Pekâlâ, her şey daha en başında o saçma sözleşmeden belliydi. Bunu asla kabul etmemeliydi. Ama bu demek değildi ki oturup hiçbir şey yapmadan hayflanarak bekleyecekti. Nitekim öyle yapmamıştı.

Daha o sabah Perry orada oturmuş kuzu gibi Adam'dan gelecek telefonu beklerken Gail onun haberi olmadan barodaki ofisine gidip bilgisayarının başına geçerek *Samson-Samson* davasını incelemişti.

Evinde dizüstü bilgisayarı varken ofisine gidene kadar beklediği için –hatta sırf beklediği için– hâlâ şaşırıyor ve kendini suçluyordu. Bu da Perry'den kaynaklanan komplo havasının etkisi olmalıydı.

Dima'nın kenarları tırtıklı kartvizitini hâlâ elinde bulundurması bile suçtu, çünkü Perry ona bu kartı yok etmesini söylemişti.

Artık elektronik haberleşmesinin de –bu yüzden izi sürülebilirdi– suç olduğu anlaşılmıştı. Ama Perry ona paranoyasının bu kısmından daha önce söz etmediği için bu konuda şikâyeti olamazdı.

Lefkoşe, Arena Multi Global Ticaret Holding web sitesinde bozuk bir İngilizceyle yazılmış bilgiler vardı. Bir danışmanlık şirketiydi, *faal tüccarlara hizmet verme konusunda uzmanlaşmıştı*, merkez ofisleri Mos-

kova'daydı. Toronto'da, Roma'da, Bern'de, Karaçi'de, Frankfurt'ta, Budapeşte'de, Prag'da, Tel Aviv'de ve Lefkoşe'de temsilcilikleri vardı. Ama Antigua'da yoktu. Ve paravan bir banka da yoktu. Ya da sözü edilmiyordu.

Yazım hatalarıyla dolu açıklamada şöyle deniyordu:

"Arena Multi Global mahremiyete büyük özen gösteren ve her seviyedeki girişimcilere yol gösteren bir şirkettir. Birinci sınıf fırsatlar ve özel bankacılık imkânları sunar. Not: Bu web sitesi halen yeniden yapılanma süreci içindedir. Daha fazla bilgi için Moskova ofisine başvurabilirsiniz."

Ted Amerikalı, bekâr bir adamdı ve Morgan Stanley'le ticari ilişkileri vardı. Gail ofisindeki telefondan Ted'i aradı.

"Gail, sevgilim."

"Kendilerine Arena Multi Global Ticaret Holding adını veren bir kuruluş var. Bunların kirli işlerini araştırabilir misin?"

Kirli iş mi? Ted kirli işleri ortaya çıkarmakta eşsizdi. On dakika sonra Gail'i aradı.

"Senin o Russki dostların."

"Russki mi?"

"Benim gibiler. Çok aktif ve son derece zengin."

"Ne kadar zengin?"

"Kimse bilemez, ama muazzam zengin oldukları görünüyor. Elli kadar yan kuruluşları var ve hepsinin de ticari kayıtları çok parlak. Sen kara para aklama işine mi girdin, Gail?"

"Nereden bildin?"

"Bu Russki çakallar parayı aralarında öyle hızlı çeviriyorlar ki, kimin elinde ne kadar süre kaldığını bilen yok. Sana verebileceğim bilgi bu kadar. Ama öğrenmem kolay olmadı. Beni ölene kadar sevecek misin?"

"Bunu düşünürüm, Ted."

Gail'in bir sonraki adımı baronun bilgili, altmış yaşlarındaki kâtibi Ernie'ydi. Ortalığın daha serbest olacağı öğle tatilini bekledi.

"Ernie, bana bir iyilik yapar mısın? Saygın müvekkillerimizin şirketlerini kontrol etmek istediğin zaman girebileceğin yüz kızartıcı ifadelerle dolu bir sohbet sitesi varmış. Buna çok şaşırdım; benim için bu siteye girebilir misin?"

Yarım saat sonra Ernie Arena Multi Global Ticaret Holding'le ilgili yüz kızartıcı ifadelerin bulunduğu bir bilgisayar çıktısıyla geldi.

Bu hurdacı dükkânını kimin işlettiği konusunda bilgisi olan bir hıyar var mı? Adamlar çorap değiştirir gibi direktör değiştiriyorlar. P. BROSNAN.

Maynard Keynes'in bilgece sözlerini oku, işaretle, öğren ve içine sindir. Piyasalar senin mali gücünün dayanabileceğinden daha uzun zaman tutarsız kalabilir. Hıyar sensin. R. CROW.

MG'nin web sitesine ne haltlar oldu? Dondu kaldı. B. PITT.

MG'nin web sitesi şu anda faal değil, ama kapanmadı. Dikkat edin. M.MUNROE

Gerçekten merak ediyorum. Bu adamlar çok iyilermiş gibi beni arıyorlar, sonra da sorularımı cevapsız bırakıyorlar. P.B.

Arkadaşlar, şu işe bakın! MGTH Toronto'da bir ofis açmış. R.C.

Ofis mi? Dalga geçiyorsun! Ofis dediğin şey boktan bir Rus gece kulübü. Rus yemekleri ve dansçıları var. M.M.

Geri zekâlı yine ben. Toronto'da açtıkları ofis Ekvator Gine'sinde kapadıklarıyla aynı mı?

Eğer öyleyse, kendinizi kollayın. Hemen oradan tüyün. R.C.

Arena Multi Boktan Holding hakkında Google'da hiçbir şey bulamadım. Tekrar ediyorum, sıfır bilgi. Bütün o şirket öyle amatör ki, tüylerim ürperiyor. P.B.

Ölüm sonrası yaşama inanıyor musunuz? Eğer cevabınız hayırsa, inanmaya başlayın. Para aklama alanında en büyük muz kabuğu üstünde yürümektesiniz. M.M.

Oysa bana nasıl hevesle yaklaşmışlardı. Şimdi de bu. P.B.

Onlardan uzak dur. Olabildiğince uzak dur. R.C.

Bir diğer büyük bardak şarap onu yine Antigua'ya götürüyor.

Dans pistindeki yaşlıca Amerikalı çift için piyanoda bir Simon and Garfunkel parçasını çalan papyonlu piyanisti dinliyor.

Gözleriyle onu soymaktan başka işleri olmayan yakışıklı garsonların bakışlarını savuşturuyor. Binlerce kez yüzünü gerdirmiş olan yetmiş yaşındaki Teksaslı dulun Ambrose'den şarap isteyişini işitiyor. Kadın, Fransız olmadığı sürece ne marka olursa olsun, kırmızı şarap istiyor.

Tenis kortunda kendine Dima diyen kel kafalı bir güreş boğasıyla ilk kez el sıkışıyor. Adamın sitem dolu kahverengi gözlerini, kaya gibi çenesini ve dimdik duran gövdesini hatırlıyor.

Bloomsbury'deki bodrum katında... Bir an Perry'nin hayat arkadaşı, başka bir an yolculukta istenmeyen, aşırı bagaj konumunda. Orada üç kişiyle birlikte oturuyor. *Bizim belgemiz* ve Perry'nin onlara başka ne anlattıysa onun sayesinde Gail'in bilmediği pek çok şeyi biliyorlar.

Primrose Hill'deki şık evinin salonunda tek başına oturuyor; gece yarısı olmuş, dizüstü bilgisayarında *Samson-Samson* davası, yanında boşalmış şarap bardağı var.

Ayağa kalkınca başı dönüp sendeliyor, sonra spiral merdivenden çıkıp yatak odasına gidiyor, Perry'nin kirli giysilerini toplayıp banyodaki çamaşır makinesine tıkıyor. Perry benimle sevişmeyeli beş gün oldu. Yeni bir rekora mı gidiyoruz?

Tekrar alt kata iniyor, eli tırabzanda, temkinli adımlarla... Yine pencerenin önüne gidip caddeye bakıyor ve plakasının son iki rakamı 73 olan siyah bir taksinin erkeğini eve getirmesi için dua ediyor. Gece yarısı yıldızlarının altında siyah camlı aracın içinde Perry'yle sıkış sıkış oturmuşlar, Üç Baca'daki doğum günü partisi sonunda altın halkalı bileziği olan bebek yüzlü koruma onları otele götürüyor.

"Geceniz iyi geçti mi, Gail?"

Şoförünüz konuşuyor. O ana kadar bebek yüzlü İngilizce bildiğini belli etmemişti. Perry ona tenis kortu dışında babalandığı zaman tek kelime bile konuşmamıştı. O halde, şimdi neden bunu açıklıyor, diye düşünüyor her zaman tetikte olan Gail.

"*Harika* bir geceydi, teşekkür ederim," diyor Gail babasının sesini taklit ederek. Perry sağırlaşmış gibi. "Tek kelimeyle *harikaydı*. O *muhteşem* oğlanlar için çok seviniyorum."

"Benim adım Niki, tamam mı?"

"Tamam. Çok iyi. Selam, Niki," diyor Gail. "Nerelisin?"

"Perm, Rusya. Güzel yerdir. Perry, lütfen? Sen de iyi bir gece geçirdin mi?"

Gail onu dirseğiyle dürtecekken Perry canlanıyor. "Çok iyiydi, sağ ol, Niki. Yemekler harikaydı. Herkes

çok nazikti. Süper. Şu ana kadar tatilimizin en güzel gecesi."

Başlangıç olarak fena değil, diye geçiriyor içinden Gail.

"Üç Baca'ya saat kaçta vardınız?" diye soruyor Niki.

"Neredeyse *hiç* varmayacaktık, Niki," diyor Gail, Perry'nin duraksamasını telafi etmek için kıkırdayarak. "Değil mi Perry? Doğal Patikadan geldik ve yolumuzu açmak için karşımıza çıkan bitkileri *doğramak* zorunda kaldık. Bu güzel İngilizceyi nerede öğrendin, Niki?"

"Boston, Massachusetts'te. Bıçağınız var mı?"

"Bıçak mı?"

"Bitkileri kesmek için büyük bıçağınız olmalı."

Dikiz aynasındaki o donuk gözler, ne gördüler acaba? Şu anda ne görüyorlar?

"Keşke olsaydı, Niki," diyor Gail, hâlâ babasının sesiyle. "Korkarım, biz İngilizler bıçak taşımayız." *Ne saçmalıyorum ben böyle? Her neyse. Konuşayım.* "Yani doğrusunu söylemek gerekirse *bazılarımız* taşır, ama *bizim gibiler* değil. Çünkü biz yanlış sosyal sınıfız. Bizdeki sınıf sistemi hakkında bir şeyler duydun mu? İngiltere'de sadece alt sınıf insanlar veya daha altındakiler bıçak taşır." Bunu abartılı kahkahalar izliyor ve ön kapıya gelene kadar tekrarlanıyor.

Işıklandırılmış amberçiçekleri arasından sersemlemiş bir halde kulübelerine yürüyorlar. Perry içeriye girdikten sonra kapıyı kapatıp kilitliyor, fakat ışığı açmıyor. Karanlıkta yatağın karşısında birbirlerine bakıyorlar. Uzunca bir süre hiç ses yok. Bu, Perry'nin birazdan diyeceği şeye henüz karar vermemiş olduğu anlamına gelmiyor.

"Yazacağım şeyler için bana kâğıt lazım. Sana da." Sesinde *kumandayı aldım* tonu var. Ödevlerini zama-

nında teslim etmeyen öğrencilerine karşı kullandığı ses olmalı, diye tahmin yürütüyor Gail.

Perry güneşliği kapatıyor. Yatağın bana ait tarafında bulunan cılız okuma ışığını açıyor; odanın geri kalanı karanlık.

Yatağın yine *bana ait* tarafındaki komodini açıp içinden sarı, resmi not defterini çıkarıyor; bu da benim. Üstünde Gail'in *Samson-Samson* davasıyla ilgili görüşleri var. Onun ilk önemli davası, şöhrete ve servete götürecek sıçrama tahtası.

Ya da öyle değil.

Benim hukuki fikirlerimi döktüğüm sayfaları yırtıp onları tekrar çekmeceye tıktıktan sonra defterin yarısını koparıp *bana* uzatıyor.

"Ben oraya gidiyorum." Banyoyu gösteriyor. "Sen burada kal. Masaya otur ve hatırladığın her şeyi yaz. Olan biten her şeyi. Ben de aynı işi yapacağım. Sana uyar mı?"

"Neden ikimiz de bu odada kalmıyoruz ki? Tanrım, Perry, ben *manyak* gibi korkuyorum. Sen korkmuyor musun?"

Onunla birlikte olmak gibi, pekâlâ hoşgörülebilecek bir istek bir yana, sorduğum soru gayet mantıklı. Kulübede çok fazla kullanılmış, futbol sahası büyüklüğündeki bir yataktan başka bir yazı masası, iki koltuk ve bir masa var. Perry, Dima'yla mahremiyet içinde konuşmuş olabilir, peki ya ben? Tamara ve sakallı azizleriyle küçük bir odaya tıkılıp kalmıştım.

"İki ayrı tanık iki ayrı ifade verir," diyor Perry banyoya seğirterek.

"Perry! Dur! Geri dön! Burada kal! Burada avukat olan benim, sen değilsin. Dima sana neler anlattı?"

Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. Maske gibi.

"Perry."

"Ne?"

"Lanet olsun, kendine gel. Benim. Gail. Hatırladın mı? Hadi, şimdi teyzeciğinin yanına otur ve Dima'nın seni zombiye çevirecek ne anlattığını söyle. Tamam, oturmazsan oturma. Ayakta anlat. Dünyanın sonu mu geldi? Dima aslında bir kadın mı? İkinizin arasında benim bilmediğim ne *haltlar* dönüyor?"

Bir irkilme. Apaçık bir irkilme. İyimserliğe zemin olmaya yetecek kadar. Ama yanlış algılama.

"Yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Seni bu işe bulaştıramam."

"Saçmalama."

İkinci irkilme. Ama birincisinden daha verimli değil.

"Beni dinliyor musun, Gail?"

Ne halt ettiğimi sanıyorsun? "Mikado" şarkısını mı söylüyorum?"

"Çok iyi bir avukatsın ve önünde parlak bir kariyerin var."

"Teşekkür ederim."

"İki hafta sonra çok büyük bir davan var. Yeterince özetledim mi?"

Evet Perry, yeterince özetledin. Altı çocuk yapmaya karar vermezsek, önümde parlak bir kariyerim var ve Samson-Samson davasının ilk duruşması on beş gün sonra. Anladığım bir şey varsa, ağzından tek kelime alamayacağım.

"Baronun parlayan yıldızısın. Seni herkesten çok çalıştırıyorlar. Bunu sık sık kendin söylersin."

Evet, bu doğru. Fazlasıyla aşırı çalıştırılıyorum. Genç bir avukat ancak bu kadar talihli olabilir, hayatımızın en kötü gecesini geçirmişiz, sen tutmuş bana ne geveliyorsun? Perry bunu yapamazsın! Geri dön! Ama bunlar sadece Gail'in aklından geçirdikleri. Kullanacağı kelimeleri tüketmiş.

"Bir hat çizeceğiz. Kumun üstünde bir çizgi. Dima'nın anlattığı her şey benim özel alanım. Tamara'nın sana anlattıkları, senin özel alanın. Bu çizgiyi aşmayacağız. Müvekkil gizliliği uygulayacağız."

Gail konuşma yetisini tekrar kazanıyor. "Bana Dima'nın artık *müvekkilin* olduğunu mu söylüyorsun? Sen de onlar kadar kaçıksın."

"Hukuki bir benzetme yaptım. Senin dünyandan, benimkinden değil. Dima benim, Tamara senin müvekkilin. Kavramsal olarak."

"Tamara *konuşmadı*, Perry. *Tek bir* kelime bile etmedi. Etraftaki kuşlara bile dinleme cihazları yerleştirilmiş sanıyor. Belli aralıklarla sakallı koruyucularına Rusça bir dua etti ve benim de yanında diz çökmemi istedi; isteğini yerine getirdim. Artık Anglikan ateisti değilim, Rus Ortodoks ateistiyim. Bunun dışında Tamara'yla benim aramda sana en ince ayrıntısına kadar anlatamayacağım hiçbir şey geçmedi; ne geçtiyse anlattım zaten. O anda tek endişem elimin ısırılacağıydı. Olmadı. İki elim de sağlam. Şimdi sıra sende."

"Üzgünüm, Gail. Yapamam."

"Anlayamadım?"

"Sana anlatmayacağım. Seni bu işe daha fazla sürüklemek istemiyorum. Senin temiz kalmanı istiyorum. Emniyette olmanı."

"İstiyor musun?"

"Hayır. İstemiyorum. Israr ediyorum. Beni baştan çıkaramazsın."

Baştan çıkarmak mı? Bu konuşan Perry mi? Yoksa, adını aldığı o Huddersfieldlı vaiz mi?

"Çok ciddiyim," diye ekliyor Perry belki Gail'in kuşkusu vardır diye.

Derken bambaşka bir Perry ortaya çıkıyor. Benim sevgili Dr. Jekyll'ım gidip yerine Britanya Gizli Servisi'nin sevimsiz Mr. Hyde'ı geliyor.

"Nataşa'yla da konuştuğunu fark ettim. Hem de uzun bir süre."

"Evet."

"Yalnız mıydınız?"

"Pek yalnızdık sayılmaz. Yanımızda iki küçük kız vardı, ama onlar uyuyorlardı."

"O halde, yalnız sayılırsınız."

"Bu suç mu?"

"O kız bir kaynak."

"Bir *ne*?"

"Sana babasından bahsetti mi?"

"Bir daha sorsana."

"Babası hakkında konuştu mu, dedim."

"Pas geçiyorum."

"Çok ciddiyim, Gail."

"Ben de. Ölümüne ciddiyim. Pas geçiyorum. Ya kendi işine bak ya da Dima'nın sana ne söylediğini anlat."

"Tamara sana Dima'nın hayatını nasıl kazandığını anlattı mı? Kimlerle oynuyor, kimlere güvenir, kimden bu kadar çok korkuyorlar? Bu konularda bildiklerini de yazmalısın. Hayati önemi olabilir."

Bunu dedikten sonra banyoya giriyor ve –çok ayıp ederek– kapıyı içeriden kilitliyor.

Gail yarım saat boyunca omzuna sardığı pikeyle balkonda oturuyor; üstünü değiştiremeyecek kadar yorgun. Rom şişesi aklına geliyor, ertesi sabah başını çok ağrıtacağı kesin, ama kadehi doldurup içiyor ve sızıyor. Ayıldığında banyo kapısı açık ve Yıldız Ajan Perry eşikte durmuş, çıkıp çıkmamaya karar veremezmiş gibi bakıyor. Elleri arkasında, not defterinin yarısını iki eliyle tutmuş. Gail defterin bir köşesini görebiliyor; Perry'nin elyazısıyla dolu.

"Bir içki alsana," diyor Gail rom şişesini işaret ederek.

Perry bunu duymazlıktan geliyor.

"Üzgünüm," diyor. Sonra genzini temizleyip bir kez daha söylüyor. "Gerçekten çok üzgünüm, Gail."

Gururunu ve mantığını bir yana fırlatan Gail ani bir dürtüyle ona koşup sarılıyor. Perry kendini sağlama almak için kollarını arkada tutuyor. Gail o güne kadar Perry'nin korktuğunu görmemiş, ama şimdi bariz bir şekilde korkuyor. Kendisi için değil. Gail için.

Gail bulanık gözlerle saatine bakıyor. İki otuz. Bir kadeh Rioja şarabı daha almak için ayağa kalkıyor, ama sonra vazgeçip Perry'nin sevdiği koltuğa oturuyor ve kendini battaniyenin altında Nataşa'yla birlikte uzanırken buluyor.

"Ee, senin bu Max ne yapar?" diye soruyor.

"Beni tamamen seviyor," diyor Nataşa. "Bedensel olarak da."

"Yani bundan başka, hayatını kazanmak için ne yapar?" diye açıklıyor Gail gülmemeye çalışarak.

Vakit gece yarısına yaklaşıyor. Soğuk rüzgârlardan korunmak ve bitkin haldeki iki yetim kızı eğlendirmek için Gail bahçeyi sınırlayan duvarın dibine battaniyeler ve yastıklardan çadır yapmış. Birden Nataşa orada bitiveriyor ve elinde kitap yok. Gail önce battaniyelerin arasındaki boşluktan onun Grek sandaletlerini görüyor; kız sahneye çıkmak için sırasını bekler gibi bir süre orada duruyor. Onların konuşmalarını mı dinliyor? Cesaretini toplamaya mı çalışıyor? Neden? Gail o ana kadar Nataşa'yla hiç konuşmamış olduğu için kızın niyetini kestiremiyor.

Battaniye kapı aralanınca tek bir Grek sandalet temkinli bir adımla içeriye giriyor, bunu bir dizkapağı ve Nataşa'nın uzun siyah saçlarıyla kaplı yüzü izliyor. Derin bir uykuya dalmış olan kızlarda en küçük bir kıpırtı yok. Gail ve Nataşa dakikalarca baş başa uzana-

rak battaniyelerin aralığından dışarıda Niki ve silah arkadaşlarının havai fişek gösterisini seyrediyorlar. Nataşa ürperince Gail bir battaniyeyle ikisinin de üstünü örtüyor.

"Galiba son günlerde gebe kaldım," diyor Nataşa, şık bir Jane Austen İngilizcesiyle, ama Gail'e değil, dışarıdaki tavus kuşu tüylerini andıran floresan ışıklara açıklar gibi.

Gençlerden bir itiraf alacak kadar talihliysen, birbirinize bakmaktansa gözlerini uzaktaki bir nesneye dikmen akıllıca olur. Gail Perkins, *ipsissima verba*. Baroda avukatlığa başlamadan önce öğrenme zorluğu çeken çocukların okulunda öğretmenlik yapmıştı ve bu da öğrendiği ilk şeylerden biriydi. Ve daha on altı yaşındaki güzel bir kız durup dururken hamile olabileceğini itiraf ediyorsa, bu dersin önemi ikiye katlanırdı.

"Şu sıralar Max kayak hocalığı yapıyor," diyor Nataşa Gail'in muhtemel bebeğin babası kim olabilir diye sorduğu üstü kapalı soruya cevap olarak. "Ama bu geçici. Mimar olup parası olmayan insanlar için evler yapacak. Max çok yaratıcıdır, ayrıca çok mantıklıdır."

Nataşa'nın sesinde hiç mizah yok. Gerçek aşk böyle şeyler için çok ciddi bir şeydir.

"Peki, onun annesiyle babası ne iş yaparlar?" diye soruyor Gail.

Otelleri varmış. Turistler için. Pek matah bir şey değilmiş, ama Max maddi konularda tamamen filozofça düşünürmüş.

"Dağlarda bir otel mi?"

"Kandersteg'de. Burası dağların içinde bir köydür ve çok turistiktir."

Gail, Kandersteg'e hiç gitmediğini, fakat Perry'nin bir kez oradaki bir kayak yarışma katıldığını söylüyor.

"Max'in annesi kültürsüz, ama oğlu gibi manevi yanı güçlü. Babası çok olumsuz. Budalanın teki."

Banalliğe devam. "Max oradaki resmi kayak okulunda mı çalışıyor, yoksa özel hocalık mı yapıyor?" diye soruyor Gail.

"Max tamamen özel. Sadece saygı duyduğu insanlarla kayar. Pist dışı kaymayı çok sever. Buz kayağı da yapar."

Kandersteg'in çok üstünde, ıssız bir kulübede tutkularıyla birbirlerini şaşırtmışlar.

"Ben bakireydim. Ayrıca çok beceriksizdim. Max çok düşüncelidir. Herkese karşı düşünceli olmak onun doğasında var. Tutku anında bile tamamen düşünceliydi."

Basmakalıp sorular sormakta kararlı olan Gail, Nataşa'ya hangi dersleri okuduğunu, hangi dersleri en çok sevdiğini ve ileride hangi sınavlara gözünü diktiğini soruyor. Dima ve Tamara'yla yaşamaya geldiğimden beri Fribourg Kantonu'ndaki bir Roma Katolik rahibe okuluna haftalık yatılı öğrenci olarak devam ediyorum, diyor Nataşa.

"Ne yazık ki, Tanrı'ya inanmıyorum, ama bu önemli değil. Hayatta çoğu zaman dini inançları taklit etmek gerekiyor. Ben en çok sanatı seviyorum. Max da sanatçıdır. Belki ikimiz birlikte St. Petersburg veya Cambridge'te sanat okuruz. Buna daha sonra karar verilecek."

"Max Katolik mi?"

"Uygulamada ailesinin dini inançlarına uyuyor. Çünkü çok saygılı bir evlat. Ama ruhen bütün tanrılara inanır."

Ya yatakta, diye aklından geçiriyor Gail, ama bunu sormuyor: Hâlâ ailesinin inançlarına uyuyor mu?

"Pekâlâ, senin Max'la olan ilişkini başka kim biliyor?" diye soruyor Gail yine o ana kadar devam ettirebildiği havadan sudan konuşma tonuyla. "Tabii, onun ailesinden başka. Yoksa, onlar da bilmiyorlar mı?"

"Durum karmaşık. Max aşkımızdan kimseye bahsetmeyeceğine dair çok kuvvetli bir yemin etti. Bunun için ısrar ettim."

"Annesi bile mi?"

"Max'in annesi güvenilir biri değil. Burjuva içgüdüleri var ve çok geveze. Uygun görürse kocasına söyler, ayrıca bir dolu burjuva arkadaşına da."

"Bu çok mu kötü olur?"

"Dima'nın, Max'in benim sevgilim olduğunu öğrendiğinde onu öldürme ihtimali var. Onun doğası böyledir."

"Ya Tamara?"

"Tamara benim annem değil," diye kestirip atıyor Nataşa, aniden babasının sertliğini yansıtarak.

"Peki, gerçekten bebeğin olduğunu öğrenirseniz, ne yapacaksınız?" diye soruyor Gail dışarıda fenerler etrafı aydınlatırken.

"Bu iş doğrulandığında hemen uzak bir yere kaçacağız, Finlandiya olabilir. Max ayarlayacak. Şu anda bu mümkün değil, çünkü Max yazın rehberlik yapıyor. Bir ay daha bekleyeceğiz. Belki Helsinki'de okula gitmemiz mümkün olabilir. Belki de kendimizi öldürürüz. Göreceğiz."

Belki de burjuva içgüdüleri gelecek cevapla ilgili onu uyardığı için Gail en kötü sorusunu sona bırakıyor.

"Senin bu Max kaç yaşında, Nataşa?"

"Otuz bir. Ama kalbi hâlâ çocuk."

Senin gibi Nataşa. O halde bu, Karayip yıldızları altında bana uydurduğun, hayallerindeki sevgilinin bir gün karşına çıkacağı peri masalı mı? Yoksa gerçekten bu annesine bile söyleyemeyen otuz bir yaşındaki götü boklu kayakçıyla yattın mı? Çünkü eğer yattıysan, doğru adrese geldin: Bana.

Gail ondan birkaç yaş daha büyüktü, fazla değil. Söz konusu oğlan da bir kayakçı serseri değil, anne

babası Güney Afrika'da boşanmış, semt okulundan kovulmuş beş parasız bir melezdi. Gail'in annesi üç yıl önce evini terk edip hiçbir adres bırakmamıştı. Fiziksel bir tehdit oluşturmaktan çok uzak haldeki alkolik babası ölümcül karaciğer yetmezliğiyle hastanedeydi. Gail arkadaşlarından aldığı borç parayla kürtaj yaptırmış, oğlana da hiçbir şey söylememişti.

Ve bunu bir türlü Perry'ye de anlatabilmiş değildi. Gidişata bakılırsa, söyleyeceğinden de kuşkuluydu.

Gail az kalsın Ollie'nin taksisinde unutacağı çantasından cep telefonunu çıkarıp yeni mesaj var mı diye baktı. Yeni mesaj yoktu; bunun üzerine eski mesajlara baktı. Nataşa'dan gelenler daha dramatik olsun diye büyük harflerle yazılıydı. Dördü bir hafta içinde gelmişti.

BABAMA İHANET ETTİM YÜZ KARASIYIM.

DÜN MİŞA VE OLGA'YI GÜZEL BİR KİLİSEDE GÖMDÜK. BELKİ BEN DE YAKINDA ONLARA KATILIRIM.

LÜTFEN BİLDİR SABAHLARI KUSMAK NE ZAMAN NORMALDİR?

– Saklı mesajlar kısmında Gail'in bu soruya cevabı var:

Kabaca ilk üç ay, ama miden bulanıyorsa doktora görün HEMEN **xxxx** GAIL

–Nataşa bu mesajdan alınıyor:

LÜTFEN MİDEMİN BULANDIĞINI SÖYLEME. AŞK MİDE BULANDIRMAZ. NATAŞA.

Eğer hamileyse, bana ihtiyacı vardır.

Eğer hamile *değilse*, bana ihtiyacı vardır.

Eğer aklından intihar etmeyi geçiren, aklı karışmış bir ergen kızsa bana ihtiyacı vardır.

Ben onun avukatı ve sırdaşıyım.

Ben onun her şeyiyim.

Kum üstünde Perry'nin hattı çizilmiş.

Uzlaşmaya açık değil, denizin gel-gidiyle de değişmeyecek.

Artık tenis de işe yaramıyor. Hintli balayı çifti gitti. Tekli oyunlar çok gergin oluyor. Mark düşman.

Eğer sevişme anları geçici olarak bunun varlığını unutturuyorsa da, o çizgi daha sonra onları ayırmak üzere hâlâ orada duruyor.

Akşam yemeğinden sonra balkonlarında otururlarken yarımadanın karşı ucundaki beyaz güvenlik ışıklarına bakıyorlar. Gail küçük kızları bir an için bile olsa görmeyi umuyorsa, Perry kimi görmeyi umuyor acaba?

Sevgili Jay Gatsby'si Dima'yı mı? Çok sevdiği Joseph Conrad romanlarındaki, Kurtz gibi kusurlu kahramanlara benzeyen Dima'yı mı?

Günün ve gecenin her anı izlendikleri ve dinlendikleri duygusu hiç ara vermiyor. Perry kendi koyduğu sessizlik kuralını bozmak istese bile, birisinin işiteceği korkusu dudaklarını mühürlemiş.

Gitmelerine iki gün kala Perry koşmak için sabah altıda kalkıyor. Gail bir süre yatakta uzandıktan sonra tek başına kahvaltı etmek üzere Kaptan Köşkü'ne gittiğinde Perry'yi orada, Ambrose'yle ayrılış tarihini öne çekmek için tartışırken buluyor. Ambrose çok üzgün, ama biletleri değiştirilemez.

"Eğer bunu *dün* söyleseydiniz, Bay Dima ve ailesiyle birlikte uçabilirdiniz. Tabii, onlarınki birinci sınıf, sizinkiyse sadece ekonomik sınıf. Korkarım, bu küçük adamızda bir gün daha geçirmekten başka çareniz yok."

Bunu yapmak için gayret ettiler. Kasabaya inip bakılacak ne varsa baktılar. Perry ona köleliğin günahları hakkında vaaz verdi. Adanın diğer tarafındaki plaja gidip şnorkelle daldılar, ama sonuçta sadece o kadar güneşle ne yapacağını bilemeyen iki Britanyalı olmaktan kurtulamadılar.

O akşam Kaptan Köşkü'nde yemek yedikleri sırada Gail nihayet patladı. Perry kulübedeyken konuşmalarına kendisinin koyduğu ambargoyu unutarak ona Britanya Gizli Servisi'nde tanıdığı kimse var mı diye sorup hayretler içinde bıraktı.

"Ama ben zaten onlar için çalışıyorum," diye homurdandı Gail. "Bugüne kadar bunu anlamışsındır sanıyordum." Alaycılığı işe yaramadı.

"Belki senin baroda birisinin onlarla bağlantısı vardır, diye düşünmüştüm," diyor Perry hayal kırıklığıyla.

"Öyle mi? Peki bu nasıl olabilirdi?" diye çıkışıyor Gail yüzünün kızardığını hissederek.

"Yani –masum bir omuz silkme– onca işkence suçlamaları, soruşturmalar, mahkemeler falan olurken casusların her türlü yasal danışmanlığa ihtiyaçları olur sanıyordum."

Bu kadarı fazlaydı artık. Kuvvetle vurgulanmış bir "defol git, Perry," dedikten sonra Gail koşarak kulübeye gitti ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ve evet, çok üzgündü. Perry de çok üzgündü. Dehşet içindeydi. İkisi de. Benim suçumdu. Hayır, benim suçumdu. Ülkemize gidelim ve bu pis işi bitirtelim. Geçici olarak tekrar birleşip boğulmak üzere olan iki yüzücü gibi birbirlerine sarıldılar ve aynı çaresizlik içinde seviştiler.

Gail tekrar geniş pencerenin önüne gelmiş, çatık kaşlarla caddeye bakıyor. Taksi maksi yok ortalıkta. Yanlış taksi bile.

"Alçaklar," diye bağırıyor babasını taklit ederek. Sonra içinden o alçaklara hitap ediyor.

Ona ne yapıyorsunuz?

Ondan ne istiyorsunuz?

Dima itiraf etmek için Perry yerine beni seçseydi, kendinizi nasıl hissederdiniz? Erkek erkeğe yerine erkek kadına olsaydı ne halt ederdiniz?

Burada dışlanıp bir yana atılmış halde benim daha da fazla sırla gelip, "Maalesef, bu sırları seninle paylaşamam, senin iyiliğin için," dememi Perry bekleseydi, kendini nasıl hissederdi acaba?

"Sen misin Gail?"

Ben miyim?

Birisi eline telefon tutuşturmuş ve onunla konuşmasını söylemiş. Ama birisi böyle bir şey yapmamış. Gail evde yalnız. Konuşan Perry, canlı olarak, hatıralarda kaldığı haliyle değil ve Gail hâlâ bir eli pencere çerçevesinde, caddeye bakar durumda.

"Dinle. Özür dilerim, çok geç saatte olduğu için falan."

Falan mı?

"Hector yarın sabah saat dokuzda ikimizle buluşmak istiyor."

"Hector mu?"

"Evet."

Aklına hâkim ol. Bu kaçık dünyada bildiğin şeylere tutun. "Gelemem. Biliyorum, yarın pazar, ama ben çalışacağım. *Samson-Samson* davası hiçbir zaman uyumaz."

"O halde baroyu ara ve hasta olduğunu söyle. Çok önemli Gail. *Samson-Samson*'dan daha önemli. İnan bana."

"Hector'a göre mi?"

"Aslında ikimize göre de."

6

"Ha, bu arada, adamın adı Hector olacak," dedi küçük Luke önündeki dosyadan başını kaldırarak.

"Bu bir uyarı mı yoksa ilahi bir ferman mı?" diye sordu Perry Luke'un karşılık beklemekten ümidini kestiği bir anda.

Gail oradan gittiğinden beri geçen uzun zaman içinde Perry masadan hiç kalkmamış, hatta iskemlesi üstünde kıpırdamamıştı bile.

"Yvonne nerede?"

"Evine gitti," dedi Luke tekrar dosyasına dönerek.

"Gönderildi mi, yoksa gitti mi?"

Cevap yok.

"Hector en başınızdaki adam mı?"

"Benim B-listesinde, onunsa A-listesinde olduğunu söyleyelim."

"O halde, Hector senin patronun mu?"

"Başka bir deyişle öyle diyelim."

Soruya cevap vermemenin başka bir deyişi.

Aslında o ana kadarki belirtilere bakınca Perry, Luke'un pekâlâ geçinebileceği biri olduğunu itiraf etmek zorunda kalıyordu. Tamam, dört dörtlük değildi,

ama kendisinin de dediği gibi, B-listesinde yer alabilirdi. Biraz ortaokul öğrencisi havası vardı, ama yine de iyi bir adam sayılırdı.

"Hector bizi dinliyor muydu?"

"Sanırım."

"Seyrediyor muydu?"

"Bazen sadece dinlemek daha iyidir. Tıpkı bir radyo piyesi gibi." Bir süre sessizlikten sonra: "Senin o Gail, çok güzel bir kız. Uzun zamandan beri beraber misiniz?"

"Beş yıldan beri."

"Vay."

"Neden *vay*?"

"Eh, galiba biraz Dima gibi hissetmeye başladım. Onunla çabuk evlen."

Bu tamamen kutsal toprakları ihlaldi; Perry bunu söyleyecek gibi olduysa da, sonra onu bağışladı.

"Ne kadar zamandan beri bu işi yapıyorsun?" diye sordu Luke'a.

"Yaklaşık yirmi yıldan beri."

"Yurtiçinde mi, dışında mı?"

"Daha çok yurtdışında."

"Bozucu oluyor mu?"

"Anlamadım?"

"Bu iş. Zihnini bulandırıyor mu? Bozulma – *déformation professionnelle* oluyor mu?"

"Yani sapık mıyım mı demek istiyorsun?"

"O kadar ileri değil. Sadece – yani uzun dönemde seni nasıl etkiliyor?"

Luke'un başı hâlâ öne eğikti, ama kalemle oynaması bitmişti ve bu hareketsizliğinde meydan okuyan bir hava vardı.

"*Uzun dönemde?*" diye tekrarladı Luke biraz şaşırmış bir halde. "Sanırım, uzun dönemde hepimiz ölmüş olacağız."

"Demek istediğim şuydu: Kendi borçlarını ödeyemeyen bir ülkeyi temsil etmek seni nasıl etkiliyor?" diye açıklıyor Perry fazla ileriye gittiğini çok geç fark ederek. "Uluslararası sofrada bir koltuk bulabilmemizi sağlayan tek şeyin iyi istihbarat olduğunu bir yerde okumuştum," diye paldır küldür devam ediyor. "Demek istediğim şey, bunu sağlayan insanlar için çok zor olmalı. Kendi sıkletinin üstündekilerle dalaşmak gibi." Farkında olmadan Luke'un ufak yapısını örnek verdiğini anlayınca o anda pişman oluyor.

Bu dumanlı diyalog sanki terlikli bir ayak sesinin tavan boyunca ilerlemesi ve sonra bodruma inen merdivenlerde duyulmasıyla kesildi. Luke sanki talimat almış gibi kalktı, büfeye seğirtti, içinde viski, madensuyu ve üç kadeh olan bir tepsiyi alıp masaya getirdi.

Ayak sesleri basamakların sonuna ulaştı. Kapı açıldı. Perry ani bir dürtüyle ayağa kalktı. Bunu karşılıklı bir ölçme-değerlendirme izledi. İki adam aynı boydaydı ki ikisi için de bu alışıldık bir şey değildi. Dik dursa Hector daha bile uzun boylu sayılabilirdi. Geniş kaşları ve dağınık iki dalga halinde yüzünün yanlarından inen beyaz saçlarıyla Perry'ye üşütük üniversite rektörlerini hatırlattı. Ellili yaşlarının ortasındaydı, üstündeki yıpranmış kahverengi spor ceketin dirseklerinde deri yamalar vardı, manşetleri de deriyle kaplanmıştı. Üstündeki biçimsiz gri pazen gömlek tıpkı Perry'ninkilere benziyordu. Keza eskimiş, süet Hush Puppy ayakkabıları. Boğa çerçeveli gözlüğü sanki Perry'nin babasının tavan arası sandığından çıkmış gibiydi.

Epeyce uzun bir süre sonra Hector nihayet konuştu:

"Wilfred Owen," dedi canlı ve saygılı bir sesle. "Edmund Blunden. Siegfried Sasoon. Robert Graves. Ve diğerleri."

"Ne olmuş onlara?" diye sordu şaşkınlık içindeki Perry hiç düşünmeden.

"*Londra Kitap Eleştirileri*'nin geçen sonbahar sayısında onlar hakkında yazdığın o muhteşem makalen! '*Kahraman insanların kurban edilmesi adil olmayan bir davanın peşinde koşmayı haklı çıkarmıyor. P. Makepiece.*' Tek kelimeyle harikaydı!"

"Teşekkür ederim," dedi Perry, daha önce ilişkiyi kuramadığı için kendini budala gibi hissederek.

Hector onu hayranlıkla süzmeyi sürdürürken bir kez daha sessizlik oldu.

"Bak, sana ne olduğunu söyleyeyim, Bay Perry Makepiece," diye başladı Hector her ikisi de bekledikleri sonuca varmış gibi. "Sen tam anlamıyla bir kahramansın." Perry'nin elini iki eli arasına alıp hafifçe sıktı. "Bunu yağ çekmek için söylemiyorum. Hakkımızda ne düşündüğünü biliyoruz. Bazılarımız da öyle düşünüyoruz ve haklıyız. Ne var ki, ülkede tek iş yapan da bizleriz. Hükümet bokunu silemiyor. Devlet memurları devamlı öğle tatilinde. Dışişleri Bakanlığı'nın yararı rüyada düzüşmekten öteye değil. Ülke iflas etmiş, bankerler de paramızı alıp bize mucuk yapıyorlar. Peki, bizim ne yapmamız lazım? Bunu düzeltmesi için annemize mi şikâyet edelim?" Perry'nin karşılık vermesini beklemeden devam etti. "Eminim, bize gelene kadar kan sıçmışsındır. Ama geldin." Perry'nin elini bırakıp Luke'a döndü. "Perry'ye çok az viski, bol su koy, sadece gerginliğini atmasına yardım edecek kadar. Luke'un yanında oturmamın sakıncası var mı? Yoksa W. F. Yeames'in tablosuna benzeyeceğiz. Ayrıca Adam'ı boş ver, benim adım Meredith. Hector Meredith. Dün telefonda konuşmuştuk. Knightsbridge'te bir dairem, bir karım ve artık büyümüş olan iki çocuğum var. Ayrıca Norfolk'ta bir kır evim var, her iki yerin rehberinde

telefon numaram bulunur. Luke, sen başka bir kimlikte olmadığın zamanlarda kimsindir?"

"Luke Weaver. Parliament Hill'de Gail'in biraz ötesinde yaşıyoruz. Son görev yerim Orta Amerika. İkinci evliliğim, ortak oğlumuz on yaşında, University College School'a kabul edildiği için zevkten dört köşeyiz."

"Ve son ana kadar zorlayıcı sorular sorulmayacak," diye emretti Hector.

Luke kadehlere az miktarda viski doldurdu. Perry yine dimdik oturup bekledi. A listesindeki Hector onun tam karşısına oturdu. B-listesindeki Luke yanda kaldı.

"Eh, artık işe koyulabiliriz," dedi Hector ağzı kulaklarında.

"İyi olur," diye karşılık verdi Perry.

Ama işin gerçeği, Hector'un moral verici sözlerinin zamanlaması ve sahneye coşkulu bir şekilde girişi daha iyi hesaplanamazdı. Gail'in zorunlu ayrılışı –nedenleri ne olursa olsun, onun zorlamasıyla– sonunda kalan kara deliğe sevk edilmiş bir halde, ikiye ayrılan kalbi kendine duyduğu öfkeyle pişmanlık arasında gidip geliyordu.

Gail ile veya onsuz, buraya gelmeyi asla kabul etmemeliydi.

Belgesini teslim edip bu insanlara, "Hepsi bu kadar," demeliydi. "Gerisi size kalmış. Yani *ben* casusluk yapacak değilim."

Oxford'daki pansiyon odasında bütün gece halının üstünde volta atıp aslında başından beri *bildiği* –ama bilmeyi istemediği– harekât planı için kafa patlatmasının önemi var mıydı?

Ya da özgür düşünceli, militan, barışsever müteveffa babasının gösteri yürüyüşlerine katılmasının, nükleer silahlardan Irak'taki savaşa kadar kötü olan

her şeye karşı yazılar yazıp eylem yapmasının ve bu zahmetlerinin bedeli olarak sık sık polisçe tutuklanmasının önemi var mıydı?

Ya da mütevazı bir duvar işçisi ve inançlı bir sosyalist olan baba tarafından dedesinin İspanya İçsavaşı'nda Cumhuriyetçiler safında savaşırken bir bacağını ve bir gözünü kaybetmesinin?

Ya da Makepiece ailesinin gözbebeği, yirmi yıl boyunca haftada dört saat evlerine uğrayan İrlandalı kız Siobhan'ın, Perry'nin babasının çöp kutusundaki kâğıtları Hertfordshire Polis Müdürlüğü'ne bağlı bir sivil dedektife teslim etmeye zorlanmasının önemi var mıydı? Kızın vicdanı bir gün buna dayanamayınca gözyaşları içinde her şeyi Perry'nin annesine itiraf etmiş, sonra da kadının bütün yakarmalarına rağmen bir daha evin yakınına bile gelmemişti.

Ya da daha sadece bir ay önce Perry'nin *Oxford Times* gazetesine tam sayfa bir ilan verip, "İşkence Karşıtı Akademisyenler" adındaki kendi kurduğu örgütün büyük zorluklarla kazanılmış insan haklarını çiğneyen Britanya Gizli Hükümeti'ne karşı eylem çağrısı yapmasının önemi var mıydı?

Eh, Perry için bütün bunların çok önemi vardı.

Ve o ikilem içinde geçirdiği uzun gecenin sabahı saat sekizde koltuk altına sıkıştırdığı ders defteriyle yakın bir gelecekte tamamen terk edeceği Oxford College avlusunu geçip Öğretim Başkanı Basil Flynn'ın ofisine giden ahşap merdiveni çıkarken de önemi olmaya devam etmişti. Perry hukuk doktorası sahibi bu adamla çok özel ve gizli bir konuda görüşecekti.

Aralarında sadece üç yıl olmasına rağmen Perry'nin değerlendirmesine göre Flynn şimdiden üniversite komitesinin fahişesi olmuştu. Randevu için aradığında Perry'ye, "Hemen gelirsen seni araya sıkıştırırım,"

demişti. "Saat dokuzda konsey toplantım var, bu da epeyce sürer." Üstünde koyu renkli bir takım elbise, yan tokaları cilalı, pırıl pırıl boyanmış ayakkabıları vardı. Bu resmi kıyafetiyle çelişen tek şey omuzlarına kadar inen özenle fırçalanmış saçlarıydı. Perry onunla konuşmaya nereden başlayacağını önceden düşünmediği için açılış sözleri aceleyle seçildi.

"Geçen sömestr öğrencilerimden birini baştan çıkardın," dedi daha kapıdan girer girmez.

"*Ne* yaptım?"

"Yarı Mısırlı bir oğlan. Dick Benson. Annesi Mısırlı. Babası İngiliz. Arapça biliyor. Araştırma için burs istedi, ama sen onun yerine Londra'da tanıdığın bazı kişilerle konuşmasını tavsiye ettin. Ne demek istediğini anlamadı. Benim tavsiyemi istedi."

"Sen ne tavsiye ettin?"

"Eğer Londra'daki bazı kişiler benim tahmin ettiğim kimselerse, çok dikkatli olmasını söyledim. İçimden onlara uzun bir değnekle bile dokunmamasını söylemek geldiyse de, bunu yapamadım. Ne de olsa, onun seçimiydi, benim değil. Haklı mıyım?"

"Ne konuda?"

"Senin onlar için eleman topladığın. Yetenek avcılığı yaptığın."

"Onlar demekle tam olarak kimleri kastediyorsun?"

"Casusları. Dick Benson kimlere bulaşacağını bilmiyordu, bu nedenle ben ne diyebilirdim ki? Seni suçladığım yok. Sadece soruyorum. Bu doğru mu? Onlarla temasta olduğun? Yoksa Benson hayal mi kuruyordu?"

"Buraya neden geldin ve ne istiyorsun?"

Bu aşamadayken Perry neredeyse odadan çıkacaktı. Keşke çıkmış olsaydı. Aslında dönüp kapıya doğru seğirtti, ama sonra durdu ve tekrar geri döndü.

"Londra'daki bazı kimselerle temas kurmam lazım," dedi kırmızı defterini kolunun altında tutup karşıdan gelecek *neden* sorusunu bekleyerek.

"Onlara katılmayı mı düşünüyorsun? Bugünlerde her türlü elemanı aldıklarını biliyorum, ama *sen* mi?"

Perry bir kez daha kapıya seğirtti. Yine keşke çıksaydım diye düşünecekti. Ama hayır, kendini toparladı, derin bir nefes aldı ve bu kez doğru kelimeleri çıkarmayı başardı.

"Tesadüfen bazı bilgiler edindim." Uzun ve gergin parmaklarını defterin üstünde tıklattı. "İstenmeden ve gizlice edinilmiş bilgi."

"Öyle olduğunu kim söylüyor?"

"Ben."

"Neden?"

"Eğer doğruysa bazı hayatları tehlikeye atabilir. Belki aynı zamanda hayat da kurtarabilir. Bu benim konum değil."

"Neyse ki, benim de değil. Yetenek avcısı. Bebek kaçırma. Benim o bazı kişilerimin çok güzel bir web siteleri var. Ayrıca basında kendi reklamlarını da yaparlar. Her iki yol da sana açık."

"Benim elimdeki malzeme bu yoldan gidemeyeceğim kadar acil."

"Hem acil hem de gizli mi?"

"Her şey bir yana, son derece acil."

"Ülkenin kaderi bir iplikle mi tutunuyor? Ve bu da sanırım, kolunun altındaki *Küçük Kırmızı Kitap* mı?"

"Kayıtlarımın belgesi."

İki adam karşılıklı horgörüyle birbirlerini süzdüler.

"Bunu gerçekten bana vermeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Düşünüyorum. Evet. Neden olmasın?"

"Acil sırlarını Flynn'ın üstüne boca edeceksin, öyle mi? O da bunu üstüne bir posta pulu yapıştırıp Londra'daki bazı kişilere gönderecek, öyle mi?"

"Öyle bir şey işte. Sizlerin nasıl çalıştığınızı nereden bileyim?"

"Sen de bu arada ölümsüz ruhunu aramak için bir yerlere gideceksin?"

"Ben kendi işime bakarım. Onlar da kendi işlerini yapsınlar. Bunun nesi yanlış?"

"Her şeyi yanlış. Bu oyunda ki aslında kesinlikle oyun değil, mesajı getiren mesajın en az yarısı kadar önemlidir, bazen kendisi mesajın tamamı olur. Şimdi nereye gideceksin? Yani şu anda?"

"Pansiyonuma."

"Cep telefonun var mı?"

'Tabii ki var."

"Lütfen numaranı şuraya yazıver." Ona bir kâğıt parçası uzattı. "Hiçbir şeyi aklıma yazmam, güvenli değildir. Pansiyonunda cep telefonları yeterince sinyal alıyordur umarım. Yani duvarlar fazla kalın falan değildir."

"Çok yeterli sinyal alıyorum, teşekkür ederim."

"*Küçük Kırmızı Kitap*'ını al. Pansiyonuna dön ve kendini Adam olarak tanıtan bir erkek veya kadından gelecek telefonu bekle. Bay veya Bayan Adam. Bana bir ana tema gerekecek."

"*Ne* gerekecek?"

"İştahlarını kabartacak bir şey. Onlara, 'Elimde dünyayı sarsacak bilgiler edindiğini sanan bir Bolşevik var,' diyemem. Onlara ne hakkında olduğunu söylemem gerekir."

Öfkesini yutan Perry ilk kez bilinçli olarak bir kılıf hikâye uydurmaya çalıştı.

"Onlara işin Dima adındaki düzenbaz bir Rus bankeri hakkında olduğunu söyle," dedi aklına başka hiç uygun bir şey gelmeyince. "Onlarla bir anlaşma yapmak istiyor. Belki bilmezler, bu adın Dimitri'nin kısa şekli olduğunu da söyle."

"Ağız sulandırıcı," dedi Flynn alayla; bir kâğıdın üstüne not aldı.

Perry pansiyonuna döndükten bir saat sonra cep telefonu çaldı. Karşısında şu anda bodrumda onunla konuşan adamın hırıltılı sesi vardı.

"Perry Makepiece? Harika. Adım Adam. Mesajını az önce aldım. Konumuzun aynı kişi olduğunu doğrulamak için çabucak birkaç soru sormamın sakıncası var mı? Dostumuzun adını seslendirmemiz gerekmez. Yeter ki, aynı kişi olduğunu bilelim. Bu arada, bu adamın bir karısı var mı?"

"Var."

"Şişman, sarı saçlı? Bar garsonu tipinde mi?"

"Siyah saçlı ve sıska."

"Ve bu dostumuzla nasıl bir ortamda ve nerede karşılaştın?"

"Antigua. Tenis kortunda."

"Maçı kim kazandı?"

"Ben."

"Harika. Üçüncü hızlı soru geliyor. Masrafı bizden, Londra'ya en çabuk ne zaman gelebilirsin ve dosyan en çabuk ne zaman elimize geçebilir?"

"Kapıdan kapıya iki saat sürer sanırım. Dosyanın içine yapıştırdığım bir de küçük paket var."

"İyi yapıştırılmış mı?"

"Sanırım."

"Bir daha kontrol et. Dış kapağına siyah büyük harflerle ADAM yaz – çamaşır işaretleme kalemi gibi bir şey kullan. Sonra da birisi seni fark edene kadar resepsiyonda bunu elinde salla."

Çamaşır işaretleme kalemi *mi?* Bu ses yaşlı bir bekâra mı ait? Yoksa Dima'nın kara para aklama faaliyetlerine kurnazca bir gönderme mi?

Bir metre önünde oturan Hector'un varlığıyla hevesi kabaran Perry hızlı hızlı konuşuyor, akademisyenle-

rin geleneksel tarzı olan havaya bakmak yerine, doğruca Hector'un kartal gözlü yüzüne bakıyor, arada bir de onun yanında oturan Luke'a dönüyordu.

Onu frenleyecek Gail olmayınca iki adamla da serbestçe bağ kurabilmişti. Dima'nın ona yaptığı gibi Perry de kendi itirafını yapıyordu: Erkek erkeğe, yüz yüze. Bir itiraf sinerjisi yaratıyordu. Tıpkı yazıları olduğu gibi, bütün diyalogları da kelimesi kelimesine hatırlayıp tekrarlıyor, iyi veya kötü diye bakmadan, hiçbir düzeltme yapmadan söylüyordu.

İnsanların sesini taklit etmeye bayılan Gail'in tersine, Perry ya bunu yapamıyordu ya da budalaca bir gurur bunu yapmasına engel oluyordu. Ama kafasının içinde hâlâ Dima'nın Rus aksanını duyuyor, adamın neredeyse kafa kafaya tokuşacağı kadar yakınında olan terli yüzü gözünün önüne geliyordu. Onlara tasvir ettiği gibi, Dima'nın votka kokan soluğunu burnunda hissediyordu. Kadehine tekrar votka doldurup bunu bir dikişte içişini zihninde seyrediyordu. Onunla gönülsüzce de olsa bir akrabalık bağı kurma aşamasına gelmişti: Tıpkı uçurumun kenarındaki iki insanın gerekli bağı kurması gibiydi.

"Ama zilzurna sarhoş değildi, değil mi?" dedi Hector kendi viskisinden bir yudum alarak. "Daha ziyade, sosyalleşme amacıyla içen biri diyebilir miyiz?"

Perry buna kesinlikle katılıyordu: Dima sarhoş olmamıştı, dili sürçmüyordu, sadece kendini *rahat* hissediyordu.

"Ertesi sabah tenis oynasaydık, eminim, yine her zamanki oyununu oynayabilirdi. Alkolle çalışan kocaman bir motoru var. Bununla gurur duyuyor."

Perry sanki kendisi de gurur duyuyormuş gibi konuşuyordu.

"Ya da Büyük Usta'nın dediği gibi –Hector'un bir P. G. Wodehouse hayranı olduğu anlaşılıyordu– adamımız elinde birkaç kadeh içkiyle mi doğmuş?"

"*Aynen öyle, Bertie,*" dedi kendisi de P. G. Wodehouse hayranı olan Perry. İki adam karşılıklı gülüşürlerken B-listesindeki Luke da onlara katıldı. Hector geldikten sonra pek konuşmamıştı.

"Bu aşamada araya Gail hakkında bir soru sıkıştırabilir miyim?" diye sordu Hector. "Sert bir soru değil. Orta karar."

Sert, orta karar – Perry gardını aldı.

"İkiniz Antigua'dan döndüğünüz zaman," diye başladı Hector. "Gatwick Havaalam'ydı, değil mi?"

Perry onayladı.

"Orada ayrıldınız. Doğru mu? Gail, Primrose Hill'deki evine, davasıyla ilgili çalışmasına döndü, sen de bu ölümsüz raporu yazmak için Oxford'daki pansiyonuna gittin."

Perry bunun da doğru olduğunu kabul etti.

"Peki, bu aşamada ileriye dönük olarak nasıl bir anlaşma yaptınız?"

"Neyin ilerisine dönük olarak?"

"Bizimle temas kurmak."

Bu sorunun amacını anlamayan Perry duraksadı. "Aramızda bir anlaşma olmadı," diye temkinli bir cevap verdi. "Yani kesin bir şey konuşmadık. Gail kendi üstüne düşeni yapmıştı. Şimdi de ben yapıyorum."

"Ayrı mekânlarda mı?"

"Evet."

"Haberleşmeden mi?"

"Haberleştik. Sadece Dima hakkında konuşmadık."

"Ve bunun nedeni de..."

"Gail benim Üç Baca'da işittiklerimi işitmemişti."

"Ve bu nedenle de boşluktaydı."

"Öyle denebilir."

"Senin de bildiğin gibi, orada kalması iyi olur. Mümkün olduğu kadar uzun bir zaman."

"Evet."

"Onu bu akşamki toplantıya çağırdığımız için pişman mısın?"

"İkimize de ihtiyacınız olduğunu söylediniz. Ona ikimizin de gerekli olduğunu söyledim. O da gelmeyi kabul etti." Perry sinirlenmeye başlıyordu; yüzü kararmıştı.

"Ama sanırım, gelmeyi o da *istemiştir*. Yoksa reddedebilirdi. Kişilikli bir kadın. Körü körüne itaat eden biri değil."

"Evet. Öyledir," dedi Perry karşısındaki Hector'un gülümsemesiyle rahatlayarak.

Perry, Dima'nın onu konuşmak için götürdüğü yeri tasvir ediyor: Karga yuvası gibi bir yer, diyor, ikiye iki buçuk metre, yemek salonunun köşesinden yükselen bir merdiven sahanlığı; koya bakan, ahşap ve camdan yapılmış ufak bir kule gibi; denizden gelen rüzgârlarla pencereler çığlık atıyor.

"Evdeki en gürültülü yer burasıydı herhalde. Sanırım, bu yüzden orasını seçti. O ses cümbüşü içinde bizi işitebilecek bir mikrofon olabileceğine inanamam." Sonra da bir rüyayı tasvir eden bir insanın büyülenmiş gibi sesiyle devam etti. "Tam anlamıyla *konuşkan* bir evdi. Üç baca ve üç rüzgâr. Ve biz bu kutu gibi yerde kafa kafaya vermiş oturuyorduk."

Dima'nın yüzü benimkinden bir karış ötede, diye tekrar ediyor ve ne kadar yakın olduğunu göstermek için masanın üstünden Hector'a doğru uzanıyor.

"Uzunca bir süre öylece oturup birbirimize baktık. Galiba kendinden kuşku duyuyordu. Benden de. Bu itirafı yapabilecek mi diye kuşku içindeydi. Doğru adamı seçip seçmediğinden emin değildi. Ve ben de onun doğru adamı seçtiğine inanmasını istiyordum. Bu size saçma geliyor mu?"

Hector bunu hiç de saçma bulmuyor.

"Aklındaki büyük bir engeli aşmaya çalışıyordu; sanırım, itiraf etmek böyle bir şey. Derken pat diye bir soru sordu, ama bu daha çok bir talep gibiydi. 'Sen casussun, Profesör? İngiliz casus mu?' Önce bunu bir suçlama sandım. Sonra da aslında bunu varsaydığını, hatta benim evet dememi umduğunu anladım. Maalesef hayır, dedim, casus değilim, hiç olmadım, hiç olmayacağım. Ben sadece bir öğretmenim, o kadar. Ama bu ona yeterli gelmedi."

"'Çoğu İngiliz casustur. Lortlar. Beyefendiler. Aydınlar. Bunu biliyorum! Sizler dürüst oyun insanlarısınız. Kanun ülkesisiniz. İyi casuslarınız var.'"

"Ona bir kere daha söylemek zorunda kaldım: 'Hayır, Dima. Tekrar ediyorum, ben casus değilim. Ben senin tenis partnerinim ve kendi hayatının akışını değiştirmek üzere olan bir üniversite okutmanıyım.' Biraz kızgın olmam gerekirdi. Ama *olmam gerekirdi* demenin bir anlamı yok ki. Yepyeni bir dünyaydım."

"Ve *yemi kapmıştın*. Bahse girerim yemi kapmıştın!" diye araya giriyor Hector. "Senin yerinde olmak için *neler vermezdim*! Lanet tenise bile başlayabilirdim!"

Evet, *yemi kapmak* doğru ifade, diye hak veriyor Perry. Dima yemi zorla yutturmuştu.

Sert, yumuşak veya orta karar, Hector'un sorusu öyle incelikle sorulmuştu ki, neredeyse yatıştırıcı bir sesi vardı.

"Ve sanırım, bizim hakkımızdaki çok haklı kaygılarına rağmen, bir an için gerçekten casus olmayı istedin, değil mi?" diye sordu Hector.

Perry kaşlarını çattı, kıvırcık saçlarını kaşıdı, fakat buna hemen cevap veremedi.

"Guantánamo'yu bilir misin, Profesör?"

Evet, Perry, Guantánamo'yu bilir. O güne kadar aklına gelen her yolla Guantánamo'ya karşı kampanyalar başlatmış. Ama Dima ona ne söylemeye çalışıyor? Neden bir anda Guantánamo *Büyük Britanya için o kadar çok önemli, çok acil ve çok kritik* oluverdi? Tamara'nm yazılı mesajı aynen böyle ifade edilmişti.

"Gizli uçakları bilir misin, Profesör? CIA'in kiralayıp teröristleri Kâbil'den Guantánamo'ya götürdüğü o lanet uçakları?"

Evet, bu gizli uçakları Perry de duymuştu. Bu uçak şirketlerini insan haklarını ihlal ettikleri için mahkemeye çıkarmak isteyen bir yasal bağış kuruluşuna bir hayli para göndermişti.

"Küba'dan Kâbil'e bu uçakların hiç yükü yoktur, tamam mı? Neden, biliyor musun? Çünkü Guantánamo'dan Afganistan'a hiç terörist uçmaz. Ama benim *dostlarım* var."

Dostlar kelimesi onu huzursuz eder gibi. Bunu tekrarlıyor, arada kesiyor, kendi kendine Rusça bir şeyler mırıldamyor, devam etmeden önce votkasından içiyor.

"*Dostlarım*, bu pilotlarla konuşuyor, anlaşma yapıyorlar, çok özel anlaşmalar, hiç kimse bilmiyor, tamam mı?"

Tamam. Hiç kimse bilmiyor.

"O boş uçaklarda ne uçuyor, biliyor musun, Profesör? Gümrük yok, uçakta tesliim, doğrudan müşteriye, Guantánamo-Kâbil, para peşin?"

Hayır, Guantánamo'dan Kâbil'e giden peşin ödemeli yükün ne olabileceği konusunda Perry'nin hiçbir fikri yok.

"Istakoz, Profesör!" diyor Dima elini bacağına vurup vahşi bir kahkaha atarak. "Meksika Körfezi'nden toplanmış birkaç bin ıstakoz. Istakozu kim satın alıyor? Kaçık savaş beyleri. CIA de savaş beylerinden

tutsak satın alıyor. Savaş beylerine CIA *lanet ıstakozlar* satıyor. Nakit. Belki Guantánamo'daki hapishane gardiyanları için birkaç kilo da eroin. En iyi kalite. Dalga geçmiyorum. Bana inan, Profesör!"

Perry'nin şoke olması mı gerekiyor? Öyle görünmeye çalışıyor. Bu onu bu rüzgâr bombardımanı altındaki kutu gibi yere sürüklemesi için yeterli neden mi? Perry öyle olduğunu sanmıyor. Tahmin ettiği kadarıyla Dima da. Bu hikâye sanki birazdan anlatacakları için tadımlık gibi.

"*Dostlarımın* bu nakitle ne yaptığını biliyor musun, Profesör?"

Hayır, Perry, Dima'nın dostlarının Meksika Körfezi'nden Afganistan'daki savaş beylerine ıstakoz kaçırarak edindikleri parayla ne yaptıklarını bilmiyor.

"Bu nakit parayı *Dima*'ya getiriyorlar. Bunu neden yapıyorlar? Çünkü *Dima*'ya itimat ediyorlar. Çok, ama çok sayıda Rus sendikası Dima'ya güvenir! Sadece Rus değil. Büyük, küçük, umurumda değil. *Hepsini* alırız! Senin İngiliz casuslarına söyle: Kirli paranız mı var? Dima'ya gelin! Dima bir sürü küçük yoldan tek bir büyük yol yapar. *Bunu* o lanet casuslarına söyle, Profesör."

"Bu aşamadayken o herifi nasıl *değerlendiriyorsun*?" diye soruyor Hector. "Terliyor, böbürleniyor, içiyor, espri yapıyor. Sana üçkâğıtçı ve kara para aklayıcısı olduğunu söyleyip yamuk dostlarıyla övünüyor... Sen bu arada gerçekten ne *görüyor* ve *işitiyorsun*? Adamın içinde ne var?"

Perry o ortamın daha üst seviyedeki bir sorguç tarafından onun için hazırlanmış olduğunu düşünüyor, Hector'a da o gözle bakmaya başlıyor. "Öfke mi?" diyor. "Henüz tanımlanmamış kişiye veya kişilere?"

"Devam et," diye buyuruyor Hector.

"Çaresizlik. Bunun da tanımlanması gerekir."

"Ya katıksız bir nefret?" diyor Hector.

"Her an gelecek izlenimi veriyor."

"Öç?"

"Kesinlikle oralarda bir yerde var," diye kabul ediyor Perry.

"İleriye dönük hesaplar? Kararsızlık? Hayvani bir kurnazlık? Daha sıkı düşün!"

"Yukarıdakilerin hepsi. Şüphe yok."

"Ya *utanç*? *Kendinden tiksinme*? Bunlar yok mu?"

Şaşıran Perry kaşlarını çatıp etrafına bakınıyor. "Evet," diyor. "*Evet*. Utanç. Din değiştirenlere özgü bir utanç. Benimle işbirliği yaptığı için *utanıyor*. İhanet ettiği için *utanıyor*. Bu nedenle o kadar böbürlenmek zorunda kaldı."

"Ben müthiş bir kâhinim," diyor Hector memnun bir halde. "Kime istersen sor."

Perry'nin kimseye sorması gerekmiyor.

Perry görüşmeleri sırasında geçen uzun sessizlikleri, Dima'nın terli yüzünde birbiriyle çelişen ifadeleri, kendine bir votka daha doldurup bir dikişte bitirmesini, yüzünü silmesini, sanki neden buradasın der gibi Perry'ye öfkeyle bakışını, bir şey söyleyecekken dikkatini çekmek için dizini tutmasını, sonra onun varlığını unutmasını tasvir ediyor. Ve sonunda, sesinde büyük bir kuşkuyla aralarında başka bir iş halledilmeden önce açıkça cevaplanması gereken bir soru patlatıyor.

"Nataşamı gördün?"

Perry, Nataşa'yı görmüş.

"Güzel mi?"

Perry, Dima'yı Nataşa'nın çok güzel olduğuna ikna etmekte zorlanmıyor.

"Haftada on, on iki kitap okur, aldırmaz. Hepsini okur. Öyle bir iki öğrencin olsa çok mutlu olursun."

Perry gerçekten mutlu olacağını söylüyor.

"Ata biner, bale yapar. Öyle güzel kayak kayar ki, kuş gibi. Bir şey bilmek ister misin? Onun annesi. Öldü. Bu kadına âşıktım. Tamam mı?"

Perry üzüldüğünü ifade eden sesler çıkarıyor.

"Belki bir zamanlar çok kadın düzmüşümdür. Bazı erkekler, çok fazla kadın isterler. İyi kadınlar, sadece kendileri olsun isterler. Etrafta düzüşüp durursun. Yazık."

Perry de yazık diyor.

"*Ulu Tanrım*, Profesör!" Dima öne uzanıp işaretparmağını Perry'nin dizine neredeyse batırıyor. "Nataşa'nın annesi, o kadına âşığım. O kadar âşığım ki, patlayacağım, anlıyor musun? Aşk mideni alevler içinde bırakıyor. Çükün, taşakların, kalbin, beynin, ruhun: Hepsi bu aşk için yaşıyor." Elinin tersiyle ağzını silip mırıldanıyor: "Senin Gail'in gibi güzel." Votkayı bir dikişte bitirip devam ediyor. "Alçak kocası onu öldürdü," diye açıklıyor. "*Neden*, biliyor musun?"

Hayır, Perry, Nataşa'nın annesinin alçak kocasının Nataşa'nın annesini neden öldürdüğünü bilmiyor, ama bunu öğrenmek için bekliyor; tıpkı bu tımarhanede ne işi olduğunu öğrenmek için beklediği gibi.

"Nataşa, *benim* kızım. Nataşa'nın annesi bunu kocasına açıklıyor, çünkü yalan söyleyemez, o alçak da onu öldürüyor. Bir gün belki o alçağı bulurum. Öldürürüm. Tabancayla değil. Bunlarla."

Perry görsün diye gövdesine hiç uymayan narin ellerini gösteriyor. Perry bu ellere gerektiği kadar hayranlık gösteriyor.

"Benim Nataşa Eton Okulu'na gidecek, tamam mı? Bunu casuslarına söyle. Yoksa anlaşma olmaz."

O ana kadar şiddetle sarsılan dünyasında Perry ayak basabileceği sağlam bir zemin buluyor.

"Eton'un kız öğrenci aldığına emin değilim," diyor.

"İyi para öderim. Yüzme havuzu veririm. Sorun değil."

"Bunları yapsan da, Nataşa için kurallarını değiştireceklerini sanmam."

"O halde nereye gidecek?" diye çıkışıyor Dima sanki bütün o engelleri okul değil de Perry çıkarıyormuş gibi.

"Roedean adında bir yer var. Eton'un kızlar için dengidir deniyor."

"İngiltere'de bir numara mı?"

"Öyle derler."

"Entelektüeller için mi? Lortlar için mi? *Nomenklatura* mı?"

"Britanya sosyetesinin kaymağı için olduğunu söyleyelim."

"Çok para mı?"

"Hem de bayağı çok."

Dima tam yatışmamış gibi.

"Pekâlâ," diye homurdanıyor. "Casuslarınla anlaşma yaptığımız zaman birinci şartım *Roedean Okulu* olacak."

Hector'un ağzı bir karış açık kalmış. Hayretler içinde önce Perry'ye, sonra Luke'a, sonra tekrar Perry'ye bakıyor. İnanmakta zorlanarak eliyle dağınık saçlarını sıvazlıyor.

"Yahu, olur şey değil," diye mırıldanıyor. "Hazır başlamışken ikiz oğullarını da Kraliyet Süvari Alayı'na alalım bari. Ona ne dedin?"

"Elimden geleni yapacağıma söz verdim," diyor Perry, Dima'nın saflarına çekildiğini hissederek. "Bunun çok sevdiği İngiltere olduğunu düşünüyor. Ona başka ne söyleyebilirdim ki?"

"*Harika* bir iş yapmışsın," diyor Hector. Küçük Luke da buna katılıyor ve *harika* sözcüğünü o da kullanıyor.

"*Bombay*'yı hatırlıyor musun, Profesör? Geçen kasım? Kaçık Pakistanlı heriflerin öldürdüklerini? Cep telefonlarıyla emir aldıklarını? Havaya uçurdukları kafeyi? Öldürdükleri Yahudileri? Rehineleri? Otelleri, tren istasyonlarını? Çocuklar, anneleri, hepsinin öldüğünü? O kaçık puştlar bunu nasıl yaptılar?"

Perry'nin hiçbir fikri yok.

"Benim çocuklarım parmaklarını kesse, bir damla kan aksa ben kusacak gibi olurum," diye isyan ediyor Dima. "Hayatımda yeterince ölüm yaptım, anladın mı? O kaçık puştlar neden böyle bir şey yaptılar ki?"

İnançsız olan Perry, "Tanrı için," demek istediyse de, bir şey söylemiyor. Dima derin bir nefes alıp hamlesini yapıyor.

"Pekâlâ. Bunu da o lanet casuslarına söyle, Profesör. Ekim 2008. Bu tarihi unutma. Bir *dostum* beni aradı. Tamam mı? Bir *dostum*?"

Tamam. Başka bir *dost*.

"Pakistanlı bir adam. Ortak iş yaptığımız bir kuruluş. 30 Ekim, gece yarısından sonra beni arıyor. Ben Bern'deyim, İsviçre'de. Çok sessiz bir şehir, bankerlerle dolu. Yanımda Tamara uyuyor. Uyanıp telefonu bana veriyor: *Sana*. Arayan bu adam. Tamam mı?"

Perry tamam diyor.

"'Dima,' diyor bana. 'Ben arkadaşın Halil.' Hadi ordan! Adı Muhammed Halil, benim de içinde olduğum nakit para işinde kullandığı özel isim, kimin umurunda? 'Sana çok önemli bir piyasa tüyosu vereceğim, Dima. Çok büyük, çok önemli bir tüyo. Size bu tüyoyu kimin verdiğini sakın unutmayın, beni hatırlayın, tamam mı?' Tamam, diyorum. Elbette. Saat sabahın dördü, bana Bombay borsasıyla ilgili bir şeyler söylüyor. Her neyse. Ona, tamam Halil, diyorum, bunu senden öğrendiğimizi unutmayız. Hafızamız iyidir. Kimse sana madik atmaz. Neymiş bu önemli tüyon?

"'Dima, Hindistan borsasından hemen çık, yoksa çok fena üşütürsün.' Ne? diyorum. Halil, ne diyorsun sen? Kafayı mı yedin? Neden Bombay'da üşütelim? Orada yığınla saygın şirketimiz var. Temiz, düzgün yatırımlar, temizlemem beş yılımı aldı – hizmet sektörü, çay, kereste ve Papa'nın gelip ayin yapabileceği kadar büyük ve beyaz oteller. Arkadaşım beni dinlemiyor. 'Dima, beni duyuyor musun? Hemen çık Bombay'dan. Belki bir ay sonra tekrar dönersin, yine sağlam bir pozisyon alır, birkaç milyon kazanırsın. Ama önce o otellerden hemen çık.'"

Dima bir kez daha yumruğuyla yüzündeki teri siliyor. Kendi kendine, "Ulu Tanrım," diye fısıldayıp yardım arar gibi küçük odanın içinde bakınıyor. "Bunu İngiliz casuslarına söyleyeceksin değil mi, Profesör?"

Perry elinden geleni yapacağını söylüyor.

"Gece, 30 Ekim 2008, bu Pakistanlı hıyar beni uyandırıyor, sonra ben iyi uyuyamıyorum, tamam mı?"

Tamam.

"Ertesi sabah 31 Ekim. İsviçre bankalarımı arıyorum. 'Beni hemen Bombay'dan çıkarın.' Hizmet sektörü, kereste, çay, belki yüzde otuz hissem var. Otellerden yetmiş. Birkaç hafta sonra Roma'dayım. Tamara sesleniyor: 'Televizyonu aç.' Ne göreyim? O Pakistanlı kaçık puştlar Bombay'ın bokunu çıkarıyorlar, Hindistan borsası alış-satışı kesiyor. Ertesi gün Hindistan otelleri yüzde on altı düşerek 40 rupiye iniyor. Bu yılın martında 31'e düşüyor. Halil beni arıyor. 'Tamam dostum, şimdi tekrar oraya gir. Sana bunu kimin söylediğini unutma.' Ben de tekrar oraya giriyorum." Dima'nın tüysüz yüzü ter içinde. "Yıl sonunda Hindistan otelleri 100 rupiye fırlıyor ve ben net yirmi milyon kâr ediyorum. Yahudiler ölmüş, rehineler ölmüş ve ben bir dâhiyim. Bunu İngiliz casuslarına söyle, Profesör. Ulu Tanrım."

Dima'nın terli yüzünde kendinden tiksindiğini ilan eden bir maske var. Tahta duvarlar rüzgârın şiddetiyle çatırdıyor. Dima konuşarak kendini geri dönüşü olmayan bir noktaya getirmiş. Perry gözlemlenmiş, test edilmiş ve sağlam bulunmuş.

Üst kat tuvaletinde ellerini yıkayan Perry aynaya bakınca yeni yeni tanımaya başladığı yüzünün hevesliliği karşısında etkileniyor. Sonra hemen tüylü halıyla kaplı merdiven sahanlığına dönüyor.

"Bir şeyler içelim mi?" diyor Hector içeceklerin bulunduğu tepsiyi işaret ederek. "Luke, adamım, bize şöyle sağlam bir kahve yapsana."

7

Bodrum katının üstündeki yoldan hızla bir ambulans geçiyor, sirenlerinin çığlığı bütün dünyanın acılarını haykırır gibi.

Koya bakan altıgen kule içinde Dima gömleğinin sol kolunu sıvıyor. Ay ışığının aydınlığında Perry çıplak göğüslü bir Madonna ve etrafında baştan çıkarıcı pozlardaki şehvetli melekleri görüyor. Bu dövme Dima'nın heybetli omzundan mücevherli Rolex'inin olduğu bileğine kadar iniyor.

"Bu dövmeyi bana kim yaptı, bilmek ister misin, Profesör?" diyor fısıltılı ve duygu dolu bir sesle. "Altı ay boyunca her gün bir saat?"

Evet, Perry memeleri açık Madonna ve dişiler korosu dövmesini Dima'nın devasa koluna kimin altı ayda yaptığını bilmek istiyor. Bilmek istediği başka şeyler de var: Dima'nın Nataşa'yı Roedean'a sokmak isteyişiyle Meryem Ana'nın ne ilgisi var? Ya da hayati bilgiler karşılığında kendisi ve bütün ailesi için Britanya'da daimi ikamet izni istemesiyle... Ama İngiliz edebiyatı öğretmeni olan yanıyla Dima'nın dolaylı anlatımla kendine özgü bir hikâye anlatış tarzı olduğunu da öğreniyor.

"Bunu benim Rufinam yaptı. O da benim gibi bir *zek*'ti. Kampın orospusu ve tüberküloz hastasıydı, her gün bir saat. Bitirdikten sonra öldü. Ulu Tanrım, değil mi? Ulu Tanrım."

İkisi de Rufina'nın şaheserine bakarken saygı dolu bir sessizlik oluyor.

"*Kolıyma* nedir, biliyor musun, Profesör?" diye soruyor Dima yine aynı hırıltılı sesle.

Evet, Perry *Kolıyma* nedir biliyor. O da Soljenitsin ve Şalamov okumuş. Kolıyma'nın kuzey kutup dairesinin kuzeyinde bir nehir olduğunu ve adını bu nehirden alan, Stalin öncesi ve sonrasında Gulag Takımadalarının en acımasız kampı olduğunu biliyor. *Zek*'in ne olduğunu da biliyor. Rusya'nın mahkûmları; milyonlarcası.

"On dört yaşımdayken Kolıyma'da *zek*'tim. Cinayetten, siyasi değil. Siyasiler boklu. Cinayet temiz. On beş yıl yattım."

"*Kolıyma'da on beş yıl* mı?"

"Tabii, Profesör. Tam on beş yıl."

Dima'nın sesindeki tedirginlik yerini gurura bırakıyor.

"*Cinayet suçlusu Dima* diğer mahkûmlardan *saygı* gördü. Neden Kolıyma'daydım? Katildim. İyi katil. Kimi öldürdüm? Perm'deki aşağılık Sovyet bürokratı. Babamız intihar etti, çok yoruldu, çok fazla votka içti. Annem bize yiyecek ve sabun sağlamak için o aşağılık bürokratla düzüştü. Perm'de bir komün apartmanında yaşıyorduk. Sekiz küçük oda, otuz kişi, bir küçük mutfak, bir hela, herkes pis kokuyor ve sigara içiyordu. Çocuklar annemizi düzen bu bürokratı sevmiyorlardı. Bürokrat bizi ziyarete gelip yiyecek getirdiği ve annemi düzdüğü zamanlarda mutfağın dışında durmak zorundaydık. Duvarlar çok inceydi. Herkes bize bakıyordu: Annenizi duyuyor musunuz? Anneniz

orospu. Ellerimizle kulaklarımızı tıkamak zorundaydık. Bir şeyi bilmek ister misin, Profesör?"

Perry bilmek istiyor.

"Bu herif, bu bürokrat yiyecekleri nereden alıyordu?"

Perry bilmiyor.

"Lanet bir *askeri yönetici*. Barakalarda yiyecek dağıtıyor. Tabanca taşıyor. Güzel bir tabanca, deri kılıfı var, herif büyük kahraman. Belinde bir tabanca kemeriyle düzüşmeyi denemek ister misin? Akrobat olman lazım. Bu *aparatçik*, bu *askeri yönetici* ayakkabılarını çıkarıyor. Lanet tabancasını çıkarıyor. Tabancayı ayakkabılarının içine koyuyor. Pekâlâ, diyorum içimden. Galiba annemi yeterince düzdün. Artık onu düzmeyeceksin. Artık kimse bize orospunun çocukları diye bakmayacak. Kapıyı tıklatıyorum. Açıyorum. Çok kibarım. 'Özür dilerim,' diyorum. 'Ben Dima. Özür dilerim, *Yoldaş* Aşağılık *Aparatçik*. Lütfen, o güzel tabancanı ödünç alabilir miyim? Lütfen, yüzüme bak. Yüzüme bakmazsan seni nasıl öldürebilirim? Çok teşekkür ederim, Yoldaş.' Annem bana bakıyor. Bir şey söylemiyor. Aparatçik bana bakıyor. Puştu öldürüyorum. Tek kurşunla."

Kurşunun nereye isabet ettiğini göstermek için Dima'nın işaretparmağı burnunun köprüsüne dayanıyor. Perry tenis maçının ortasında o parmağın aynı şekilde oğlanların burnuna dayandığını hatırlıyor.

"O aparatçiki neden mi öldürdüm?" diye soruyor Dima cevabı bilindiği halde. "Çocuklarını koruyan *annem* için. İntihar eden kaçık *babamı* sevdiğim için. *Rusya*'nın onuru için bu puştu öldürdüm. Belki de koridordan geçerken herkes bize bakmasın diye. Bu nedenle Kolıyma'da iyi karşılandım. *Krutoi*'yim, iyi adamım, sorunum yok, temizim. *Siyasi* değilim. Caniyim. *Kahramanım, savaşçıyım*. Askeri aparatçiki öldürdüm,

Çekist bile olabilirdi. Yoksa neden on beş yıl versinler? *Onurum* var. Ben–"

Hikâyenin bu aşamasında Perry duraksadı.

"Ben *ağaçkakan* değilim. *Köpek* değilim, Profesör," diye tereddüt içinde Dima'mn sözlerini tekrarladı.

"Muhbir demek istiyor," diye açıkladı Hector. "Ağaçkakan, köpek, tavuk: Hangisini beğenirsen. Hepsi muhbir anlamına geliyor. O sırada muhbirlik yaptığı halde, öyle olmadığına seni inandırmak istiyor."

Perry, Hector'un üstün bilgisine saygılı bir ifadeyle başını salladıktan sonra devam etti.

"Bir gün, üç yıl sonra bu iyi çocuk Dima *erkek* olacak. Nasıl *erkek* olacak? Dostum *Nikita* onu erkek yapacak. *Nikita* kim? Nikita da şerefli, o da iyi *savaşçı*, büyük cani. Bu iyi çocuk Dima'ya *babalık* yapacak. Ona *abi* olacak. Dima'yı koruyacak. Katıksız sevgi olacak. Bir gün, benim için çok güzel ve gurur dolu bir gün, Nikita beni *vori*'ye getiriyor. *Vori* nedir, bilir misin profesör? *Vor* nedir bilir misin?"

Evet, Perry *vori* ne demek biliyor. *Vor*'un anlamını da biliyor. Soljenitsin ve Şalamov okumuş. Gulag'da *vori*'lerin hakemlik yapan, adaleti sağlayan akil adamlar olduğunu biliyor; caniler arasında bir kardeşlik bağı; devlete hizmet etmekten, evlenmekten ve mülklerden vazgeçmişler ve kendi kurallarına uymaya yemin etmişler. *Vor* kelimesi *vori*'nin tekil hali. Hayatlarında hiç yasa tanımamış ayaktakımından farklı bir aristokrasinin, *vori*'lerin gururu Yasanın içinde Cani olmak.

"Benim Nikita çok büyük bir *vori* komitesine konuşuyor. Bu toplantıda birçok büyük cani var, çoğu iyi savaşçı. Nikita şöyle diyor: 'Sevgili kardeşlerim, bu

Dima'dır. Dima *hazırdır* kardeşlerim. Onu alın.' Böylece Dima'yı *alıyorlar* ve onu *erkek* yapıyorlar. Onu canilerin şerefi yapıyorlar. Ama Nikita hâlâ Dima'yı *korumak* zorunda. Çünkü Dima onun..."

Dima *mot juste*'yi, doğru kelimeyi bulmaya çalışırken Oxford öğretim üyesi Perry yardımına yetişiyor.

"Müridi mi?"

"*Müridi*! Evet, profesör! Tıpkı İsa'nın olduğu gibi. Nikita *müridi* Dima'yı koruyacak. Bu normal. Bu *vori* yasası. Nikita onu *daima* koruyacak. Buna söz veriyor. Nikita beni *vor* yaptı. Bu nedenle beni koruyacak. Ama ölüyor."

Dima mendiliyle alnını sildikten sonra ellerini yüzüne kapıyor. Elini indirdiği zaman Perry onun Nikita'nın ölümü için ağladığını görüyor.

Hector mola vermiş. Luke kahve yapmış. Perry bir fincan kahveyle diyet çikolatası alıyor. İçindeki üniversite hocası kabarmış, elinden geldiğince eksiksiz olarak olayları ve gözlemlerini sıralıyor. Gözlerinde heyecan pırıltıları var ve yanakları pembeleşmiş.

Ama iç denetim mekanizması bunu fark edince huzursuz oluyor: Bu nedenle hikâyesine daha sakin bir sesle devam ediyor. Artık bir serüven gibi değil, pedagojik bir nesnellikle anlatmaya başlıyor.

"Nikita kamp hummasına yakalanmış. Kış ortası. Eksi altmış derece civarında. Birçok mahkûm ölüyor. Gardiyanların umurunda değil. Oradaki hastaneler tedavi edildiğiniz değil, öldüğünüz bir yermiş. Nikita çetin ceviz olduğu için ölmesi çok uzun sürmüş. Ona Dima bakmış. Hapishane görevlerini aksatmış, bunun için hücre cezası yemiş. Hücreden her çıktığında yine hastaneye, Nikita'nın yanına gitmiş; her defasında onu sürükleyerek çıkarmışlar, dövmüşler, aç bırakmışlar, dondurucu soğukta onu duvara zincirle-

mişler. Sizlerin insan haklarına karşı daha az duyarlı ülkeleri taşeron olarak kullanıp hiç haberiniz yokmuş gibi davranarak yaptırdığınız bütün o şeyler," diye ekliyor Perry bir anlık nüktedan bir saldırganlıkla, ama karşılık görmüyor. "Nikita'nın rahatını sağlamaya çalışırken bir karara varıyorlar: Dima kendi çırağını *Vori* Kardeşliği'ne tanıtacak. Belli ki, çok önemli bir an: Ölmekte olan Nikita gelecek nesli Dima aracılığıyla tayin ediyor. Üç kuşak cani arasında kutsal kupanın devir teslimi. Dima'nın çırağı –artık onun için maalesef benden öğrenmiş olduğu *mürit* kelimesini diyor– Mikhail adında ama *Mişa* diye tanınan biri." Perry o anı tekrar canlandırıyor:

"'Mişa da benim gibi şerefli bir adam!' diyorum onlara." Dima kabul edilmiş adamlardan oluşan *vori* yüksek komitesi önünde konuşuyor. "'O bir cani, siyasi suçlu değil. Mişa gerçek Ana Rusya'yı seviyor, Sovyetler Birliği'ni değil. Mişa bütün kadınlara saygılı. O *kuvvetli, temiz,* ağaçkakan değil, köpek değil, asker değil, kamp gardiyanı değil, KGB değil. *Polis* değil. O polisler, öldürür. Bütün aparatçiklerden nefret eder. Mişa benim *oğlum.* O sizin kardeşiniz. Dima'nın oğlunu *vori* kardeşiniz olarak kabul edin!'"

Perry hâlâ kürsüde ders veriyor havasında. Şimdi anlatacaklarımı defterinize not alın, lütfen baylar bayanlar. Birazdan size okuyacağım pasaj Dima'nın geçmişinin kısa bir versiyonu olacaktır. Bunu votka yudumlarken, Üç Baca denen evin gözetleme kulesinde anlatmıştır:

"Kolıyma'dan salıverilince hemen Perm'deki evine koşmuş ve annesinin cenazesine tam zamanında yetişmiş. 1980'li yılların başları suçlular için parlama dönemiymiş. Sol şeritteki hayat kısa ve tehlikeliymiş, ama çok da kazançlıymış. Çok iyi referansları olan

Dima yerel *vori* tarafından el üstünde karşılanmış. Sayılarla arasının çok iyi olduğunu anlayınca hemen yasadışı nakit spekülasyonu, sigorta sahtekârlığı ve kaçakçılık işlerine girmiş. Giderek genişleyen adi suçlar yelpazesi onu komünist Doğu Almanya'ya götürmüş. Otomobil hırsızlığı, sahte pasaportlar ve döviz ticaretinde uzmanlaşmış. Bu sırada konuşma düzeyinde Almanca öğrenmiş. Kadın bulduğunda hiç kaçırmamış, ama devamlı partneri hep Tamara olmuş. Perm'de yaşayan Tamara nadir bulunan kadın giysileri ve yiyecek karaborsacısı. Dima'nın yardımıyla yan iş olarak haraç alma, adam kaçırma ve şantaj işleriyle de uğraşıyor. Bu da onun rakip kardeşlik çetesiyle çatışmasına neden oluyor. Çete önce onu tutsak alıp işkence ediyor, sonra da polise teslim ediyor. Burada yine işkence ediliyor. Dima Tamara'nın *sorununu* şöyle açıklıyor:

"'Tamara asla ötmez, Profesör, tamam mı? Çok iyi canidir, erkeklerden daha iyidir. Onu baskı-hücresine sokuyorlar. Baskı-hücresi nedir, biliyor musun? Onu baş aşağı asıyorlar, on, belki yirmi kere tecavüz ediyorlar, dayaktan canını çıkarıyorlar, ama Tamara ötmüyor. Onlara, defolun gidin, diyor. Tamara büyük savaşçı, *kahpe* değil.'"

Perry bu kelimeyi de biraz tereddütle tekrarlıyor ve bir kez daha Hector yardımına yetişiyor:

"*Kahpe*, köpek veya ağaçkakandan da kötüdür. *Kahpe* yeraltı yasalarına ihanet eder. Dima artık ciddi suçlara gelmiş."

"Demek ki, bu yüzden o kelimeyi söylerken zorlandı," diyor Perry, Hector da bunun mümkün olduğunu söylüyor.

Perry yine Dima'nın ağzından anlatıyor: "Bir gün polisler artık Tamara'dan iyice bıkmış olacaklar, onu çırılçıplak soyup karların içine atmışlar. Hiç ötme-

miş, tamam mı? Biraz da kafayı yemiş, tamam mı? Tanrı'yla konuşuyor. Bir dolu ikona satın alıyor. Bahçeye para gömüp sonra bulamıyor, ama kimin umurunda? Bu kadında sadakat var, tamam mı? Onu asla terk etmem. Nataşa'nın annesine âşıktım. Ama Tamara, onu asla terk etmem. Anlıyor musun?"

Perry anlıyor.

Dima ciddi paralar kazanmaya başlar başlamaz Tamara'yı dinlenmesi ve tedavi edilmesi için İsviçre'de bir kliniğe götürüyor, sonra da onunla evleniyor. Bir yıl sonra ikiz oğulları doğuyor. Bu düğünden kısa bir süre sonra Tamara'nın çok güzel ve ondan çok genç kız kardeşi Olga'nın nişan töreni yapılıyor. Olga *vori* tarafından el üstünde tutulan, üst düzey bir fahişe. Damat da Kolıyma'dan salıverilmiş Dima'nın sevgili müridi Mişa'dan başkası değil.

"Olga ve Mişa'nın birleşmesiyle Dima çok mutlu oluyor," dedi Perry. "Dima ve Mişa artık gerçekten kardeş oldular. *Vori* yasasına göre Mişa zaten Dima'nın oğluydu, ama o evlilik aile bağlarını sağlamlaştırdı. Böylece Dima'nın çocukları Mişa'nın çocukları olacak, Mişa'nın çocukları Dima'nın olacak." Perry bunu söyledikten sonra arkasına yaslanıp karşıdan gelecek soruları bekledi.

Perry'nin akademisyen havasına geri dönüşünü gülen gözlerle izlemekte olan Hector iğneleyici bir yorum yaptı:

"Bu da o *vori* üyelerinin tuhaflığı işte, değil mi? Bir yandan evliliği, siyaseti, devleti ve bu gibi şeyleri yok sayıyorlar, derken tam kadro çanların çaldığı kilisede toplanıyorlar. Şundan bir yudum daha alsana. Çay kaşığı kadar. Su ister misin?"

Viski şişesi ve su ortaya çıkıyor.

"Onlar böyle işte," diyor Perry çok sulu viskisinden bir yudum alarak. "Antigua'daki onca tuhaf kuzenler

ve amcalar. Yasalara bağlı caniler ve Mişa ile Olga'nın ölüm acısını paylaşmaya gelmişler."

Perry yine ders verme havasında.

"Perm artık Dima ve Kardeşlik için yeterince büyük değil. İşler büyüyor. Suç örgütleri ittifaklar kuruyor. Yabancı mafyalarla anlaşmalar yapılıyor. Hepsinden iyisi, hemen hiçbir eğitimi olmayan Kolıyma entelektüeli Dima'nın para aklama alanında doğuştan gelen bir yeteneği olduğu anlaşılıyor. Dima'nın Kardeşlik örgütü Amerika'da iş yapmaya karar verince, merkezi Brighton Beach'te olan bir kara para aklama halkası oluşturması için Dima'yı New York'a gönderiyor. Dima yanma Mişa'yı alıyor. Kardeşlik para aklama işinin Avrupa şubesini açmaya karar verince, bu görev için yine Dima'yı gönderiyor. Dima bir kez daha Mişa'nın da yanma verilmesini istiyor; bu defa iki numaralı adam olarak Roma'da bulunacak. İsteği kabul ediliyor. Artık Dimalar ve Mişalar tam anlamıyla tek aile olmuşlar, birlikte iş yapıyorlar, birlikte oynuyorlar, karşılıklı ev ziyaretleri yapıyorlar, birbirlerinin çocuklarına hayranlık duyuyorlar.

Perry viskisinden bir yudum daha alıyor.

"Bunlar *yaşlı Prens*'in günlerinde olmuş," diyor Perry geçmişe özlem duyarmış gibi bir ifadeyle. "Dima için altın çağ. Yaşlı prens gerçek bir *vor*. Hata yapması mümkün değil."

"Ya *yeni* Prens?" diye soruyor Hector kışkırtıcı bir şekilde. "Genç olanı? *Onunla* boy ölçüşmek isteyen çıkmış mı?"

Bu soru Perry'nin hoşuna gitmiyor. "Öyle olduğunu pekâlâ biliyorsun," diyor sertçe. Sonra da ekliyor: "Yeni genç Prens tüm zamanların en büyük kahpesi. Hainlerin kralı. *Vori*'yi devlete teslim eden Prens ki bu bir *vor*'un yapabileceği en kötü şey. Dima'nın gözün-

de onun gibi bir adama ihanet etmek suç değil, bir görev."

"O küçük çocukları seviyor musun, Profesör?" diye soruyor Dima başını geri atıp tavana bakarak. "Katya'yı? İrina'yı? Seviyor musun?"

"Elbette seviyorum. Harika çocuklar."

"Gail, o da seviyor mu?"

"Sevdiğini biliyorsun. Onlar için çok üzülüyor."

"O küçük kızlar ona ne anlattılar, babalarının nasıl öldüğünü anlattılar mı?"

"Trafik kazasında. On gün önce. Moskova dışında. Çok üzücü. Hem anne hem de baba."

"Tabii. Çok üzücü. Trafik kazası. Çok *basit* trafik kazası. Çok *normal* trafik kazası. Rusya'da böyle bir dolu trafik kazası olur. Dört adam, dört kalaşnikof, yaklaşık altmış tane kurşun, kimin umurunda? Lanet bir trafik kazası işte, Profesör. Bir ceset, yirmi otuz kurşun. Benim Mişam, müridim, kırk yaşında bir çocuk. Onu Dima *vori*'ye götürüp *erkek* yapıyor."

Dima aniden öfkeyle parlıyor.

"O halde neden Mişamı korumadım? Neden Moskova'ya gitmesine izin verdim? Kahpe Prens'in adamlarının onu yirmi otuz kurşunla öldürmelerine izin verdim? Karım Tamara'nın güzel kız kardeşi, Mişa'nın küçük kızlarının annesi Olga'yı öldürdüler. Neden onu korumadım? Sen profesörsün! Lütfen, sen söyle bana, neden Mişamı korumadım?"

Sesine o kuvveti veren şey bağırması değil, içindeki öfke.

"Tamam. Belki Tamara'nın kız kardeşi Olga o kadar dindar değil," diyor Dima, Perry o konuya girmeden. "Mişa'ya söylüyorum: 'Belki senin Olga başka erkeklere çok sık bakıyor, çok güzel kıçı var. Belki sen de fazla gezip tozma Mişa, benim gibi evinde otur ve

karınla ilgilen.'" Dima'nın sesi bir kez daha fısıltı düzeyine iniyor. "Otuz lanet kurşun, Profesör. O kahpe Prens, Mişama saplanan otuz kurşunun bedelini ödemeli."

Perry sessizleşmişti. Sanki uzaklarda bir yerde dersin bittiğini ilan eden zil çalmış, o da bunu geç fark etmiş gibiydi. Bir an o masada bulunuşuna şaşırmış gibi göründükten sonra, şöyle bir silkinip şimdiki zamana döndü.

"Yani aslında her şey bununla ilgili," dedi hikâyeyi toparlayan bir ses tonuyla. "Dima bir süre kendi içine kapandı, sonra uyandı, beni orada görünce şaşırdı, varlığımdan hoşlanmadı, sonra fena olmadığıma karar verdi, sonra yine orada olduğumu unuttu ve elleriyle yüzünü kapatıp Rusça bir şeyler mırıldandı. Sonra gömlek cebinde bir şey arayıp belgeme ek yaptığım o küçük paketi çıkardı. Bana uzattı ve bana sarıldı. Çok duygusal bir andı."

"İkiniz için de."

"Ayrı nedenlerden de olsa, evet, bence öyle."

Perry aniden bir an önce Gail'e dönmek ister gibi göründü.

"Paketle ilgili herhangi bir talimat var mıydı?" diye sordu Hector; B-listesindeki Luke içinden gülüyordu.

"Tabii. 'Bunu senin aparatçiklere götür, Profesör. Dünyanın bir numaralı para aklayıcısından bir armağan. Onlara dürüst oyun istediğimi söyle.' Aynen belgemde yazdığım gibi."

"Paketin *içinde* ne olduğu hakkında hiç fikrin var mıydı?"

"Sadece tahminlerim vardı. Ham pamuk ve streç filme sarılmıştı. Sizin de gördüğünüz gibi. Bunun bir ses kaseti olduğunu düşündüm – minik bir ses kaydedicisinden. Ya da elimle tuttuğumda öyle hissettim."

Hector ikna olmamıştı. "Ve sen bu paketi açmaya kalkışmadın."

"Tabii ki hayır. Size gönderilmişti. Sadece dosya kapağına iyice yapışıp yapışmadığını kontrol ettim."

Perry'nin belgesinin sayfalarını ağır ağır çeviren Hector dalgın bir ifadeyle başını salladı.

"Paketi vücuduna sarmıştı," diye devam etti Perry sessizliği dağıtmak için. "Bunu görünce aklıma Kolıyma geldi. Kim bilir, orada ne türlü numaralar yapmak zorundaydılar. Gizli mesaj iletmeler falan. Paketten su damlıyordu. Kulübeme döndükten sonra bir havluyla silmek zorunda kaldım."

"Ve onu açmadın, öyle mi?"

"Açmadığımı söyledim ya. Neden açayım? Başkalarının mektuplarını okuma âdetim yoktur. Ya da onları dinleme."

"Gatwick'teki gümrük kontrolünden geçmeden önce bile mi?"

"Tabii ki hayır."

"Ama elinle *yokladın.*"

"Tabii ki yokladım. Bunu söyledim ya. Nedir? Plastik streçe sarılmış. Ve ham pamuk. Bana verdiği zaman yokladım."

"Ve bunu sana verdiği zaman onu ne yaptın?"

"Güvenli bir yere koydum."

"Nereye?"

"Anlamadım?"

"Güvenli yer. Neresiydi?"

"Tıraş çantama. Kulübeye döner dönmez banyoya gittim ve paketi tıraş çantama koydum."

"Herhalde diş fırçanın yanma."

"Evet."

Uzun bir sessizlik daha. Onlara da bu kadar uzun geliyor mu acaba, diye düşündü Perry. Herhalde öyle değildi.

"Neden?" diye sordu Hector neden sonra.

"Neden ne?"

"Tıraş çantası," diye cevap verdi Hector sabırla.

"Orada daha güvenli olacağını düşündüm."

"Gatwick gümrük kontrolünden geçerken mi?"

"Evet."

"Herkesin kasetlerini orada muhafaza ettiğini mi düşündün?"

"Sadece uygun olacağını düşündüm," dedi Perry omuz silkerek.

"Tıraş çantasında daha az göze çarpacağı için mi?"

"Öyle bir şey."

"Gail biliyor muydu?"

"Ne? Tabii ki hayır. Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kayıt Rusça mı, İngilizce mi?"

"Nereden bileyim? *Dinlemedim ki!*"

"Dima hangi dilde olduğunu söylemedi mi?"

"Size söylediklerimin dışında hiçbir açıklama yapmadı. Sağlığınıza."

Bol sulu viskisinden son yudumu alıp hepsi bu kadar işte, der gibi kadehi sertçe masaya bıraktı. Ama Hector aynı fikirde değildi. Tam tersine. Perry'nin belgesinde bir sayfa geriye gitti. Sonra birkaç sayfa öne çevirdi.

"O halde, yine sorayım, *neden*?"

"Neden ne?"

"Neden bu işi üstlendin? Bir Rus hırsızı için neden Britanya gümrüğünden kaçak olarak bir paket geçirdin? Neden onu denize atıp aklından çıkarmadın?"

"Bunun nedeni çok belli sanıyordum."

"Bence öyle. Ama senin için de öyle olduğunu sanmıyordum. Sence bu *neden*, niçin o kadar belli?"

Perry düşündü, fakat bu soruya uygun bir cevap bulamadı.

"Şuna ne dersin? Çünkü *oradaydı*," diye önerdi Hector. "Dağcıların zirvelere tırmanma nedeni bu değil midir?"

"Öyle derler."

"Aslında palavra. Nedeni dağcıların orada olmasıdır. Suçlu olan o lanet dağ değil. Dağcılar. Haklı mıyım?"

"Herhalde."

"O uzaktaki zirveyi görenler onlar. Dağın umurunda değil."

"Herhalde değildir..." Perry'nin yüzünde inandırıcı olmayan bir gülümseme.

"Bu uzlaşma gerçekleştiği takdirde Dima senin bizzat katılımın hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordu Hector yine Perry'ye çok uzun gelen bir süre sonra.

"Biraz."

"Nasıl yani – Bi*raz*?"

"Bu uzlaşmalarda bulunmamı istedi."

"*Neden* bulunacakmışsın?"

"Dürüst oynanmasını sağlamak için."

"Kimin dürüst oynaması, Tanrı aşkına?"

"Korkarım, sizlerin," dedi Perry gönülsüzce. "Sizlerin sözünüzü tutmasını sağlamamı istedi. Belki fark etmişsinizdir, aparatçiklere pek güveni yok. İngiliz beyefendiler olduğunuz için size hayran, ama aparatçik olduğunuz için size güvenmiyor."

"Sen de *böyle* mi düşünüyorsun?" diye sordu Hector kocaman gri gözlerini Perry'ye dikerek. "Bizler aparatçik miyiz?"

"Herhalde," dedi Perry.

Hector hâlâ yanında dimdik oturmakta olan Luke'a döndü. "Luke, aslanım, bence senin bir randevun var. Seni tutmayalım."

"Tabii," dedi Luke ve Perry'ye veda anlamında kısa bir gülücük verdikten sonra uysalca odadan çıktı.

Hector iki kadehi Skye Adası'ndan gelen malt viskiyle doldurup Perry'ye istediği kadar su katmasını söyledi.

"Pekâlâ," dedi sonra. "Şimdi sert soru zamanı. Hazır mısın?"

Nasıl hazır olmayabilirdi ki?

"Seninle görüş ayrılığımız var. Hem de çok büyük."

"Farkında değildim."

"Ben farkındayım. Bize verdiğin o mükemmel makalende *yazmadıkların* ve şu ana kadar bunun dışında kusursuz bulduğum sözlü açıklamanda *söylemediklerinle* ilgili. Ben söyleyeyim mi, yoksa sen mi anlatmak istersin?"

Belirgin bir şekilde gerilen Perry bir kez daha omuz silkti. "Sen anlat."

"Memnuniyetle. Her iki ifadende de Gatwick Gümrüğü'nden büyük bir ustalıkla geçirdiğin pakette Dima'nın öne sürdüğü şartlarla ilgili çok önemli bir maddeyi belirtmedin. Dima da Tamara da, senin dediğin gibi *biraz* değil, adamakıllı büyük bir ısrarla senin bütün uzlaşma toplantılarında hazır bulunmanı istiyorlar ve bu toplantıların senin için İngilizce yapılmasını şart koşuyorlar. Sana yaptığı açıklamalar sırasında bu şarttan söz etti mi?"

"Evet."

"Ama bunu bize söylememeyi daha uygun buldun."

"Evet."

"Acaba bu Dima ve Tamara'nın toplantıya sadece *Profesör Makepiece* değil, onların ifadesiyle *Madam Gail Perkins*'in de katılmasını şart koştukları için olabilir mi?"

"*Hayır*," dedi Perry sesi ve çenesi gerilerek.

"*Hayır*? Hayır ne? Sözlü ve yazılı ifadelerinde bu koşulu tek taraflı olarak çıkarmadın mı?"

Perry'nin cevabı o kadar kesindi ki, bunu epey bir zamandan beri hazırladığı belli oluyordu. Ama önce içindeki iblislere danışmak ister gibi gözlerini kapadı. "Bunu Dima için yapacağım. Hatta sizler için bile yapacağım. Ama ya tek başıma yaparım, ya hiç."

"Bize gönderdiği o başı sonu belli olmayan, aşağılayıcı mesajında," diye devam etti Hector az önce Perry'nin iddialı sözlerini hiç dikkate almadan. "Dima *bir de* gelecek haziran ayında planlanmış bir toplantıdan bahsediyor. Tam olarak 7 Haziran. Bizim gibi nefret ettiği aparatçiklerle değil, *sen ve Gail* ile... Bu da bize çok tuhaf geldi. Bunu açıklayabilir misin?"

Perry ya açıklayamıyordu ya da istemiyordu. Kaşlarını çatmış, uzun eliyle ağzını kapamış halde oturmaya devam etti.

"Bir de *buluşma yeri* öneriyor," diye devam etti Hector. "Ya da daha doğrusu *kendi* önerdiği ve belli ki, *sizin de* kabul ettiğiniz bir yerden bahsediyor. Burası neresi acaba? Gece yarısı Eiffel Kulesi'nin altına gel ve kolunda bir gün öncesinin *Figaro* gazetesi olsun, gibi mi?"

"Hayır, hiç öyle değil."

"O halde, neresi?"

Perry, "Lanet olsun!" diye mırıldanarak elini ceket cebine götürdü ve mavi bir zarf çıkarıp bunu sertçe masanın üstüne koydu. Zarfın ağzı mühürlü değildi. Hector bunu alıp ince, beyaz parmaklarıyla kapağını açtı, içinden üstü yazılı iki mavi kart çıkardı. Ardından katlanmış halde bir sayfa beyaz kâğıt çıktı.

"Ve bu biletler tam olarak *neresi* için?" diye sordu uzun bir süre inceledikten sonra.

"Okuman yok mu? Fransa Açık Turnuvası Tek Erkekler Finali için. Paris'teki Roland Garros."

"Bu nasıl eline geçti?"

"Otelde hesabı ödüyordum. Gail valiz hazırlıyordu. Ambrose gelip verdi."

"Tamara'nın o güzel notuyla birlikte mi?"

"Doğru. Tamara'nm güzel notuyla birlikte. İyi bildin."

"Sanırım, Tamara'nın notu biletlerle birlikte zarfın içindeydi. Yoksa ayrı mıydı?"

"Tamara'nın notu mühürlü, ayrı bir zarf içindeydi, o mührü imha ettim," dedi Perry sesi öfkeyle hırıltılı bir hal alarak. "Roland Garros Tenis Stadyumu'na olan iki bilet *ağzı açık* bir zarf içindeydi. Şu anda elinde tuttuğun zarf. Tamara'nm mektubunun bulunduğu zarfı attım ve *mektubu* biletlerin olduğu bu zarfın *içine* koydum."

"Harika. Mektubu okuyabilir miyim?"

Hector cevap beklemeden okumaya başladı:

"Hay Tanrım," diye mırıldandı Perry.

Lütfen maçtan on beş dakika önce Roland Garros bitişiğindeki Allée Marcel-Bernard'da olun. Burada pek çok dükkân vardır. Lütfen dikkatinizi teşhirdeki Adidas ürünlerine yöneltin. Sizinle karşılaşmamız büyük bir sürpriz gibi görünecek. Tanrı'nın işi bir tesadüf gibi görünecek. Lütfen, bu meseleyi Britanyalı yetkililerle görüşün. Durumu anlayacaklardır.

Lütfen, özel locada Arena şirketi temsilcisinin konukseverliğini kabul edin. Büyük Britanya gizli yetkililerinden sorumlu bir kişi de bu çok gizli görüşme sırasında Paris'te bulunursa uygun olur.

Tanrı sizinle olsun,

Tamara.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu."

"Ve sen de gerginsin. Küskünsün. Elini göstermek zorunda olduğun için kızgınsın."

"Aslında adamakıllı öfkeliyim," dedi Perry.

"O halde sen patlamadan önce sana olup bitenler hakkında biraz bilgi vereyim. Daha fazlasını edinemeyebilirsin." Hector masanın üzerine uzandı ve gri gözleri heyecanla parlayarak Perry'ye baktı. "Dima iki imza ile bütün o son derece dâhiyane para aklama sistemini gençlere, yani Prens ve ekibine devredecek. Söz konusu paraların miktarı astronomik. İlk imzayı Paris'te atacak, 8 Haziran Pazartesi, sizin tenis partinizin ertesi günü. İkinci ve son imza –buna bitiş diyebiliriz– iki gün sonra, 10 Haziran'da Bern'de atılacak. Dima bütün hayatının eserini imzalayıp devrettikten sonra –yani Bern imzasından sonra– o da dostu Mişa'nın akıbeti için aday olacak: Onu temizleyecekler. Dima'nın planındaki derinliği, içinde bulunduğu darboğazı ve tehlikede olan milyarları anlayasın diye sana bunu parantez içinde söylüyorum. Dima imzayı atana kadar emniyette. Süt veren ineğini kesemezsin. İmzayı attıktan sonra artık kasaplık et olacak."

"O halde, neden cenaze için Moskova'ya gitmiş?" diye itiraz etti Perry.

"Sen ve ben olsak gitmeyiz, değil mi?" dedi Hector ona hak vererek. "Ama biz *vori* değiliz ve intikamın bedeli vardır. Hayatta kalmanın da. İmzayı atmadığı sürece kurşungeçirmez sayılır. Şimdi tekrar sana dönebilir miyiz?"

"Çok gerekli görüyorsan."

"İkimiz için de gerekli. Az önce adamakıllı öfkeli olduğunu söyledin. Bence çok öfkeli olmakta haklısın, ama *kendine* öfkelen, çünkü bir düzeyde –normal bir sosyal ilişki içinde– tam da şovenist bir hıyar gibi davranıyorsun. Böyle babalanmanın yararı olmaz. Şu ana kadar yarattığın gerginliğe bir bak. Gail burada değil,

oysa burada olmak istiyor. Sen hangi çağda yaşadığını sanıyorsun bilmem ama Gail'in de kendi kararlarını vermeye senin kadar hakkı var. *Ciddi ciddi* Fransa Açık Turnuvası Tek Erkekler Finali'ne açık bileti olan Gail'i dışlamayı mı düşünüyorsun? Gail'i, yani senin hem teniste hem de hayattaki partnerini?"

Elleriyle hâlâ ağzını kapatmış olan Perry boğuk bir inilti çıkardı.

"Aynen böyle. Şimdi diğer düzeye gelelim. *Anormal* sosyal ilişkiye. Benim düzeyim, *Luke*'un düzeyi. *Dima*'nınki. Çok doğru olarak tahmin ettiğin gibi sen ve Gail büyük bir tesadüf eseri cömertçe döşenmiş bir mayın tarlasına girdiniz. Senin gibi her düzgün adamın ilk içgüdüsü Gail'i bu işe bulaştırmamak oluyor. Ayrıca, eğer yanılmıyorsam, Dima'nın teklifini şahsen dinleyerek, bu teklifi bize ileterek ve hakem ya da gözlemci olarak tayin edilerek sen, *vori* yasası gereğince ve Dima'nın ihbar etmeyi teklif ettiği insanların anlayışına göre aşırı yaptırımları hak ediyorsun. Kabul mü?"

Kabul.

"Gail'in ne düzeydeki bir ikincil zarara uğrayacağı ucu açık bir soru. Eminim bunu da düşünmüşsündür."

Perry bunu da düşünmüştü.

"O halde büyük soruları tek tek sayalım. İlk büyük soru: Senin, Perry, Gail'i içinde bulunduğu tehlikeden haberdar *etmemeye* ahlaken hakkın var mı? Bana göre: *hayır*. İkinci büyük soru: Zaten bu kadar bilgi sahibiyken onu buraya gelme seçeneğinden mahrum etmeye ahlaken hakkın var mı? Üstelik Dima'nın çocuklarına ve ev halkına yaptığı onca duygusal yatırımdan sonra? Sana olan duyguları da var tabii. Bana göre yine böyle bir hakkın *yok*, ama bunu sonra tartışırız. Üçüncü soru... Bu seni biraz

zorlayacak, ama sormak zorundayız: Sen, Perry ve o, Gail, bir çift olarak ülkeniz için çok tehlikeli bir şey yapmaya çok mu heveslisiniz? Yani çok geniş bir tanımla, şerefi dışında hiçbir ödülü olmayan ve açıkça bilinmeli ki, bu konuda en yakınlarınıza bile bir şey söylerseniz dünyanın öbür ucuna kadar peşinizde olacağımız bir işe bulaşmaya?" Hector onun bir şey söylemesi için durdu, ama Perry konuşmayınca devam etti.

"Kayıtlara göre sen bu yeşil ve güzel ülkemizin kendi kendisinden kurtarılmaya ihtiyacı olduğuna inanıyorsun. Seninle aynı fikirdeyim. Bu hastalığı inceledim, bataklıkta yaşadım. Edindiğim bilgiler sonucunda eski ve büyük ülke olarak tepeden tırnağa bir kokuşmanın sancılarını yaşıyoruz. Ve bunu sadece hastalıklı, yaşlı bir osuruğun yargısı olarak düşünme. Benim servisimdeki pek çok insan her şeyi siyah beyaz görmeyi meslek haline getirmişlerdir. Beni onlarla karıştırma. Ben kırmızı dişli, taşaklı bir radikalim. Buraya kadar tamam mı?"

Perry gönülsüzce başını öne salladı.

"Sızlanıp duracağın yerde, Dima da ben de sana bir şey yapma fırsatını veriyoruz. Oysa sen bir yandan çok hevesli görünürken öyle değilmiş gibi davranıyorsun ki, bu duruşunun dürüstlükle ilgisi yok. O halde sana tavsiyem: *Hemen* Gail'i çağır ve onu sıkıntısından kurtar; Primrose Hill'e döndüğün zaman bugüne kadar ondan gizlediğin her şeyi en küçük ayrıntısına kadar anlat. Sonra da yarın sabah saat dokuzda onu buraya getir. Daha doğrusu, *bu sabah*. Ollie sizi evden alır. Sonra bugün imzaladığınızdan bile daha bağlayıcı bir belge imzalayacaksınız. Paris'e gitmeye *karar verirseniz* hikâyenin geri kalanını anlatırız, eğer gitmemeye karar verirseniz de mümkün olduğunca az açıklama yaparız. Eğer Gail kabul etmezse, bu onun

bileceği iş, ama bahse girerim sonuna kadar işin içinde olmak isteyecektir."

Perry neden sonra başını kaldırıp baktı.

"*Nasıl?*"

"Ne nasıl?"

"İngiltere *nasıl* kurtarılacak? Kimden kurtarılacak? Tamam, kendi kendisinden. Kendi kendisinin *ne* kadarından?"

Susup düşünme sırası Hector'daydı. "Bu konuda bizim sözümüze güvenmek zorundasın."

"Gizli Servis'in sözüne mi?"

"Şimdilik, evet."

"Sözünüzün gücü nereden geliyor? Sizler ülkenin yararı için yalan söyleyen beyefendiler değil misiniz?"

"Onlar diplomatlardır. Biz beyefendi değiliz."

"O halde kendi postunuzu kurtarmak için yalan söylersiniz."

"Onlar da politikacılardır. Bambaşka bir oyun."

8

Güneşli bir pazar günü, Perry Makepiece, Gail ile arasını düzeltmek için Primrose Hill'e döndükten on saat sonra, Luke Weaver ailesiyle öğlen yemeği için sofradaki yerini alamayacağını bildirdi. Oğlu Ben İsrailli bir okul arkadaşını davet ettiği için karısı Eloise o gün soslu tavuk yapmıştı. Luke özür üstüne özür dileyerek Parliament Hill'deki kırmızı tuğlalı evinden çıkıp iniş çıkışlarla dolu istihbaratçı kariyerinin en önemli toplantısı olarak gördüğü buluşmaya gitmek üzere yola koyuldu.

Eloise ve Ben'in bilebildiği kadarıyla gittiği yer Servis'in Lambeth'te nehir kenarındaki iğrenç merkezi –aristokrat Fransız soyundan gelen karısı Eloise'in tanımıyla– *la Lubianka-sur-Tamise*. Aslında gittiği yer, son üç ay hep olduğu gibi, Bloomsbury'ydi. Ulaşım aracı da, içinde biriken gerilime rağmen veya onun yüzünden, ne otobüs ne de metroydu. Tabanvaydı. Bu alışkanlığı görev yaptığı Moskova'da edinmişti. Nakit para ya da gereç teslim edebileceği bir kapı aralığı veya gizli mesajlarını bırakabileceği güvenli bir posta kutusu aramak için her türlü hava koşulunda saatlerce kaldırımlarda taban tepip durmuştu.

Luke, Parliament Hill'den Bloomsbury'ye yürüyerek gitmek için bir saat ayırıyordu. Her defasında farklı bir yoldan giderdi; bunun nedeni takip edilme olasılığı değil, –ki bu ihtimali yok saymazdı– yıllarca yabancı ülkelerde görev yaptıktan sonra yan yollarını da görerek kendi şehrini tekrar tanımak isteyişiydi.

Bugün hava güneşli olduğu için ve harekete geçmeden önce zihnini açmak amacıyla Regent's Park'ın içinden geçmeye karar verdi. Oradan da doğu yönüne gidecekti. Bunun için yolculuk süresine yarım saat daha ekledi. Beklenti içinde ve heyecanlıydı, ama içinde biraz da korku vardı. Gece neredeyse hiç uyuyamamıştı. Zihnini toplaması lazımdı. Sıradan insanlara, çiçeklere ve dış dünyaya bakmaya ihtiyacı vardı.

"Hem Perry'nin hem de Gail'in içtenlikle *evet* demeleri lazım," demişti Hector şifreli telefonda. "Bu öğleden sonra Billy'ye rapor vereceğiz. Tanrı yardımcımız olsun."

Altı ay önce Luke, Bogotá'da üç yıl görev yaptıktan sonra izinli olarak İngiltere'ye döndüğünde İnsan Kaynakları Kraliçesi –Servis'te bu kadından hiç hazzetmeyenler ona İnsan Kraliçesi diyorlardı– onu çağırıp kızağa çekileceğini bildirmişti. Luke buna pek şaşırmadı, ama yine de sindirene kadar birkaç saniyeliğine canı yandı.

"Servis ülkedeki ekonomik durgunluğu geleneksel esnekliğiyle karşılıyor, Luke," dedi kadın; o kadar iyimser bir tonla konuşuyordu ki, sanki Luke'a bir bölge direktörlüğü teklif ediyormuş gibiydi. "Hükümetin gözündeki itibarımız hiç bu kadar iyi, eleman bulma işimiz de hiç bu kadar kolay olmamıştı. Son zamanlarda işe aldığımız gençlerin yüzde sekseni en saygın üniversitelerden *birincilikle* mezun olmuşlar

ve artık *kimse* Irak'tan söz etmiyor. Bazılarıysa birincilikle iki *ana dal* mezunu olmuşlar. İnanabiliyor musun?"

Luke inanıyordu, ama kendisi ikincilikle mezun olduğu halde yirmi yıl boyunca başarılı bir hizmet vermiş olduğunu söylemek istemedi.

Bugünlerde tek *gerçek* sorun, diye açıkladı İnsan Kraliçesi aynı iyimser tonla, Luke'un kalibresinde ve maaş skalasında olup da kariyerlerinde *doğal bir dönüm noktasına* gelmiş elemanlara kadro bulmaktı. Ve ne yazık ki, bazılarına kadro bulunamıyordu. Ekibinde soğuk savaş anıları olmayan elemanlar isteyen *genç* bir şef varken ne yapabilirdi? Gerçekten çok üzücüydü.

Bu nedenle, korkarım, dedi kadın, her ne kadar Luke, Bogotá'da kahramanca ve çok başarılı görev yaptıysa *–ve onu ilgilendirmezdi ama* özel hayatını çok güzel idare ettiyse de– ona önerebileceği *en* iyi şey İdari Şube'de geçici bir kadroydu. Oradaki görevli kadın doğum izninden dönene kadar.

Bu arada Servis'in Yeniden İntibak elemanlarıyla bir konuşmasında yarar olabilirdi, ona dış dünyada ilginç iş önerileri yapabilirlerdi. Dışarısı Luke'un gazetelerde okuduğu o saçma haberlerde bahsedildiği kadar kasvetli ve perişan değildi. Terör olayları *ve* iç huzursuzluk sayesinde özel güvenlik sektörü *en parlak* dönemini yaşıyordu. Servis'ten ayrılmış birçok eleman burada kazandığının iki katını kazanıyordu ve hayatından çok memnundu. Onunki gibi bir sicili olan –ve her ne kadar onu ilgilendirmese de, özel hayatı düzene girmiş biri– bir sonraki işvereni için bulunmaz nimet olabilirdi.

Ve Luke odadan çıkarken, "Post-travmatik durumun için psikolog yardımı *falan* ister misin?" diye sordu.

Bunu senden istemem, sağ ol, dedi içinden Luke. Ayrıca, özel hayatım da düzelmiş falan değil.

İdari Şube zemin katta küçük bir birimdi ve Luke'un masası da neredeyse dışarıya atılmış kadar sokağa yakındı. Üç yıl boyunca dünyanın adam kaçırma başkenti olan yerde görev yaptıktan sonra otomobil tahsis edilen genç elemanların benzin sarfiyatlarını kontrol etmek ona çok ağır gelmişti, ama elinden geleni yapıyordu. Orada bir ay geçirdikten sonra, neredeyse hiç çalmayan telefonun çalması ve Hector Meredith'in onu ünlü Londra kulübünde öğlen yemeğine davet etmesi son derece şaşırtıcı oldu.

"*Bugün* mü, Hector?"

"Erken gel ve tek bir kişiye bile söyleme. Bir şeyler uydur."

"Erken derken neyi kastediyorsun?"

"On bir."

"On bir mi? Öğlen yemeği mi?"

"Acıkmadın mı?"

Luke buluşma zamanının ve yerinin hiç de ona göründüğü kadar tuhaf olmadığını anladı. Hafta içi saat on birde Pall Mall Kulüp'te elektrik süpürgelerinin gürültüsünden ve öğlen yemeği için sofraları hazırlayan düşük ücretli göçmen işçilerin bağıra bağıra konuşmalarından geçilmiyordu. Lobide sadece kendi bölmesinde oturan kapıcı ve mermer zemini paspaslayan siyahi kadın vardı. Antika bir koltukta oturan Hector bacak bacak üstüne atmış, *Financial Times* gazetesini okumaktaydı.

Sırlarını kendilerine saklamaya yeminli göçebelerden oluşan Servis'te herhangi bir meslektaş hakkında sağlam bilgi edinmek her zaman zor bir işti. Ama bu düşük standartlara göre bile bir zamanların Batı

Avrupa Direktör Yardımcısı, sonra Rusya Direktörü, sonra Afrika ve Güney Asya Direktör Yardımcısı ve şimdi de esrarengiz bir şekilde Özel Projeler Direktörü olan adam tam bir muammaydı ya da bazı meslektaşlarının yakıştırdığı gibi sürüdeki damgalanmamış danaydı.

On beş yıl önce Luke ve Hector yaşlı bir prensesin Hampstead'de, şimdi Luke'un yaşadığı yere on dakika mesafedeki fildişi kaplı malikânesinde üç aylık Rusça kursu görmüşlerdi. Akşam olduğunda birlikte Heath'te yürüyüş yaparlardı. O günlerde Hector hem fiziksel hem de mesleksel bakımdan çok hızlı hareket eden bir adamdı. Uzun bacaklarıyla attığı büyük adımlara ayak uydurmak küçük Luke'a çok zor gelirdi. Luke'un çoğu zaman aklını karıştıran ve sık sık sövgü kelimelerinin serpiştirildiği konuşması "tarihin en büyük iki üçkâğıtçısı" dediği Karl Marx ve Sigmund Freud'la, çağdaş vicdanlılıkla uyum sağlayan Britanya yurtseverliğine olan büyük ihtiyaç arasında gidip gelirdi. Çoğu zaman Hector bu konuda bir U dönüşü yapıp *vicdan* kelimesinin anlamını sorardı.

O zamandan beriyse pek karşılaşmamışlardı. Luke'un saha kariyeri tahmin edilebilir rotasını izlerken –Moskova, Prag, Amman, bir daha Moskova, arada bir geçici olarak Merkez Ofis ve son olarak Bogotá– Hector'un dördüncü kata hızlı yükselişi ilahi bir kehanet gibi görünmüştü.

Fakat zamanla Hector'un doğasındaki çalkantılı aykırılık başkaldırma belirtileri göstermeye başladı. Servis'te siyasi ağırlığı olan yeni bir akım Westminster köyünde seslerinin daha çok duyulması için baskı yapıyordu. Öyle olmadığı sonradan anlaşılan kapalı bir oturumda Hector dördüncü katın Bilge Budalalarını, Servis'in kutsal yükümlülüğü olan yönetime doğ-

ruları söyleme kuralını feda etmeye hevesli oldukları için fena halde azarlamıştı.

Tam ortalık yatışmak üzereyken, bir operasyondaki fiyaskonun tartışıldığı bir toplantıya başkanlık yapan Hector bu fiyaskonun sorumluluğunu ajanlara değil "Amerika'nın kıçına kafalarını sokup kendilerini sınırlayan" orduya yükledi.

Derken 2003 yılında ortadan kaybolup herkesi şaşırttı. Ne veda partisi ne aylık bültende yayımlanmış bir ayrılma haberi, ne bir madalya ne de bulunabileceği bir adres. Önce şifreli imzası operasyon emirlerinde görünmez oldu. Ardından ismi dağıtım listelerinden çıkarıldı. Sonra kapalı devre e-posta adres defterinden silindi. Son olarak da şifreli telefon rehberinden çıkarıldı ki, bu ölüm ilanından farksız sayılırdı.

Ve adamın kendisi yerine, kaçınılmaz dedikodu çarkı dönmeye başladı.

Irak'ta üst düzey bir ayaklanmayı yönetmiş ve bunun sonucu kovulmuştu. Hayır, diyordu diğerleri. Mesele Afganistan'ın bombalanmasıydı ve kovulmamış, istifa etmişti.

Yüz yüze bir tartışmada bakanlık sekreterine "geri zekâlı puşt" demişti. Yanlış, diyordu başka bir grup. Tartıştığı kişi başsavcıydı ve yüzüne karşı "omurgasız kurbağa" demişti.

Daha sağlam delillere sahip başka bir grup ise onun Servis'ten ayrılmadan önce yaşadığı kişisel bir acıyı öne sürüyordu. Tek ve dik başlı oğlu Adrian A sınıfı uyuşturucuların etkisi altında çalıntı bir otomobili aşırı hızla kullanırken kaza yapmıştı ve bu ilk kez olmuyordu. Mucize eseri kazadaki tek kurban göğsünden ve yüzünden yaralanan Adrian olmuştu. Ama genç bir anne ve bebeği bu kazadan kıl payıyla kurtulmuşlar ve gazetelerin DEVLET MEMURUNUN EVDEN KAÇAN OĞLU KARAYOLUNDA DEHŞET YA-

RATTI manşetleri Hector'u zor durumda bırakmıştı. Bunun üzerine oğlanın işlediği başka suçlar da eklendi. Dedikodu çarkına göre, bu olayla çok sarsılan Hector hapishanedeki oğluna destek olabilmek için Gizli Servis'ten istifa etmişti.

Her ne kadar bu yorumda biraz gerçek payı var idiyse de –hiç değilse bunu doğrulayan birkaç delil vardı– hikâyenin tamamı bu kadar olamazdı, çünkü bulvar gazetelerinde Hector'un yüzü Adrian'ın kederli babası olarak değil, eski bir aile şirketini, kendi deyişiyle KAPİTALİST AKBABALAR'ın pençelerinden kurtarmak için mücadele eden yılmaz bir savaşçı olarak çıkmıştı ve manşet olmuştu.

Hector-izleyicileri haftalarca, hepsi de hisse sahibi olup uzun zamandan beri orada görev yapan altmış beş kişinin çalıştığı bu tahıl ithalatçısı eski şirket hakkındaki haberleri keyifle okudular. Halkla ilişkiler konusunda doğuştan bir yeteneği olduğunu keşfeden Hector, "Bu işçilerin yaşam-destek sistemleri bir gecede kapatılıverdi," diyordu medyaya. "Fırsatçılar ve vurguncular kapımıza dayandı ve İngiltere'deki en iyi erkek ve kadın işçilerden altmış beşi çöp yığınının üstüne atılmak üzere." Ve bir ay sonra gazetelerde şöyle bir manşet vardı: MEREDITH KAPİTALİST AKBABALARI SAVUŞTURDU – AİLE ŞİRKETİ ZAFER KAZANDI.

Ve bir yıl sonra Hector dördüncü kattaki eski odasında oturuyor ve kendi deyişiyle, tozu dumana katıyordu.

Hector'un geri dönüşünü sağlamak için neler söylediği veya onu geri almak için Servis'in mi ona yalvardığı ayrıca bu yeni unvanlı Özel Projeler Direktörü'nün işlevinin ne olacağı Luke için tam bir muammaydı. Bunları düşünerek küçük adımlarla Hector'un ardın-

dan imparatorluk kahramanlarının portrelerinin asılı olduğu merdivenleri çıkıp kimsenin okumadığı kitaplarla dolu bir kütüphaneye girdi. Hector devasa maun kapıyı kapatıp kilitledi ve anahtarı cebine attı. Eski, kahverengi bir evrak çantasını açtı, üstünde pul olmayan, St. James Parkı'na bakan yüksek bir pencere kanadı amblemi taşıyan, mühürlü bir Servis zarfını çıkarıp Luke'a uzattı.

"İdari Şube'de sızlanıp durmandan daha iyidir herhalde," dedi Hector rahatça, dik vücudunun silüeti kirli perdelerin karşısında dururken.

Servis zarfının içindeki mektup Luke'a daha iki ay önce kötü haber veren İnsan Kaynakları Kraliçesi'nin bilgisayarından alınan bir çıktıydı. Yazıda donuk bir ifadeyle Luke'un yeni kurulmakta olan Mukabil Hak Talebi Odak Grubu Şubesi'ne koordinatör olarak atandığını ve doğrudan Özel Projeler Direktörü'ne bağlı olarak çalışacağı bildiriliyordu. Derhal başlayacağı bu görev, "Servis operasyonlarından önemli yararlar sağlayan müşteri hizmetleri bölümünden operasyon masraflarının ne kadarının geri alınabileceğini proaktif olarak araştırmak," diye tanımlanıyordu. Bu atama, emeklilik haklarını alabilmesi için sözleşmesine on sekiz aylık bir uzatma sağlayacaktı. Herhangi bir soru olursa, bu e-posta adresine iletilecekti.

"Bir şey anlayabildin mi?" diye sordu Hector, yüksek pencere kenarındaki kendi yerinden.

Büyülenmiş gibi görünen Luke bu sözleşmenin mortgage ödemelerinde yardımcı olacağını söyledi.

"*Proaktif* lafı hoşuna gitti mi?"

"Pek değil," dedi Luke cılız bir kahkaha atarak.

"İnsan Kraliçesi proaktif lafına *bayılır*," dedi Hector. "Onu mart kedisi gibi kızıştırıyor. *Odak* lafı da çok hoş."

Luke ne cevap vereceğini bilemedi. Hector onu sabahın on birinde bu korkunç kulübe çağırmış, kendisine ait olmayan bir mektup vermiş ve İnsan Kraliçesi'nin İngilizcesi hakkında ukalaca yorumlar yaparak ne halt etmeye çalışıyordu?

"Bogotá'da kötü bir zaman geçirdiğini duydum," dedi Hector.

"Eh işte, inişli çıkışlı oldu," dedi Luke korumacı bir şekilde.

"Yardımcının karısını düzmeyi mi kastediyorsun? Bu tarz bir iniş çıkış mı?"

Luke parmakları arasında tuttuğu mektuba bakarken elinin titrediğini gördü, fakat kendini tutup bir şey söylememeyi başardı.

"Ya da adamın sandığın bir uyuşturucu baronu tarafından kaçırılmanın yarattığı *tarzda* bir iniş çıkış mı?" diye üsteledi Hector.

"Büyük ihtimalle ikisi de," dedi Luke.

"Hangisinin önde geldiğini söyler misin, lütfen – kaçırılman mı yoksa düzüşmen mi?"

"Maalesef, düzüşme."

"*Maalesef*, çünkü sen uyuşturucu baronunun ormandaki villasında tutukluyken Bogotá'daki karın senin kapı komşunuz kızla düzüştüğünü öğrendi."

"Evet. Doğru. Öğrendi."

"Bunun sonucu olarak, uyuşturucu baronunun konukseverliğinden kaçıp birkaç gün boyunca doğayla savaş verip evine döndüğünde umduğun gibi bir 'kahramanın dönüşü' karşılaması olmadı."

"Evet. Olmadı."

"Her şeyi anlattın mı?"

"Uyuşturucu baronuna mı?"

"Eloise'e."

"Her şeyi *değil*," dedi Luke hâlâ neden bu konuyu konuştuklarını pek kestiremeden.

"Zaten bildiklerini veya nasılsa öğreneceği şeyleri itiraf ettin," dedi Hector. "Bazı şeyleri saklayıp her şeyi anlatmış gibi yaptın."

"Galiba öyle oldu."

"Özel hayatına burnumu sokmuyorum. Seni yargılıyor da değilim. Sadece her şeyi olduğu gibi öğrenmek istiyorum. Seninle birlikte iyi işler yaptık. Benim kitabımda sen çok iyi bir memursun; zaten öyle olduğun için şimdi buradasın. Bu konuda ne düşünüyorsun? Tamamı hakkında? Elinde tuttuğun mektup. Ya da?"

"Ya da? Eh, biraz şaşırdım doğrusu."

"Tam olarak *neye* şaşırdın?"

"Başlamak için bu ivediliğe. Daha bu iş ortada bile yok."

"Olması gerekmiyor. İfade gayet açık. Kasamız boş, şef gidip Hazine'den nakit istiyor. Hazine direniyor. 'Size yardım edemeyiz. Bizim de paramız yok. Sizleri bedava kullanan avantacılardan koparmaya çalışın.' Bence çok makul."

"Eminim, çok iyi bir fikir," dedi Luke. İngiltere'ye döndüğünden beri hiç bu kadar aklı karışmamıştı.

"Aklına *yatmadıysa*, lütfen şimdi söyle. İnan bana, bu durumda daha sonra vazgeçmek diye bir şey yok."

"Aklıma yatıyor. Teşekkür ederim, Hector. Beni düşündüğün için sağ ol. Destek olduğun için teşekkür ederim."

"İnsan Kraliçesi sana kendine ait bir masa vermeyi düşünüyor, sağ olsun. Finans şubesinden birkaç kapı ötede. Artık buna itiraz edemedim. Nankörlük olurdu. Ama sana tavsiyem, finansçılardan biraz uzak dur. *Onların* boncuklarını saymanı istemezler, biz de onların *bizimkileri* saymalarını istemeyiz. İstemeyiz, değil mi?"

"İsteyeceğimizi sanmam."

"Her neyse, zaten dükkânda fazla kalacak değilsin. İşin hep dışarıda, Whitehall'ı taramak, bakanlıklara girip çıkıp onları sinirlendirmek olacak. Haftada birkaç kere gelip bana durum raporu verir, masraflarını bildirirsin. İşin bu olacak. Her şey anlaşıldı mı?"

"Pek değil."

"Neden?"

"Her şeyden önce, neden *burası*? Neden zemin kattaki odama e-posta göndermedin ya da dahili telefondan aramadın?"

Luke Hector'un eleştiriyi hoş karşılamadığını hatırladı, şimdi de bir şey değişmemişti. "Pekâlâ, lanet olası. Farz et ki, sana önce e-posta gönderdim. Ya da telefonda anlattım. O zaman İnsan Kraliçesi'nin teklifini anlayacak mıydın?"

Biraz gecikmiş de olsa, Luke'un aklında daha ümit verici bir senaryo oluşmaya başlamıştı.

"Eğer bana İnsan Kraliçesi'nin teklifini mektupta anlatıldığı biçiminde kabul eder miydim diye –soyut olarak– soruyorsan, cevabım evet. Eğer bu mektubu ofis masamın üstünde dururken veya ekranımda görünce pirelenir miydim diye soruyorsan –yine soyut olarak– cevabım hayır olurdu, pirelenmezdim."

"Söz mü?"

"Söz."

Konuşmaları kapı kolunun gürültülü bir şekilde zorlanması ve bunu izleyen öfkeli tıklamalarla kesildi. Hector usanmış bir iç geçirişle Luke'a kitaplıklar arasına gizlenmesini işaret ettikten sonra gidip kapıyı araladı ve başını dışarıya uzattı.

Luke onun, "Kusura bakma, korkarım bugün olmaz," dediğini duydu. "Kitap sayımı yapıyoruz. Her zamanki sorun. Kitap alıp kaydettirmeyen üyeler var. Umarım, sen onlardan değilsindir. Cuma günü gel." Kapıyı kapatıp tekrar kilitlerken sesini alçaltmaya

gerek görmeden, "Hayatımda ilk kez fahri kütüphane sorumlusu olduğuma seviniyorum," dedi. "Artık oradan çıkabilirsin. Benim bir komplo çetesinin başı olduğumu düşünüyorsan, şu mektubu da oku, sonra bana ver yok edeyim."

Bu zarf donuk mavi renkteydi ve dikkati çekecek kadar mattı. Kapağında mavi bir aslan ve tek boynuzlu at resimleri vardı. İçinde aynı renkte bir dosya kâğıdı ve en küçük puntoyla yazılmış bir başlık görülüyordu: Genel Sekreterlik Ofisi'nden.

> Sevgili Luke,
>
> Bu yazı ortak meslektaşımızla kulüpte öğlen yemeğinde yaptığınız görüşmenin benim gayrıresmi onayımla gerçekleştiğini bilmen için yazıldı.

Ve bunun altında sanki namlu ucunda imzalanmış gibi duran çok küçük bir imza vardı. William J. Matlock (Genel Sekreter), namı diğer Billy Boy Matlock veya onunla ters düşenlerin yakıştırdığı adla, Zorba Billy. Servis'in en kıdemli, yeri doldurulamaz sorun çözücüsü ve şefin sol kolu olan adam.

"Aslına bakarsan saçmalığın daniskası, ama zavallı adam ne yapsın?" diyordu Hector zarfı tekrar ceket cebine sokarken. "Haklı olduğumu biliyorlar, haklı olmamı istemiyorlar, haklı çıkarsam ne yapacaklarını bilmiyorlar. Çadırın içine işememi istemiyorlar, dışına işememi de istemiyorlar. Tek çareleri beni bir odaya tıkıp ağzımı bağlamak. Böyle şeyleri hiç hoş karşılamam, hiçbir zaman da karşılamadım. Sen de öylesindir, her bakımdan – neden sanki kaplanlar veya oralarda her ne varsa, seni yemediler?"

"Çoğunlukla böcekler vardı."

"Sülük?"

"Onlar da vardı."

"Ayakta dikilme, otur."

Luke uysalca oturdu. Ama Hector elleri ceket cebinde, ayakta dikilmeye devam etti; gözlerini yanmayan şömineye dikmişti. O anda Luke kütüphanedeki havanın ezici bir hale geldiğini düşündü; hatta tehdit edici bile olduğunu söyleyebilirdi. Galiba Hector da böyle hissediyor olmalıydı, çünkü onun da umursamaz tavrı değişmiş, yüzüne bir cenaze levazımatçısının kasvetli ifadesi yerleşmişti.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi sanki şömineye hitap ediyormuş gibi.

"Sorsana."

"Hayatında gördüğün en iğrenç, tüyler ürperten şey nedir? Her neredeyse? Uyuşturucu baronunun burnuna dayadığı Uzi makineli tabancasının namlusu dışında. Kongo'daki karnı şişmiş, elleri koparılmış, ağlamaya bile gücü kalmamış, açlıktan ölen çocuklar mı? Erkeklik organlarının kesilip ağızlarına tıkıldığı, göz çukurlarına sinekler doluşmuş babalarının görünümü mü? Kadınlık organlarına süngü saplanmış kadınlar mı?"

Luke, Kongo'da hiç görev yapmadığı için Hector'un kendi tecrübelerini tarif ettiğini varsaydı.

"Buna benzer şeyler oldu," dedi.

"Ne gibi? Birkaç tanesini söyle."

"Kolombiya Devleti azmıştı. Tabii Amerika'nın desteğiyle. Köyler ateşe verilmiş. Köy sakinleri toplu tecavüze uğradıktan sonra vücutları lime lime edilmiş. Bunları anlatan tek bir kişi dışında herkesi öldürmüşler."

"Evet. Pekâlâ. O halde, ikimiz de dünyayı az çok görmüşüz," dedi Hector. "Mastürbasyon yapmamışız."

"Evet."

"Ve ortalıkta dolanan kirli paraları, acılardan elde edilen kazançları da görmüşüz. Sadece Kolombiya'daki paralar *milyarlarla* ifade edilir. Bunu görmüşsündür. *Adamının* servetini ancak Tanrı bilir." Hector karşılık beklemeden devam etti. "Kongo'da *milyarlar*. Afganistan'da *milyarlar*. Dünya ekonomisinin sekizde biri kapkara para. Bunu biliyoruz."

"Evet. Biliyoruz."

"Kanlı para. Başka bir şey değil."

"Evet."

"Nerede olduğu önemli değil. Somali'deki bir savaş beyinin yatağının altındaki sandıkta da olabilir, liman yakınındaki bir Londra bankasında da olabilir. Rengi değişmez. Hâlâ kanlı paradır."

"Sanırım, öyledir."

"Hiçbir özrü, gerekçesi yok. Haraç, uyuşturucu ticareti, toplu tecavüzler, kölelik. Bunların sonucu elde edilen kazançlar. Kanlı para. Abartıyorsam söyle."

"Eminim, abartmıyorsun."

"Bunu durdurmanın sadece dört yolu var. Bir: Bunu yapan adamların üstüne gidersin. Onları yakala, öldür veya deliğe tık. Yapabilirsen. İki: Kazanç getiren ürünü hedeflersin. Sokağa veya piyasaya varmadan ele geçir. Yapabilirsen. Üç: Kazançlarına engel olup alçakları işsiz bırakırsın."

Bir anlık sessizlik... Hector, Luke'un maaş skalasının çok üstünde olan meseleleri düşünür gibi görünüyordu. Oğlunu bağımlı yapıp hapishane kuşu haline getiren eroin kaçakçılarını mı düşünüyor? Yoksa aile şirketini ele geçirip İngiltere'nin en iyi kadın ve erkek işçilerinden altmış beşini çöp yığınına atmak isteyen *kapitalist akbabaları* mı?

"Bir de *dördüncü* yol var," diyordu Hector. "Gerçekten kötü olan bir yol. En güzel, en kolay, en uygun, en yaygın ve en az sorun çıkaran yol. Açlıktan ölen, teca-

vüz ve işkence edilen, uyuşturucudan ölen insanları boş verirsin. İnsan maliyetini unutursun. Para yeterince varsa ve bizim olduğu sürece kokusu olmaz. Her şeyden önce büyük düşünürsün. Yem olacak balıkları yakala, fakat köpekbalıklarını suda bırak. Adamın biri birkaç milyonu aklıyor mu? Hırsızın tekidir. Onu yakalayıp kodese tıkarsın. Ama birkaç *milyar* mı söz konusu? O zaman dur bakalım. Milyarlar *istatistiktir*." Hector gözlerini kapatıp kendi düşüncelerine dalınca yüzüne kendi ölüm maskesi yerleşmiş gibi oldu; ya da Luke'a öyle geldi. "Bu söylediklerimi kabul etmek zorunda değilsin, Luke," dedi tekrar gözlerini açarak. "Kapı ardına kadar açık. Benim şöhretim düşünülecek olursa, çoğu kişi şimdiye kadar o kapıdan çıkıp gitmiş olurdu."

Kapı kilitli, anahtarı da Hector'un cebinde olduğu için Luke bu benzetmeyi çok ironik buldu, ama sözünü etmedi.

"Yemekten sonra ofise dönüp İnsan Kraliçesi'ne gider ve ona teşekkür edip Servis'te kalan zamanını zemin katta geçirmeyi tercih ettiğini söylersin. Emekliliğini hak edersin, uyuşturucu baronlarından ve meslektaşlarının kanlarından uzak durup ömrünün sonuna kadar sırtüstü yatıp tavana tükürürsün. Hiçbir kemiğin kırılmaz."

Luke zoraki bir gülümseme çıkardı. "Benim sorunum, tavana tükürmeyi hiç beceremem."

Yine de Hector'un kurduğu satış tezgâhını hiçbir şey bozacak gibi değildi. "Sana hiçbir yere çıkmayan tek yönlü bir yol öneriyorum," diye devam etti. "Eğer bu şeyi imzalarsan, her bakımdan ayvayı yersin. Eğer kaybedersek, yuvayı kirletmeye çalışan iki başarısız ihbarcı durumuna düşeriz. Kazanırsak, Whitehall-Westminster ormanı ve aradaki bütün istasyonların cüzamlıları oluruz. Tabii, buna sevmek için o kadar gayret ettiğimiz Servis de dâhil."

"Bana vereceğin bütün bilgi bu kadar mı?"

"Senin ve benim emniyetim için, evet. Düğünden önce yatağa girmek yok."

Kapıya gelmişlerdi. Hector anahtarını çıkarmış, kilidi açmak üzereydi.

"Ve Billy Boy," dedi Hector.

"Ne olmuş ona?"

"Ensende bitecektir. Mutlaka. Ödül-ceza sistemi. 'O kaçık Meredith sana neler anlatıyor? Ne haltlar karıştırıyor, kimleri işe alıyor?' Eğer bu olursa, önce benimle konuş, sonra yine benimle konuş. Bu işte kimse temiz değil. Masum olduğu kanıtlanana kadar herkes suçlu. Anlaştık mı?"

"Bugüne kadar çok sorguya çekildim ve hiç açık vermedim," dedi Luke kendini kanıtlama zamanı geldiğine karar vererek.

"Biliyorum," dedi Hector hâlâ sorusuna cevap beklerken.

"Bu şey *Rus* olabilir mi?" diye sordu Luke ümitle. Luke Rus hayranıydı ve hedefe karşı aşırı duygusal olabileceği varsayımıyla devreden çıkarıldığı zaman çok bozulurdu.

"Rus olabilir. Her türlü *bok* olabilir," dedi Hector gri gözleri parlayarak.

Luke bu iş teklifine *gerçekten* evet demiş miydi? Şimdi geriye bakıp düşündüğünde, "Evet Hector, sana katılacağım, tıpkı o gece Kolombiya'da olduğu gibi gözlerim ve ellerim bağlı halde senin esrarengiz savaşına katılacağım," – ya da bu anlama gelen bir şeyler söylemiş miydi?

Hayır, söylememişti.

Hector'un gülerek dünyadaki en kötü ikinci öğlen yemeği diye nitelendirdiği yemeğe otururlarken bile Luke, gerçekçi olması gerekirse, hâlâ acaba Servis'in

zaman zaman yanlış karar verip sonu felaketle biten özel bir savaşına katılmaya mı çağrılıyor diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Hector'un havayı yumuşatmak için havadan sudan konuşması Luke'un içindeki endişeyi yatıştırmadı. Yemek salonunun en uç köşesinde, mutfaktan gelen takırtılara en yakın yerdeki sofrada Hector ona umumi yerlerde nasıl dolaylı konuşulacağı konusunda bir ders veriyordu.

Tütsülenmiş zargana yenirken Hector, Luke'un ailesi hakkında sorular sordu; eşinin ve oğlunun isimlerini doğru bilmesi, Luke'un dosyasını dikkatle okumuş olduğunun göstergesiydi. Kırmızı bir avcı ceketi giymiş yaşlı ve öfkeli siyahi garson et yemeğini ve lahanayı servis ettikten sonra Hector daha mahrem, fakat o derece zararsız olan bir konuya, Jenny'nin evlilik planlarına geçti. Çok sevdiği kızı olan Jenny kısa bir zaman önce sevgilisini terk etmişti; Hector'a göre sevgilisi olacak oğlan katıksız bir hıyardı:

"Jenny ona âşık falan değildi, sadece bağımlısı olmuştu – aynen Adrian gibi, ama çok şükür, uyuşturucu bağımlısı değildi. Oğlan sadistin teki, Jenny de çok yufka yürekli. İstekli bir satıcı ve uysal bir müşteri diye düşünmüştük. Bir şey diyemedik, böyle durumlarda karışamıyorsun. Ümitsiz vaka. Onlara Bloomsbury'de dayalı döşeli, şirin bir ev aldık. Görgüsüz herif duvardan duvara beş santim kalınlığında halı kaplanmasını istedi, bu Jenny'nin de arzusu oldu tabii. Şahsen ben böyle halılardan nefret ederim, ama ne yapacaksın? Evleri British Museum'a birkaç dakikalık yürüyüş mesafesinde. Neyse ki, bizim Jenny tam zamanında bu herifin içyüzünü görebildi; aferin ona. Ekonomik durgunluk sayesinde evi çok ucuza almıştım, mal sahibi parasız kalmıştı. Zarar etmeyeceğim. Çok büyük olmasa da, güzel bir bahçesi var."

Hector kocaman bir kavanozla sos getiren yaşlı garsonu eliyle savdı. Garson homurdanarak altı metre ötedeki diğer masaya seğirtti.

"Güzel de bir bodrumu var, bugünlerde böyle evler kalmadı artık. Biraz kokuyor, ama çok kötü sayılmaz. Eskiden birinin şarap mahzeniymiş. Bölme duvarı yok. Dışarıda çok yoğun olmayan bir trafik akışı var. Kızımın bu heriften çocuk peydahlamaması büyük şans. Tanıdığım Jenny önlem alan bir tip değildir."

"Şansınız varmış," dedi Luke kibarca.

"Evet, gerçekten öyle," diye karşılık verdi Hector; mutfağın gürültüsüne rağmen söylediklerinin işitildiğine emin olmak için öne doğru uzandı. Artık Luke onun gerçekten bir kızı olduğundan bile kuşkulanmaya başlamıştı. "Bir süreliğine kira ödemeden orada kalmayı istersin diye düşündüm. Malum nedenlerle Jenny evin yanından bile geçmiyor, ama orada birilerinin yaşaması gerek. Anahtarı birazdan sana vereceğim. Sahi, Ollie Devereux'u hatırlar mısın? Cenevre'de turizm bürosu işleten bir Beyaz Rus'la, Harrow'da balık-ekmek satan bir kadının oğlu. Yaşı kırk beşe yaklaşan, ama on altısında gösteren bir adam. Bir süre önce St. Petersburg'daki bir otele mikrofon yerleştirirken çuvalladığında sana yardım etmişti."

Luke, Ollie Devereux'u çok iyi hatırlıyordu.

"Fransızca, Rusça, İsviçre Almancası ve İtalyanca biliyor ve gizli işlerde kullanabileceğin en iyi eleman. Ona nakit ödeme yapacaksın. Bunun için de sana para vereceğim. Yarın sabah saat tam dokuzda başlarsın. İdari Şube'deki masanı boşaltıp topluiğnelerini ve ataşlarını üçüncü kata çıkarabileceğin kadar zamanın olur. Ha, bir de Yvonne adındaki bir kadınla birlikte yaşayacaksın; diğer adları gereksiz. Tam bir profesyoneldir, çelik gibi taşaklıdır."

Servis arabası tekrar masaya geldi. Hector kulübün tereyağlı pudingini tavsiye etti. Luke en sevdiği tatlının bu olduğunu söyledi. Bu defa vanilyalı sos iyi giderdi. Garson yine homurdanarak oradan ayrıldı.

"Ve lütfen, kendini birkaç saat önce seçilmiş az sayıdaki insanlardan biri olarak kabul et," dedi Hector ağzını güvelerin kemirdiği bir peçeteyle silerken. "Eğer bir listemiz olsaydı, sen, Ollie dâhil, yedinci olacaktın. Benim onayım olmadan sekizinci elemanı istemiyorum, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Yani Luke her şeye rağmen bir nevi "evet" demiş sayılırdı.

Öğleden sonra Luke İdari Şube'deki diğer sürgün elemanların donuk bakışları ve kulüpte geçen konuşmaların başını döndüren etkisi altında Hector'un topluiğneler ve ataşlar diye nitelendirdiği gereçlerini alıp üçüncü kata, kapısında MUKABİL HAK TALEPLERİ ODAK GRUBU tabelası olan karanlık, fakat oldukça düzgün bir odaya taşındı. Kolunda getirdiği eski ceketini iskemlenin arkasına astı. Bugün bile hâlâ aynı yerde duran bu ceket, cuma öğleden sonraları hayali masraflarının karşılanması için (bu parayı derhal Bloomsbury'deki ev giderleri hesabına geri verirdi) buraya uğradığı ya da koridorda denk geldiği insanlara neşeyle bir şeyler söylediği zamanları ve ona eski kimliğini hatırlatan bir hayalet gibiydi.

Ve hemen ertesi sabah –o günlerde yine uyuyabilmeye başlıyordu– Bloomsbury'ye ilk yürüyüşünü yaptı; tıpkı bugünkü gibiydi, ama ilk gidişinde Londra'ya bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağıyordu ve Luke tepeden tırnağa sugeçirmez yağmurluğunu ve şapkasını giymekteydi.

Önce sokağı kontrol etmişti –o şiddetli yağmurda bunu yapmak zor değildi, ama ne kadar iyi uyumuş olsa ve ne kadar uzun bir yürüyüş gerekse de bazı operasyon alışkanlıkları değiştirilemezdi– önce kuzeye, sonra güneye, nihayet bir yan sokaktan geçip 9 numaralı hedef eve varmıştı.

Ve ev o sağanak yağmur altında bile gerçekten Hector'un dediği kadar güzel görünüyordu; on sekizinci yüzyıl sonunda yapılmış üç katlı tuğla bir binaydı. Yeni boyanmış beyaz bir merdivenden yeni boyanmış ve üstünde penceresi olan mavi bir kapıya çıkılıyordu. Bunun her iki yanında giyotin pencereler ve merdivenin iki yanında bodrum pencereleri vardı.

Bodruma inen bir dış merdivenin olmayışı Luke'un dikkatini çekti. Kapıyı açıp içerideki paspasın üstünde durdu ve ses var mı diye kulak kesildi. Sonra üstündeki ıslak yağmurluğu asıp çantasından kuru ayakkabılarını çıkardı.

Holün tamamı kalın tüylü, çığlıklar atan kırmızı renkte bir halıyla kaplıydı; Jenny'nin son anda içyüzünü görüp def ettiği hıyarın zevki... Üstü yeşil deri kaplı antika bir koltuk. Çerçevesi yaldızlı büyük bir ayna. Hector sevgili kızı için hiçbir masraftan kaçınmamıştı; Kapitalist Akbabalar'a karşı kazandığı zaferden sonra herhalde yeterince parası olmuştu. Üst katlara çıkan merdiven de aynı halıyla kaplanmıştı. Luke, "Kimse var mı?" diye seslendi ama karşılık gelmedi. Salon kapısını iterek açtı. Evin özgün şöminesi, üstleri örtülü kanepe ve koltuklar. Mutfakta en kaliteli gereçler ve çam masa. Luke bodrum kapısını iterek açtı ve "Kimse var mı?" diye bir kez daha seslendi, ama yine karşılık gelmedi.

Birinci kata çıkarken kendi ayak seslerini bile duymuyordu. Sahanlığa geldiğinde iki kapı gördü; sol tarafındaki kapı çelik kaplamayla güçlendirilmişti ve

omuz hizasında iki pirinç kilidi vardı. Sağ tarafındakiyse sadece bir kapıydı. İki kişilik yatak ve küçük bir banyosu olan bir odaydı.

Hector'un ona verdiği anahtarlıkta ikinci bir anahtar vardı. Sol taraftaki kapının kilidini bu anahtarla açıp içi Eloise'in eskiden çok sevdiği bir kadın deodorantı kokan, kapkaranlık bir odaya girdi. El yordamıyla elektrik düğmesini buldu. Kırmızı kadife perdeler sımsıkı çekilmiş ve çok büyük kancalı iğnelerle birbirlerine tutturulmuştu. Bu iğneler Luke'a iyileşirken Bogotá'daki Amerikan hastanesinde yattığı günleri hatırlattı. Odada yatak yoktu. Tam ortada döner koltuğu olan bir masa, bilgisayar ve okuma lambası vardı. Karşısındaki duvarda tavandan yere kadar sarkan siyah güneşlikler görülüyordu.

Luke tekrar sahanlığa çıkıp tırabzandan sarktı ve bir daha, "Kimse var mı?" diye seslendi ve yine karşılık alamadı. Tekrar yatak odasına girip güneşlikleri yerinden çıkardı. İlk başta karşısındaki şeyi duvarı kaplayan bir mimari plan sandı. Ama *neyin* planıydı? Sonra bunun bir hesaplama yöntemi olabileceğini düşündü. Ama *neyin* hesabı yapılıyordu?

Renkli çizgileri inceleyip, önce şehir adları sandığı italik yazıları okudu. Ama Papaz, Piskopos, Rahip, Vaiz gibi şehir isimleri olabilir miydi? Noktalı çizgiler sonra düz çizgi haline geliyor, siyah çizgiler griye dönüşüp sonra kayboluyordu. Leylak ve mavi renkli çizgiler merkezin güneyinde bir yerde birleşiyorlar ya da belki oradan çıkış yapıyorlardı.

Ve bütün bu çizgiler öyle karmaşık bir hal alıyordu ki, aşağıya, yukarıya, sağa, sola kıvrılıyor, Luke'un küçük oğlunun kafası attığı zaman odasının duvarlarına mum boyalarla yaptığı karalamaları andırıyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu arkasında dikilmiş duran Hector.

"Bunun doğru yerleştirildiğine emin misin?" dedi Luke şaşkınlık göstermemeye çalışarak.

"Buna *Para Anarşisi* adını verdi. Tate Modern için çok uygun bence."

"O kim?"

"Yvonne. Bizim Demir Bakire'miz. Çoğu zaman öğleden sonraları çalışır. Burası onun odası. Seninki üst katta."

Birlikte odaya çevrilmiş tavan arasına çıktılar. Tıpkı Yvonne'nin odasındaki gibi sehpalı bir masa vardı. Hector çekmeceli masaları sevmiyordu. Terminali olmayan bir masaüstü bilgisayar.

"Şifreli olsun olmasın, sabit telefon da kullanmayız," dedi Hector artık Luke'un alıştığı alçak ses tonuyla. "Merkez Ofis'e acil bağlanma hattı, şifreli veya şifresiz e-posta bağlantısı yok. Kullandığımız tek doküman Ollie'nin turuncu çubukları." Elindeki numara 7 yazılı, turuncu plastik kaplı bir hafıza çubuğunu kaldırıp gösterdi. "Tüm çubukları her birimiz izleyebiliyoruz. Giriş çıkış imzalanıyor. Bu mekiği ve sistem günlüğünü Ollie işletiyor. Yvonne'yle birkaç gün geçirdikten sonra işi sökersin. Aklına geldikçe sorularını da ona sorarsın. Herhangi bir sorun var mı?"

"Sanmam."

"Ben de. O halde, arkana yaslan, İngiltere'yi düşün, aylaklık etme ve sakın çuvallama."

Ve bizim Demir Bakire'mizi düşün. Profesyonel tazıyı, çelik taşaklıyı ve Eloise'in pahalı deodorantını düşün.

Luke son üç ay boyunca bu öğüdün dışına çıkmamak için elinden geleni yapmıştı ve bugün de öyle olması için dua ediyordu. Billy Boy Matlock gönlünü almak veya tehdit etmek için ya da her ikisi için, onu iki kez huzuruna çağırmıştı. Her ikisinde de Luke, Hector'un

talimatına uyarak kıvırmış, yalan uydurmuş ve adamı atlatmıştı, ama hiç kolay olmamıştı.

"Yvonne'nin yeri cennette veya bu dünyada değildir," diye bildirmişti Hector daha ilk günden. "Ve hiç olmayacak. Anlaşıldı mı? Bunu sakın unutma. Billy Boy seni taşaklarından avizeye assa bile, Yvonne diye biri *yok*."

Yok mu? Luke'un oradaki ilk gününün akşamında kapının önünde gördüğü; uzun, siyah yağmurluğu içinde, elinde valizi, o makyajsız ağırbaşlı genç kadın *yok ve hiç olmayacak* öyle mi?

"Selam. Ben Yvonne."

"Ben Luke. İçeriye girsene!"

Ollie'yle birlikte onu içeriye aldılar ve ıslak eliyle tokalaştılar. Ollie bir askı bulup sular damlayan yağmurluğu tuvalete astı. Böylece üç ay sürecek, ama var olmayan bir çalışma ilişkisi başlamış oluyordu. Hector'un kâğıt kısıtlamaları Yvonne'nin şişkin çantasını kapsamıyordu; Luke bunu aynı gece öğrenmişti. Çünkü Yvonne çantasında her ne getirmişse, o şeyler aynı gün oradan gidiyordu. Ve bunun nedeni de Yvonne'nin sadece bir araştırmacı değil, gizli bir kaynak oluşuydu.

Bir gün çantasındaki kalın dosya Bank of England'dan alınmış olur, başka günlerdeyse Finans Hizmetleri Direktörlüğü'nden veya Hazine'den, Organize Suçlar Şubesi'nden olabilirdi. Hâlâ akıllarda olan bir cuma akşamı patlayacak hale gelmiş çantasından altı kalın dosya ve yığınla ses kaseti çıktı. Devlet Haberleşme Merkezi arşivlerinden edinilmişti. Pazartesi sabahı erkenden sahiplerine iade edilebilmesi için Ollie, Luke ve Yvonne bütün o hafta sonunu bu belgeleri kopyalayarak, fotoğraflarını çekerek ve çoğaltarak geçirmişlerdi.

Yvonne'nin bu belgeleri yasal olarak mı, gizlice çalarak mı, meslektaşlarını tatlı dille kandırarak mı

elde ettiğini Luke bugün bile bilmiyordu. Tek bildiği şey Yvonne çantasıyla gelir gelmez Ollie'nin bunu mutfağın arkasındaki bölmesine götürüp belgeleri taradığı, bunları bir hafıza çubuğuna aktardıktan sonra çantayı Yvonne'ye geri verdiğiydi. Ve Yvonne de tekrar Whitehall'ın hangi şubesinde çalışıyorsa, oraya dönerdi.

Bu bile bir muammaydı. Luke, Yvonne'yle birlikte oturup bir gün içinde üç kıtada yıldırım hızıyla milyar dolarlık nakit transferi yapan Kapitalist Akbabalar'ın şöhretli isimlerini karşılaştırırken bile bunu öğrenememişti. Ya da mutfakta sohbet ederken, Ollie'nin öğlen çorbaları içinde domatesin özel olduğuna, Fransız soğanının çok kötü olmadığına ve tabii ki Ollie'nin piknik termosunda yarı pişmiş halde getirip gaz ocağında pişirdiği yengeç çorbasının bir mucize olduğuna karar verdikleri zaman bile öğrenememişti. Ama Billy Boy Matlock, Yvonne'nin varlığını hiçbir zaman bilemeyecekti. Luke haftalarca sorguya direnme eğitimi görmüştü ve ağzından bir şey kaçıracak da değildi. Karısı onun klinik bir kadın düşkünü olduğunu öğrendiği sırada, çılgına dönmüş bir uyuşturucu baronunun karşısında elleri kelepçeli halde diz çökmüşken bile hiçbir ifşaatta bulunmamıştı.

"Pekâlâ Luke, aramızda ispiyoncu var mı sence?" diye soruyor Matlock geniş ofisinin konforlu bir köşesinde, *la Lubianka-sur-Tamise*'de çaylarını yudumlarken. Onu sohbete davet etmiş, Hector'a bildirmesi gerekmediğini söylemişti. "Muhbirler hakkında bir iki fikrin vardır. Daha geçen gün yeni ve tecrübeli bir ajan eğitmeni bulmamız söz konusu olduğunda aklıma sen geldin. Senin yaşında biriyle beş yıllık güzel bir sözleşme yapılacak," diyordu Matlock, ülkenin iç kısımlarına has gösterişsiz ve ağır ağır konuşmasıyla.

"Seninle açık konuşayım, Billy, ben de ancak senin kadar tahminde bulunabilirim," diye karşılık veriyor Luke, Yvonne'nin var olmadığını, hiçbir zaman olmayacağını, Billy Boy onu taşaklarından avizeye assa bile –ki uyuşturucu baronunun adamları bir tek bunu yapmamışlardı– bunun değişmeyeceğini aklından çıkarmayarak. "Hector bilgilerini sanki havadan kapıyor. Hayret verici bir şey," diye de ekliyor sözlerini destekleyen bir şaşkınlık ifadesiyle.

Matlock onun cevabını duymazlıktan geliyor ya da belki umursamıyor, çünkü sesindeki sevimlilik sanki hiç olmamış gibi, kayboluveriyor.

"Dikkatini çekerim, bu eğitmen kadrosu iki tarafı keskin bir kılıç gibidir. Aradığımız tecrübeli eleman geçmiş kariyeriyle idealist genç öğrencilerine örnek olmalı. Kadın *ve* erkek. Belirtmem gereksiz. Başarılı adayın aleyhine görünecek herhangi bir uygunsuzluğun olmadığı konusunda Yönetim Kurulu'nun ikna edilmesi gerekiyor. Genel Sekreterlik de bunu ister tabii. Senin durumunda belki özgeçmişinin yaratıcı bir şekilde yeniden yazılması gerekebilir."

"Bu çok cömertçe olur, Billy."

"Gerçekten öyle olur, Luke," dedi Matlock. "Gerçekten öyle olur. Ve biraz da senin şimdiki tavrına bağlı olur."

Yvonne *kimdi*? O üç ayın ilkinde kadın Luke'un –artık bunu itiraf edebilirdi– aklını başından almıştı. Onun ağırbaşlılığına, paylaşmak için deli olduğu mahremiyetine bayılıyordu. Kendine özgü hafif bir kokusu olan vücudu klasik tanımına uyardı. Bilgisayarının veya Tate Modern duvar resminin önünde birbirlerinin beden hararetini hissederek, kazayla elleri birbirine değerek saatlerce durabiliyorlardı. Dolambaçlı izlerin her bir dönüşünü, nerede tıkandığını, nerede

yanıldıklarını birlikte takip ederek günün büyük bir kısmını gizli bir evin üst kat yatak odasında geçiriyorlardı.

Ve hâlâ bir şey yoktu: Ta ki ikisinin de bitkin bir halde mutfakta Ollie'nin çorbasını içtikleri bir akşama kadar... Luke ona Hector'un malt viskisinden bir kadeh içmeyi önerdikten sonra kendini de şaşırtarak, pat diye bunun dışında nasıl bir hayat sürdüğünü, gerilim dolu çalışmalarını paylaşıp ona destek olacak birinin olup olmadığını sordu. Yüzüne de, akabinde mahcup olduğu kederli bir gülücük oturtup ne de olsa tehlikeli olan şey verdiğimiz cevaplardır, sorular değil, diye eklemişti ve ne demek istediğini anladığını umuyordu.

Uzun bir süre Yvonne'nin tehlikeli cevabı gelmedi.

"Ben bir *devlet memuruyum*,' dedi Yvonne robot gibi. "Adım Yvonne değil. Nerede görev yaptığım seni ilgilendirmez. Zaten bunu sorduğunu da sanmıyorum. Hector'un keşfettiği biriyim, sanırım ikimiz de öyleyiz. Ama bunu da sormuş olduğunu sanmıyorum. Bana kökenimi soruyorsun. Ve bunun devamı olarak seninle yatağa girer miyim diye öğrenmek istiyorsun."

"Yvonne, sana böyle bir şey sormuş değilim!" diye sahte bir tepki gösterdi Luke.

"Ve bilgin olsun diye söylüyorum, çok sevdiğim bir adamla evliyim, üç yaşında bir kızımız var ve senin kadar nazik olsa bile karşıma çıkan erkeklerle düzüşmem. O halde, çorbamızı içmeye devam edelim, tamam mı?" Bu sözlerin üzerine şaşırtıcı bir şekilde ikisi birden kahkahayı patlattı ve gerginlik dağılmış oldu. Ardından ikisi de barışık bir halde ayrı köşelerine çekildi.

Ve üç ay sonra, arada bir oraya gelse de, hâlâ tanıyamadığı Hector kimdi? Ateş gibi gözlerle bakan, bütün

kötülüklerin anası olduğunu söylediği Belediye'deki hırsızları lanetleyen Hector? Servis'teki fısıltı gazetesinde Hector'un aile şirketini kurtardığı sırada hiç de etik olmayan karanlık yollara başvurduğu ima edilirdi. Belediye'deki kötü adamlardan intikam alırken de öyle olmuştu. Aslında dedikodudan uzak duran Ollie'ye göre, Belediye'nin ona yaptığı kötülüklere aynı şekilde karşılık veren Hector bir gecede bir intikam meleği haline dönüşmüştü. "Kendi kendine yemin etti," dedi Ollie onlara mutfakta, Hector'un da oraya gelmesini beklerlerken. "Hayatı pahasına da olsa, bu dünyadan ayrılmadan önce dünyayı kurtaracak."

Ama Luke zaten oldum olası endişeli bir insandı. Çocukluğundan beri, tıpkı âşık olurken olduğu gibi, ayrım yapmaksızın endişe etmişti.

Saatinin on saniye ileri veya geri olduğu konusunda duyduğu endişe, mutfak dışında bütün odalarda değersiz olan evliliğinin gidişatı hakkında duyduğu endişeyle aynıydı.

Oğlu Ben'in öfke nöbetlerinin sadece büyümenin yarattığı sıkıntılardan daha öteye bir sorun olduğundan endişe eder, acaba Ben annesinin dolduruşuyla mı babasını sevmiyor diye dert ederdi.

Çalışırken huzurlu olduğu gerçeğinden endişe eder, çalışmadığı zamanlarda, şimdi yürürken olduğu gibi kendini uçları birbirinden kopuk bir yumak gibi hissederdi.

Gururunu bir yana bırakıp İnsan Kraliçesi'nin psikolog yardımı teklifini geri çevirmese miydi diye dert ederdi.

Gail için ve ona duyduğu arzu için endişe ediyordu; ya da güneş yüzüne vursa da, daima kasvetli bir bulutun örttüğü Eloise yerine yüzünde gerçek bir ışık olan herhangi bir kıza duyduğu arzu için.

Perry için endişe ediyor ve onu kıskanmamaya çalışıyordu. Operasyon sırasında acil bir durum çıktığında Perry'nin hangi yanı öne çıkardı diye düşünüyordu: Gözü pek dağcı tarafı mı, yoksa dünyevi olmayan üniversite ahlak kuramcısı tarafı mı – hem zaten arada fark var mıydı?

Hector ve Billy Boy Matlock arasındaki bitmeyen düello için endişe ediyordu. Hangisi önce öfkesine yenik düşecek – veya öyleymiş gibi yapacaktı?

Regent's Park'tan çıkıp pazar sabahı alışverişindeki insanların arasına karıştı. Sakin ol, diyordu içinden, her şey yoluna girecek. İşin sorumlusu Hector, sen değilsin.

Belirlemiş olduğu mihenk taşlarını bir bir geçiyordu. Bogotá'dan beri mihenk taşları onun için önemli olmuştu. Beni kaçırırlarsa, gözlerimi bağlamalarından önce gördüğüm en son şeyler bunlar olacak.

Çin lokantası.

Büyük Kemer gece kulübü.

Gentle Readers Kitabevi.

Bana saldıranlarla boğuşurken kokusunu duyduğum kahve.

Başıma çuval geçirmelerinden önce pencereden gördüğüm tepeleri karlı çam ağaçları.

Burası 9 numaralı ev, yeniden doğduğum ve normal sakini gibi davrandığım, ön kapısına üç basamakla çıkılan ev.

9

Hector'la Matlock arasında, arkadaşça ya da başka türlü, herhangi bir formalite yoktu; sadece bir baş selamı ve birazdan kapışacak olan iki kıdemli savaşçının sessizce tokalaşması. Matlock'un şoförü onu köşede bırakmış, eve kadar yürüyerek gelmişti.

"Çok şık bir Wilton halısı, Hector," dedi Matlock etrafına bakıp en korktuğu kuşkuları doğrulanınca. "Maliyet ve kaliteyi tarttığın zaman en iyisi Wilton halılarıdır. Sana da iyi günler, Luke. Sadece ikiniz mi varsınız?" diye sordu paltosunu Hector'a uzatırken.

"Personel at yarışlarına gitti," dedi Hector paltoyu asarak.

Matlock geniş omuzlu, takma adına yakışır biçimde boğa gibi bir adamdı. Geniş bir alnı vardı; başı eğik duruşu Luke'a yaşlanmış bir rugbi oyuncusunu hatırlatıyordu.

"Sence sakıncası yoksa bodrumda olacağız, Billy," dedi Hector.

"Zaten başka seçeneğim yok, sağ ol Hector," dedi Matlock önden yürüyüp merdivene giderek. "Buraya ne kadar kira ödüyoruz?"

"Sen ödemiyorsun. Bugüne kadar ben ödedim."

"Sen bizim *bordromuzdasın*, Hector. Servis *seninkinde* değil."

"Sen operasyona yeşil ışık yakar yakmaz, benim bütçeme eklenecek."

"Ben de bunu didik didik inceleyeceğim," dedi Matlock. "Burada içki mi içiyordunuz?"

"Eskiden şarap mahzeniymiş."

Yerlerine oturdular. Matlock masa başına geçti. Hector teybin ve bilgisayar konsolunun önünde olmak için Matlock'un soluna oturdu. Luke da o anda orada olmayan Ollie'nin bir gece önce odaya yerleştirdiği plazma ekran rahatça görülebilsin diye, Hector'un soluna oturdu.

"Sana gönderdiğimiz bütün belgelere bakacak zamanın oldu mu, Billy?" diye sordu Hector. "Bu yüzden golf oyununa ara verdiysen, özür dilerim."

"*Bütün* belgeler bana gönderdiğin kadarsa, evet Hector, hepsine baktım, sağ ol," diye karşılık verdi Matlock. "Ama sen söz konusu olunca *bütün* kelimesinin göreli bir ifade olduğunu öğrenmiş bulunuyorum. Aslında hiç golf oynamam ve özet bilgilerden pek hazzetmem, mümkünse okumamaya çalışırım. Özellikle seninkileri. Bana biraz daha işlenmemiş bilgi verseydin ve beni zorlamasaydın daha iyi olurdu."

"O halde, şimdi sana o işlenmemiş bilgilerden bir miktar sunup telafi edelim," dedi Hector aynı tatlı ifadeyle. "Hâlâ Rusça bildiğimizi varsayıyorum, tamam mı, Billy?"

"Kendine servet yaparken seninki paslanmadıysa, evet, ikimiz de Rusça biliyoruz."

Bunlar yaşlanmış bir evli çift, diye düşündü Luke, Hector teybin düğmesine basarken. Yaptıkları her tartışma daha önce yaptıklarının tekrarı.

Luke için Dima'nın sadece sesi bile tam renkli bir film görevi yapıyordu. Masum Perry'nin tıraş çantasında gümrükten geçirdiği kaseti her dinleyişinde gözünün önüne Üç Baca önündeki orman içinde çömelmiş Dima geliyordu; gövdesine hiç uymayan küçük eliyle mini teybini tutuyor, Tamara'nın gerçek veya hayali mikrofonlarından yeterince uzakta, fakat karısı ona yeni bir telefon geldiğini seslenirse, onu duyabilecek kadar yakında bulunuyor.

Dima'nın kel kafasının etrafında esen rüzgârı işitebiliyor, tepedeki ağaçların rüzgârla savrulduğunu görebiliyordu. Yaprak hışırtılarını ve şarıl şarıl akan suyun sesini duyunca, Kolombiya'da onu sırılsıklam eden aynı tropik yağmurun başladığını anlıyordu. Dima bu kaydı bir keresinde mi yapmıştı, yoksa birkaç seansta mı? İçindeki *vori* kaygılarını aşmak için seanslar arasında birkaç kadeh votka yuvarlamış mıydı? O anda itiraflarını kimlerin dinleyeceğini hatırlayıp Rusça konuşması İngilizceye dönüyor. Şimdi Perry'ye hitap ediyor. Şimdi birkaç Perry'ye.

> "Sizler İngiliz centilmenlerisiniz! Lütfen! Sizler dürüst oyuncusunuz, kanun ülkeniz var. Kirlenmemişsiniz! Sizlere güveniyorum! Siz de Dima'ya güvenin!"

Sonra anadili Rusçaya dönüyor, ama gramerine öyle çok özen gösteriyor ki, Luke onun Kolıyma etkisinden sıyrılmaya çalıştığını ve Ascot'taki centilmenler ve hanımlarıyla ahbaplığa hazırlandığını düşünüyor.

> "Dima adıyla tanınan adam, Yedi Biraderler için bir numaralı kara para aklayıcısı, kendine Prens diyen yozlaşmış gaspçının finans sihirba-

zı, ünlü İngiliz Gizli Servisi'ne saygılarını sunar ve onlara Britanya hükümetinin güvenilir garantileri karşılığında çok değerli bilgiler vermeyi teklif eder. Örnek."

Sonra sadece rüzgâr hışırtısı; Luke, Dima'yı büyük bir ipek mendille terini ve gözyaşlarını silerken gözlerinin önüne getiriyor – Perry birkaç kez böyle bir mendilden söz etmişti. Sonra Dima şişeden koca bir yudum daha çekip artık geri dönüşü olmayan itirafına başlıyor:

"Örnek: Yedi Biraderler adıyla tanınan suç örgütünün operasyonlarına şunlar dâhildir:

Bir: Ortadoğu'dan ambargolu petrol ithal edip bunu değişik isimle piyasaya sürmek. Bu işlemleri biliyorum. İşin içinde birçok yozlaşmış İtalyan ve bir dolu Britanyalı avukat var.

İki: Multimilyar dolarlık petrol satışları ve gelirlerine kara para enjekte etmek. Bu iş için dostum, Mişa adıyla bilinen Mikhail bütün yedi *vori* biraderliğinin uzmanıydı. Bu nedenle Roma'da yaşıyordu."

Ses yine kesiliyor; belki de Mişa'nın anısına sessizce kadeh kaldırılıyor. Ardından kırık İngilizceye heyecanlı bir dönüş:

"Örnek üç: Afrika'dan yasadışı kereste kaçırmak. Önce bunu yasallaştırıyoruz, sonra kara parayı beyaz paraya çeviriyoruz! Bu normal. Tropikal Afrika'da yığınla Rus suçlusu var. Ayrıca kara elmas da Biraderlik'in yeni ticareti."

İngilizceye devam:

"Örnek dört: Hindistan'da yapılan taklit ilaçlar. Çok kötü, tedavi etmiyor, belki de öldürüyor. Rusya resmi devletiyle resmi Hindistan devleti arasında çok ilginç bir ilişki var. Rusya ve Hindistan biraderlikleri arasında da ilginç bir ilişki var. Dima denen adam birçok ilginç isim biliyor, İngilizler de var. Bu dikey bağlantılar ve belirli özel finansal düzenlemeler İsviçre'de yapılıyor."

Luke, Hector'un adına endişe duyuyor.

"Ses işitebileceğin kadar yüksek mi, Billy?" diye soruyor Hector teybi durdurarak.

"Ses gayet iyi, teşekkür ederim," diyor Matlock, içeriği farklı bir şey olabilir imasıyla *ses* kelimesini vurguluyor.

"O halde, devam edelim," diyor Hector Luke'a çok cılızmış gibi gelen bir sesle. Neyse ki, Dima tekrar Rusçaya dönmüş.

"Örnek: Türkiye'de, Girit'te, Kıbrıs'ta, Madeira'da, bir dolu turistik sahilde kara oteller, müşteri yok, haftada yirmi milyon kara dolar. Bu para da Dima denen adam tarafından aklanıyor. Bazı yasadışı Britanyalı emlak şirketleri suç ortağı.

"Örnek: Avrupa Birliği'nin yozlaşmış yetkilileri yasadışı et müteahhitleriyle ortak. Bu et müteahhitleri Rusya Cumhuriyeti'ne ihraç edilen çok pahalı İtalyan etlerine kalite belgesi vermek zorunda. Bu düzenleme için de dostum Mişa şahsen sorumluydu."

Hector bir kez daha teybi durduruyor. Matlock elini kaldırmış. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Billy?"

"Adam okuyor."

"Okumasının ne sakıncası var?"

"Hiç. Nereden okuduğunu bildiğimiz sürece."

"Anladığımız kadarıyla bir kısmını karısı Tamara yazmış."

"Ona ne diyeceğini karısı söylemiş, değil mi?" dedi Matlock. "Bu pek hoşuma gitmedi. *Kadına* ne söyleyeceğini kim söylemiş?"

"Hızlı ileriye sarayım mı? Avrupa Birliği'nde insanları zehirleyen meslektaşlarımızla ilgili. Senin görev alanın dışında kalıyorsa, söylemen yeter."

"Lütfen, olduğu gibi devam et, Hector. Yorumlarını gösterinin sonuna saklayacağım. Aslına bakarsan Rusya'ya yapılan et satışları için bir istihbarata ihtiyacım olduğuna emin değilim, ama bunu mutlaka araştıracağım."

Dima'nın anlatmak üzere olduğu şey Luke için tam anlamıyla şoke ediciydi. Hayatta karşılaştığı hiçbir şey duyularını köreltmemişti. Ama bundan Matlock'un ne anladığını kestirmek mümkün değildi. Dima bir kez daha silah olarak Tamara'nın İngilizcesini seçmişti:

> "Yozlaşmış sistem şu yolu izlemektedir: *Birinci*: Prens Moskova'daki rüşvetçi memurlar aracılığıyla belli etlerin *bağışlanan* etler diye etiketlenmesini sağlar. *Bağışlanan* sınıfına girmesi için sadece Rus toplumunun ihtiyacı için olması gerekir. Böylece rüşvetle bağış sınıfına giren ete Rusya'da vergi ödenmez. İkinci: Artık ölmüş olan dostum Mişa *Bulgaristan'dan* birçok ölü hayvan eti satın alır. Bu et çok ucuzdur, çok

kötüdür ve yemek tehlikelidir. Üçüncü: Artık ölmüş olan dostum Mişa Brüksel'deki rüşvetçi yetkilileri ayarlayıp *her bir hayvan leşine bunun çok kaliteli İtalyan eti ve Avrupa standartlarına uygun olduğunu belgeleyen Avrupa Birliği damgası* vurulmasını sağlar. Bu yasadışı hizmet için ben, Dima, her rüşvetçi *Brüksel* yetkilisinin İsviçre'deki banka hesabına leş başına yüz euro, rüşvetçi *Moskova* yetkilisinin İsviçre bankası hesabına yirmi euro yatırırım. Bütün bu masraflar çıktıktan sonra Prens'in kârı leş başına bin iki yüz eurodur. Belki elli Rus vatandaşı, çocuklar da olabilir, bu kötü Bulgar etinden hasta olup ölür. Bu sadece bir *tahmin*. Bu bilgi resmen *inkâr* edilmektedir. Bu rüşvetçi memurların isimleri ve İsviçre banka hesap numaraları benim tarafımdan bilinmektedir."

Ve gür bir şekilde söylenmiş sert bir not:

"Karım Tamara L'vovna'nın şahsi fikri, bozuk Bulgar etinin rüşvetçi Avrupalı ve Rus memurları tarafından dağıtımının dünyanın her yerindeki iyi kalpli Hıristiyanların endişe duyması gereken bir ahlaksızlık olduğudur. Tanrı'yı gücendirir."

Tanrı'mn bu itirafların arasına sıkıştırılması küçük bir şaşkınlık yaratmıştı.

"Birisi bana lütfen, *kara otel* ne demek, açıklar mı?" dedi Matlock. "Ben tatillerimi Madeira'da yaparım. Oradaki otelim bana hiçbir zaman kara görünmedi."

Sinmiş gibi görünen Hector'a yardım etme gereği duyan Luke, Matlock'a kara otelin ne olduğunu kendisi açıklamak istedi.

"Genellikle deniz kenarında değerli bir arazi satın alırsın, Billy. Bunu nakit parayla ödeyip beş yıldızlı bir turistik otel inşa edersin. Belki birkaç tane. Nakit karşılığında. Yeterince yerin varsa elli kadar bungalov yapar, bunları en kaliteli mobilyayla döşersin. Sonra bütün otellerin ve bungalovların doludur. Aslında içinde kimse kalmıyordur. Eğer bir seyahat acentesi ararsa, kusura bakmayın, doluyuz dersin. Her ay zırhlı bir para nakil aracı bankaya gidip oda ve bungalov kiraları, restoranlar, kumarhaneler, gece kulüpleri ve barlardan alınan kiraları nakit olarak bankaya boşaltır. Birkaç yıl sonra tesislerin harika bir bilançoyla satışa hazırdır."

Matlock bu açıklamayı gülümseyerek karşıladı.

"Aslında sadece oteller olmayabilir. Tuhaf bir şekilde boş durumdaki beyaz tatil köyleri olabilir – Türkiye'de denize uzanan vadilerde görmüş olmalısın– tabii, yığınla villa veya kiralanabilecek pek çok şey olabilir. Düzmece belge ayarlayabilirsen, otomobil kiralama da olabilir."

"Bugün nasılsın, Luke?"

"İyiyim, sağ ol, Billy.

"Sana bir cesaret madalyası vermeyi düşünüyoruz, bunu biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum."

"Eh, öyle işte. Yalnız bu gizli kalacak, ilan edilmeyecek. Yani ulusal bayramlarda göğsüne takacağın bir şey değil. Böylesi güvenli olmaz. Üstelik emsal oluşturur."

"Tabii," dedi Luke aklı iyice karışarak; böyle bir madalya Eloise'i içinde bulunduğu bunalımdan çıkaracak tek şey olabilirdi, ama bunun aynı zamanda Matlock'un onu baştan çıkarmak için yaptığı başka bir numara olması da mümkündü. Yine de şaşkınlığını, minnetini, memnuniyetini ifade etmek için uygun

bir karşılık vermeye hazırlanırken Matlock'un artık onunla ilgilenmediğini fark etti.

"Şu ana kadar işittiklerim, Hector, lafı uzatmak istemem, naçiz görüşüme göre düpedüz uluslararası bir dolandırıcılık. Tamam, kabul, Servis'in uluslararası dolandırıcılık ve kara para aklamayla ilgili yasal bir sorumluluğu vardır. Zor günlerimizde bundan bir parça kapmak için mücadele ettik, oysa şimdi kucağımıza geldi. Berlin Duvarı'nın yıkılmasıyla Usame Bin Ladin'in 11 Eylül'de bize yaptığı iyilik arasındaki boş dönemi kastediyorum. Para aklama piyasası, Kuzey İrlanda'dan daha büyük bir dilim alma uğraşı ve varlığımızı haklı gösterecek ne varsa bulaşmak istedik. Ama bütün bunlar *o zamandı*, Hector. Oysa bu, şimdi. Beğensen de beğenmesen de senin Servis'inin ve benimkinin Londra şehri finansının karmaşık çarkları arasına sıkışacak ne zamanı var ne de kaynakları. Teşekkür ederim."

Matlock, Luke'un takdir edeceğini umarak sustu, ama Hector'un yüzündeki taş gibi ifadeye bakılacak olursa, böyle bir şey yapmayacağı belliydi. Matlock derin bir nefes alıp devam etti.

"Dahası, bu ülkede tam donanımlı, şişkin bir bütçesi olan ve bütün mesaisini ciddi ve organize suçlara odaklamış bir kardeş kuruluş var; sanırım senin deşifre eder gibi yaptığın teşkilat da onlar gibi. Interpol ve birçok Amerikan kuruluşunun da bu işi yapmak için birbirleriyle yarıştığını söylememe gerek bile yok herhalde. Demek istediğim Hector –sözümü bitirene kadar bekle– beni buraya bu kadar acil olarak çağırma nedenini anlamış değilim. Elindeki şeyin *acil* olduğunu hepimiz biliyoruz, ama kim için acil olduğuna o kadar emin değilim. Belki de *doğru* bile olabilir. Ama bu *bizim* için mi, Hector? Bizim için mi?"

Matlock'un bu soruya cevap beklemediği belliydi; devam etti:

"Yoksa Hector, kendini tehlikeye atarak ben ve Genel Sekreterlik'in aylar süren, sıkıntılı tartışmalar sonunda çizebildiğimiz sınırları çiğneyip bir kardeş kuruluşun özel alanına mı giriyorsun? Çünkü eğer öyleyse, sana tavsiyem bana dinlettiğin o kaseti ve eline geçirdiğin başka ne varsa onları paketle ve ilişiğinde yetkin olmayan alanlara daldığın için bir özür mektubuyla derhal o kardeş kuruluşa gönder. Ve bunu yaptıktan sonra kendini, Luke'u ve bu işe başka kimleri bulaştırdıysan onları iki haftalık, fazlasıyla hak edilmiş hastalık iznine çıkar." Hector'un ünlü pişkinliği nihayet tükeniyor mu, diye geçirdi içinden Luke endişeyle. Gail ve Perry'yi devreye sokmak onu çok mu yıpratmıştı? Yoksa misyonunun ulvi amaçlarına fazla kapılıp taktik kavramını mı kaybetmişti?

Hector parmağını uzattı, başını iki yana sallayıp iç geçirdi ve bandı ileriye sardı.

Dima sakinleşmiş. Billy Boy'un hoşuna gitse de gitmese de Dima okuyor. Dima güçlü ve vakur; elindeki metni törensel bir Rusçayla seslendiriyor:

> "Örnek: Soçi'de 2000 yılında yedi *vori* biraderliği arasında, Yedi Biraderler tarafından imzalanan ve Anlayış adı verilen gizli antlaşmanın ayrıntıları. Kahpe Prens'in şahsen kurguladığı ve Kremlin'in göz yumduğu bu antlaşmaya göre yedi imza sahibi aşağıdaki koşulları kabul etmektedirler:
>
> *Bir*: Dima adını verdikleri, Yedi Biraderler'in bir numaralı para aklayıcısı olan kişinin tasarladığı ve başarılı olduğu kanıtlanan bütün ortak para güzergâhlarının ortak olarak kullanılması.

İki: Bütün ortak banka hesapları *vori* yasalarına uygun olarak yönetilecektir; bu yasaların herhangi bir ihlali ölümle cezalandırılır ve sorumlu *vori* biraderi ihraç edilir.

Üç: Şirket saygınlığı aşağıdaki altı finans başkentinde yaratılacaktır: Toronto, Paris, Roma, Bern, Lefkoşe, *Londra*. Aklanmış bütün paraların nihai adresi: *Londra*. Uzun vadeli banka işletmeciliğinin en iyi göründüğü yer: *Londra*. Tasarruf edip saklamanın en iyi olduğu yer: *Londra*. Bu konuda da herkes hemfikir.

Dört: Kara parayı gizleyip güvenli yerlere yönetme işi *Dima diye anılan kişinin* ilk ve tek sorumluluğu olmaya devam edecek.

Beş: Paranın bütün önemli hareketlerinde ilk imza yetkisi bu Dima'da olacak. Anlayış'a imza atan her grup bir tane temiz temsilci tayin edecek. Bu temiz temsilcinin sadece ikinci imza yetkisi olacak.

Altı: Yukarıda anılan sistemde önemli bir değişiklik yapılabilmesi için *vori* yasasına göre yedi temiz temsilcinin de aynı anda mecvut olması gerekecektir.

Yedi: Dima adındaki kişinin bütün para aklama yapılarında tek yetkili olduğu, Soçi 2000 Anlayış Paktı'yla belgelenmiştir."

"Buna âmin demek gerekir," diye mırıldandı Hector ve bir kez daha teybi kapatıp tepkisini görmek için Matlock'a baktı. Luke da aynı şeyi yapınca Matlock'un gülümsemesiyle karşılaştı.

"Biliyor musun, Hector, bunu ben de pekâlâ uydurabilirdim," diyor Matlock hayranlığını göstermek için başını iki yana sallayarak. "Çok güzel olduğunu söylemek zorundayım. Akıcı, yaratıcı ve kendisini

doğruca en tepeye yerleştiriyor. Bu kadar görkemli bir ifadenin gerçekliğinden kim kuşku duyabilir? Adama ilk iş olarak bir Oscar verirdim. *Temiz temsilci* demekle neyi kastediyor?"

"Yani cildi temiz gibi bir şey, Billy. Etik veya adi suçlardan herhangi bir mahkûmiyeti yok. Muhasebeciler, avukatlar, fazla mesai yapan polis memurları, istihbarat görevlileri gibi Kardeşlik'e kabul edilmiş, seyahat edebilen, imzasını atabilen, Biraderlik'e bağlılığını kanıtlamış ve kasadan bir şey tırtıklarsa taşakları ağzında uyanacağını bilen herhangi biri."

Luke'a her zamanki halinden daha ziyade bir aile avukatı gibi görünmeye başlayan Hector bu toplantının akış planını yazmış olduğu bir karta baktıktan sonra bir kez daha teybin düğmesine bastı.

"*Harita*," diye bağırıyor Dima Rusça.

"Boş ver. Çok geç," diye homurdanarak bandı biraz geriye sarıyor Hector.

> "Yine güvenilir Britanya garantisine bağlı olarak çok gizli, çok önemli bir *harita*."

Dima daha önce olduğu gibi metni Rusça okumayı sürdürüyor:

> "Bu *haritada* Dima denen ve şu anda konuşmakta olan adamın kontrolündeki bütün uluslararası kara para güzergâhları kaydedilmiş olacak."

Matlock'un işareti üzerine Hector bir kez daha teybi durduruyor.

"Burada bahsettiği şey bir harita değil, *bağlantı şeması*," diye yakınıyor Matlock, Dima'nın yetersiz

kelime dağarcığını düzeltmek istercesine. "*Bağlantı şemalarıyla* ilgili birkaç şey söylemek isterim. Epeyce *bağlantı şeması* görmüşümdür. Hiçbir işe yaramazlar. Yani bana göre tamamen *yararsızlar*," diye ekliyor. "Bunu da lafta 2000 yılında Karadeniz'de yapılan caniler toplantısındaki beyanatlarla aynı kefeye koyarım."

Luke'un içinden, *bir de Yvonne'nin bağlantı şemasını görsen*, demek geçiyor.

Matlock kazanacağına emin, başını iki yana sallayarak ve gülümseyerek devam ediyor:

"Biliyor musun, Hector? Onca yıl içinde denenmemiş kaynaklardan Servis'e gelen işportacı ihbarlarının her birine beşlik koysaydım, bugün çok zengin bir adam olurdum. Bağlantı şemaları, Bilderberg komploları, Sibirya'daki o yeşil depoda paslanmış hidrojen bombaları... Bence hepsi bir. Bunları uyduranların standartlarına göre, belki senin de standartlarına göre çok uçuk sayılmayabilir. Ama benim gibiler için rahatça gözardı edilebilir, teşekkür ederim."

Hector ne halt etmeye Billy Boy'a haddini bildirmiyor? Ama göründüğü kadarıyla Hector bir çatışmaya girecek halde değil. Daha da kötüsü, diye geçiriyor içinden Luke ümitsizce, Dima'nın tarihi teklifinin son kısmını dinletmiyor. "Denedim, ama işe yaramadı," der gibi bir ifadeyle teybi kapatıp bezgin bir ifadeyle, "Belki bazı resimlere bakman daha iyi olur, Billy," diyor. Plazma ekranın uzaktan kumandasını alıp düğmeye basıyor.

Yarı karanlıkta bir amatörün video kamerası bir ortaçağ kalesinin burçları arasında titrekçe gezindikten sonra pahalı yelkenlilerle dolu eski bir limana doğru çevriliyor. Alacakaranlık, kamera kalitesiz ve ışık zayıf. Otuz metrelik, mavi ve altın renkli lüks bir yat li-

man duvarlarının dışında duruyor. Yat süs ışıklarıyla donatılmış, lombozları aydınlık. Uzaktan müzik sesi geliyor. Birileri bir doğum günü veya düğün kutlaması mı yapıyor? Geminin kıç tarafında İsviçre, Britanya ve Rus bayrakları var. Direğin tepesinde kızıl bir tarlada yürüyen yaldızlı bir kurt görünüyor.

Kamera pruvaya doğru yaklaşıyor. Yaldızlı kiril ve Latin harfleriyle teknenin adı yazılı: *Prenses Tatiana.*

Hector tekdüze bir sesle yorumunu katıyor:

"Kıbrıs'a kayıtlı, Kıbrıs menşeli başka bir şirketin sahibi olduğu Liechtenstein'daki bir kuruluşa ait olan First Arena Credit Bank of Toronto adındaki şirketin malı," diye açıklıyor. "Yani döngüsel bir mülkiyet. Ver bir şirkete, sonra o şirketten geri al. Yakın bir zamana kadar teknenin adı *Prenses Anastasia*'ydı. Adamın yeni sevgilisinin adı Tatiana, böylece bundan bir sonuç çıkarabiliriz. Prens şu sıralar sağlık nedenleriyle Rusya'da mahsur, SS *Prenses Tatiana* yatı da uluslararası bir konsorsiyuma kiralanmış, adı da First Arena Credit International; tamamen farklı bir kuruluş ve o da Kıbrıs'a kayıtlı."

"Nesi varmış?" diye soruyor Matlock.

"Kimin?"

"Prens'in. Aptal olduğumu sanmıyorum, öyle miyim? Neden Rusya'da mahsur kalmış?"

"Amerikalıların birkaç yıl önce ona yönelttiği tamamen mantıksız para aklama suçlamalarını geri çekmelerini bekliyor. Neyse ki, uzun süre beklemesi gerekmeyecek. Washington'daki kuvvetli lobi faaliyetleri sonucunda çok geçmeden onun suçsuz olduğuna karar verilecek. Nüfuzlu Amerikalıların yasadışı offshore banka hesaplarını bilmek her zaman işe yaramıştır."

Kamera yatın kıç tarafına çevriliyor. Rus denizcilerine özgü şeritli gömlekleriyle tayfalar görünüyor. İniş

yapmak üzere olan bir helikopter var. Kamera birden deniz seviyesine inince resim kararıyor. Bir sürat teknesi yanaşıp yolcularını yata indiriyor. Yolcular yatın merdivenini çıkarlarken mürettebat yardımcı oluyor.

Tekrar kıç tarafa dönüş. Helikopter inmiş, fakat uskurları hâlâ dönmekte. Şık bir hanım kırmızı halılı basamakları inerken uçmasın diye şapkasını tutuyor. Derken şık bir hanım daha... Peşinden spor ceket ve beyaz pantolonlu altı şık erkek iniyor. Karşılayanlarla kucaklaşıyorlar. Müzik sesini bastıran hafif sevgi nidaları.

Yata yanaşan ikinci sürat teknesinden güzel kızlar çıkıyor. Daracık kotlar, uçuşan etekler... Kızlar basamakları çıkarken çıplak bacaklar ve omuzlar sergileniyor. Güzel kızlar yata çıktıkları zaman Kazak üniformaları içindeki küçük bir bando trompet çalarak onları buyur ediyor.

Kamera ana güvertede toplanmış konukları gösteriyor. Şu ana kadar on sekiz kişi gelmiş. Luke ve Yvonne saymıştı.

Film donuyor ve Ollie tarafından acemice büyütülmüş bir dizi görüntü haline geliyor. Başlıkta DUBROVNİK YAKININDA ADRİYATİK'TE KÜÇÜK BİR LİMAN, 21 HAZİRAN 2008 yazılı. Bu, Yvonne, Luke ve Ollie'den oluşan komitenin Hector'un sözlü yorumlarına eşlik etmesi için verdikleri birçok alt başlıktan ilki.

Bodrumdaki sessizlik elle tutulur hale gelmiş. Sanki Hector dâhil, odadaki herkes aynı anda nefesini tutmuş gibi. Matlock bile koltuğunda öne uzanmış, sabit gözlerle plazma ekrana bakıyor.

Bakımlı, pahalı terzilerin elinden çıkmış kostümleriyle iki işadamı derin bir sohbete dalmışlar. Arkalarında orta yaşlı, şık bir hanımın çıplak boynu ve omuzları görünüyor. Sırtı bize dönük, boynunda dört sıralı bir

elmas kolye ve buna uyan küpeler var; kim bilir maliyeti nedir. Ekranın solunda işlemeli kol manşeti ve beyaz eldivenleri olan bir Kazak garson içi şampanya kadehleriyle dolu gümüş bir tepsiyle servis yapıyor.

Kamera iki işadamına yaklaşıyor. Biri beyaz bir akşam yemeği ceketi giymiş; siyah saçları ve kare çenesiyle Latin görünümü var. Diğeriyse fazlasıyla İngiliz görünen, pirinç düğmeli, denizci mavisi kruvaze bir ceket giymiş. Bu adam diğerinden daha genç. On sekizinci yüzyıl portrelerinde resmedilen gençlere özgü bir yakışıklılığı var: Geniş bir alın, saç çizgisi gerilemiş, hafif bir göbek ve karşısındaki ne kadar uzun boylu olursa olsun, ona tepeden bakan bir ifade.

Hector hâlâ konuşmamış. Komitenin kararı, alt başlıkların her şeyi bir bakışta anlatacak nitelikte olmasıydı: Kruvaze ceketli, pirinç düğmeli genç adam Majestelerinin Muhalefet Partisi'nde önde gelen bir şahıs, bir gölge bakan; bir sonraki seçimde bakan olacağı tahmin ediliyor.

Uzun süren sessizliği Hector bozunca Luke rahatlıyor.

"Parti bildirgesine göre bu adamın hedefi Britanya ticaretini uluslararası finans piyasasında pozisyona sokmakmış, bu her ne demekse..." diye ekliyor alaylı bir ifadeyle.

Matlock nihayet dilini bulmuş:

"Dostluklar kurmadan *ticaret* yapamazsın, Hector," diye karşı çıkıyor. "İşler böyle yürümez, defalarca elini kirletmiş biri olarak bunu en iyi sen bilirsin. Birisinin teknesinde bulunmuş diye bir adamı *mahkûm* edemezsin."

Fakat ne Hector'un ses tonu ne de Matlock'un mantıksız çıkışı gerilimi yatıştırabiliyor. Ve Yvonne'nin alt başlığına göre beyaz ceketli adamın Rusya'yla kuvvetli bağları olan, şirket yağmacısı ve

bir hayli şaibeli bir Fransız markisi olması da durumu değiştirmiyor.

"Her neyse. Bunları nereden aldın?" diye soruyor Matlock bir süre surat astıktan sonra.

"Neleri?"

"Filmi. Amatör videoyu. Ya da her ne ise. Nereden aldın?"

"Bir taşın altından, Billy. Nereden olacak?"

"Kim buldu?"

"Bir dostum. Bir ya da iki."

"Hangi taş?"

"Scotland Yard."

"Sen neden bahsediyorsun? *Metropol polisi* mi? Demek ki, polisin kanıtlarını karartıyorsun, öyle mi? Yaptığın şey bu mu?"

"Öyle yaptığımı düşünmek isterdim, Billy. Ama bundan kuşkuluyum. Hikâyeyi duymak ister misin?"

"Eğer doğruysa."

"Londra banliyölerinde yaşayan genç bir çift balayı için para biriktirmişler ve Adriyatik sahilinde bir tatil paketi almışlar. Uçurum kenarında yürüyüş yaptıkları sırada koyda demir atmış bir yat görmüşler, orada bir parti verildiğini anlayınca da filme almışlar. Bu filmi Surbiton'daki evlerinde seyrederlerken Britanya'daki finans ve politika dünyasının ünlü isimlerini görünce çok heyecanlanmışlar. Tatil masrafını çıkarabiliriz diye düşünerek bu filmi Sky Televizyonu Haber Dairesi'ne göndermişler. Sonra bir anda, sabahın dördünde, yatak odalarına ellerinde silahları, zırhlı polisler doluvermiş. Eğer o filmin bütün kopyalarını teslim etmezlerse, onları Terörizm Yasası gereğince mahkemeye çıkarmakla tehdit etmişler. Onlar da akıllıca davranıp kendilerine söyleneni yapmışlar. Bu hikâye doğrudur, Billy."

Luke Hector'un performansını hafife aldığını anlamaya başlıyor. Bozguna uğramış gibi görünebilir. Elinde sadece dağınık tek bir kartı olabilir. Ama kafasında oluşturmuş olduğu yolda hiçbir dağınıklık yok. Matlock'a tanıtacağı iki adam daha var; görüntü onları da içine alacak kadar büyürken bu adamların da başından beri sohbetin içinde oldukları anlaşılıyor. Biri uzun boylu, zarif, ellili yaşlarının ortasında ve büyükelçilere özgü bir edası var. Geleceğin devlet bakanımızdan bir karış daha uzun boylu. Ağzı şakacı bir ifadeyle açık. Yvonne'nin alt başlığına göre adı Albay Giles de Salis, Kraliyet Donanması'ndan emekli.

Bu defa Hector görev tanımını kendisi yapıyor.

"Önde gelen Westminster lobicisi, nüfuz simsarı, müşterileri arasında dünyanın önde gelen pislikleri var."

"Arkadaşın mı oluyor, Hector?" diye soruyor Matlock.

"Namuslu yöneticilerimizle özel görüşmek için on bin papeli gözden çıkaran herkesin arkadaşıdır, Billy," diyor Hector sertçe.

Parçanın dördüncü ve sonuncu üyesi, bulanık görüntüye rağmen, yüksek sosyetenin en enerjik şahsiyetlerinden biri. Beyaz akşam yemeği ceketinin yakalarında siyah şeritler var. Gümüş rengi saçları dramatik bir şekilde geriye taranmış. Yoksa bu ünlü bir orkestra şefi mi? Ya da ünlü bir şef garson mu? Yüzüklü işaretparmağı şakacı bir azarlama yaparcasına kalkmış, bu haliyle bir dansçı gibi. Diğer eliyse geleceğin-bakanının kolunda. Gömleğinin önünde bir Malta haçı var.

Ne var? Malta haçı mı? O halde bir Malta Şövalyesi olabilir mi? Yoksa bu bir kahramanlık madalyası mı? Ya da kendisine bir armağan olarak satın almış olabilir mi? Yvonne ve Luke sabaha kadar oturup bu konu-

da kafa yormuşlar. Sonunda karar vermişler. Adam bunu çalmış.

Bu kez Luke'un yazmış olduğu alt başlık onu *Sinyor Emilio dell Oro, İtalyan*-İsviçre uyruklu, Lugano'da ikamet eder, diye tanıtıyor. Hector bu tanımın tarafsızca yazılması için ısrar etmiş. *Uluslararası sosyete üyesi, atçılık sporu yapıyor, Kremlin'de iktidar simsarı.*

Bir kez daha Hector açıklamayı üstleniyor.

"İzini sürebildiğimiz kadarıyla gerçek adı Stanislav Auros. Polonya Ermenisi, Türkiye geçmişi var, kendi kendini eğitmiş, kendi kendini keşfetmiş, çok zeki. Halen Prens'in bir numaralı yardımcısı, danışmanı ve temsilcisi." Hector soluk için ara vermeden ve aynı ses tonuyla, "Billy, buradan itibaren sen anlat istersen," diyor. "Onu benden daha iyi tanırsın."

Matlock böyle oyuna gelir mi hiç? Gelmez tabii, çünkü bir saniye bile tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Korkarım, anlayamadım, Hector. Lütfen, bana hatırlatır mısın?"

Hector bunu seve seve yapıyor.

"Çocukluk günlerimiz, Billy. Daha büyümemişken. Hatırladığım kadarıyla yaz ortasında bir gündü. Ben Prag'da istasyon başkanıydım, sense Londra'da Operasyonlar Şubesi başkanıydın. Sorgusuz sualsiz, Stanislav'ın park halindeki beyaz Mercedes'inin bagajına küçük banknotlar halinde elli bin Amerikan doları bırakmamı söyledin. Tabii o zamanlar adı Stanislav değil, Mösyö Fabian Lazaar'dı. Bir kez olsun o güzel başını çevirip teşekkür etmedi. Bu parayı neden hak ettiğini bilmiyorum, ama eminim, sen biliyorsundur. O günlerde yükselmeye başlamıştı. Çoğu Irak'tan tarihi eser hırsızlığı. Cenevreli zengin kadınlara kocalarının parası karşılığında eşlik etmek. Çok özel diplomatik sohbetleri en yüksek bedeli verene ifşa etmek. Bizim satın aldığımız şey de bu olabilir mi? Ne dersin?"

"Stanislav *ya da* Fabian'ı işe koşan ben *değildim*, Hector, sağ ol. Ya da Emilio dell Oro veya hangi adı kullanıyorsa, benim adamım *değildi*. Ona bu ödemeyi yaptığın zamanlarda ben sadece temsilciydim."

"Kimin?"

"Selefimin. Beni sorguya çekmesen iyi olur, Hector. Belki fark etmemişsindir, ama çizme öbür ayakta. *Aubrey Longrigg* benim selefimdi, sen de bilirsin; ve ben bu görevde kaldığım sürece öyle olacak. Bana sakın *Aubrey Longrigg*'i hatırlamadığını söyleme, yoksa Doktor Alzheimer'ın seni ziyarete geldiğini düşüneceğim. Zamansız ayrılışına kadar Aubrey kutudaki en sivri iğneydi. Tıpkı senin gibi, arada bir sınırlarını zorladıysa da..."

Luke'un hatırladığına göre Matlock savunma olarak sadece saldırmayı biliyordu.

"Ve inan bana, Hector," diye devam etti Matlock iyice ısınarak. "Eğer selefim *Aubrey Longrigg*'in daha yüksek makamlara tırmanmak için Servis'ten ayrılmak üzereyken adamına elli bin dolar ödemesi gerektiyse ve bu işi onun adına benim yapmamı istediyse, ki öyle oldu, dönüp ona, 'Bir dakika, Aubrey, ben bunun için yetki isteyip hikâyeni kontrol edene kadar bekle,' diyemezdim herhalde, değil mi? Böyle bir şey *Aubrey*'e söylenmezdi! O günlerde şefle arası o kadar iyiyken... Kellem gidiverirdi, değil mi?"

Hector'un sesi nihayet eski sert kıvamını aldı.

"Pekâlâ, o halde Aubrey'in bugünkü konumuna bir göz atalım: Parlamento müsteşarı, partisinin en yoksul seçim bölgesinden parlamento üyesi, kadın haklarının yılmaz savunucusu, Savunma Bakanlığı'nın silah satın alma danışmanı..." Bir an sanki unutmuş gibi yapıp parmak şaklatarak kaş çatıyor. "Başka ne yapar, Luke? *Bir şey daha var*, biliyorum."

Sinyali alan Luke hemen cevabı yapıştırıyor.

"Parlamentoda bankacılık etikleri üzerine kurulan yeni alt komitenin başkanı."

"Ve sanırım, bizim servisimizle de ilişkisini *tamamen* kesmiş sayılmaz, değil mi?" diyor Hector.

"Galiba öyle," diye karşılık veriyor Luke, Hector'un neden o anda onu bu konuda bir otoriteymiş gibi gördüğünü pek anlamadan.

Galiba biz casuslar, emekli olanlarımız bile resmimizin çekilmesini istememekte haklıyız, diye düşündü Luke. Belki de kamera merceği iç ve dış kişiliğimiz arasındaki Büyük Duvar'ı delecek diye gizli bir korku besliyoruzdur.

Parlamento üyesi Aubrey Longrigg kesinlikle böyle bir izlenim veriyordu. Kötü bir video kameraya zayıf bir ışıkta ve elli metre uzaklıktan habersiz yakalandığı halde Longrigg *Prenses Tatiana*'nın süsleme ışıklarıyla aydınlanmış güvertesinde bulabildiği bütün gölgeli köşelere sığınmaktaydı.

Tabii, adamın pek fotojenik olmadığı gerçeği de vardı; Luke onun gibi biriyle yolları kesişmediği için bir kez daha şükretti. Aubrey Longrigg saçları dökülmeye yüz tutmuş, gaga gibi bir burnu olan, kendisi kadar akıllı olmayanlara sıfır tolerans göstermesiyle ünlü acımasız bir adamdı. Adriyatik güneşi altında zaten pek sevimli olmayan yüzü pembeleşmiş, çerçevesiz gözlüğüyle ellili yaşlarındaki bir banka memurunu andırıyordu. Oysa bu adam, onu güden bitmez tükenmez hırsıyla dördüncü katı yenilikçi fikirler ve birbirine kan düşmanı olan kişilerin çatıştığı bir sera haline getirmişti. Zekâsının küçümsenmesinden hoşlanan kadınlara ilgi duyardı ve bunun son örneği yanında durmakta olan, sosyete partileri düzenleyen ve yardım kampanyaları için bağış toplayan *Leydi Janice (Jay) Longrigg*'di. Yvonne

onun sorumlu olduğu bağış kampanyalarının listesini çıkarmıştı.

Üstünde omuzları açık bir gece elbisesi var. Kuzguni renkli saçları bir elmas tokayla toplanmış. Cana yakın bir gülümsemesi ve sadece belli bir sınıfa ait İngiliz kadınlarına özgü asil bir edası var. Luke'un gözünde bu kadın tarif edilemeyecek kadar aptal. Parti elbiseleri içindeki ergenliğe henüz girmemiş iki kızı yanında duruyor.

"Bu kadın onun yenisi, değil mi?" diye soruyor İşçi Partisi'nin amansız destekçisi olan Matlock aniden neşelenerek. Hector ekranı karartıp tepedeki ışığı yakıyor. "Ellerini kirletmeden politikaya sol şeritten girmeye karar verince evlendiği kadın. Bu Aubrey bir de İşçi Partisi destekçisi olacak! Yeni *ya da* eski!"

Matlock neden bir kez daha neşelenmişti? Üstelik bu defa gerçekti. Luke'un ondan en son bekleyeceği şey kahkaha atmasıydı ki, bu Matlock'un çok ender yaptığı bir şeydi. Oysa şimdi o iri gövdesi sarsılarak gülüyordu. Bunun nedeni Longrigg'le yıllar süren ünlü düşmanlıkları mıydı? Birinin kayrılması diğerinin düşmanlığını mı çekmişti? Longrigg'in Şef'in beyni olarak, Matlock'un ise kas gücü olarak tanınması mıydı? Longrigg'in ayrılmasından sonra ofisin beyin takımı arasındaki kan davasının on yıl süren bir boğa güreşine dönmesi ve boğanın da *la puntilla*'ya konması yüzünden miydi?

"Aubrey'in gözü oldum olası hep yükseklerdeydi," diyordu Matlock sanki bir ölünün ardından konuşur gibi. "Hatırladığım kadarıyla tam bir finans sihirbazıydı. Neyse ki, *senin* düzeyinde değil, Hector, ama ona yakın bir yerdeydi. Aubrey dümendeyken operasyon bütçeleri hiç sorun olmazdı. Ama nasıl ol-

muş da o teknede bulunmuş?" Bunu soran Matlock az önce bir adamın birinin teknesinde bulunduğu için mahkûm edilemeyeceğini söylemişti. "Artı, Servis'ten ayrıldıktan sonra eski bir istihbarat kaynağı ile bir araya geliyor; tüzüğümüz bunu kesinlikle yasaklamıştır, özellikle de söz konusu kaynak güvenilmez bir müşteriyse; adı bugünlerde neyse..."

"Emilio dell Oro," diyor Hector. "Unutulacak bir isim değil, Billy."

"Aubrey'in bu hatayı yapmaması gerekirdi, ona öğrettiklerimizden sonra Emilio dell Oro'yla bir araya gelmemeliydi. İnsan onun gibi yılanvari becerileri olan birinin dost seçerken daha dikkatli olacağını sanır. Nasıl olmuş da orada bulunmuş? Belki de iyi bir nedeni vardır. Onu hemen yargılamamalıyız."

"Tamamen tesadüfmüş, Billy," diye açıkladı Hector. "Aubrey, en yeni karısı ve karısının kızlarıyla Adriyatik sahilindeki tepelerde kamp tatili yapıyorlarmış. Aubrey'in Londra bankeri olan ve adı bilinmeyen bir dostu arayıp ona *Tatiana*'nın yakın bir yerde demirlemiş olduğunu, orada bir parti verildiğini, hemen gidip eğlenceye katılmasını söylemiş."

"Çadırda mı? *Aubrey* mi? İnanmam."

"Bir kamp sitesinde kalarak, Yeni İşçi Partisi'nin halk adamı gibi görünüp popülizm yapıyor."

"*Sen* hiç kamp tatili yapar mısın, Luke?"

"Evet, ama Eloise Britanya'daki kamp sitelerini hiç sevmez. Fransız'dır," diyor Luke bu açıklamayı kendisi bile budalaca bularak.

"Peki, kamp tatiline çıkarken –Britanya'daki kamp sitelerini es geçelim– kural olarak yanma smokin alır mısın?"

"Hayır."

"Ya Eloise, o yanına elmaslarını alır mı?"

"Zaten elması yoktur."

Matlock bir süre bunu düşündükten sonra, "Herhalde Aubrey'le sık sık karşılaştın, değil mi, Hector?" diyor. "Sen Belediye'den hasadını toplarken ve bizler de görevlerimizi yapmaya devam ederken arada bir beraber oldunuz, değil mi?"

Hector umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. "Arada bir karşılaştık. Doğrusunu istersen, o kadar hırslı birine ayıracak zamanım yoktur. Canımı sıkar."

Bunu işiten Luke iyice afallayıp koltuğunun kollarına asılmamak için kendisini zor tuttu.

Karşılaştık mı? Olur şey değil. Bu iki adam gırtlak gırtlağa gelmişler, devamlı çatışmışlardı. Hector'a göre hayatında gördüğü bütün *Kapitalist Akbabalar* ve vurguncular içinde Aubrey Longrigg en ikiyüzlü, en üçkâğıtçı, en namussuz ve en iyi bağlantıları olan adamdı.

Hector'un aile şirketine yönelik saldırının başında Aubrey Longrigg vardı. Kraliyet Gelirler ve Gümrükler Dairesi'nin adamlarını gecenin bir saatinde Hector'un deposuna gönderip, yüzlerce çuvalı keserek açtıran, kapıları kırdıran ve gece vardiyasındakilerin ödünü koparan adam Aubrey'di.

Whitehall'daki bağlantılarını kullanarak Sağlık ve Güvenlik Dairesi'ni, Gelirler Dairesi'ni, itfaiyeyi ve Göçmenlik Bürosu'nu salıverip aile şirketi çalışanlarını taciz ederek korkutan, çalışma masalarını yağmalayan, hesap defterlerine el koyup vergi iadelerini geri isteyen kişi Aubrey'di.

Fakat Aubrey Longrigg, Hector'un gözünde sadece bir *düşman* olmaktan ibaret değildi – böylesi çok kolay olurdu. Aubrey sadece Belediye'yi değil, devletin bütün değerli kurumlarını kemiren bir kanser modeliydi.

Hector onunla kişisel bir savaşa girmiş değildi. Matlock'a Longrigg'in canını sıktığını söylerken doğru

söylemişti. Çünkü onun tezine göre peşine düştüğü insanların hepsi can sıkıcıydı; vasat, bayağı, duyarsız, donuk kişilerdi ve onları diğer can sıkıcı tiplerden ayırt eden tek şey, birbirlerini gizlice desteklemeleri ve doymak bilmez açgözlülükleriydi.

Hector'un yorumları artık üstünkörü olmaya başlıyordu. Tıpkı tek bir karta yakından bakılmasını istemeyen bir sihirbaz gibi, Yvonne'nin bir araya getirdiği uluslararası haydutların görüntülerini hızlıca karıştırıyor.

Büfede tabağını dolduran kısa boylu, tıknaz ve buyurgan tavırlı bir adam.

"Almanya çevrelerinde Kari der Kleine adıyla tanınır," diyor Hector önemsemez bir havayla. Yarım Wittelsbach sülalesinden – hangi yarısı olduğunu bilmiyorum. Oradakilerin deyişiyle, kopkoyu bir Katolik; Vatikan'la yakın bağları var. Kremlin'le bağları daha da yakın. Dolaylı yollardan Bundestag üyeliğine seçildi; bir grup Rus petrol şirketinin bağımsız yönetim kurulu üyesi, Emilio dell Oro'nun sıkı dostu. Geçen yıl onunla St. Moritz'de kayak yaptı, yanında İspanyol erkek arkadaşını da götürmüştü. Suudiler ona bayılırlar. Bir sonraki."

Resim hemen parlak pelerini içinde mücevherlere boğulmuş iki yaşlı kadınla konuşmakta olan, sakallı güzel bir delikanlıyı gösteriyor.

"Karl der Kleine'nin son sevgilisi," diye tanıtıyor Hector. "Geçen yıl bir Madrid mahkemesi onu müessir fiilden üç yıl kürek cezasına mahkûm etti, ama Karl bir yolunu bulup onu kurtardı. Kısa süre önce Arena şirketler grubuna bağımsız yönetim kurulu üyesi olarak atandı; bu, Prens'in yatının ait olduğu şirket, hah, işte *bunu* görmeye değer–" Konsolda bir düğmeye basıyor. "–Mayfair, Mount Caddesi'nden *Doktor* Evelyn Popham; arkadaşları arasında adı Bunny'dir.

Neuchâtel ve Manchester'da hukuk okudu. İsviçre'de avukatlık yapma lisansı var, Surrey oligarklarının godoşu, West End'de giderek yıldızı parlayan hukuk firmasının tek ortağı. Uluslararası kimliği olan, iyi yaşamayı seven çok başarılı bir avukat. Çarpık mı çarpık. Web sitesi neredeydi? Dur bakayım. Şimdi bulurum. Beni rahat bırak, Luke. Hah, işte buldum."

Hector mırıldanırken plazma ekranda Doktor Popham (arkadaşlarına göre Bunny) dinleyicilerine ışıldayan gözlerle bakıyor. Tombul, uzun favorileriyle Beatrix Potter'ın sayfalarından çıkmış gibi gözüken, neşeli bir adam. Üstünde ona ters düşen beyaz bir tenis kıyafeti, elinde bir tenis raketi ve koluna girdiği bir kadın tenis partneri var.

Dr. Popham & Ortaksız adlı firmanın sitesinin ana sayfasında aynı neşe saçan yüz ve sözde asil adalet terazisi arması var. Resmin altında Popham'ın Misyon Bildirisi okunuyor:

> Uzman ekibimin profesyonel deneyimleri aşağıdaki gibidir:
>
> – Uluslararası bankacılık alanlarındaki önde gelen girişimcilerin haklarını Ciddi Dolandırıcılık Dairesi müfettişlerine karşı korumak.
>
> – Uluslararası müvekkillerimizi off-shore mahkemelerde başarıyla temsil etmek ve onların uluslararası ve Birleşik Krallık mahkemelerinde sessiz kalma haklarını korumak.
>
> – Mevzuat ve vergi soruşturmalarıyla rüşvet suçlamalarına karşı başarılı savunmalar yapmak.

"Ve bu alçaklar tenis oynamadan duramıyorlar," diye yakınıyor Hector haydutlar galerisini seyrettirmeye devam ederek.

Kısa aralıklarla Monte Carlo, Cannes, Madeira ve Algarve spor kulüplerine uğruyoruz. Biarritz ve Bologna'ya gidiyoruz. Yvonne'nin alt başlıkları ve sosyete dergilerinden aldığı fotoğraflara bakıyoruz, ama insan Luke gibi karşısına ne çıkacağını ve bunun nedenini bilmiyorsa takip etmek zor.

Fakat yüzler ve mekânlar Hector'un eliyle sık sık değişse de, son moda tenis kıyafetleri içinde kaç tane güzel insan bir çırpıda gözler önünden geçse de, beş oyuncu tekrar tekrar kendilerini gösteriyorlar:

– Mevzuat ve vergi soruşturmalarıyla rüşvet suçlamalarına karşı başarılı savunmalar yapan avukatınız, Bunny Popham.
– Hırslı, hoşgörüsüz, emekli casus ve parlamento üyesi Aubrey Longrigg son evliliğini yaptığı aristokrat ve bağışsever karısıyla aile kampında.
– Majesteleri'nin Müstakbel Devlet Bakanı ve bankacılık etikleri uzmanı.
– Kendi kendini eğitmiş ve keşfetmiş, enerjik, yakışıklı Emilio dell Oro; İsviçre uyruklu, dünyayı gezen finansçı, adrenalin sporları bağımlısı: Ural Dağları'nda çıplak ata biner, Kanada'da helikopterli kayak yapar, hızlı tenisçi, Moskova Borsası'nda oynar.
– Asilzade, halkla ilişkiler uzmanı, Kraliyet Donanması'ndan emekli Albay Giles de Salis, nüfuz simsarı, en çarpık adamların dostu.

Işıklar yanıyor. Hafıza çubuğu değiştiriliyor. İçtüzüğe göre kesin kural: Tek konu, tek çubuk. Hector bütün lezzetleri ayrı tutmayı seviyor. Şimdi Moskova'ya gitme zamanı.

10

Hector ilk kez sessizlik yemini etmiş durumda: Yani artık koltuğuna yaslanmış, bariton sesli Rus haber sunucusunun yorumlarını dinliyor. Hector da Luke gibi Rus diline hayran ve – bazı çekinceleri olsa da, Rus ruhuna hayran. Luke gibi o da ne zaman şu anda gösterilen filmi izlese, arsızca söylenen yalanlar karşısında dehşete düşmekten kendini alamıyor.

Moskova merkezli televizyon haber servisi bu işi Hector'un veya herhangi bir kimsenin yardımı olmadan pekâlâ yapabiliyor. Bariton sesli sunucu bu acıklı haberi okurken duyduğu nefreti büyük bir ustalıkla yansıtabiliyor: Permli çifti hayatlarının baharında katleden vur-kaç cinayeti! Kurbanlar görev yaptıkları İtalya'dan sevgili yurtlarına gelirken ruhlarını o kadar sevdikleri Moskova dışındaki o eski mezarlıkta teslim edeceklerini bilmiyorlardı.

> Bu karanlık mayıs öğleden sonrası, bütün Moskova toplumumuzun teröristleri tarafından delik deşik edilen iki günahsız Rus vatandaşı için yas tutuyor. Bu saldırı sırasında iki küçük kız-

larının o otomobilde olmamaları Tanrı'nın bir lütfuydu.

Bir zamanların soylu Mercedes'i yan yatmış, pencereleri paramparça, kapıları kurşunlarla delik deşik olmuş, yere akan masum Rus kanı asfalta dökülen yakıtla karışıyor ve kamera kurbanların parçalanmış yüzlerine yakın çekim yapıyor.

Sunucu bu korkunç olaya Moskovalı tüm yurttaşların haklı bir öfke duyduğunu anlatıyor. Bu tehdit ne zaman bitecek diye soruyorlar. Düzgün Rus vatandaşları ne zaman Çeçen teröristler tarafından kurşun yağmuruna tutulmadan kendi ülkelerinin yollarında serbestçe yolculuk yapabilecekler?

Mikhail Arkadieviç – uluslararası petrol ve maden tüccarı! Olga L'vovna – hiçbir karşılık beklemeden kendini muhtaç Ruslara yiyecek bağışları sağlamaya adayan insan. Küçük Katya ve İrina'nın sevgi dolu ebeveynleri! Bir daha hiç ayrılmayacakları Anavatanlarına özlem duyup gelmişlerdi.

Sunucunun giderek kabaran öfkesi devam ederken bir sıra siyah limuzin cam kenarlı bir laternaya eşlik ediyor. Araçlar duruyor, kapıları açılıyor ve siyah takım elbiseli genç adamlar dışarıya fırlayıp tabutları alıyorlar. Sahne değişerek ekrana madalyalı üniforması içindeki Emniyet Genel Müdür yardımcısının ciddi yüzü geliyor; yanındaki masada Başkan Medvedev ve Başbakan Putin'in fotoğrafları var.

Tek tesellimiz, hiç değilse bir Çeçen'in bu cinayeti gönüllü olarak itiraf etmiş olması.

Bunu söyledikten sonra kamera onun duyduğu öfkeyi paylaşmamız için yeterince uzun bir süre onun yüzünü gösteriyor.

Tekrar mezarlığa dönüyoruz. Çiçek saksısı şapkaları ve ipeksi sakallarıyla genç Ortodoks papazlar bir Gregoryen ağıtı söyleyerek ellerinde ikonlarıyla asıl kalabalığın bulunduğu mezarların yanına geliyorlar. Resim donuyor ve her bir yaslı kişiyi gösteriyor. Yvonne alt başlıklarla onları tanıtmış:

TAMARA: Dima'nın karısı, Olga'nın ablası, Katya ve İrina'nın teyzesi. Başında geniş kenarlı siyah şapka var.

DİMA: Tamara'nın kocası. Sevgili kızının yanında olmasına rağmen tüysüz yüzü o gergin gülümsemesiyle öylesine hastalıklı görünüyor ki, sanki kendisi ölmüş gibi.

NATAŞA: Dima'nın kızı. Uzun siyah saçı arkasına doğru siyah bir nehir gibi sarkıyor; üstünde siyah, biçimsiz bir elbise var.

İRİNA ve KATYA: Olga ve Mişa'nın çocukları; ifadesiz yüzlerle Nataşa'nın elini tutuyorlar.

Haber sunucusu cenaze törenine gelen büyük ve önemli adamların isimlerini söylüyor. Bunların arasında Yemen, Libya, Panama, Dubai ve Kıbrıs temsilcileri var. Büyük Britanya'dan kimse yok.

Kamera tepe yamacının ortasında, ağaçların gölgesi altında kalan bir noktada sabitleniyor. Şık takım elbiseli, yirmili ve otuzlu yaşlarının başında olan yedi genç adam bir arada duruyorlar. Sakalsız ve şimdiden yağlanmaya başlamış yüzleri yirmi metre aşağıdaki açık mezara dönük; orada Dima tek başına dimdik, asker gibi bekliyor. Mezara değil, yamaçta duran takım elbiseli yedi adama bakıyor.

Resim hareketli mi, sabit mi? Dima o kadar hareketsiz duruyor ki, bunu ayırt etmek zor. Yamaçta du-

ran adamlar da öyle. Neyse ki, Yvonne'nin alt başlığı ortaya çıkıyor.

YEDİ BİRADER.

Kamera tek tek onları yakın çekimle gösteriyor.

Luke dünyayı göründüğü biçimiyle yargılamayı çoktan bırakmış. Bu yüzleri defalarca izlediği halde onlarda Hampstead'deki bir emlakçı ofisinde veya Moskova ya da Bogotá'daki şık otellerin barında rastladığı siyah evrak çantalı genç işadamlarından farklı bir şey göremiyor.

Uzun soluklu Rus isimleri, suç dünyasındaki lakapları ve takma adları ortaya çıktığında bile hâlâ onların yüzünde tipik orta sınıf yöneticilerini görüyor.

Ama bakmaya devam edince altısının ya düzen gereği ya da tesadüfen tam ortada duran yedinciyi korur gibi bir halka oluşturmuş olduğu fark ediliyor. Biraz daha yakından bakınca, diğerlerinin siper oldukları bu adamın onlardan bir gün bile daha yaşlı olmadığı, kırışıksız yüzünde güneşli bir havada oynamaya çıkmış bir çocuğun mutlu yüzü olduğu görülüyor ki, bu kimsenin bir cenaze töreninde görmeyi beklediği bir şey değil. O yüz öylesine sağlıklı ki, insan o kişinin akıl sağlığının da mükemmel olduğuna hükmeder, diye düşünüyor Luke. Bu yüzün sahibi bir pazar akşamı uydurma bir gerekçeyle Luke'un kapısına gelseydi, onu savmakta epey zorlanırdı. Onun alt başlığıysa:

PRENS.

Prens aniden biraderlerinden ayrılıp otlarla kaplı yamaçtan aşağıya inmeye başlıyor, adımlarını hiç

yavaşlatmadan kollarını açarak Dima'ya yaklaşıyor. Dima onu karşılamak için o yana dönmüş; omuzları geride, çenesi mağrur ve meydan okuyan bir ifadeyle öne çıkmış. Fakat gövdesinin geri kalanına göre çok ufak olan elleri kapalı duruyor ve sanki vücudunun yanlarına yapışmış gibi. Luke bunu ne zaman seyretse aklına şu geliyor: Galiba Dima, Nataşa'nın annesinin kocasına olanların öcünü almayı düşünüyor. "Onu *bu ellerimle* geberteceğim, Profesör!" Eğer gerçekten Dima'nın aklından bu geçmiş olsa bile çok geçmeden sağduyu hâkim oluyor.

Nihayet, biraz geç bile olsa Dima'nın elleri kucaklaşmak için isteksizce kalkıyor ve içindeki büyük nefrete rağmen Prens'e sarılıyor.

Öpüşme sahnesi ağır çekim: Sağ yanaktan sol yanağa, yaşlı *vor*'dan genç *vor*'a. Mişa'nın hamisi Mişa'nın katilini öpüyor.

Ve her öpüşten sonra karşılıklı teselli ve anma molasıyla sadece kendilerinin duyabildiği taziye sözcükleri.

Dudaktan öpüşme de ağır çekim.

Hector'un elleri arasındaki teypte Dima İngiliz aparatçiklere neden dünyada en çok öldürmek istediği adamla kucaklaştığını açıklıyor:

> "Tabii ki üzgünüz diyorum ona! Ama iyi bir *vori* olarak Mişamın neden öldürülmesi gerektiğini *anlıyoruz*. 'Bu Mişa fazla açgözlü olmuştu, Prens' diyeceğiz ona. 'Bu Mişa, senin lanet paranı çaldı, Prens! Fazla hırslıydı, fazla eleştirmeye başladı!' Ona, 'Prens sen gerçek bir *vor* değilsin, sen yozlaşmış bir kahpesin!' demeyeceğiz. 'Prens, sen emirlerini devletten alıyorsun!' demeyeceğiz. 'Prens, sen devlete haraç veriyor-

sun!' demeyeceğiz. 'Sen devlet adına cinayetler işliyorsun sen Rus ruhunu devlete satıyorsun!' demeyeceğiz. Hayır. *Haddimizi* biliriz. Pişmanız. Kabul ediyoruz.

Saygılıyız. 'Prens, seni seviyoruz. Dima kan müridi Mişa'yı bilgece karar verip öldürmeni *kabul ediyor*,' diyoruz."

Hector bandı durdurup Matlock'a dönüyor.

"Aslında burada epey bir süredir gözlemlediğimiz bir süreç hakkında konuşuyor, Billy," diyor neredeyse özür diler gibi.

"Biz kim?"

"Kremlin-gözlemcileri, kriminologlar."

"Ve sen."

"Evet. Ekibim. Biz de gözlemliyoruz."

"Peki, ekibinin bu kadar yakından gözlemlediği bu süreç neymiş, Hector?"

"Bu yasadışı biraderlikler daha kazançlı iş yapmak için birbirleriyle yakınlaşırlarken Kremlin de biraderliklere yanaşıyor. Kremlin on yıl önce oligarklara rest çekmişti: Gelin, çadırın içine dönün, yoksa vergilerle canınızı çıkarırız veya hapse atarız ya da ikisini birden yaparız."

"Bunu bir yerde okuduğumu sanıyorum, Hector," diyor Matlock gülümseyerek.

"Şimdi de aynı şeyi biraderliklere söylüyorlar," diyor Hector. "Kendinize çekidüzen verin, pisliğinizi temizleyin, biz size söylemedikçe kimseyi öldürmeyin ve hep birlikte zengin olalım. Burada da yine sevgili dostumuz var."

Yeni film. Hector resmi dondurup bir köşe seçiyor ve bunu büyütüyor. Dima ve Prens kucaklaşırlarken, yakası astragan kürklü siyah bir palto giymiş ve artık kendisini Emilio dell Oro olarak tanıtan adam ya-

macın ortasında durduğu yerden onlara onaylayan gözlerle bakıyor – bu sırada bantta Dima Rusça olarak Tamara'nın yazdığı metni okumakta:

> "Prens'in birçok gizli ödemesini ayarlayan kişi Emilio dell Oro'dur; İsviçre vatandaşı, daha birçok kimliği var, Prens'in güvenini kazanmış. Dell Oro Prens'in aklının ermediği veya bilgisiz olduğu birçok yasadışı işte onun danışmanı. Dell Oro'nun bir sürü rüşvetçi yetkiliyle bağlantısı var; buna Büyük Britanya da dâhil. Britanyalı bağlantılara özel bir ödeme ayarlanacağı zaman, iş Prens'in kişisel onayından geçtikten sonra bu yılan dell Oro'nun tavsiyesiyle yapılıyor. Bu tavsiye onaylandıktan sonra Britanyalı şahıslara İsviçre bankalarında hesap açmak Dima denen adamın görevi oluyor. Britanya'dan güvenilir garanti geldiği zaman Dima denen adam onlara devletin üst makamlarındaki rüşvetçi Britanyalı şahısların adlarını da verecek."

Hector bir kez daha teybi kapatıyor.

"Devam etmiyor mu?" diye soruyor Matlock alaycı bir sesle. "Ama adam gerçekten baştan çıkarıcı bir tip; hakkını vermeliyim. İstediği her şeyi vermezsek bize hiçbir şey söylemeyecek, sonra daha çoğunu isteyecek. Bir şeyler uydurması gerekse bile."

Matlock kendi kendini ikna etmeye mi çalışıyordu? Eğer öyleyse bile Hector'un verdiği karşılık kulaklarına ölüm fermanı gibi gelmiş olmalıydı.

"O halde, belki bunu da uydurmuştur, Billy. Bir hafta önce bugün, Arena Multi Global Ticaret Holdingi'nin Kıbrıs'taki merkezi Finans Hizmetleri Dairesi'ne resmi bir başvuruda bulunarak, Londra'da, bundan böy-

le FACT olarak tanınacak First Arena City Trading adı altında bir banka kurmak istedi. FACT Bank veya PLC ya da bilmem ne şirketi adını alacaklar. Başvuranlar üç önemli Londra bankasının desteğini aldıklarını ve beş yüz milyon dolar teminatlı aktifleri ve teminatlandırılmamış milyarlarca dolarlık fonları olduğunu iddia ediyorlar. Milyarlarca dolar. Atları ürkütmemek için tam olarak kaç milyar olduğunu açıklamıyorlar. Başvuruların yerli yabancı birçok saygın finans kuruluşu ve ülke içindeki ünlü isimlerin olduğu çok etkileyici bir grup insan tarafından destekleniyor. Senin selefin Aubrey Longrigg ve Geleceğin Devlet Bakanı bu ünlü isimlerden sadece ikisi. Onların yanı sıra Lortlar Kamarası'ndan her zamanki fırsatçı tipler de var. Arena'nın başvurusunu gerçekleştirmesi için faaliyet gösteren birkaç hukuk danışmanı arasında Mount Caddesi, Mayfair'den saygıdeğer Doktor Bunny Popham da var. Kraliyet Donanması'ndan emekli albay de Salis ise Arena'nın halkla ilişkiler faaliyetlerini cömertçe üstlendi."

Matlock'un başı öne düşmüş. Neden sonra konuşmaya başlıyor, ama başı hâlâ öne eğik.

"Senin için hiç sakıncası yok, değil mi Hector? Kenardan köşeden kırpıyorsun. Arkadaşın Luke da öyle. Peki ya Servis'in bulunduğu konum ne olacak? Sen artık *Servis* değilsin, Hector. Sen Hector'sun. İstihbarat gereklerimiz için taşeron olarak kullandığımız dost şirketler ve bankalar ne olacak? Biz Haçlı Seferi yapmıyoruz, Hector. Bizi tekneyi sallamamız için tutmadılar. Bizim görevimiz onu yönlendirmek. Biz *Servis*'iz."

Hector'dan pek anlayış gösteren bir bakış alamayan Matlock daha kişisel bir kulvara giriyor.

"Ben hep statükocu bir insan oldum, Hector ve bundan da utanmıyorum. Bu güzel ülkemiz bir fela-

ket yaşamadan bir geceyi daha atlatırsa mutlu olan insanlardanım. Ama bu sana yetmiyor, değil mi? Soğuk savaş günlerinde birbirimize anlattığımız eski Sovyet esprisi gibi: Savaş olmayacak, ama barışı sağlama mücadelesinde taş üstünde taş kalmayacak. Senin tam bir *mutlakıyetçi* olduğuna karar verdim, Hector. Sana bu kadar acıyı çektiren kişi oğlun oldu. Başını döndürdü. Adrian."

Luke soluğunu tuttu. Kutsal bölgeye girilmişti. Hector'la birlikte geçirdiği onca arkadaşça saat sırasında – Ollie'nin çorbalarını içerken, geç saatlerde mutfakta viski yudumlarken, yan yana oturup Yvonne'nin çalıntı filmlerini izlerken veya Dima'nın ifşaatlarını dinlerken, Luke bir kez bile Hector'un oğluyla ilgili bir atıfta bulunmamıştı. Hector'un çarşamba ve cumartesi öğleden sonraları çok önemli bir durum olmadıkça rahatsız edilmeyeceğini tesadüfen Ollie'den öğrenmişti. Bu öğle sonraları Hector Doğu Anglia Açık Cezaevi'ndeki oğlunu ziyarete gidiyordu.

Ne var ki, Hector, Matlock'un bu saldırgan sözlerini duymamış gibi göründü ya da hiç umursamadı. Matlock ise öfkeyle öylesine kabarmıştı ki, büyük ihtimalle bunu söylediğinin farkında bile değildi.

"*Ayrıca bir şey daha var*, Hector!" diye gürledi Matlock. "Günün sonunda oturup baktığın zaman, biraz kara parayı beyaz paraya çevirmenin ne *sakıncası* var? Tamam, dışarıda bir alternatif ekonomi sürüyor. Çok büyük. Bunu hepimiz biliyoruz. O kadar saf değiliz. Hatta bazı ülkelerin ekonomilerinde beyazından çok kara para var. Kolombiya'ya bak, Luke'un bölgesi. Rusya'ya da bak. O halde, paranın nerede bulunmasını istersin? Kara para olup o ülkelerde mi kalsın? Ya da beyaz olsun ve Londra'da uygar insanların elinde, yasal amaçlar ve kamu yararına mı bulunsun?"

"O halde belki sen de para aklama işine girsen iyi olur, Billy," diyor Hector alçak sesle. "Kamu yararına."

Bu defa duymazlıktan gelme sırası Matlock'ta. Aniden şerit değiştiriyor; uzun zaman önce geliştirmiş olduğu bir manevra.

"Hem ikide bir adı geçen bu *Profesör* de kim?" diye Hector'a hesap soruyor. "Ya da adı *geçmeyen* o kişi? Bütün bunlar için senin *kaynağın* o mu? Neden hep önüme kırıntılar atılıyor ve gerçek bilgiler yok? Neden bu adam –ya da kadın– bizim güvenlik soruşturmamızdan geçmedi? Masamda bir *Profesörle* ilgili herhangi bir şey gördüğümü hatırlamıyorum."

"Onu kullanmak ister misin, Billy?"

Matlock sessizce Hector'un yüzüne bakıyor.

"Lütfen, buyur," diyor Hector. "Onu sen devral, o kadın veya erkeği. Bütün dosyayı sen al. Aubrey Longrigg ve diğerlerini de. İstersen Organize Suçlar Şubesi'ne devret. Başlamışken metropol polisini, güvenlik servislerini ve zırhlı muhafızları da işe koş. Şef bunun için sana teşekkür etmeyebilir, ama diğerleri memnun olacaktır."

Matlock asla yenilmiyor. Ama yine de hoyratça sorduğu soruda taviz kapısı açık.

"Pekâlâ. Artık biraz da dolaysız konuşalım. Ne istiyorsun? Ne kadar süre için ve ne kadar istiyorsun? Çıkınında ne varsa görelim. Sonra onu biraz boşaltalım."

"İstediğim şey şu, Billy. Üç hafta sonra Paris'e geldiği zaman Dima'yla yüz yüze gelmek. Ondan, herhangi bir pahalı ilticacıdan talep edeceğimiz takas numuneleri almak istiyorum: Listesindeki isimleri, hesap numaralarını ve haritasını görmek – pardon, bağlantı şemasını. Eğer bize vereceğini söylediği şeyleri verebilirse, onu piyasadaki fiyatıyla satın almak için senin yazılı onayını istiyorum. Kendini Fransız-

lara, Almanlara, İsviçrelilere – veya Tanrı korusun, Amerikalılara satmaya kalktığı zaman da dövünmek istemiyorum. Amerikalılar onun elindeki malzemeyi gördükleri zaman bizim servisimiz, hükümetimiz ve ülkemiz hakkındaki kötü düşüncelerini o anda doğrulamış olurlar." Hector parmağını kaldırıp havada tutarken gri gözleri bir kez daha ışıldıyor. "Ve oraya çıplak ayak gitmek istiyorum. Anladın mı? Paris'teki istasyonumuzun haberi *olmayacak* ve ben talep etmedikçe operasyonla ilgili mali veya lojistik destek *olmayacak*. Tamam mı? Aynı şey Bern için de geçerli. Dosyanın gizli tutulmasını, talimat listesinin kapatılıp öyle kalmasını istiyorum. İmza yok, koridorlarda en yakın ahbaplara fısıldamak yok. Bu vakayı *tek başıma*, kendi *bildiğim* yolla, Luke ve seçeceğim başka ne kaynak varsa onlarla çözeceğim. Pekâlâ, şimdi köpürebilirsin."

Demek ki, Hector az önce söylenenleri duymuş, diye geçirdi içinden Luke. Billy Boy ona oğlu Adrian'la vurmuştu, şimdi Hector da ona bedelini ödetiyordu.

Matlock'un öfkesi samimi bir hayretle karışıktı. "Şefin de mi haberi olmayacak? Dördüncü kattan kimsenin onayı olmadan mı? Hector Meredith bir kez daha solo uçuş mu yapacak? Kendi çıkarların için kendi inisiyatifinle muğlak kaynaklardan bilgi mi alacaksın? Sen gerçek dünyada yaşamıyorsun, Hector. Hiçbir zaman da yaşamadın. Adamının sana ne *teklif ettiğine* bakma. Senden ne *istediğine* bak. Bütün klanı için yerleşme izni istiyor, yeni kimlikler, pasaportlar, güvenli evler, aflar ve garantiler... İstemediği bir şey var mı, bilmiyorum. Benim böyle bir şeyi imzalamamdan önce bütün Yetkilendirme Komitesi'nin *yazılı onayını* alman gerekecek. Sana güvenmiyorum. Hiçbir zaman güvenmedim. Hiçbir şeyi yeterli bulmazsın. Hep böyle oldun."

"Bütün Yetkilendirme Komitesi mi?" diye sordu Hector.

"Maliye Bakanlığı kuruluşu. Bütün Yetkilendirme Komitesi'nin genel kurulu, alt komite falan kabul etmem."

"O halde bir grup hükümet avukatı, Dışişleri Bakanlığı'nın yıldız isimleri, kabine üyeleri, Maliye Bakanlığı ve tabii, bizim dördüncü katımız. Parlamentoyu unutmayalım. Onlar da biraz gülsünler. Parlamentonun iki kamarası birden... Aubrey Longrigg ve de Salis'in beslediği parlamentonun paralı askerleri de dâhil olsun, öyle mi?"

"Yetkilendirme Komitesi'nin büyüklüğü, nizamnamesi esnektir *ve* uyarlanabilir, bunu sen de biliyorsun, Hector. Her defasında bütün öğelerinin mevcut olması şart değildir."

"Ben daha Dima'yla konuşmadan bile senin bana önerdiğin şey bu mu? Daha skandal patlamadan skandal çıkmasını mı istiyorsun? Bunu mu yapmaya çalışıyorsun? İyice açılıp sana satacağı şeyi göstermeden önce kaynağı ifşa et ve bunun sonuçlarını umursama, öyle mi? Ciddi olarak bunu mu öneriyorsun? Kendi postunu korumak için, daha bok ortaya çıkmadan etrafa saçılmasını mı istiyorsun? Bir de Servis'in iyiliğinden söz edersin."

Luke o anda Matlock'u takdir etmekten kendini alamadı. Adam bu durumda bile saldırganlığını hafifletmiyordu.

"Demek ki, nihayet Servis'in çıkarlarını korumaya başladık! Bak şu işe, her ne kadar geç de olsa, bunu duyduğuma sevindim. *Sen* ne öneriyorsun?"

"Komite toplantını Paris sonrasına bırak."

"Ve bu sırada?"

"Değer verdiğin her şeyi, örneğin kendi poponu riske atarak bana geçici bir operasyon yetkisi ver ve

böylece operasyon çuvallarsa her şeyi kolayca gözden çıkaracağın, asi bir memurunun ellerine emanet etmiş ol: Yani bana. Hector Meredith'in erdemli yanları da vardır, ama kör kurşun olarak bilinir ve sınırlarını aşmış. Bunu medyaya verirsin."

"Ve eğer operasyon çuvallamazsa?"

"Yetkilendirme Komitesi'nin en dar kadrolu toplantısını yaparsın."

"Ve onlarla sen konuşursun."

"Sen de o sırada hastalık izni alırsın."

"Bu hiç adil değil, Hector."

"Öyle olması gerekmiyordu, Billy."

Luke, Matlock'un cebinden çıkardığı kâğıt parçasının ne olduğunu, içinde ne yazılmış veya yazılmamış olduğunu, bunun bir kopyasının olup olmadığını, var idiyse o kopyanın kimde kaldığını hiçbir zaman bilemedi, çünkü Hector ona ikinci kez bir randevusu olduğunu hatırlattı ve Matlock cebindeki şeyleri masanın üstüne yayarken odadan çıktı.

Ama akşam güneşi altında Hampstead'e yürüyerek dönüşünü, yolunun üstündeki Primrose Hill'e uğrayıp Perry ve Gail'i hâlâ vakit varken arkalarına bakmadan kaçmaları için uyarmayı aklından geçirdiğini hiçbir zaman unutamayacaktı.

Ve düşünceleri oradan da, çoğu zaman olduğu gibi, altmış yaşındaki alkolden çürümüş Kolombiyalı uyuşturucu baronuna kayacaktı; bu adam son iki yılda yaptığı gibi, Luke'a istihbarat sağlamak yerine, ne kendisinin ne de Luke'un anlayabildiği nedenlerle Luke'u leş gibi kokan bir orman kulübesine kilitleyip adamlarının insafına bırakmış, bir ay sonra da ona temiz bir kıyafetle bir şişe tekila verdikten sonra kendi imkânlarıyla Eloise'e dönmesini söylemişti.

11

Gail'in haziranın bulutlu bir cumartesi öğle sonrasında St. Pancras İstasyonu'nda 12.29 Eurostar Paris trenine binerken içinde duymayı beklediği duygular arasında rahatlama en son sırayı alıyordu. Ne var ki, her türlü tereddüdüne ve kuşkusuna rağmen yine de bir rahatlama vardı; Perry için de aynı şey söylenebilirdi. Eğer rahatlamanın anlamı açıklıksa, aralarındaki eski uyumun yeniden kazanılması ise, Nataşa ve kızların izini tekrar yakalamak, Perry Yurt ve Hürriyet numarasını yaparken kaşlarını paspaslamaksa, evet, Gail rahatlamıştı; ama eleştirme yetilerini de çöpe atmış değildi ve usta casus rolünü benimseyen Perry gibi kendinden geçmiş sayılmazdı.

Perry'nin bu davaya kendini bu kadar kaptırması Gail'i şaşırtmamıştı; ama onun ne kadar ileriye gittiğini bilebilmek için insanın bir Perry gözlemcisi olması gerekiyordu. Önce bir reddetme, ardından Hector'un iş diye sözünü ettiği şeye kendini körü körüne adayış. Bazen Perry'nin ahlaki veya etik tereddütlerini, hatta kuşkularını ifade ettiği doğruydu – bu meseleyi halletmek için *gerçekten* tek yol bu mudur? Aynı sonucu

verecek daha basit bir yol yok mudur? Ama üç yüz metrelik bir tepeye tırmanırken de yarı yolda kendi kendine aynı soruyu sorabilirdi.

Gail artık Perry'nin dönüşüm tohumlarının Hector tarafından değil, Dima tarafından atılmış olduğunu anlıyordu. Antigua'dan bu yana Dima, Perry'nin sözlüğünde Rousseauvari bir vahşi savaşçı boyutu kazanmıştı.

"Bir düşünsene Gail, eğer *onunki* gibi bir hayata doğmuş olsaydık, *biz* kim olurduk? Gerçeklerden uzaklaşamazsın: Onun tarafından seçilmiş olmak bir şeref madalyasıdır. Yani o çocukları bir düşünsene!"

Gail o çocukları düşünüyordu elbette. Gece ve gündüz hep aklındaydılar ve özellikle de Nataşa... Zaten bu nedenle Perry'ye, Dima'nın Antigua'da dağlık bir burunda kendi içindeki Tanrı korkusuyla kendine bir ulak, bir günah çıkarıcı, bir mahkûm dostu seçerken ya da Perry'nin tayin edildiği veya kendi kendini tayin ettiği o şey ne ise, onun için Dima'nın fazla seçeneği olmadığını söyleyememişti. Perry'nin amansız bir romantik olduğunu, özveriyle kendisini adayabileceği bir şey çıkarsa balıklama atlayacağını bilirdi. Ve eğer bu iş biraz bile tehlikeli olsa, Perry için o kadar daha iyiydi.

Sahnede eksik olan tek karakter uyandırma borusunu çalacak bir işgüzardı; ta ki, Hector ortaya çıkana kadar. Karizmalı, hazırcevap, çok rahatmış gibi görünen, Gail'e göre daima muhalif, adalet saplantılı ve hayatını Westminster Abbey'in inşa edildiği arazinin sahibi olduğunu kanıtlamak için harcamış bir adam. Belki Gail'in barosu bu dava için yüz yıl çalışsa haklı olduğu mahkeme tarafından kanıtlanabilirdi, ama o sırada Abbey olduğu yerde kalacak, hayat da eskisi gibi devam edecekti.

Ya Luke? Luke, Luke'tu işte; Perry'nin gözünde o güvenilir bir adam, iyi bir profesyonel, vicdanlı ve

anlayışlıydı. Ama yine de Perry ilk başta tahmin ettiği gibi Luke'un ekip şefi değil, Hector'un yardımcısı olduğunu öğrenince rahatlamıştı. Ve Perry'ye göre Hector hiç hata yapmayacağı için, Luke'un da onun yardımcısı olması doğruydu.

Gail o kadar emin değildi. İki haftalık "alıştırma" süreci sırasında tanıdığı kadarıyla Luke'u –abartılı nezaketine ve kimsenin bakmadığını sandığı anlarda yüzündeki endişe kırışıklıklarına rağmen– o ikili arasında daha güvenilir bulma eğilimindeydi. Ona göre cüretkâr teminatları, ağzı bozuk esprileri ve müthiş ikna gücüyle Hector serseri kurşun gibiydi.

Luke'un ona âşık olması Gail'i ne şaşırtıyor ne de huzursuz ediyordu. Çoğu zaman erkekler ona âşık olurdu. Onların duygularının ne olduğunu bilmek güven verirdi. Perry'nin bundan habersiz oluşu da Gail'i şaşırtmıyordu. Perry'nin farkındalık eksikliği de bir çeşit güvenlik sayılırdı.

Gail'i en çok rahatsız eden şey Hector'un kendini bu kadar adamasıydı; bir misyon adamı olması – ki Perry'yi büyüleyen de adamın bu özelliği olmuştu.

"Ben hâlâ test edilme aşamasındayım," demişti Perry çok hoşlandığı o kendini aşağılama seanslarından birinde. "Hector, o *olmuş* adam."

Hector mu *Perry'nin* olmuş biçimiydi? Perry'nin sadece lafını ettiği işleri yapan *eylem* adamı Hector mu? Peki, şu anda cephenin ön saflarında kim vardı? Perry. Konuşmayı kim yapıyordu? Hector.

Perry'yi büyüleyen sadece Hector değildi. Ollie de vardı. İnsan değerlendirmede çok başarılı olmakla gurur duyan Perry bile –Gail de– bu hantal yürüyüşlü, tıknefes, tek küpeli entelektüel, Gail'in bir türlü belirleyemediği, ama sormaya da utandığı yabancı aksana sahip Ollie'nin doğuştan bir eğitici olduğunu anla-

yınca çok şaşırmıştı. Adam titiz, düzgün ifade eden, her dersinin eğlenceli, öğrettiklerinin ise kalıcı olması için azimle çalışan bir eğitmendi.

Değerli hafta sonlarının ellerinden çalınması önemli değildi; baroda veya mahkemede geçen yorucu bir günün akşamı olması ya da Perry'nin bütün gününü Oxford'da mezuniyet törenine katılıp öğrencileriyle vedalaşarak geçirmiş olması... Ollie birkaç saniye içinde onları büyüsü altına alabiliyordu. İster duvarlarla çevrili bodrum odasında, ister Tottenham Court Road'da kalabalık bir kafede oturuyor olsunlar ya da Luke kaldırımda, başında beresiyle Ollie taksisinde, Perry ve Gail, Ollie'nin getirdiği dinleyici, iletici, kaydedici özellikleri olan dolmakalemleri, ceket düğmelerini, kravat iğnelerini ve kızlar için mücevherleri inceliyor olsunlar.

"Bunlardan hangilerini beğendin, Gail?" diye sormuştu Ollie, mücevherleri üstünde deneme sırası ondayken. Gail, "Doğrusunu istersen, Ollie, ölürüm de böyle bir şey takmam," deyince onun hoşlanacağı bir şey bulmak için Liberty'de yürümeye devam etmişlerdi.

Ne var ki, Ollie'nin oyuncaklarını kullanma ihtimalleri sıfırdı.

"Hector asıl hadise sırasında onların *yakınında* bulunmanıza asla *izin* vermez," diye açıklamıştı Ollie. "Sadece 'belki gerekir' diye. Birden kimsenin beklemediği bir şey işiteceksiniz ve ne canınız ne malınız tehlike altında olacak... İşte böyle durumlar için bunların nasıl işlediğini bilmeniz gerekiyor."

Gail daha sonra bunu düşündüğü zaman kuşku duyuyordu. Ollie'nin oyuncaklarının aslında bunlarla oynayan insanlara psikolojik bağımlılık aşılayan eğitim araçları olduğundan şüpheleniyordu.

"Alıştırma kursunuz *size* uygun gelen saatlerde olacaktır, bize değil," diye açıklamıştı Hector ilk ak-

şam yeni elemanlarına. "Perry, Oxford'da beklenmedik bir toplantıya katılman gerekirse, bize bir telefon aç yeter. Gail, baroda her ne yapıyorsan, bunu zorlayacak bir şey yapma. Mesajım şu: Doğal davranın ve meşgul görünün. Herhangi birinizin yaşam tarzında olacak bir değişiklik merak uyandırır ve işimizi zorlaştırır. Anlaşıldı mı?"

Sonra da daha önce Perry'ye verdiği sözü Gail'e tekrarladı.

"Size mümkün olduğunca az şey söyleyeceğiz, ama söylediğimiz her şey doğru olacak. Sizler ülke dışına çıkmış iki masum insansınız. Dima sizi böyle tanıyor, ben de öyle olmanızı istiyorum, Luke ve Ollie de. Bilmediğiniz bir şeyi bozamazsınız. Her yeni yüz sizin için de *yeni* bir yüz olmalı. Her ilk defa, gerçekten *ilk defa* olmalı. Dima'nın planı tıpkı para akladığı gibi sizleri de aklamak. Sizleri sosyal mecrada aklayıp saygın para haline getirmek. Dima nereye giderse gitsin, göz hapsinde olacak; zaten Moskova'dan beri öyleydi. Bu onun sorunu ve bu sorunu çözmek için epey düşünmüş olacak. Her zaman olduğu gibi, inisiyatif sahadaki kerizde olacak. Bize neyi başarabileceğini, bunu ne zaman ve nasıl yapacağını göstermek Dima'nın işi." Hector her zamanki gibi aklına sonradan gelen şeyi söyledi. "Benim ağzım bozuktur. Bu beni rahatlatıyor ve gerçekleri görmemi sağlıyor. Luke ve Ollie kibardır, böylece dengelemiş oluyoruz."

Sonrasıysa vaaz:

"Tekrar söylüyorum, bu bir eğitim toplantısı değildir. Bu iş için harcayacak birkaç yılımız yok, sadece birkaç haftaya sıkıştırılmış birkaç saatimiz var. Bu nedenle bu bir alıştırmadır, güven oluşturmadır, her türlü koşulda itimat tesis etmektir. Sizin bize, bizim size. Ama sizler casus *değilsiniz.* Bu nedenle, Tanrı aşkına öyle olmaya çalışmayın. Takip ediliyor musunuz

diye aklınızdan bile *geçirmeyin*. Sizler bunun bilincinde olan insanlar *değilsiniz*. Paris'te eğlenmek isteyen genç bir çiftsiniz. Bu nedenle, sakın öyle hıyar gibi vitrin camlarında arkanızı görmeye çalışmayın, yan sokaklara dalmayı düşünmeyin. Cep telefonları biraz daha farklı bir şey. İkinizden biri Dima'nın veya çetesinin önünde cep telefonu kullandı mı?"

Cep telefonlarını kulübenin verandasında kullanmışlardı; Gail Samson davasıyla ilgili baroyu aramış, Perry de Oxford'daki ev sahibesiyle görüşmüştü.

"Dima'nın ekibinden kimse sizin cep telefonunuzun çaldığını duymuş olabilir mi?"

Hayır. İkisi de emin.

"Dima veya Tamara ikinizden birinin veya ikinizin de cep telefon numaralarınızı biliyor olabilir mi?"

"Hayır," dedi Perry.

"Hayır," dedi Gail.

Nataşa'da Gail'in numarası, Gail'de de Nataşa'nın numarası vardı, ama sorunun dört köşesi içinde Gail'in verdiği cevap yalan değildi.

"O halde artık bizim şifreli telefonlarımızı alabilirler, Ollie," dedi Hector. "Gail'e mavi, Perry'ye gümüş renkli olanı. Siz ikiniz, lütfen SİM kartlarınızı Ollie'ye verin, o gerekeni yapar. Yeni telefonlarınız sadece beşimiz arasındaki görüşmeler için şifrelendirilecek. Üçümüzün numarası orada Tom, Dick ve Harry adı altında kayıtlı olacak. Tom benim. Luke, Dick. Ollie de Harry. Perry, sen şair Milton'un adını aldın, Gail, sen Doolittle olacaksın, Eliza'nın soyadı. Hepsi önceden kurulu. Telefonlarınızdaki başka her şey her zamanki işlevlerini görecek. Tamam mı, Gail?"

Avukat Gail.

"Şimdiye kadar yapmadıysanız, bundan böyle bizim telefon konuşmalarımızı dinleyecek misiniz?"

Herkes güldü.

"Sadece önceden kurulu şifreli hatları dinleyeceğiz."

"Başka hatları değil mi? Emin misiniz?"

"Başka hat yok. Gerçekten."

"Beş gizli sevgilimi aradığım zamanlarda bile mi?"

"O zaman bile."

"Ya kişisel mesajlaşmalarımız?"

"Kesinlikle hayır. Boşuna zaman kaybıdır ve biz öyle şeylerle ilgilenmeyiz."

"Eğer önceden kayıtlı hatlarımız şifreliyse, bu komik isimlere ne gerek var?"

"Çünkü otobüslerdeki insanların kulağı deliktir. Savcılık makamının başka sorusu var mı? Ollie, nerede bizim o lanet malt viskimiz?"

"Getirdim, kaptan. Aslında yeni bir şişe aldım," dedi Ollie, Gail'in bir türlü kaynağını çıkaramadığı o yabancı aksanıyla.

"Ee, aile durumun nedir, Luke?" diye sormuştu Gail bir akşam eve dönmeden önce.

Bu soruyu daha önce sormamış olması Gail'i şaşırtmıştı. Belki de –karanlık bir düşünce– onu oltanın ucunda tutmak için bilhassa sormamış olabilirdi. Soruya Luke'un da şaşırdığı belliydi, çünkü elini hızla kaldırıp arada bir, kendi kararıyla ortaya çıkıp kaybolan bir yara izine gitmişti. Bir casus meslektaşın tabanca kabzası mı? Yoksa öfkeli bir eşin tavası mı?

"Korkarım, tek çocukluyum, Gail," dedi Luke sanki daha fazla çocuğu olmadığı için özür diler gibi. "Harika bir oğlum var. Adı Ben. Bana hayat hakkında bildiğim her şeyi o öğretti. Gururla söyleyeyim ki, beni satrançta yeniyor." Gözkapağı seğirdi. "Ne var ki, daha hiçbir oyunumuzu bitirebilmiş değiliz. *Bu* çok zaman alıyor."

Bu? İçkiyi mi kastediyordu? Casusluğu mu? Yoksa âşık olmayı mı?

Gail kısa bir süre onunla Yvonne arasında bir şey olduğundan kuşkulanmıştı; nedeni de Yvonne'nin belli etmeden ona gösterdiği anaç tavırlardı. Sonra onların sadece yan yana çalışan bir kadınla erkek olduklarına karar verdi. Bir akşam Luke'un gözlerini bir anlığına Yvonne'ye ardından kendisine diktiğini fark etti; bakışları sanki gördüklerinin ikisi de bir çeşit üstün varlıkmış gibiydi. Gail ömründe bu kadar kederli bir yüz gördüğünü sanmıyordu.

Son gece. Dönem sonu. Okul bitiyor. Bir daha bunun gibi başka iki hafta olmayacak. Mutfakta Yvonne ve Ollie tuzda levrek pişiriyorlar. Ollie *La Traviata* operasından bir arya söylüyor, bayağı da güzel söylüyor. Luke her şeyden çok memnun bir halde gülümsüyor ve abartılı bir şekilde başını iki yana sallıyor. Hector iki büyük şişe şarap getirmiş. Ama önce Perry ve Gail ile salonda özel bir konuşma yapması gerek. Oturalım mı, ayakta mı konuşalım? Hector ayakta durmayı yeğlediği için her zaman biçimci olan Perry de ayakta kalıyor. Gail dik bir iskemle bulup oturuyor.

"Eh," diyor Hector.

Eh, diyor ikisi de.

"O halde, son sözler. Tanık olmadan. İş tehlikeli. Bunu size daha önce de söyledim, ama şimdi bir kez daha söylüyorum. *Bok gibi tehlikeli.* Hâlâ gemiyi terk edebilirsiniz ve darılmayız. Eğer kalırsanız, elimizden geldiğince size sütannelik yaparız, ama kayda değer bir lojistik desteğimiz olmayacak. Ya da bizim bu meslekte dediğimiz gibi, oraya çıplak ayak gidiyoruz. Şimdi kimseye veda etmek zorunda değilsiniz. Ollie'nin pişirdiği balığı da unutun. Holden paltolarınızı alın, ön kapıdan çıkıp gidin, bütün bunların hiçbiri olmadı. Son kararınız."

Birçok karardan sonuncusu, diye düşündü Perry. Son on dört gece Perry ve Gail bu soruyu tartışmışlardı. Perry'nin tahmin ettiği gibi ikisi adına cevabı Gail verdi.

"Durumu biliyoruz. Kararımızı verdik. Bu işi yapacağız," diyor Gail sesinde kastetmediği bir kahramanlık tonuyla. Perry de başını yavaşça öne sallayarak, "Evet, kesinlikle," diyor. Hiç kendi değilmiş gibi bir sesle – bunu kendi de fark etmiş olmalı ki dönüp Hector'un sorusunu ona yöneltiyor.

"Peki ya sizler?" diye soruyor. "*Sizlerin* hiç tereddüdü yok mu?"

"Ha, biz zaten mahvolmuşuz," diyor Hector umursamazca. "Zaten mesele de bu, değil mi? Eğer ille de babayı yiyeceksen, bari iyi bir dava uğruna olsun."

Bu cevap tutucu Perry'nin kulağına yatıştırıcı bir melodi gibi geliyor.

Tren Gare du Nord'a yanaşırken Perry'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, hâlâ o yatıştırıcı melodinin etkisi altındaydı, çünkü bakışlarında Gail'e bile yabancı gelen bir Ben-Britanya'yım havası vardı. Perry'nin seçmiş olduğu Hôtel des Quinze Anges beş katlı, minik odaları ve ütü masası büyüklüğünde ikiz yatakları olan, rue de Bac'a bir taş atımlık mesafede bir oteldi. Bulaştıkları işin vahametini ancak otele geldikleri zaman hissetmeye başladılar. Sanki Bloomsbury'de bir aile ortamı sıcaklığındaki toplantıları, Ollie, Luke ve Yvonne'yle sohbetleri, Hector'un viski ikramı onlara bir bağışıklık duygusu vermiş, ama şimdi bu duygu buhar olmuştu.

Keşfettikleri başka bir şey de, artık birbirleriyle doğal konuşamadıklarıydı; Televizyon reklamlarındaki ideal çiftler gibi konuşuyorlardı.

"Yarın olmasını *iple* çekiyorum, ya sen?" diye soruyor Doolittle, Milton'a. "Daha önce Federer'i canlı olarak hiç görmemiştim. Çok heyecanlıyım."

"Umarım, hava bozmaz," diyor Milton pencereden dışarıya kaygılı bir bakış atarak.

"Umarım, bozmaz," diyor Doolittle da.

"O halde, valizlerimizi açıp sonra bir şeyler yemeye çıkalım mı?" diye soruyor Milton.

"İyi fikir," diyor Doolittle.

Ama asıl düşündükleri şey, eğer yağmur yüzünden maç ertelenirse, Dima'nın ne halt edeceği.

Perry'nin cep telefonu çalıyor. Arayan Hector.

"Selam, Tom," diyor Perry budala gibi.

"Otele yerleştiniz mi, Milton?"

"Evet, her şey yolunda. Yolculuk iyi geçti," diyor Perry ikisine de yetecek kadar heveslilik göstererek.

"Bu gece kendi başınasınız, tamam mı?"

"Tamam."

"Doolittle nasıl?"

"Çok heyecanlı."

"Bir şey gerekirse arayın. Yirmi dört saat hizmet var."

Dışarıya çıkarlarken Perry hava hakkındaki endişelerini Madam Mère –Napolyon'un annesinin adı– adındaki korkunç görünümlü bir kadınla paylaşıyor. Perry bu kadını öğrencilik yıllarından tanıyor ve Madam Mère de, sözüne inanılacak olunursa, Perry'yi oğlu gibi severmiş. Kısacık boylu, ayaklarında yatak odası terlikleri var ve Perry'ye göre bu kadını bigudili başında eşarp olmadan kimse görmemiş. Perry'nin takır takır Fransızca konuşması Gail'in hoşuna gidiyor, fakat akıcılığı onu hep şaşırtmış. Perry Fransızcasını kimlerle konuşarak ilerlettiğini hiç söylememiş.

Üniversite caddesinde Milton ve Doolittle bir kafede oturup tatsız tuzsuz bir biftek ve bayat bir salata yedikten sonra, bunun hayatlarında yedikleri en güzel yemek olduğunu söylüyorlar. Sipariş ettikleri bir

litrelik kırmızı şarabı bitirmeyip, yanlarında götürüyorlar.

"Normal olarak ne yaparsanız, onu yapın," demişti Hector. "Eğer Paris'te yaşayan arkadaşlarınız varsa ve onlarla dolaşmak isterseniz, neden olmasın?"

Çünkü normal olarak yaptığımız şeyleri yapamayacağız da ondan. Çünkü tepemizde Dima adında bir fil otururken Paris'te yaşayan arkadaşlarımızla bir St. Germain kafesinde takılamayız. Çünkü onlara yarınki final maçı için biletleri nereden edindiğimiz konusunda yalan söylemek istemiyoruz.

Odalarına döndükten sonra şişede kalan kırmızı şarabı bitirip, tek kelime etmeden sevişiyorlar. Sabah olduğunda Gail gerginlik nedeniyle geç kalkıyor ve Perry'nin kaygılı gözlerle pencereye vuran yağmuru seyrettiğini görüyor. Maç ertelenirse, Dima ne yapacak? Ve maç ertelenip pazartesi gününe alınırsa Gail baroyu arayıp yine boğazı ağrıyor palavrasını mı uyduracak? Zorlu geçen âdet günleri için baroda kullanılan şifre bu.

Birden her şey çizgisel seyrini alıveriyor. Madam Mère onlara kahve ve ayçöreği getirip Gail'e değer bilen bir şekilde *Quel titan alors* hakkında mırıldandıktan sonra Luke arıyor ve geceyi iyi geçirdiler mi, tenis için hazırlar mı diye soruyor. Öğleden sonra üçte başlayacak maçtan önce stadyuma gidip koltuklarını bulmaları için çok zaman var; yatakta uzanarak o saate kadar ne yapacaklarını konuşuyorlar.

Sonunda küçük tuvaleti sırayla kullanıp giyiniyorlar ve Perry'nin adımlarıyla Rodin Müzesi'ne gidiyorlar. Buradaki okul çocukları sırasının sonuna takılıp bahçelere gidiyorlar; yağmurdan sakınmak için ağaçların altına saklanıyorlar, daha sonra müze kafesine girip kapı aralığından bulutların hangi yöne gittiğini kestirmeye çalışıyorlar.

Kahvelerini bitirmeden kalkıp ikisinin de bilemediği bir nedenle Champs-Elysées bahçelerini gezmeye karar veriyorlar, fakat güvenlik gerekçesiyle bahçeler kapalı. Madam Mère'ye göre Michelle Obama ve çocukları şehre gelmişler, ama bu bir devlet sırrı, bu nedenle sadece Madam Mère ve bütün Paris'in haberi var.

Ama Marigny Tiyatrosu'nun bahçeleri açık ve siyah takım elbiseleriyle beyaz çorapları içindeki iki yaşlıca Arap'tan başka kimse yok. Doolittle bir bank seçiyor, Milton'un itirazı yok. Doolittle kestane ağaçlarına bakarken Milton da şehir haritasını inceliyor.

Perry Paris'i iyi biliyor ve tabii ki, Roland Garros Stadyumu'na nasıl gideceklerini de – şuraya kadar metro, oraya kadar otobüs.

Ama yine de yüzünü haritaya gömmesi mantıklı, çünkü Paris'e eğlenmeye gelen bir çift ahmaklar gibi yağmur altında bir parkta oturmaya karar vermişlerse, yapacak başka ne var ki?

"Her şey yolunda mı, Doolittle? Sizin için çözmemizi istediğiniz küçük bir sorun bile yok mu?" Bu kez Luke doğrudan Gail'i aramış. Sesi ona aile doktoru adamı hatırlatıyor: *Boğazın mı ağrıyor, Gail? Elbiselerini çıkar da bir muayene edeyim.*

"Hiçbir problem ya da bize yardım edebileceğin bir şey yok, teşekkürler," diye cevaplıyor. "Milton bana yarım saate kadar metroya bineceğimizi söylüyor." *Ve boğazımla ilgili de hiçbir sorunum yok.*

Perry haritasını katlıyor. Luke'la konuşmak Gail'i kızdırmış ve kendini ifşa olmuş hissettirmiş. Ağzı kuruduğu için dudaklarını emip içeriden yalıyor. Bu iş daha ne kadar çılgınlaşacak? Kalkıp boş kaldırıma dönüyorlar ve Arc de Triomphe'ye doğru giden yokuşu yürüyorlar. Perry yalnız kalmak isteyip de kalamadığı zamanlarda yaptığı gibi önden gidiyor.

"Ne *halt* ettiğini sanıyorsun?" diye tıslıyor Gail onun kulağına.

Perry bangır bangır rock müziği çalan havasız bir alışveriş merkezine girmiş, sanki orada bütün geleceğini görüyormuş gibi, büyük bir dikkatle karartılmış bir vitrine bakıyor. Casusculuk mu oynuyor? Hayali takipçileri aramamak konusunda Hector'un uyarısını kulak ardı mı etmiş?

Hayır. Perry gülüyor. Bir an sonra neyse ki Gail de kahkahayı basıyor ve kolları birbirlerinin omzunda vitrindeki casus oyuncaklarına hayretler içinde bakıyorlar: On bin euroluk fotoğraf çeken kol saatleri, evrak çantası mikrofonları, telefon sinyal bozucuları, gece görüş gözlükleri, şok tabancaları, tabanca kılıfları, kauçuk, boya veya biber mermiler. Ollie'nin karanlık müzesine hoş geldiniz.

Onları oraya getirecek bir otobüs olmamıştı.

Metroya binmemişlerdi.

Gail dedesi yaşındaki bir adamdan çimdik yemişti.

Oraya kalabalık içinde sürüklenerek gelmişler ve Tamara'yla randevu saatinden on iki dakika önce Roland Garros Stadyumu'nun batı girişinin sol tarafındaki kuyruğa girmişlerdi.

Gail üniformalı kapı görevlilerine gülümseyerek geçerken onlardan da karşılık aldı. Sonra kalabalıkla birlikte çadır dükkânların bulunduğu bir geçide girdiler; hoparlörlerden hiç anlayamadıkları uyarılar geliyordu.

Dükkân tabelalarındaki sponsor adlarını sayan, aklı başındaki avukat Gail oldu. Lacoste, Slazenger, Nike, Head, Reebok, Tamara mektubunda hangisini demişti? Unutmuş numarası yapma.

"*Perry*." Onun kolunu çekiştiriyor. "Bana doğru dürüst tenis ayakkabıları alacağına söz vermiştin. Şunlara *bak*."

"Ya, öyle mi? Pekâlâ," diyor Perry, namı diğer Milton, içinden de "HATIRLIYOR!" demek geçiyor.

Ve Gail'in ondan beklediğinden daha fazla bir kararlılık göstererek o firmanın –Adidas'ın– en son ürünlerine bakmak için önden yürüyor.

"Artık senin de o eski ayakkabılarını atıp *kendine* yeni bir çift alma zamanın geldi," diyor patronluk taslayan Doolittle.

"*Profesör! Gözlerime inanamıyorum*! Dostum! Beni hatırladın mı?"

Bu ses onları aniden çarpmış; vücudu olmayan üç rüzgârın üzerinden kükreyen Antigua sesi.

Evet, seni hatırlıyorum, ama ben profesör *değilim*.

Perry'yim.

Güya ben son model Adidas ayakkabılarına bakmaya devam edeceğim ve Perry karşılık verdikten sonra başımı çevirip kıvamında bir sevinç ve şaşkınlık göstereceğim.

İlk hamleyi Perry yapacak. Gail onun yanından ayrılıp döndüğünü hissediyor ve onun gördüğü şeyi algılaması için yeterince süre veriyor.

"Olur şey değil, *Dima*! Antigua'daki Dima – inanamıyorum!

Fazla abartma Perry, daha sakin.

"Ne işin var burada? Gail, *bak* kim var!"

Ama ben bakmayacağım. Hemen değil. Benim gözlerim ayakkabıların üstünde dolaşıyor, unuttun mu? Dikkatim her zaman dağılır. Aslında tamamen başka bir gezegendeyim ve tenis ayakkabılarını bile gördüğüm yok. O anda onlara çok saçma geldiyse de, Camden Town'da bir spor malzemeleri mağazasının önünde bu sahnenin provasını yapmışlardı. Daha sonra bir kez de Golders Green'de... Dima rolünü abartılı bir şekilde oynayan Ollie, Perry'nin sırtına bir şaplak atmış, Luke da her şeyden habersiz, yoldan

geçen birini canlandırmıştı. O an saçma gelmişti, ama şimdi Gail bunu yapmış olduklarına memnundu; söyleyecekleri ezberindeydi.

Demek ki, önce duracak, onun sesini duyacak ve dönecekti. *Ardından* sevinç ve şaşkınlık nidaları.

"Dima! *Olur şey değil! Sensin!* Harika! Bu... gerçekten büyük *sürpriz!*" Sonra tıpkı Noel hediye paketlerini açarken yaptığı gibi ciyaklayacak. O sırada Perry'nin, kendi sevinci ve şaşkınlığı Gail'inkinden daha az olmayan Dima'nın devasa gövdesinde kayboluşunu seyredecek.

"Sen burada *ne* yapıyorsun, Profesör, seni gaddar tenisçi!"

"Asıl sen *ne* yapıyorsun, Dima?" diyorlar Perry ve Gail aynı anda farklı gamlardan söyleyen bir koro gibi. Bir yandan da Dima kükremeye devam ediyor.

Dima değişmiş mi? Rengi daha soluk gibi Karayip güneşinin esmerliği geçmiş. Kahverengi seksi gözlerinin altında sarı yarımaylar var. Ağzının kenarındaki çizgiler daha sert. Ama aynı duruş, aynı geriye yaslanıp sıkıysa gel, diyen bakış.

Ve adamın doğuştan sahne yeteneği; şunu bir dinleyin:

"Sence Federer bu Soderling'i senin *beni* korkuttuğun gibi korkutacak mı? Sence dürüst oyunu sevdiği için maçı kazanacak mı? Gail, gel buraya! Bu kıza sarılmam lazım, Profesör! Onunla hâlâ evlenmedin mi? Sen kafayı mı yedin?" O sırada Gail'i göğsüne bastırıyor, gözyaşıyla ıslak yanağını onunkine dayıyor, neredeyse dizleri bile birbirine değiyor; sonra birden onu geri itip yanaklarına üç öpücük konduruyor: Sola, sağa, sonra yine sola. O sırada Perry gereğinden fazla akademik bir mesafe koyarak, "Bu gerçekten de olur şey değil, ne büyük tesadüf," diyor. Gail'e göre pek doğal olmamış, bu nedenle telafi amacıyla Dima'yı soru yağmuruna tutuyor:

"Dima, *sevgili dostum*, Katya ve İrina nasıllar? Hiç aklımdan çıkmıyorlar!" Bu doğruydu. "İkizler kriket oynuyorlar mı? *Nataşa* nasıl? *Nerelerdeydiniz* kuzum? Ambrose hepinizin *Moskova*'ya gittiğinizi söyledi. Orada mıydınız? Cenaze için mi? Çok iyi görünüyorsun. Tamara nasıl? Etrafındaki bütün o tuhaf ama sevimli arkadaşların ve akrabaların nasıllar?"

Son kısmını *gerçekten* söylemiş miydi? Evet, söylemişti. Gail bu soru bombardımanını sürdürürken ve kesik kesik cevaplar alırken, onları seyreden şık giyimli kadınların ve erkeklerin olduğunu fark etti. Başka bir Dima fan kulübü olmalıydı, ama bunlar daha genç bir kuşaktandı ve Antigua'daki gruptan çok farklıydı. Aralarındaki şu adam bebek yüzlü Niki miydi? Eğer o ise, kendine yeni bir bej rengi Armani yazlık takım elbise almış; halka bileziği ve dalgıç kol saati manşetin altından gözüküyor.

Dima hâlâ konuşuyor ve Gail duymak istemediği şeyleri işitiyor: Tamara ve çocuklar Moskova'dan doğruca Zürih'e uçmuşlar – evet, Nataşa da, zaten tenis sevmiyor, bir an önce Bern'deki eve gidip biraz kitap okumak istiyor. Gail onun anlattıklarından Nataşa'nın sağlık sorunları olduğu izlenimine kapılıyor. Herkes aynı anda konuşuyor.

"Artık o lanet öğrencileri eğitmiyor musun, Profesör? –Alaycı bir zorlamayla– *Fransız* çocuklara İngiliz centilmenliğini öğretecek misin? Dinle, nerede oturuyorsunuz? En üst kattaki bir kuş yuvasında, değil mi?"

Bunun ardından arkasına dönüp aynı espriyi Rusça tekrarlıyor. Ama tercümesi pek iyi olmasa gerek, çünkü şık giyimli gruptakilerden pek azı gülümsüyor... Tam ortalarında bulunan, kısa boylu, dansçı tipi olan bir adam hariç. İlk bakışta Gail onun turist rehberi olduğunu sanıyor, çünkü üstünde parlak krem renkli bir ceket, cebinin üstünde yaldızlı bir çıpa,

elinde kırmızı bir şemsiye var; geriye taranmış gümüş rengi saçlarıyla kalabalıkta kaybolmuş birinin derhal görebileceği bir tip. Gail onun gülümsemesini yakalıyor, sonra göz göze geliyorlar. Yüzünü Dima'ya çevirdikten sonra adamın hâlâ ona bakmakta olduğunun farkında.

Dima biletlerini görmek istemiş. Perry sık sık bilet kaybettiği için biletler Gail'de. Numaralarını ezberden biliyor Gail, aynı şekilde Perry de. Ama buna rağmen bilmiyormuş gibi davranıp biletleri Dima'ya uzatırken şaşkın bir yüz ifadesi takınıyor. Dima bir homurtu çıkarıyor.

"*Teleskopunuz* var mı, Profesör? O kadar yüksektesiniz ki, size oksijen lazım olacak!"

Bir kez daha esprisini Rusça tekrarlıyor, ama arkasındaki grup bir kez daha onu dinlemekten ziyade sadece bekliyor gibi görünüyor. Nefes almayan bu hali Antigua'dan beri yeni mi? Yoksa bugünlük mü? Kalpten mi geliyor? Yoksa votkadan mı?

"Bizim misafir locamız var, duydun mu? Şirket ikramı. Moskova'da birlikte çalıştığım gençler. Armani gençleri. Aralarında güzel kızlar var. Onlara bak!"

Kızlardan ikisi gerçekten de Gail'in gözüne çarpıyor: Deri ceketler, kısa etekler ve botlar. Bunlar o gençlerin karıları mı? Yoksa güzel fahişeler mi? Eğer öyleyseler, en üst kalite. Ve mavi siyah takım elbiseli, donuk bakışlı Armani gençleri.

"Otuz tane bir numara koltuk, ölümüne güzel yiyecekler," diyor Dima. "Bunu istemez misin, Gail? Gel bize katıl. Maçı bir hanımefendi gibi seyret. Şampanya iç. Çok şampanyamız var. *Hadi*, Profesör. Neden olmasın?"

Çünkü Hector ona kolay elde edilmemesini söylemiş, işte bu nedenden. Çünkü elde edilmesi, benim de elde edilmem ne kadar zor olursa, Moskovalı ko-

nuklarına karşı o kadar daha inandırıcı oluruz. Köşeye sıkışmış olan Perry tipik Perry rolünü iyi oynuyor: Kaşlarını çatmış, tereddüt içinde. Kandırma sanatında daha yeni olmasına rağmen bayağı başarılı. Ama yine de ona yardım eli uzatma zamanı.

"Bu biletler bize *hediye* edildi, Dima," diyor Gail tatlı bir sesle onun koluna dokunarak. "Çok sevdiğimiz yaşlı bir dostumuzdan. Koltuklarımızı boş görürse kalbi kırılır." Bu cevabı bir gece geç saatlerde viski yudumlarken Luke ve Ollie'yle birlikte kararlaştırmışlardı.

Dima hayal kırıklığı içinde bir Gail'e bir Perry'ye bakıyor.

Grupta huzursuz kıpırtılar: Bir an önce gitsek artık.

Çözüm!

"O halde, dinle, Profesör, tamam mı? Bir dinle hele..." Parmağını Perry'nin göğsüne dayamış. "Maçtan sonra. Tamam mı? Maç biter bitmez locamızı ziyaret edeceksiniz." Sıkıysa karşı çık, der gibi Gail'e dönüyor. "Tamam mı, Gail? Bu Profesörü locamıza getiriyorsun. Ve bizimle şampanya içiyorsunuz. Maç bitince oyun bitmiyor. Sunumlar, konuşmalar, daha bir sürü bok var. Federer kolay kazanacak. Kazanmayacak diye beş bin dolara bahse var mısın, Profesör? Sana üçe bir veririm. Dörde bir."

Perry gülüyor. Eğer inandığı bir tanrı olsaydı, bu Federer olurdu. Kumar oynamam Dima, kusura bakma diyor. Yüze bir versen de, hayır. Ama Perry hâlâ kurtulmuş değil.

"Yarın benimle tenis oynayacaksın, Profesör, tamam mı? *Rövanş*." Parmağı hâlâ Perry'nin göğsüne saplı. "Maçtan sonra sizi bulması için birini göndereceğim, locamızı ziyaret edeceksiniz ve rövanş maçını ayarlayacağız, korkup kaçmak yok. Bu defa canına okuyacağım, sonra da sana bir masaj sean-

sı ısmarlayacağım. Buna ihtiyacın olacak, duydun mu?"

Perry'nin daha fazla itiraz edecek zamanı yok. Gail gözünün ucuyla gümüş saçlı ve kırmızı şemsiyeli turist rehberinin gruptan ayrılıp Dima'nın savunmasız arkasına doğru yaklaştığını fark ediyor.

"Arkadaşlarını bizimle tanıştırmayacak mısın, Dima? Bu kadar güzel bir hanımı tekeline alamazsın," diyor adam ipeksi bir ses ve hafif İtalyan aksanlı, mükemmel bir İngilizceyle. "*Dell Oro*," diye tanıtıyor kendini. "*Emilio* dell Oro. Dima'nın çok eskiden beri dostu. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Önce Gail'in elini tutup kibarca başını öne eğiyor, sonra böyle yapmadan Perry'nin elini sıkıyor. Bu hareketi Gail'e okul balosunda sevgilisiyle dans ederken araya girip neredeyse dans pistinde ona tecavüz edecek olan Percy'yi hatırlatıyor.

"Ben Perry Makepiece, bu da Gail Perkins," diyor Perry. Sonra da Gail'in hoşuna giden bir ekleme yapıyor. "Gerçek bir profesör değilim, hiç telaşlanmayın. Dima teniste dikkatimi dağıtmak için böyle diyor."

"O halde, Roland Garros Stadyumu'na hoş geldiniz, Gail Perkins ve Perry Makepiece," diyor dell Oro ışıldayan bir gülümsemeyle. "Bu tarihi maçtan sonra sizi görebileceğimiz için çok memnun oldum. Tabii, maç oynanırsa," diye ekliyor ellerini abartılı bir şekilde kaldırıp gri gökyüzüne bakarak.

Ama son söz Dima'nın.

"Sizi alması için birini göndereceğim, duydun mu, Profesör? Sakın beni bırakıp gitmeyin. Yarın da canına okuyacağım. Bu adamı çok seviyorum, duydunuz mu?" diye sesleniyor arkasında toplanmış donuk gülüşlü Armani gençlerine. Perry'ye son bir kez sarıldıktan sonra grup oradan ayrılıyor.

12

Roland Garros Stadyumu'nun batı tribününde, on ikinci sırada Perry'nin yanına oturan Gail hayretler içinde pirinç miğferleri, kırmızı kokartları, dar beyaz pantolonları ve uzun beyaz çizmeleri içinde trampetlerini çalan Napolyon'un Garde Républicaine bandosunu seyrediyor. O sırada Perry ona bir şeyler söylemiş, ama tekrar etmek zorunda. Gail ona dönüyor, sonra da sakinleşmek için başını onun omzuna dayıyor, çünkü titriyor. Perry de öyle sayılır, çünkü Gail onun hızla atan nabzını hissedebiliyor.

"Bu Tek Erkekler Finali mi, yoksa Borodino Savaşı mı?" diye bağırarak soruyor Perry neşe içinde Napolyon'un askerlerini işaret ederek. Gail duymadığı için bir kez daha söylemesini istedikten sonra bir kahkaha atıp elini kuvvetle sıkıyor.

"Her şey yolunda," diye haykırıyor Gail onun kulağına. "Çok iyiydin! Yıldız gibiydin. Koltuklarımız da süper. Çok iyiydin."

"Sen de! Dima da çok iyi görünüyordu."

"Evet. Ama çocuklar şimdiden Bern'e gitmişler!"

"Ne?"

"Tamara ve küçük kızlar Bern'deymişler! Nataşa da! Hepsi bir arada olurlar sanıyordum!"

"Ben de."

Napolyon bandosu çok gürültülü. Bu gürültüyle kıtalar yürür ve bir daha geri dönmezler.

"Zavallı adam, seninle bir daha tenis oynamak için çok hevesli!" diye bağırıyor Doolittle.

"Fark ettim!" Milton gülüyor.

"Yarın zamanın var mı?"

"Kesinlikle yok. Çok fazla randevum var," diyor Milton kararlı bir şekilde başını iki yana sallayarak.

"Ben de bundan korkuyordum. Zor olacak.

"Hem de çok," diyor Milton.

Çocuklaşmaya mı başladılar, yoksa yüreklerine Tanrı korkusu mu çökmüş? Gail onun elini dudaklarına götürüp öpüyor, sonra da yanağına dayıyor; çünkü Perry farkında olmadan onu neredeyse ağlatacaktı.

Hayatında en çok keyif alması gereken bu günde, bunu yapamıyor! Federer'i Fransa Açık'ta seyretmek Perry için olağanüstü bir olay, Nijinski'yi *L'Après-midi d'un Faune*'de seyretmek kadar hem de. Primrose'de televizyon karşısında maç seyrederken Perry'nin idealindeki sporcu olan Federer hakkında söylediklerini kim bilir kaç kez dinlemişti. Federer *olmuş* bir adam, *dans eder gibi koşan* Federer, adımlarının uzunluğunu, kısalığını tam zamanında ayarlayıp topa istediği açıda vuran Federer, öne veya arkaya koşarken gövdesinin sabitliği, topun nereye geleceğini tahmin etmede doğaüstü yeteneği – aslında doğaüstü değil, Gail, sadece göz-vücut-beyin koordinasyonu.

"Gerçekten de bugünün tadını çıkarmanı istiyorum," diye bağırıyor Gail onun kulağına son sözünü söyler gibi. "Başka her şeyi aklından çıkar. Seni seviyorum. Seni *seviyorum*, dedim budala!"

Gail belli etmeden yanlarında oturan seyircileri inceliyor. Bunlar kiminkiler? Dima'nın mı? Dima'nın düşmanlarının mı? Hector'un adamları mı? *Yalınayak gidiyoruz.*

Sol yanında demir çeneli sarışın bir kadın oturuyor, karton şapkası ve bluzunun üstünde İsviçre'nin ulusal haçı var.

Sağ yanındaki orta yaşlı, kötümser bir adam başka herkesin yok saydığı yağmur damlalarından korunmak için sugeçirmez şapkası ve pelerininin altına sığınmış.

Arkalarındaki sırada bir Fransız kadın çocuklarına Fransa'nın ulusal marşı La Marseillaise'yı söyletiyor; herhalde Federer'i Fransız sanıyor.

Gail aynı umursamazlıkla karşı tribünde oturanları tarıyor.

"Tanıdık birini gördün mü?" diye bağırıyor Perry onun kulağına.

"Pek değil. *Barry* burada olur sanıyordum."

"*Barry* mi?"

"Bizim avukatlardan biri."

Gail saçmalıyor. Baroda Barry adında bir avukat var ama adam hem tenisten hem de Fransızlardan nefret eder. Acıkmış. Rodin Müzesi'nde sadece kahvelerini yarım bırakıp kalkmadılar. Öğlen yemeğini de unuttular. Bu olay Gail'e bir Beryl Bainbridge romanındaki hadiseyi hatırlatıyor. Romanda ev sahibesi akşam yemeği partisinde ikramını yaparken pastayı nereye koyduğunu unutmuş. Bu espriyi paylaşmak için Perry'nin kulağına bağırarak anlatıyor.

"En son ne zaman ikimiz birden *yemeyi unutmuştuk?*"

İlk kez Perry bunu bir edebiyat eseriyle ilişkilendiremiyor. Gözlerini kortun karşı tarafındaki vitrin pencerelerine dikmiş. Füme camın ardında beyaz örtülü

masalar ve servis yapan garsonlar seçilebiliyor. Acaba Dima'nın locası hangisi? Gail hâlâ Dima'nın ona sarılırken kollarının baskısını hissetmekte; buduna dayanan kasığını da. Soluğundaki votka kokusu dün geceden mi, yoksa bu sabahtan mıydı? Bunu Perry'ye soruyor.

"Bence sadece her zamanki halini korumaya çalışıyordu."

"Ne?"

"*Her zamanki hali!*"

Napolyon'un askerleri savaş alanından kaçmışlar. Alana tedirgin bir sessizlik çöküyor. Çirkin bir grilikteki gökyüzünde kablolar üstünde gezinen bir kamera var. *Nataşa*. Neden mesajıma cevap vermedi? Tamara biliyor mu? Bu yüzden mi onu Bern'e kaçırdı? Hayır. Nataşa kendi kararlarını kendisi verir. Nataşa Tamara'nın çocuğu değil. Hem zaten Tamara hiç de öyle örnek bir anne sayılmaz. Nataşa'ya mesaj mı atsam?

> Az önce babana rastladık. Federer'i seyrediyoruz. Hamile misin? **xox**, Gail

Hayır, atma.

Stadyum gürüldüyor. Önce Robin Soderling, ardından bir tanrı gibi, her zamanki alçakgönüllü ve özgüvenli haliyle Roger Federer. Perry dudaklarını sımsıkı bastırıp öne uzanmış. Kendini Tanrı'nın huzuruna çıkmış gibi hissediyor.

Isınma zamanı. Federer birkaç back hand vuruyor; Soderling'in forehand'leri top yaparken olmaması gerektiği kadar sert. Federer boş sahaya birkaç servis atıyor. Soderling de aynı şeyi yapıyor. Isınma bitti. Eşofman üstleri çıkıyor; tıpkı kılıçların kınlarından

çıkışı gibi. Federer'in üstünde, yaka kısmında kırmızı çizgi olan soluk mavi tişört var. Kafa bandı da kırmızı. Soderling fosforlu, sarı bir tişört giymiş.

Perry ve Gail'in bakışları füme camlı localara kayıyor. Gail cebinde altın yaldızlı çıpa olan krem renkli bir ceket mi gördü? Bir taksinin arka koltuğunda beraber oturulmayacak tek kişi varsa, o da Sinyor Emilio dell Oro. Bunu Perry'ye söylemek istiyor.

Ama artık ses yok; maçla birlikte seyirciler keyiflendi ama Gail için fazla hızlı bir başlangıç. Federer, Soderling'in servisini kırmış, kendisininkini kazanmış. Şimdi servis yine Soderling'de. Atkuyruklu, şirin, sarışın bir kız olan top toplayıcı Soderling'e topu atıp hemen yana çekiliyor. Çizgi hakemi arı sokmuş gibi bağırıyor. Yağmur yine başladı. Soderling çift hata yapınca, Federer'in zafere doğru yürüyüşü başlıyor. Perry'nin huşu içindeki yüzüne bakınca Gail ona sırılsıklam âşık olduğunu anlıyor: Perry'nin cesaretine, hatalı bile olsa, doğru olduğuna inandığı şeyi yapmaktaki kararlılığına, sadakatine ve asla kendi kendine acımayı kabul etmeyişine. Gail onun ablası, dostu ve koruyucusu.

Perry de benzer bir duygu hissetmiş olmalı, çünkü Gail'in elini tutup bırakmıyor. Soderling Fransa Açık Finali'ne kalmış. Federer ise tarihe geçiyor. Sadece yarım saat süren ilk seti 6-1 kazanmış.

Gail Fransız seyircilerin gerçekten çok terbiyeli olduğunu düşünüyor. Federer, Perry gibi onların da kahramanı. Fakat Soderling başarılı bir vuruş yaptığı zaman alkışı ondan da esirgemiyorlar. Soderling bunu minnetle karşıladığı gibi, gösteriyor da. Risk alıyor ve rakibini hata yapmaya zorluyor; nitekim Federer şimdi bir hata yaptı. Bunu telafi etmek için arka çizginin üç metre gerisinden öldürücü bir kısa top atıyor.

Perry böyle bir büyük maç seyrederken bambaşka, daha yüksek bir düzleme giriyor. Rakiplerin birkaç vuruşundan sonra rallinin nereye varacağını ve kimin kontrolünde olduğunu anlayabiliyor. Gail öyle değil. Yer seviyesinde. Bekle ve ne olacağını gör. Kendi oyun düzeyindeki bir oyuncu için bu işe yarıyor.

Ama birden Perry maçı seyretmez olmuş. Füme camlı locaya da bakmıyor. Ayağa fırlayıp Gail'in önünü kapatmış; belli ki, ona siper olmaya çalışıyor ve bir yandan da cevap alamayacağını bildiği halde bağırıyor: "Bu *da nesi*!"

Onunla birlikte herkes ayağa fırlamış ve aynı soruyu Fransızca, İsviçre Almancası, İngilizce veya anadili ne ise o dille soruyor. Gail'in ilk tahmini, Federer'in ayakları dibinde ölü bir sülün görmek. Çünkü insanların aynı anda ürkmüş bir kuş sürüsü gibi havalanmaları ona ağabeyi ve zengin arkadaşlarının sülün avım hatırlatmış. İkinci uçuk tahminiyse, Dima'nın, büyük ihtimalle Niki tarafından vurulmuş ve füme camlı loca penceresinden fırlatılmış olması.

Fakat paçavraya dönmüş kırmızı bir kuş gibi kortun Federer tarafında bitiveren sıska adam Dima değil ve ölü olmaktan çok uzak. Başında kırmızı bir şapka, bacaklarında uzun kan kırmızısı çoraplar var. Omuzlarından sarkan kırmızı peleriniyle Federer'in servis attığı çizgide durmuş, onunla sohbet ediyor.

Federer ne diyeceğini şaşırmış durumda –daha önce karşılaşmamış oldukları belli– kort nezaketini koruyor, fakat biraz sinirlenmiş bir hali var; bu da onun ünlü çelik zırhında delikler olduğunun işareti. Ne de olsa buraya tarih yazmak için gelmiş, kortun içinde bitiveren kırmızı elbiseli sıska bir adamla sohbet etmek için değil.

Ama aralarında her ne geçtiyse bitiyor ve sıska adam kırmızı elbisesi dalgalanarak fileye doğru seğir-

tiyor; siyah takım elbiseli bir grup adam gülünç bir şekilde onun peşine düşüyor. Seyircilerden hiç ses yok; hepsi sporsever, gördükleri şey de pek üst düzey olmasa bile bir spor sayılır. Kırmızı elbiseli adam filenin üstünden atlamak istiyor, ama temiz bir atlayış değil, nete takılıyor. O elbise aslında bir elbise değil, bir bayrak. Filenin öbür tarafına iki tane daha siyah takım elbiseli adam geliyor. Bayrak İspanya bayrağı, fakat bu sadece az önce Fransa Ulusal Marşı'nı söyleyen kadına göre öyle. Birkaç sıra arkada oturan hırıltılı sesli bir adam onu düzeltiyor ve bunun Barselona futbol kulübü bayrağı olduğunu iddia ediyor.

Siyah takım elbiseli adamlardan biri nihayet bayraklı adamı yere deviriyor. İki kişi daha gelip onu bir tünelin karanlık girişinden içeriye sürüklüyorlar. Gail, Perry'ye bakıyor ve yüzünün daha önce hiç görmediği kadar sararmış olduğunu fark ediyor.

"*Tanrım*, çok kötü olabilirdi," diye fısıldıyor Gail.

Kötü mü? Ne demek istedi? Perry de aynı fikirde. Kötü olabilirdi.

Tanrı terlemiyor. Federer'in soluk mavi tişörtünde kürek-kemikleri arasındaki bir nokta dışında hiç ter lekesi yok. Hareketleri biraz daha az akıcı, ama bu yağmurdan mı, toprak zeminin ağırlaşmasından mı, yoksa bayraklı adamın yarattığı gerginlikten mi, kimse bilmiyor. Güneş alçalmış, tribünlerde art arda şemsiyeler açılıyor; oyunda skor 3-4. Soderling sahada iyi top tutuyor ve Federer biraz bunalmış gibi. İstediği tek şey tarih yazıp bir an önce sevgili ülkesi İsviçre'ye dönmek. Ama, eyvah, tie-break oluyor. Yine de beraberliği bozmak için oynanan bu oyunda Federer'in ilk servisleri birbiri ardına puan getiriyor; bazen Perry de böyle servis atar, ama Federer'inkiler onunkilerden iki kat daha hızlı. Soderling'in servisini kırdıktan son-

ra tekrar eski ritmini buluyor. Bayraklı adam amacına ulaşamadı.

Daha maç bitmeden Federer ağlıyor mu ne?

Her neyse. Artık maçı kazandı. Bu kadar basit. Federer artık kazanmış olduğu için doya doya ağlayabilir. Perry de gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını silkeliyor. Kahramanı buraya tarih yazmak için geldi ve bunu yaptı; seyirciler ayakta alkışlıyor. Bu sırada bebek yüzlü Niki seyirciler arasından geçerek onlara doğru yürüyor.

"Sizi Antigua'da otelinize ben götürmüştüm, hatırladınız mı?" diye soruyor gülümsemeden.

"Selam Niki," diyor Perry.

"Maçı beğendiniz mi?"

"Hem de nasıl," diyor Perry.

"Çok iyiydi, değil mi? Federer?"

"Süperdi."

"Dima'yı ziyarete gelmek ister misiniz?"

Perry soran gözlerle Gail'e bakıyor. *Senin sıran.*

"Aslında zamanımız çok kısıtlı, Niki. Paris'te görmemiz gereken o kadar çok insan var ki..."

"Ne var, biliyor musun, Gail?" diyor Niki üzgün bir sesle. "Gelip Dima'yla bir içki içmezseniz, taşaklarımı koparır."

Gail bunu duymazlıktan gelip Perry'ye bakıyor.

"Sana kalmış," diyor Perry bir kez daha topu ona atarak. "Pekâlâ, sadece *bir* kadeh, tamam mı?" diyor Gail gönülsüz bir teslimiyetle.

Niki arkadan gelip onları yönlendiriyor. İsviçre avcı borularının gümbürtüsü ve şemsiye denizini geçerek taş basamaklardan çıkıp her bir kapının boyalı olduğu bir koridora giriyorlar. Gail okulunun spor salonundaki soyunma odalarını hatırlıyor; ama kapılarda kızların isimleri yerine şirketlerin adları var: mavi kapı MEYER- AMBROSINI GMBH, pembe kapı

SEGURA-HELLENIKA & CIE, sarı kapı EROS VACANCIA PLC. Ve kırmızı kapı FIRST ARENA, KIBRIS. Niki kapı direğindeki siyah bir kutunun kapağını açıp içine bir numara tuşluyor ve içeriden kapının açılmasını bekliyor.

Cümbüş sonrası: Gail locaya girdiği sırada edindiği izlenim buydu. Eğimli cam duvarın ardından kırmızı kil kort o kadar yakın görünüyordu ki, önünde dell Oro duruyor olmasa, sanki elini uzatıp dokunacak gibiydi.

Her birinde dört veya altı kişinin oturmakta olduğu bir düzine sofra vardı. Stadyum kurallarını hiçe sayan erkekler sigaralarını yakmışlar, bunu yapmakla ne kadar cesur olduklarını düşünür gibiydiler; birkaçı Gail'i süzüyor ve acaba yatakta o kızlardan daha iyi midir diye kestirmeye çalışıyorlardı. Yanlarındaki güzel kızlar içmeye zorlandıkları onca içkiden sonra pek o kadar güzel görünmüyorlardı – ama belki de içer gibi yapmışlardı; onların mesleğinde âdet böyleydi.

Gail'e en yakın olan masa aynı zamanda en genç olanların oturmakta olduğu sofraydı ve Dima'nın Armani gençlerine üstün bir statü vermesi için diğerlerinden daha yüksekteydi. Dell Oro, Gail ve Perry'yi oraya doğru yönlendirerek bu gerçeği ilan etti. Burada yedi donuk suratlı, duygusuz gözlü ve sert vücutlu yönetici içki şişeleri, kızları ve yasaklı sigaralarıyla oturmaktaydı.

Dell Oro, "Profesör. Gail. Lütfen ev sahibimiz olan yönetim kurulu üyelerine ve hanımlarına merhaba deyin," dedikten sonra aynı şeyi Rusça tekrarladı.

Masadakilerden asık suratlı baş selamları ve alçak sesli merhabalar geldi. Kızlar hostes gülümsemeleriyle karşılık verdiler.

"*Sen! Dostum!*"

Kim bu bağıran? Kime sesleniyor? Bu kalın boyunlu, kısa saçlı ve ağzında puro olan bir adam ve Perry'ye sesleniyor.

"Sen *profesör* müsün?

"Dima bana öyle diyor, evet."

"Bugünkü maçı beğendin mi?"

"Çok. Harika maçtı. Kendimi şanslı hissediyorum."

"Sen de iyi oynuyorsun, değil mi? Federer'den iyi!" diye bağırıyor kalın boyunlu adam İngilizcesini kullanmaktan memnun.

"O kadar değil."

"İyi günler. Tamam mı? Tadını çıkar!"

Dell Oro onları masalar arasındaki koridordan yürütüyor. Cam duvarın öbür tarafında hasır şapkaları ve mavi şapka bantlarıyla İsveçli yöneticiler kapanış töreni için ıslak merdivenlerden korta iniyorlar. Perry, Gail'in elini tutmuş. Masaların arasındaki dar boşluktan Emilio dell Oro'yu takip etmek kolay iş değil; başlara çarpıp özür diliyorlar, merhaba, evet *harika* bir maç oldu, diyorlar. Çoğu erkek olan bu kişilerin arasında Araplar ve Hintliler de var.

Başka bir masada gürültücü Britanyalılar var. Hepsiyle selâmlaşarak yanlarından geçiyorlar. "Benim adım Bunny, ne kadar *hoş* insanlarsınız!" "Ben Giles, merhaba – ne şanslı adamsın, *Profesör*."

Bu masada başlarında İsviçre şapkaları olan iki adam oturuyor. Biri şişman, diğeri sıska ve el sıkışmak istiyor. Gail'e Peter ve Kurt hikâyesini hatırlatıyorlar, Gail bunu saçma buluyor, ama adamların görünümü belleğine yerleşiyor.

Gail, "Onu görebildin mi?" diye soruyor Perry'ye, ama o anda kendisi Dima'yı görüyor. Dima dört kişilik bir masada tek başına oturmuş, önünde bir şişe Stolichnaya votkası, asık bir suratla bakınıyor. Arkasında filozof tipli bir koruma var; büyük ihtimalle mutfak

tarafını kolluyor. Emilio dell Oro kırk yıllık dostuymuş gibi Gail'in kulağına fısıldıyor:

"Dostumuz Dima aslında biraz *kederli*, Gail. O trajediyi ve Moskova'daki iki cenazeyi duymuşsundur tabii. Dima'nın çok sevdiği iki dostu manyaklar tarafından öldürüldü – bunun bir *bedeli* oldu. Göreceksin."

Gail gerçekten de bunu görebiliyordu. Ama gördüğü şeyin ne kadarının gerçek olduğunu kestiremedi: Dima gülümsemiyordu ve onlara doğru dürüst bir hoş geldin bile demedi. Perry ve Gail masasına yaklaşırken ayağa bile kalkmadı, votka etkili melankolisi içinde iki korumasının arasında oturmaya devam etti. Sarışın Niki filozof tipli korumanın yanında duruyordu ve bu iki adamın birbirlerini yok sayıp bütün dikkatlerini tutsaklarına yöneltmesinde ürpertici bir şey vardı.

"Gel buraya otur, Profesör! O lanet Emilio'ya güvenme! Gail. Seni seviyorum. Oturun. Garson! Şampanya getir. Kobe bifteği."

Dışarıda, kortta Napolyon'un Cumhuriyet Muhafızları tekrar yerlerini almışlardı. Federer ve Soderling bir stant üstünde duruyorlar, yanlarındaysa takım elbisesi içinde Andre Agassi vardı.

"Oradaki Armani gençleriyle konuştun mu?" dedi Dima hesap sorar gibi. "Bankerlerle, avukatlarla, muhasebecilerle tanışmak ister misin? Dünyanın anasını belleyen o heriflerle? Fransızlarımız var, Almanlar, İsviçreliler var." Elini kaldırıp odanın içindekilere seslendi: "Hey, millet, herkes Profesöre merhaba desin. Bu adam beni teniste becerdi. Bu hanım, Gail. Adam bu kızla evlenecek! Perry onunla evlenmezse, Gail gidip Roger Federer'le evlenecek. Öyle değil mi, Gail?"

"Ben Perry'yle olmayı yeğlerim," dedi Gail.

Onları dinleyen kimse var mıydı? Büyük masadaki donuk gözlü gençler ve yanlarındaki kızların dinlemediği kesindi. Dima'nın sesi yükseldikçe gösterişli bir şekilde birbirlerine sokuldular. Yakınlarındaki masalarda oturanların da umursadığı yoktu.

"İngilizler de var! Dürüst oyuncular. Hey, Bunny! Aubrey! Bunny, buraya gelsene! Bunny!" Karşılık yoktu. "*Bunny* ne demek biliyor musun? Tavşan. Lanet olasıca puşt."

Gail neşeli bir yüz takınarak o tarafa döndü, topluca, sakallı ve uzun favorili adamı gördü. Takma adı Bunny ona çok yakışmıştı. Aubrey'i de tanımak için bakındı ama ilk anda onu seçemedi. Bir ihtimal, o uzun boylu, saçları dökülmüş, çerçevesiz gözlüklü ve çok zeki görünüşlü adam olabilirdi. Adam, ayağa kalktı ve pardösüsü kolunda hızlı adımlarla kapıya doğru seğirtti. Aniden yetişmek zorunda olduğu bir treni hatırlamış gibiydi.

Muhteşem gümüş grisi saçlı kurnaz Emilio, Dima'nın yanındaki boş koltuğa çöreklendi. Kendi saçı mı, yoksa peruk mu, diye geçirdi aklından Gail. Bugünlerde peruklar o kadar gerçek görünüyordu ki...

Dima yarın tenis oynamayı teklif ediyor. Perry bir dolu mazeret sayıyor ve eski dostuymuş gibi Dima'ya açıklamaya çalışıyor. Aslında onunla tanıştıklarından beri geçen üç hafta içinde çok eski dost gibi olmuşlardı.

"Dima, *gerçekten* nasıl oynarım, bilemiyorum," diye itiraz ediyor Perry. "Buluşacağımıza söz verdiğimiz yığınla insan var. Tenis malzemem yok. Hem bu defa Gail'e söz verdim, Monet'nin nilüfer havuzunu göreceğiz."

Dima votkasından bir yudum içip eliyle ağzını siliyor. "Oynuyoruz," diyor kesin bir ifadeyle. "Des Rois

Kulübü. Yarın on ikide. Kort rezervasyonu yaptım bile. Sonra da masaj."

"*Yağmur* altında masaj mı?" diye soruyor Gail. "Sakın bu da yeni eğlencen olmasın?"

Dima ona aldırmıyor.

"Saat dokuzda boktan bir bankada toplantım var, Armani gençleri için bir dolu boktan belge imzalayacağım. On ikide rövanş maçımı yaparım, tamam mı? Korkup kaçacak mısın?" Perry yine sızlanmaya başlarken Dima onu susturuyor. "6 numaralı kort. En iyisidir. Bir saat oynarız, masaj yaptırırız, sonra öğlen yemeği. Ödemeler benden."

Epey sabrettikten sonra dell Oro ustaca araya giriyor.

"Paris'te nerede kaldığınızı sorabilir miyim, Profesör? Ritz'de mi? Umarım orada değildir. İnsan ararsa burada da çok şirin oteller bulabilir. Haberim olsaydı, size en az altı tanesinin adını verebilirdim."

Eğer sorarlarsa, kaytarmaya çalışma, onlara doğruyu söyle. Böyle söylemişti Hector. *Bu masum bir soru, masum bir cevabı hak ediyor.* Perry bu tavsiyeyi benimsemiş olmalı, çünkü şimdiden gülmeye başlamış.

"O kadar sefil bir yer ki, inanamazsın," diyor.

Ama Emilio buna inandı ve otelin adını o kadar beğendi ki, bunu krem ceketinin cebinden çıkardığı küçük deftere yazdı. Sonra da bütün ikna gücüyle Dima'ya hitap etti.

"Eğer yarın tenis oynamayı teklif ediyorsan, sanırım Gail haklı Dima. Yağmuru unuttun. Sağanak yağmur altında dostun Profesör bile sana tenis zevki veremez. Hava raporuna göre yarın daha da kötü olacakmış."

"*Benimle kafa bulma!*"

Dima yumruğunu masaya o kadar sert vurdu ki, bardaklar yerinden sıçradı ve bir şişe kırmızı şarap yere dökülmek istedi, ama Perry tam zamanında uzanıp şişeyi tuttu. Odada bulunan herkes şoke olmuştu.

Perry nazik bir sesle bir daha denedi.

"Dima, beni anlamaya çalış. Yanımda *raketim* bile yok yahu."

"Dell Oro'nun *yirmi* tane raketi var."

"*Otuz*," diye düzeltti onu dell Oro.

"*Pekâlâ!*"

Pekâlâ ne? Pekâlâ, Dima bir kez daha mı masaya vuracak? Terli yüzü gerilmiş, çenesi öne çıkmış; sendeleyerek ayağa kalkıp gövdesini geriye çekiyor ve Perry'nin bileğini tuttuğu gibi onu ayağa kaldırıyor.

"Pekâlâ, millet!" diye bağırıyor. "Profesörle ben yarın rövanş maçı yapacağız ve onun canına okuyacağım. Saat on ikide, des Rois Kulübü'nde. Seyretmek için gelmek isteyenler şemsiye getirsinler. Sonra yemek yiyeceğiz. Hesabı kazanan ödeyecek. Yani Dima. Duydunuz mu?"

Bazıları duymuş. Bir iki kişi gülümsüyor, tek tük alkış var. Bir numaralı masada önce hiç tepki yok, sonra alçak sesle Rusça söylenen bir şeyler ve ardından pek dostça sayılmayacak kahkahalar.

Gail ve Perry birbirlerine bakıp gülümsüyorlar, omuz silkiyorlar. Bu kadar dayanılmaz bir ısrar ve böyle mahcup edici bir anda nasıl hayır diyebilirler ki? Onların teslim olmak üzere olduğunu sezen dell Oro bunu engellemeye çalışıyor.

"Dima. Galiba arkadaşlarım zor durumda bırakıyorsun. İstersen, daha ilerideki bir tarih için maç ayarlayın. Tamam mı?"

Ama çok geç. Gail ve Perry çok merhametli.

"Doğrusunu istersen, Emilio," diyor Gail. "Eğer Dima oynamak için can atıyorsa ve Perry de oynamak

istiyorsa, bırakalım çocuklar biraz eğlensinler. Sen kabul ediyorsan, *ben varım*, sevgilim."

Sevgilim lafı Milton ve Doolittle adlarından daha yeni.

"Pekâlâ o halde. Ama bir şartla," diye yine araya giriyor dell Oro artık bu durumdan yarar çıkarmak için. "Bu gece benim partime geliyorsunuz. Neuilly'de çok güzel bir evim var, bayılacaksınız. Dima çok sever ve onur konuğumuzdur. Moskova'dan gelen onur konuklarımız da var. Zavallı karım şu anda hazırlık yapmakla meşgul. Saat sekizde otelinize bir araba göndereyim mi? Lütfen, istediğiniz gibi giyinin. Resmiyeti sevmeyen insanlarız."

Ne var ki, dell Oro'nun daveti kabul görmedi. Perry bir yandan gülerken, bunun *imkânsız* olduğunu açıklıyordu. Gail de devreye girip Paris'teki arkadaşlarının onları asla affetmeyeceklerini, hayır, onları da getiremeyeceklerini çünkü onların da parti verdiklerini ve Perry'yle kendisinin onur konukları olduğunu söyledi.

Böylece yarın sabah Emilio'nun arabasının onları saat on birde alıp yağmur altında tenis kulübüne götürmesine karar verildi. Eğer bakışlar insan öldürebilseydi, dell Oro'nunkiler Dima'yı öldürürdü, ama Hector'a göre bunu Bern aşaması bitmeden yapamayacaktı.

"Siz ikiniz *muhteşem* bir ekipsiniz," dedi Hector heyecanla. "Öyle değil mi, Luke? Gail, sen o *sevimli* sezgilerinle. Sen, Perry, Britanya'nın *fevkalade* Beyni rolüyle. Gail'in de aşağı kalır tarafı yok tabii. Bu aşamaya kadar geldiğiniz için size çok teşekkür ederim. Aslanın ininde çok cesur davrandığınız için. İzci başı gibi mi konuşuyorum?"

"Galiba öyle," dedi Perry. Sen Nehri'ne bakan büyük bir pencerenin önündeki şezlonga uzanmıştı.

"Güzel," dedi Hector bir kahkaha atarak.

Sadece Perry'nin başucundaki bir tabureye tünemiş olan Gail dalgın bir ifadeyle saçlarını sıvazlıyor ve bu kutlamaya mesafeli kalıyordu.

St. Louis Adası'nda, akşam yemeği sonrasıydı. Tarihi bir kalenin en üst katındaki daire Luke'un ressam teyzesine aitti. Satmaya tenezzül etmediği eserleri duvarlara dayanmış halde duruyordu. Yetmişli yaşlarında güzel ve neşeli bir kadındı. Gençliğinde Fransız direnişçileriyle Almanlara karşı savaşmış olduğu için Luke'un bu entrikada ona verdiği rolü hiç yadırgamıyordu.

"Anladığım kadarıyla çok eski dostlarmışız," demişti birkaç saat önce Perry'nin elini nazikçe sıkarken. "Öğrencilik yıllarınızda siz ressam olmak arzusuyla yanıp tutuşurken bir arkadaşımın resim salonunda tanıştık. İsterseniz bu arkadaşımın adı Michelle de la Tour olsun; ne yazık ki artık yaşamıyor. Sizin gölgem altında oturmanıza izin verdim. Sevgilim olamayacak kadar gençtiniz. Bu kadarı size yeter mi, yoksa bir şeyler ekleyelim mi?"

"Bu kadarı yeter, teşekkür ederim!" dedi Perry gülerek.

"Benim için *yetmez*. Kimse benim sevgilim olamayacak kadar genç değildir. Luke size ördek yahnisi ve şarap ikram edecek. Sizlere güzel bir akşam dilerim. Ve sen, şekerim, tek kelimeyle *harikasın* –Gail'e– ve bu senin başarısız ressamın için çok fazlasın. Şaka yapıyorum. Luke, Sheeba'yı unutma."

Kadının Siyam kedisi olan Sheeba, Gail'in kucağında oturmaktaydı.

Yemek sırasında Perry coşmuştu. Nefes nefese Federer'in oyununu, Dima'yla olan karşılaşmalarını, Dima'nın locadaki ekibini anlatıyordu. Gail onun bu anlatış tarzını çok zorlu bir tırmanış veya kır koşusu

yaptıktan sonraki konuşmalarına benzetti. Luke ve Hector dinleyici olarak kusursuzdular. Hector genellikle sessiz kalmış, arada bir adamların daha ayrıntılı tarifini istemek için konuşmuştu. Aubrey sandıkları kişinin boyu ne kadardı? Bunny gergin miydi? Bu arada Luke sık sık mutfağa gidip geliyor, şarap kadehlerinin –bilhassa Gail'inkinin– boş kalmamasına özen gösteriyor veya Ollie'den gelen telefonlara cevap veriyordu, ama kaçırdığı hiçbir şey yoktu.

Ancak şimdi, yemek ve şarap gerekli terapiyi sağladıktan sonra Perry'nin maceracı ruh hali yerini uyanık bir sessizliğe bırakmıştı. Hector, Dima'nın des Rois Kulübü'nde tenis maçına davet ederken kullandığı kelimeleri tekrar duymak istedi.

"O halde mesajın *masaj* sözcüğünde olduğunu varsayıyoruz," dedi Hector. "Buna bir şey eklemek isteyen var mı?"

"Masaj aslında bana meydan okuyuşunun bir parçasıydı," dedi Perry ona hak vererek.

"Luke?"

"Bence çok belli. Kaç kere söyledi?"

"Üç," dedi Perry.

"Gail?" diye sordu Hector.

Gail onlar kadar emin değildi.

"Acaba Emilio ve Armani gençleri için de o kadar belli miydi?" dedi Luke'la göz göze gelmemeye çalışarak.

Bunu Hector da düşünmüştü.

"Evet, bence eğer dell Oro bir şeyden *kuşkulanıyorsa*, tenis maçını iptal ettirir ve biz de babayı yeriz. Oyun biter. Ne var ki, Ollie'den gelen son raporlara göre, pek öyle olmayacağını gösteren sinyaller var, değil mi Luke?"

"Ollie, dell Oro'nun şatosu dışında yapılan bir gayriresmi şoförler toplantısına katılıyor," diye açıkla-

dı Luke. "Yarınki tenis maçı Emilio tarafından imza sonrası kutlaması olarak ilan edilmiş. Moskova'dan gelen davetliler Eiffel Kulesi'ni görmüşler, Louvre Müzesi'yle de ilgilenmedikleri için Emilio'ya baskı yapıyorlarmış."

"Ve masaj içindeki mesaj nedir?" diye sordu Hector.

"Dima maçtan hemen sonrası için iki seans art arda rezervasyon yaptırmış. Ollie'den gelen bilgiye göre, her ne kadar des Rois Kulübü dünyada en çok aranan hedeflere tenis oynama imkânı sağlamaktaysa da, bir yandan da onlara çok emniyetli bir sığınak temin ediyormuş. Korumalar patronlarının peşinden soyunma odalarına, saunalara veya masaj odalarına giremiyorlar. Ya kulüp salonunda oturacaklar ya da kurşungeçirmez limuzinleri içinde bekleyecekler."

"Ya kulübün kadrolu masörleri? "diye sordu Gail. "Sizler mahrem konuşmalarınızı yaparken onlar ne olacak?"

Luke'un cevabı hazırdı. "Pazartesiler onların izin günü, Gail. Sadece randevu varsa geliyorlar. Onların yarın gelip gelmeyeceklerini Emilio bile bilemeyecek."

Hôtel des Quinze Anges'te saat sabahın biriydi ve Perry nihayet uyuyabilmişti. Gail parmaklarınm ucunda banyoya gidip içeriden kapıyı kilitledi ve dünyanın en düşük vatlı ampulünün yarı karanlığında o akşam yedide adadaki yemek davetine gitmelerinden önce gelen mesajı tekrar okudu.

> Babam Paris'te olduğunuzu söylüyor. İsviçreli bir doktor dokuz haftalık hamile olduğumu bildirdi. Max dağa tırmanıyor ve cevap vermiyor. Gail.

Gail mi? Nataşa mesajını benim adımla mı imzalamış? Aklı o kadar karışık ki, kendi adını mı unutmuş? Yoksa, "Gail, lütfen, sana yalvarıyorum..." *anlamında* mı *Gail* yazmış?

Beyninin bir yanı uykuda olduğu halde numarayı buldu ve ne yaptığını düşünmeden yeşil düğmeye bastı. Karşısına İsviçreli bir telesekreter çıkınca paniğe kapılıp telefonu kapadı. Artık tamamen uyanmıştı. Mesaj atmaya karar verdi:

> Benimle konuşmadan önce sakın bir şey yapma. Buluşup konuşmamız lazım. Sevgiler. Gail.

Tekrar yatağa gidip battaniyenin içine girdi. Perry ölü gibi uyuyordu. Ona söylese miydi? Perry'nin zaten dünya kadar sorunu vardı. Yarın onun için çok önemli bir gündü. Ya Nataşa'ya ettiği gizlilik yemini?

13

Emilio dell Oro'nun gönderdiği Mercedes on dakikadan beri otelinin önünü kapadığı için Madam Mère deli olmuş, pencerelerini kapamış olan şoföre hakaretler yağdırmasına rağmen şoför pencereleri gıdım açmamıştı. Perry arabaya binerken Gail'e açıklamak istemediği endişeleri vardı. Gail lavabonun üstünden aynada kendini görebilmek için yatağın üzerinde dengede durmaya çalışarak, eğer o üst-sınıf fahişeler de bizimle olacaksa, ben de elimden geleni yapmalıyım, demiş ve bugün için çok şık giyinmişti; altında ilk davasını kazandığı gün satın aldığı Vivienne Westwood harem pantolonu vardı.

Önceki gece yemek davetinden otele döndükleri zaman Perry resepsiyon masasında oturmakta olan Madam Mère'nin boncuk gibi gözlerle ona baktığını görmüştü.

"İstersen sen önden gidip banyoyu kullan, ben de arkandan gelirim," deyince Gail bu teklifi memnuniyetle karşılamıştı.

"İki Arap," diye fısıldadı Madam Mère.

"*Araplar* mı?"

"Arap polisler. Aralarında Arapça, benimle Fransızca konuştular. *Arap*-Fransızlar."

"Ne sordular?"

"Her şeyi. Nerede olduğunuzu. Ne yaptığınızı. Pasaportunu. Oxford'daki adresini. Madam'ın Londra'daki adresini. Hakkınızda her şeyi."

"Onlara ne söylediniz?"

"Hiçbir şey. Eski bir müşterim olduğunu, ödemeleri yaptığını, kibar olduğunu, sarhoş olmadığını, tek kadınla beraber olduğunu, Ada'ya bir ressamın davetlisi olarak gittiğinizi, gece geç geleceğinizi, ama güvenilir biri olduğun için anahtarın sende olduğunu söyledim."

"İngiltere'deki adreslerimizi?"

Madam Mère ufak yapılı bir kadındı ve omuz silktiği zaman bütün vücudu sallanıyordu. "Fişe ne yazdıysan, onu aldılar. Eğer adresini bilmelerini istemiyorsan, oraya sahte bir adres yazsaydın."

Bundan Gail'e söz etmeyeceğine dair kadına yemin ettirdikten sonra –hiç söyler miyim, ben de bir kadınım– Perry hemen Hector'u aramayı düşündü, ama sonra her ne yapacaksa bunu yarın sabah da yapabileceğine karar vererek yatmaya gitti. Sabah taze kahve ve ayçöreği kokusuyla uyandığında Gail'i yatağın ucunda oturmuş cep telefonunu incelerken gördü.

"Kötü bir şey mi var?"

"Barodan. Teyit ediyorlar."

"Neyi teyit ediyorlar?"

"Beni bu akşam eve gönderecektin, hatırlıyor musun?"

"*Elbette* hatırlıyorum."

"Eh, gitmiyorum işte. Baroya mesaj attım, onlar da *Samson-Samson* davasını boka çevirsin diye Helga'ya veriyorlar."

Helga mı? Balık ağı çoraplı, baronun erkekleriyle kedi-fare gibi oynayan, insan yiyici Helga mı?

"Hangi akla hizmet böyle bir şey yaptın?"

"Kısmen senin yüzünden. Her nedense, seni bu tehlikeli durumda yalnız bırakmaya gönlüm elvermedi. Yarın da seninle Bern'e geleceğim; her ne kadar bana söylemediysen de, sırada orası olduğunu sanıyorum."

"Hepsi bu mu?"

"Neden olmasın? Eğer Londra'da olursam yine benim için endişeleneceksin. Bari burada, beni görebildiğin bir yerde olayım."

"Benimleyken daha çok endişeleneceğim hiç aklına gelmedi mi?"

Bu sözler pek hoş olmamıştı, Perry farkındaydı. Gail de. Onu yatıştırmak için Madam Mère'yle yaptığı konuşmadan bahsetmeyi düşündü, ama bunu duyunca Gail'in onun yanında kalmak için daha kararlı olacağından korktu.

"Yetişkinlerin oyunları arasında kalan çocukları unutmuş gibisin," dedi Gail kırgınlığını sesine yansıtmamaya çalışarak.

"Gail, bu çok saçma! Ben elimden geleni yapıyorum, sen de öyle, yeter ki o çocukları–" Sözü bitirmemek daha iyi olacaktı. İki haftalık *intibak* kursundan sonra kimin, ne zaman onları dinleyeceğini Tanrı bilirdi. "Çocuklar benim aklımdaki ilk şey, her zaman da öyle oldu," dedi tamamen doğru olmasa da; yüzünün kızardığını hissediyordu. "Bu yüzden buradayız. İkimiz de. Sadece sen değilsin. *Evet*, dostumuz için de endişe ediyorum ve bu işi sonuna kadar götürmek istiyorum. Ve *evet*, bu iş çok hoşuma gidiyor." Biraz mahcup, gevelemeye başladı. "Gerçek dünyayla teması sağlıyor. Çocuklar da bunun bir parçası. Büyük bir parçası. Şimdi öyle, sen Londra'ya döndükten sonra da öyle olacak."

Fakat Perry bu görkemli konuşmasıyla onun boyun eğeceğini sandıysa, karşısındaki kadını yanlış değerlendirmişti.

"Ama çocuklar burada değiller, değil mi? Londra'da da değiller," diye karşılık verdi Gail. "Bern'deler. Ve Nataşa'nın dediğine göre Mişa ve Olga için yas tutuyorlar. Oğlanlar bütün gün futbol stadyumundaymış. Tamara Tanrı'yla iletişimde ve herkes havada önemli bir şeyin asılı olduğunu biliyor, fakat bunun ne olduğunu bilen yok."

"*Nataşa'nın dediğine göre mi?* Sen neden söz ediyorsun?"

"Onunla mesajlaşıyoruz."

"Sen ve Nataşa mı?"

"Evet."

"Bana bundan söz etmedin."

"Sen de bana Bern'e gidileceğini söylemedin. Değil mi?" Yanağına bir öpücük kondurdu. "Söyledin mi? Beni korumak için. O halde, bundan sonra birbirimizi koruyacağız. Birimiz neredeyse, öbürü de orada olacak. Anlaştık mı?"

Anlaşma, Perry'nin tenis malzemesi almak için Printemps'a gitmişken Gail'in de hazırlanmasına kadar geçerliydi. Perry'ye göre tartışmanın geri kalanı hakkında kesinlikle anlaşmış *değillerdi*.

Onu rahatsız eden şey sadece gece vakti Madam Mère'ye gelen ziyaretçiler değildi. Dün geceki iyimserliğinin yerini, her an olabilecek ve öngörülemeyen bir tehlikenin farkındalığı almıştı. Printemps'ın fuayesinde yağmurdan sırılsıklam olmuş bir halde Hector'u aradı, fakat numara meşguldü. On dakika sonra, içinde bir tişört, şort, çorap, tenis ayakkabıları ve –şimdi bakınca çılgınlık gibi görünen– güneş siperliği olan yepyeni bir tenis çantası ayaklarının dibinde

dururken Hector'u bir kez daha aradı ve bu kez ona ulaşabildi.

"Adamların tarifi var mı?" diye sordu Hector.

"Arapmışlar."

"Belki de Araptılar. Belki de Fransız polisleriydiler. Kimlik göstermişler mi?"

"Kadın bir şey söylemedi."

"Sen de sormadın mı?"

"Sormadım. Çok kızmıştım."

"Kadınla konuşması için Harry'yi oraya göndereyim mi?"

Harry mi? Ha, tamam, Ollie. "Bence yeterince dram yaşandı, ama sağ ol," dedi Perry.

Başka ne diyeceğini kestiremedi. Galiba Hector da o durumdaydı.

"Bunun dışında bir titreme yok, değil mi?" diye sordu Hector.

"Titreme mi?"

"Tereddüt. Vazgeçme eğilimi. Son gün gerginliği. Bunun gibi bir şey işte," dedi Hector sabrı azalarak.

"Benim açımdan titreme yok. Sadece kredi kartımın onaylanmasını bekliyorum." Doğru değildi. Neden yalan söylediğini de bilmiyordu. Tabii, karşısındakinden bir türlü alamadığı anlayışı görmek için miydi?

"Doolittle'ın morali iyi mi?"

"Öyle olduğunu sanıyor. Bern'e gelmek için çok ısrar ediyor. Bence kesinlikle gelmemeli. Üstüne düşeni yaptı – dün gece senin de söylediğin gibi, çok da iyi yaptı. Ona artık paydos etmesini ve daha önce planladığımız gibi bu akşam Londra'ya dönüp ben gelene kadar orada kalmasını söylemek istiyorum."

"Ama bunu kabul etmeyecek, değil mi?"

"Neden?"

"Çünkü on dakika önce beni aradı ve senin beni arayacağını söyledi. Dünya ters dönse fikrini değiş-

tirmeyecekmiş. Ben de bunu onun son sözü olarak kabul ettim, sana da aynı şeyi tavsiye ederim. Eğer caydıramıyorsan, daha fazla ısrar etme. Tamam mı?"

"Pek değil. Ona ne cevap verdin?"

"Çok sevindiğimi söyledim. Ekibin çok önemli bir oyuncusu olduğunu söyledim. Bu onun seçimi olduğuna göre, hiçbir şey fikrini değiştirecek değil. Bence sen de artık bunu kabullen. Cepheden son haberleri duymak ister misin?"

"Anlatsana."

"Çizelgeye uyuyoruz. Yedili çete bizim çocukla imza işi için ortaya çıktı, herkes bomba gibi, ama bu onların akşamdan kalma halleri de olabilir. Bizimki silahlı korumalar eşliğinde Neuilly'ye dönüyor. Des Rois Kulübü'nde yirmi kişilik öğlen yemeği rezervasyonu yapıldı. Masörler hazır. Planda değişiklik yok, sadece bu akşam Londra'ya döndükten sonra yarın sabah Zürih'e uçuyorsun, e-biletler havaalanında. Sizi alana Luke götürecek. Daha önce planlandığı gibi sadece sen değil. İkiniz birlikte. Buraya kadar tamam mı?"

"Sanırım."

"Huysuzluğun üstünde. Dün gecenin etkisi mi?"

"Hayır."

"Etkilemesin. Bizim çocuk için formda olman gerekiyor. Bizim için de."

Perry önce ona Gail'in Nataşa'yla mesajlaştığım söylemeyi düşündüyse de, sonra bunun doğru olmayacağına karar verdi.

Mercedes'in içi fena halde tütün kokuyordu. Yolcu koltuğunun arkasına yarısı boş bir madensuyu şişesi sıkıştırılmıştı. Şoför koca kafalı bir dev gibiydi. Boynu yoktu, sadece ense kısmında jilet kesikleri gibi çizgiler vardı. Gail her an üstünden düşecekmiş

gibi görünen ipekli pantolon takımım giymişti. Perry onu hiç bu kadar güzel görmediğini düşünüyordu. Yanında savurgan bir gününde New York'taki Bergdorf Goodman'dan satın aldığı beyaz pardösü vardı. Yağmur dolu taneleri gibi arabanın tavanını dövüyor, cam silecekleri bu sağanakla başa çıkmak için son hızla çalışıyordu.

Koca kafalı dev şoför Mercedes'i bir yan yola sokup lüks apartmanların bulunduğu bir blok önünde durdu ve korna çaldı. Arkalarına ikinci bir araba yanaştı. Takip aracı mı? *Aklından bile geçirme.* Yağmurluk ve geniş kenarlı sugeçirmez bir şapka giymiş tombul bir adam apartmandan koşarak çıkıp kendini arabanın yolcu koltuğuna attıktan sonra onlara döndü.

"Bakalım, kim tenis oynayacakmış?" dedi şen bir sesle. "Profesörden başkası değil tabii. Siz de onun güzel partnerisiniz elbette. Dünden daha güzelsiniz. Bütün maç boyunca sizi tekelime alacağım."

"Nişanlım Gail Perkins," dedi Perry gergin bir sesle.

Nişanlısı mı? Öyle miydi gerçekten? Bunu hiç konuşmamışlardı. Belki Milton ve Doolittle konuşmuş olabilirdi.

"Ben *Doktor Popham*, herkes beni Bunny adıyla tanır. İğrenç derecede zengin insanlar için yasalarda boşluklar bulurum," diye devam etti sanki hangisini seçeyim diye karar vermeye çalışır gibi gözleri ikisi arasında gidip gelerek. "Belki hatırlarsınız, o Dima ayısı bana onca kişi içinde hakaret etme saygısızlığını gösterdi, ama ben ona sadece dantelli mendilimi sallamakla yetindim."

Perry karşılık vermek istemeyince araya Gail girdi.

"Peki, onunla ne bağın var, Bunny?" diye sordu Gail neşeli bir sesle araba yola koyulurken.

"Çok şükür, onunla hemen *hiç* bağım yok. Beni Emilio'nun eski bir dostu olarak bilin; ona destek ol-

mak için yanındayım. Yoksa zavallı kuzu, kendi kendini *mahveder*. Son defasında alışverişe çıkmış bir grup geri zekâlı Arap prensiydi. Bu defa tüyler ürperten bir Rus banker grubu, *Armani gençleri*! *Ve* onların sevgili hanımları." Gözleri arsızca Perry'ye kilitlendi. "Ama en çok bu zavallı profesöre acıyorum. Büyük hayırseverlik *doğrusu*! Bunun ödülünü cennette alacaksın. Bunu sağlayacağım. Ama o zavallı ayıya nasıl direnebilirdin ki?" Tekrar Gail'e döndü. "Paris'te uzun süre kalacak mısınız, Bayan Gail Perkins?"

"Keşke kalabilseydim. Korkarım yine kürkçü dükkânına dönmek zorundayım." Gail ön camı döven yağmura bir bakış attıktan sonra, "Ya *sen*, Bunny?" dedi.

"Ben oradan oraya *uçarım*. Bir süre burada bir süre orada kalırım. Uzun süreli değil."

CENTRE HIPPIQUE DU TOURING yazılı bir tabela, ardından PAVILLON DES OISEAUX yazılı başka bir tane. Yağmurun şiddeti biraz azalmış. Takip aracı hâlâ arkalarında. Sağ tarafta süslü bir bahçe kapısı belirdi. Şoför ikili kapının karşısındaki boşluğa park etti. Takip aracı da onun yanına. Camları karartılmıştı. Perry kapının açılmasını bekledi. Önce biri açıldı. Yaşlıca bir yönetici kadın ve köpeği dışarıya çıktı.

"Yüz metre," diye homurdandı şoför kirli parmağıyla kapıları işaret ederek.

"*Biliyoruz*, salak," dedi Bunny.

Birbirlerine sokularak o *yüz metreyi* yürüdüler; Gail, Bunny'nin şemsiyesi altına sığınmış, yüzünden yağmur damlaları akan Perry de yeni tenis çantasını göğsüne bastırmıştı. Alçak, beyaz bir binaya geldiler.

Merdivenin sonundaki sayvanın altında dizlerine kadar inen, yakaları kürklü bir pardösü içindeki Emilio dell Oro duruyordu. Dün gördükleri asık suratlı yöneticilerin üçü de ayrı bir grup halinde beklemek-

teydi. Kulüp içinde yasak olduğu için kızlardan birkaçı burada sigara içiyordu. Dell Oro'nun yanında durmakta olan uzun boylu, gri saçlı, gri ceketli ve fena halde ayrıcalıklı İngiliz sınıfına ait bir adam karaciğer benekli elini uzattı.

"*Giles*," diye tanıttı kendini. "Dün kalabalık bir odada karşılaşmıştık. Beni hatırlamanızı beklemiyorum. Paris'ten geçerken Emilio kanca attı. İnsan böyle durumlarda arkadaşlarını telefonla aramamalı. Ama dün gece iyi eğlendik. Yazık, siz ikiniz gelemediniz." Perry'ye döndü. "Rusça biliyor musunuz? Neyse ki, ben biraz biliyorum. Korkarım onur konuklarımız lisan konusunda zayıf kalıyorlar."

Dell Oro önde, içeriye girdiler. Yağmurlu bir günde öğlen yemeği saati; üyeler için iyi bir gün sayılmaz. Gözlük takmış olan Luke, Perry'nin sol tarafında, bir köşe masaya çöreklenmişti. Kulağında Bluetooth cihazı, bir dizüstü bilgisayarına kapanmış, kendi işiyle meşgul bir adam gibi görünüyordu.

Eğer bizlerden birine az da olsa benzeyen birini görürsen, bu bir serap olacaktır." Böyle uyarmıştı Hector onları önceki gece.

Panik. Göğsü sıkışıyor. *Lanet olsun, Gail nerede?* Perry midesi kasılarak onu görmek için etrafına bakındı. Neden sonra onu odanın ortasında Giles, Bunny Popham ve dell Oro'yla sohbet ederken gördü. İçinden ona, sakin ol ve seni görebileceğim yerlerde ol, dedi. Fazla öne çıkma, heyecanlanma. Dell Oro, Bunny Popham'a şampanya için çok mu erken olduğunu sordu, Bunny de şampanyanın hangi yıldan kaldığına bağlı olduğunu söyledi. Herkes buna kahkaha atarken en yüksek sesi Gail çıkardı. Perry tam onun yardımına gitmek üzereyken artık çok iyi tanıdığı o kükreme sesini duydu. "*Profesör, buradasın!*" Dönüp bakınca merdiveni çıkmakta olan üç şemsiye gördü.

Ortadaki şemsiyenin altında Gucci tenis çantasıyla Dima vardı.

Sağında ve solunda Niki'yle, Gail'in filozofa benzettiği korumalar.

Son basamağa geldiler.

Dima şemsiyesini kapatıp Niki'ye verdi ve tek başına kapıdan içeriye girdi.

"Şu lanet yağmura bak!" diye kükredi. "Gökyüzünü görüyor musunuz? On dakika sonra güneş açacak!" Perry'ye döndü. "Tenis kıyafetini giyecek misin, Profesör, yoksa seni üstündeki takım elbiseyle mi katlayayım?"

Dinleyicilerden cılız bir kahkaha. Dünkü gerçek ötesi pantomimin ikinci perdesi başlamak üzereydi.

Perry ve Dima karanlık bir ahşap merdivenden iniyorlar. Kulüp üyesi olan Dima önden gidiyor. Havaya çam aroması, buhar ve terli elbise kokusu hâkim.

"Raketlerim var," diye sesleniyor Dima arkasından gelen Perry'ye.

"Çok iyi," diye karşılık veriyor Perry aynı şekilde bağırarak.

"Altı tane. Puşt Emilio'nun raketleri. Herif çok kötü oyuncu, ama raketleri iyidir."

"Demek ki, otuz raketinden altısı sende."

"Doğru profesör. İyi bildin!"

Dima onlara aşağıya indiklerini söylüyor. Luke'un daha önceden bu bilgiyi vermiş olduğunu bilmesine gerek yok. Merdivenin sonunda Perry dönüp arkasına bakıyor. Niki, filozof tipli koruma, Emilio yok. Kimse yok. İsveç tarzı yapılmış ahşap lambrili bir soyunma odasına giriyorlar. Pencere yok. Ekonomik bir aydınlatma. Buzlu camların ardında iki yaşlı adam duş yapıyor. Ahşap bir kapının üstünde TUVALET yazılı. İki kapıda da MASAJ tabelası var. Kapı kollarında MEŞ-

GUL yazıyor. *Sağ taraftaki kapıyı tıklatacaksın, ama o hazır olmadan değil. Şimdi bana bunu tekrar söyle.*

"Gecen iyi geçti mi, Profesör?" diye soruyor Dima soyunurken.

"Çok iyiydi. Ya seninki?"

"Bok gibi."

Perry tenis çantasını bir bankın üstüne koyduktan sonra üstünü değişmeye başlıyor. Çırılçıplak haldeki Dima'nın sırtı ona dönük. Sırtında 1940'ların mayosu içindeki bir kadının dövmesi var; yırtıcı hayvanlar kadına saldırıyorlar. Kadının kalçalarına bir hayat ağacının kökleri dolanmış. Ağacın dalları Dima'nın omuzlarına kadar yayılmış.

"İşemem lazım," diyor Dima.

"İşe o zaman," diye karşılık veriyor Perry.

Dima tuvaletin kapısını açıp içeriden kilitliyor. Bir dakika sonra elinde tüp gibi bir şeyle çıkıyor. Bu, içinde bir hafıza çubuğu olan düğümlenmiş bir prezervatif. Önden görünüşüyle Dima mitolojideki boğa kafalı insan vücutlu Minotauros'a benziyor. Apışarasındaki siyah kıllar karnına kadar yükseliyor. Lavaboda prezervatifi yıkadıktan sonra Gucci tenis çantasından aldığı bir makasla ucunu kesip bunu yok etmesi için Perry'ye uzatıyor. Perry prezervatifi ceketinin cebine atarken bir an gözlerinin önüne Gail'in bir yıl sonra bunu bulup, "Bebek ne zaman?" diye soruşu geliyor.

Dima yıldırım hızıyla altına bir suspansuarla uzun, mavi tenis şortunu geçiriveriyor. Hafıza çubuğunu şortun sağ cebine soktuktan sonra uzun kollu tişörtünü, çoraplarını ve ayakkabılarını giyiyor. Bu iş sadece birkaç saniye sürmüş. Duş kapılarından biri açılıyor. Havlusu beline sarılı şişman, yaşlıca bir adam çıkıyor.

"Günaydın baylar."

Günaydın.

Şişman yaşlıca adam soyunma dolabını açarken havlusu ayakları dibine düşüyor. İkinci duş kapısı açılıyor ve ikinci yaşlıca adam çıkıyor.

"Ne korkunç hava," diye yakınıyor ikinci yaşlıca adam.

Perry hak veriyor. Yağmur gerçekten korkunç. Sağ taraftaki masaj odasının kapısına vuruyor. Üç kısa vuruş, fakat yeterince sert. Dima arkasında duruyor.

"Pazartesi günleri kapalıdır," diyor birinci yaşlıca adam.

"Randevum var," diye karşılık veriyor Perry.

Ollie kapıyı içeriden açıyor. Dima ve Perry onun yanından geçip odaya girerlerken Ollie, Perry'nin koluna hafifçe dokunuyor. Küpesini çıkarmış, saçlarını dümdüz geriye taramış. Üstünde sağlık görevlilerinin beyaz ceketlerinden var. Sanki bir Ollie gitmiş, yerine başka bir Ollie gelmiş. Hector da beyaz ceket giyiyor, ama düğmelerini özensizce açık bırakmış. Hector baş masör.

Ollie kapı çerçevesine tahta takozlar yerleştiriyor. İki tane alta, iki tane kenarlara. Perry onun bu işleri daha önceden de yaptığını düşünüyor. Hector ve Dima ilk kez yüz yüze gelmişler. Dima sırtı geriye, Hector vücudu öne eğik duruyor. Eski bir mahkûm olan Dima alacağı cezayı bekler gibi... Hector da hapishane müdürü. Hector elini uzatıyor. Dima bu eli sıktıktan sonra, sol eliyle tutup sağ eliyle cebinden bir şey çıkarıyor. Hector hafıza çubuğunu alıp Ollie'ye uzatıyor. Ollie masaj çantasının fermuarını açıp içinden bir dizüstü bilgisayar çıkarıyor ve tek hareketle çubuğu bilgisayara yerleştiriyor. Beyaz ceketi içinde Ollie her zamankinden daha iri, ama iki kat daha becerikli.

Dima ve Hector henüz birbirlerine hiçbir şey söylememişler. Dima ürkek duruşunu, Hector öne eğilmeyi

bırakmış, gözünü kırpmadan, karşısındaki adama bakarak onu tartıyor. Bakışında bir fetih veya zafer ifadesi yok. Ameliyatı nasıl yapacağına karar vermekte olan bir cerrah gibi.

"Dima?"

"Evet."

"Adım Tom. Senin Britanyalı aparatçikinim."

"Bir numara mısın?"

"Bir numara sana selam söyledi, ben onun yerine buradayım. Bu da Harry." Ollie'yi işaret ediyor. "İngilizce konuşuyoruz ve bu profesör de bu işin dürüstçe yapıldığına tanık olacak."

"Peki."

"O halde, oturalım."

Herkes oturuyor. Yüz yüze. Dürüst oyun tanığı Perry, Dima'nın yanına oturmuş.

"Üst katta bir meslektaşımız var," diye devam ediyor Hector. "Barda, Harry'ninki gibi gümüş renkli bir dizüstü bilgisayarın arkasında oturuyor. Adı Dick. Gözlük ve Parti üyelerinin kırmızı kravatını takmış. Günün sonunda sen kulüpten ayrılırken Dick kalkıp yavaşça senin önünden lobiye doğru yürüyecek; elinde bilgisayarı ve lacivert pardösüsü olacak. Gelecek karşılaşmalar için lütfen onu hatırla. Dick benden ve Bir Numara'dan aldığı yetkiyle konuşur. Anlaşıldı mı?"

"Anlıyorum, Tom."

"Gerektiğinde Rusça da konuşabilir. Benim gibi."

Hector önce saatine, sonra Ollie'ye bakıyor. "Senin ve profesörün üst kata gitmeniz için yedi dakika süre ayırıyorum. Senin daha önce oraya gitmen gerekirse, Dick bize haber verecek. Bu durumda rahat mısın?"

"*Rahat mı?* Sen aklını mı kaçırdın?"

Böylece ritüel başladı. Perry böyle bir ritüelin var olabileceğini rüyasında görse inanmazdı. Gerçi, iki

adam da bunun gerekli olduğunu kabullenmiş gibi görünüyorlardı.

Önce Hector başladı: "Şu anda veya daha önce herhangi bir yabancı istihbarat servisiyle temasın var mı veya oldu mu?"

Dima: "Tanrı adına yemin ederim ki, olmadı."

"Ruslarla bile mi?"

"Evet."

"Çevrende başka istihbarat servisleriyle teması olan birini tanıyor musun?"

"Hayır."

"Aynı bilgileri başka bir yerde satan kimse var mı? Herhangi birine – polise, bir şirkete, özel kişiye, dünyanın herhangi bir yerindeki birine?"

"Böyle birini tanımıyorum. Çocuklarımın İngiltere'de olmasını istiyorum. Şimdi şu lanet anlaşmamızı yapalım artık."

"Ben de seninle anlaşmak istiyorum. Dick ve Harry de anlaşmak istiyor. Bu profesör de. Hepimiz aynı saftayız. Ama önce senin bizi ikna etmen lazım, benim de Londra'daki aparatçik arkadaşlarımı."

"Prens beni öldürecek!"

"Sana öyle mi söyledi?"

"Tabii. O lanet cenazede. 'Üzülme, Dima. Yakında Mişa'nın yanına gideceksin.' Şaka diye söyledi. Boktan bir şaka."

"Bu sabahki imza işi nasıl gitti?"

"Çok iyi. Lanet hayatımın yarısı şimdiden yok oldu."

"O halde, biz de geri kalanını ayarlamak için buradayız, değil mi?"

Luke kim olduğunu ve neden orada olduğunu biliyor. Kulüp yetkilileri de. Artık o Mösyö Michel Despard; varlıklı bir adam, St. Louis Adası'nda yaşayan, kim-

senin tanımadığı ünlü bir ressam olan eksantrik teyzesini bekliyor. Teyzesinin sekreteri onlara bir masa rezervasyonu yaptırmış, ama kadın eksantrik olduğu için gelmeyebilir. Michel Despard onun bu huyunu biliyor; kulüptekiler de biliyor, bu nedenle şef garson onu barın sessiz bir köşesine yönlendirmiş; böylece bu yağmurlu pazartesi gününde beklerken işiyle de meşgul olabilir –teşekkür ederim mösyö, yüz euro ile hayat daha da kolaylaşır tabii.

Luke'un teyzesi gerçekten des Rois Kulübü üyesi mi? Elbette öyle. Ya da şimdi hayatta olmayan hamisi Comte üyeydi, ne fark eder? Ya da Luke'un teyzesinin sekreteri olarak bu bilgiyi Ollie vermiş onlara. Ve Ollie, daha önce Hector'un da belirttiği gibi, dalavereli işler için biçilmiş kaftan. Teyze de gerektiği zaman bütün bunları teyit etmeye hazır.

Luke halinden memnun. Sakin, operasyon için formda. Orada herkesten uzak bir köşeye itilmiş bir müşteri gibi görünüyor. Kalın çerçeveli gözlüğü, Bluetooth kulaklığı ve açık dizüstü bilgisayarıyla, hafta sonu ihmal ettiği işlerini tamamlamaya çalışan bir yönetici görünümünde.

Ama kendi içinde her an her şeye hazır. Savaşın kimse tarafından duyulmayan gümbürtüsü içinde titremeyen bir ses. Operasyonun ön cephesinde görevli ve merkeze rapor veriyor. O bir mikro-yönetici, endişeli tabiatıyla yapıcı, komutanının gözünden kaçan veya görmek istemediği ayrıntıları tespit eden kişi. Hector'a göre, o iki "Arap polis memuru" Perry'nin Gail için duyduğu aşırı endişenin bir ürünüydü. Eğer gerçekten var idiyseler, bir pazar gecesi yapacak başka işi olmayan iki Fransız polisiydiler. Ama Luke için bu, henüz test edilmemiş bir operasyon istihbaratıydı. Ne teyit edilebilir ne de yok sayılabilirdi; daha çok bilgi edinilene kadar bir köşede tutulmalıydı.

Önce saatine, sonra da ekrana bakıyor. Dima ve Perry soyunma odasına girdiğinden beri altı dakika geçmiş. Ollie onların masaj odasına girdiklerini rapor edeli dört dakika yirmi saniye olmuş.

Gözlerini yukarıya kaldırıp önündeki sahneyi inceliyor. Armani gençleri asık suratlarla kanepeleri göçürüp şampanya yudumluyor, yanlarındaki kızlarla pek ilgilenmiyorlar. Günlük mesaileri bitmiş. İmzayı atmışlar. Bir sonraki durak olan Bern'e gitmeye hazırlar. Canları sıkkın, akşamdan kalma ve huzursuz görünüyorlar. Önceki gece kadınları onları memnun edememiş; ya da Luke'a öyle geliyor. Ya Gail bir köşede tek başına iki İsviçreli bankerle şampanya içerek ne halt ediyor?

Gail kusursuz. Her şeyiyle kusursuz. Şu haline bak... Vücudu akışkan gibi, uzun bacaklar ve tuhaf bir şekilde anaç bir cazibe... Gail ve Bunny Popham. Gail ve Giles de Salis. Gail ikisiyle birlikte. Gece kelebeğinin ışığa çekilmesi gibi, Emilio dell Oro onların yanına geliyor. Gözlerini Gail'den ayıramayan bir Rus da geliyor. Tıknaz olanı. Şampanyadan bıkıp votkaya başlamış. Luke'un işitemediği komik bir soru sorunca Emilio'nun kaşları kalkıyor. Gail de esprili bir cevap veriyor. Luke ona ümitsiz bir şekilde âşık; Luke hep böyle âşık olur. Her zaman.

Emilio, Gail'in omzu üzerinden soyunma odası kapısına bakıyor. Espri bununla mı ilgiliydi? Emilio, "O iki oğlan aşağıda ne yapıyorlar? Gidip onları ayırayım mı?" diyor. Gail'in cevabı, "Sakın yapma Emilio, eminim çok iyi zaman geçiriyorlardır," olmalı.

Luke mikrofonuna konuşuyor:

"Zaman doldu."

Ben, keşke şimdi beni görebilseydin. Hep kötü halimi gördün, bir de en iyi halimle görseydin. Bir hafta önce Ben ona bir Harry Potter romanı okuması için

ısrar etmiş, Luke da onu okumak için gerçekten çok gayret etmişti. Gecenin on birinde yorgun bir halde eve geldikten sonra ya da karısının yanında yatarken okumaya çalışmıştı. Ve daha ilk engelde düşmüştü. Fantezi hikâyeler ona çok anlamsız gelirdi – bu da anlaşılır bir şeydi, bir anlamda kahramanlığı dâhil, bütün hayatı fanteziydi. Çünkü yakalanıp sonra kaçmasına izin verilmesinde ne kahramanlık olabilirdi ki?

"Beğendin, değil mi?" demişti Ben babasından gelecek yorumu beklemekten usanarak. "Hoşlandın baba, itiraf et."

"Evet, gerçekten çok güzel," demişti Luke.

İkisinin de farkında olduğu başka bir yalan. Onu dünyada en çok sevdiği insandan uzaklaştıran bir adım daha.

"Lütfen, herkes şu anda konuşmayı kessin. Teşekkür ederim!" Bunny Popham, sahnenin kraliçesi hitap ediyor. "Korkusuz gladyatörlerimiz nihayet varlıklarıyla bizi onurlandırmayı kabul ettiler. Şimdi hemen her şeyi bırakıp *Arena*'ya gidelim." Arena lafına topluluktan birkaç kahkaha çıktı. "Bugün Dima'dan başka *aslan* olmayacak. Hıristiyan da olmayacak – tabii, Profesör öyle değilse ki, bundan çok şüpheliyim." Yine kahkahalar. "Gail, sevgilim, lütfen bize yolu göster. Bugüne kadar nice muhteşem elbise gördüm, ama içi bu kadar güzel olanına hiç rastlamadım."

Perry ve Dima önden gidiyorlar. Gail, Bunny Popham ve Emilio dell Oro onları izliyorlar. Arkalarından da birkaç Armani genci. Tıknaz adam votka kadehiyle tek başına kalıyor. Luke onlar gözden kaybolana kadar ağaçlarla çevrili bir patikadan yürümelerini seyrediyor. Bir an gördüğü güneş ışığı sonra görünmez oluyor.

Sanki Roland Garros tekrarlanır gibiydi; Gail yağmur altında izlediği tenis maçının ne kadar önemli olduğunu ne o anda ne de daha sonra farkına varmıştı. Aynı durum oyuncular için de geçerli olmalıydı.

Kura atışını Dima'nın kazandığını biliyordu, çünkü hep o kazanırdı. Dima'nın servis atmak yerine sırtını yaklaşan bulutlara vermeyi seçtiğini de biliyordu.

Hatırladığına göre, oyunun başında iki oyuncunun da çok iyi mücadele ettiklerini, fakat sonra yorulmaya başlayıp dikkatleri azalmaya başlayınca Dima'nın onuru için bir ölüm kalım düellosu yaptıklarını unuttuklarını düşünmüştü.

Gail, Perry'nin kort çizgisi olarak kullanılan ıslak şeritlere basıp kayacağından korkmuştu. Tutup ayak bileğini burkacak bir hata yapar mıydı? Aynı şeyi Dima'nın yapmasından da endişe etmişti.

Ve her ne kadar bir gün öncesinin sportmen Fransız seyircileri gibi, Dima'nın vuruşlarını da Perry'ninkiler kadar alkışlamış olsa da, gözleri hep Perry'nin üstündeydi: Kısmen onun korunması için, kısmen de vücut dilinden soyunma odasında Hector'la yapılan görüşmenin nasıl sonuçlandığını anlayabilmek içindi.

Hatırladığı başka bir şey de ıslak toprak zemin üstünde topun ağırlaşarak oyunu yavaşlatması ve ister istemez bir gün önceki final maçının son aşamalarını hayalinde yeniden canlandırdığıydı.

Ağırlaşan top zaten aklı başka yerde olan Perry'nin oyununu fena etkiliyordu. Kısa gelen toplara fazla erken hamle yapıyor veya sert vurup dışarıya atıyordu. Birkaç kez ıskaladığı bile olmuştu.

Bunny Popham bir ara Gail'in omzunun üstünden başını uzatıp ona yeni bir sağanak başlamadan önce içeriye kaçmayı mı, yoksa gemi batana kadar erkeğiyle mi kalmayı yeğler diye sormuştu.

Gail de bu daveti tuvalete gidip Nataşa'dan yeni bir mesaj var mı diye cep telefonuna bakmak için gerekçe olarak kabul etmişti. Nataşa'dan mesaj yoktu. Demek ki, olaylar o sabah dokuzda olduğu gibi kalmış, değişen bir şey olmamıştı. O sabah dokuzda aldığı mesaj hâlâ kelimesi kelimesine Gail'in aklmdaydı:

> Ev çekilir gibi değil Tamara sadece Tanrı'yla, Katya ve İrina acıklı halde, erkek kardeşlerim sadece futbolla ilgileniyorlar, hepimizi kötü günler beklediğini biliyoruz, bir daha babamın yüzüne bakamayacağım. Nataşa

Cevap için yeşile basın.

Gail'in fark ettiği başka bir şey de ikinci ya da üçüncü yağmur molasından sonra ıslak toprak zeminde olukların oluşmuş olduğuydu; zemin artık suyu daha fazla süzemiyordu. Bunun üzerine kulüp yöneticilerinden biri geldi, Emilio dell Oro'ya kortun durumunu işaret ettikten sonra artık maçın oynanmaması gerektiğini bildirdi.

Fakat Emilio dell Oro'nun sıra dışı bir ikna becerisi olmalıydı, çünkü adamın koluna girip onu bir ağacın altına götürmüş ve ona bir şeyler söylemişti; Bu konuşma sonrasında yönetici azar yemiş bir okul öğrencisi gibi kuyruğunu kıstırıp tekrar kulüp binasına dönmüştü.

Ve bütün bu dağınık gözlemler arasında Gail içindeki avukatın uyandığını da hatırlıyordu. Daha en başından beri bu işe sallantıda olan inancı onu huzursuz etmekteydi. Ama sonunda Nataşa ve iki kıza erişebildiği sürece bunu dert etmemeye karar vermişti.

Derken, Gail bu karmaşık düşünceler içinde debelenirken birden Dima ve Perry'nin el sıkışıp maçı tatil

ettiklerini gördü: bu tokalaşma uzlaşmış iki rakipten çok, Gail'e göre, bir aldatmacanın iki suç ortağının el sıkışmasıydı ve o ana kadar tribünde birbirlerine sokulmuş halde maçı seyreden bir avuç insanın onları alkışlamak yerine yuhalamaları gerekirdi.

Bütün bu olayların tam ortasında –günün aykırılık konusunda hiç sınırı olmadığından– o ana kadar peşini bırakmamış olan tıknaz Rus, Gail'in yanına gelip onu düzmek istediğini söylüyor. Kelimesi kelimesine, "Seni düzmek istiyorum," diyor, sonra da gözleri kan çanağına dönmüş otuzlu yaşlardaki bu şehir çocuğu, elinde boş votka kadehi, büyük bir ciddiyetle ondan gelecek evet veya hayır cevabını bekliyor. Gail önce onu yanlış anladığını sandı. Kafasının içinde de dışında olduğu gibi bir uğultu vardı. Adama bir kez daha tekrar etmesini söyledi. Tabii, o anda adam cesaretini kaybetti ve Gail'i beş metre arkasından takip etmeye razı oldu. Gail de bulabileceği en az kötü seçenek olan Bunny Popham'ın kanatları altına sığındı.

Ve bu sırada Bunny'ye kendisinin de avukat olduğunu itiraf etti; devamında karşılıklı kıyaslamalar başladığı için aslında Gail bunu açıklamayı hiç istemezdi. Ne var ki, bunu öğrenmesi Bunny'ye sadece şoke olması için bir gerekçe oldu.

"Ah, *canım*." Kaşları göğe doğru yükseldi. "Çok *sevindim*! Tek söyleyebileceğim, *brifinglerimi* istediğin zaman alabilirsin."

Gail'e hangi baroya üye olduğunu sordu, doğal olarak Gail de söyledi; başka ne yapabilirdi ki?

Valiz toplamayı düşündüğünü de hatırlıyordu. Perry'nin yeni tenis çantasını kirli çamaşırları için kullanmak ve Paris'ten ayrılıp Nataşa'ya gitmekle ilgili şeyler... Perry otel odasını bu gece için tutmuştu, böylece bu gece son iş olarak valiz toplarlar ve Londra'ya gidecek trene yetişirlerdi. Girmiş oldukları

bu dünyada, gözlem altında ve gitmemeleri gereken Bern'e normal insanlar gibi giderlerdi.

Perry ve Dima masaj odasının sağladığı bornozları giymişlerdi. Üçü bir kez daha masada oturmaktaydı ve Pery'nin saatine göre tam on iki dakika olmuştu. Beyaz ceketli Ollie odanın köşesinde bilgisayarına kapanmış, arada bir not yazıp Hector'a uzatıyor, o da bunu önündeki not yığınının üstüne koyuyordu. Boğucu atmosfer, şarap kokusu dışında Bloomsbury'deki bodrumu hatırlatıyordu ve gerçek hayatla ilgili gürültüler aynı güven verici nitelikteydi: Borulardan gelen uğultular, soyunma odasından gelen sesler, bir sifonun çekilişi, klimanın mırıltısı.

"Longrigg ne kadar alır?" diye soruyor Hector, Ollie'den gelen notlardan birine bakarak.

"Bir yarım, bir de yüzde bir," diyor Dima tekdüze bir sesle. "Arena bankacılık lisansını aldığı gün, Longrigg ilk parasını alacak. Bir yıl sonra ikinci parasını. Bir yıl daha sonra bitecek."

"Ödeme nereye yapılıyor?"

"İsviçre'ye."

"Hesap numarasını biliyor musun?"

"Bern'e kadar bu numarayı bilmiyorum. Bazen bana sadece isim verilir. Bazense sadece numara."

"Giles de Salis?"

"Özel komisyon. Bu sadece kulaktan bilgi, teyit edilmedi. Emilio bana, de Salis özel komisyon alır, diyor. Ama belki Emilio bunu kendi cebine atıyordur, Bern'den sonra kesin olarak bilirim."

"Özel komisyon ne kadar?"

"Beş milyon net. Belki doğru değildir. Emilio tilki. Her şeyi çalar."

"Amerikan doları mı?"

"Tabii."

"Ne zaman ödenecek?"

"Longrigg'le aynı, ama peşin ve koşullu değil, üç yıl yerine iki yılda. Yarısı Arena Bank'ın resmen kuruluşunda, diğer yarısı bir yıl sonra. Tom."

"Ne?"

"Beni dinle, tamam mı?" Dima'nın sesi yine canlanmış. "Bern'den sonra her şeyi alırım. İmza atmak için istekli olmam gerek, tamam mı? İstekli olmazsam hiçbir şey imzalamam, bu hakkım var. Ailemi İngiltere'ye götürün, tamam mı? Bern'e giderim, imza atarım, siz ailemi İngiltere'ye götürürsünüz. Size kalbimi ve hayatımı veriyorum!" Perry'ye döndü. "Profesör, çocuklarımı sen gördün! Yahu, benim kim olduğumu sanıyorlar artık? Bunlar kör falan mı? Nataşa'm aklını oynatacak, hiçbir şey yemiyor." Hector'a dönüyor. "Çocuklarımı şimdi İngiltere'ye götürün, Tom. Sonra anlaşma yaparız. Ailem İngiltere'de olur olmaz, her şeyi bilirim. Umurumda değil."

Perry bu yakarıştan epeyce etkilense de, Hector'un kartal gibi yüz hatları, kesin bir reddedişi gösteriyordu.

"Kesinlikle olmaz," diye homurdanıyor. "Karın ve ailen çarşamba günkü imza bitene kadar oldukları yerde kalacaklar. Eğer Bern imzalarından önce evden kaybolurlarsa, kendilerini tehlikeye atarlar, *seni* tehlikeye atarlar, anlaşmayı tehlikeye atarlar. Evinde bir koruman var mı, yoksa prens onu götürdü mü?"

"İgor. Bir gün onu *vor* yapacağız. O adamı seviyorum. Tamara da seviyor. Çocuklar da."

"Onu *biz* mi *vor* yapacağız?" diye tekrar ediyor içinden Perry. Dima, Surrey dışındaki banliyö evinde; Nataşa, Rodean'da; oğlanlar Eton'da ve *biz* İgor'u *vor* yapacağız, öyle mi?

"Şu anda seni koruyan iki adam var. Niki ve yeni biri."

"Prens için. Beni öldürecekler."

"Çarşamba günü Bern'de imza saat kaçta atılacak?"

"Sabah onda. Bundesplatz'da."

"Bu sabahki imzaya Niki ve arkadaşı katıldılar mı?"

"Hayır. Dışarıda beklediler. O herifler aptaldır."

"Ve Bern'de de imza sırasında orada olmayacaklar, değil mi?"

"Olmayacaklar. Belki bekleme odasında otururlar. Tanrı aşkına, Tom..."

"Ve imzalar atıldıktan sonra banka bu olayın şerefine bir resepsiyon verecek. Bellevue Palace Oteli; aşağısı kurtarmaz."

"On bir buçukta. Büyük resepsiyon. Herkes kutluyor."

"Bunu duydun mu, Harry?" Hector köşede oturan Ollie'ye sesleniyor, Ollie de onu işittiğini belirtmek için elini kaldırıyor. "Niki ve arkadaşı resepsiyona katılacak mı?"

Dima'nın sakin ifadesi giderek değişirken, Hector'unki daha da keskinleşiyor.

"Benim boktan korumalarım mı?" diyor Dima hayretler içinde. "Resepsiyona gelmek mi isteyecekler? Sen deli misin? Prens beni o kahrolası Bellevue Oteli'nde öldürtecek değil. Bir hafta bekleyecek. Belki iki. Belki önce Tamara'yı öldürür, çocuklarımı öldürür. Ne bileyim?"

Hector'un öfkeli ifadesi yumuşamamış.

"O halde, şunu teyit edelim," diye bastırıyor. "İki korumanın –Niki ve arkadaşının– Bellevue'deki resepsiyona *katılmayacaklarına* eminsin."

Geniş omuzlarını düşüren Dima beden diliyle bütün çaresizliğini ifade ediyordu. "Emin miyim? Hiçbir şeyden emin değilim. Belki de resepsiyona gelirler."

"Geldiklerini varsayalım. Sırf durumu tartışmak amacıyla. Sen işemeye gittiğinde peşinden gelecek değiller ya."

Buna cevap yok, ama Hector'un da cevap beklediği yok zaten. Odanın köşesine yürüyüp Ollie'nin omuzları arkasında durarak bilgisayar ekranına bakıyor.

"O halde şu planı nasıl bulduğunu söyle. Niki ve arkadaşı Bellevue Palace'a seninle gelseler de gelmeseler de –saat on iki diyelim, tam gün ortasında veya buna mümkün olan en yakın zamanda– işemeye gidiyorsun. Bana zemin katı göster," diyor Ollie'ye. "Bellevue'de zemin kat misafirleri için iki tuvalet var. Bir tanesi lobiye girince sağda, resepsiyon masasının öbür tarafında. Doğru mu, Harry?"

"Doğru, Tom."

"Kastettiğim tuvaleti biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

"İşte *kullanmayacağın* tuvalet bu. Diğer tuvalet için sola dönüp bir merdivenden iniyorsun. Bodrum katında olduğu için fazla kullanılmaz. Merdiven barın bitişiğinde. Barla asansör arasında. Kastettiğim merdiveni biliyor musun? İnerken yarı yolda bir kapı var; kilitli olmadığı zaman itince açılır."

"Bu barda çok kere içki içtim. Merdiveni biliyorum. Ama geceleri kilitlerler. Belki gündüzleri de."

Hector tekrar koltuğuna dönüp oturuyor. "Çarşamba sabahı o kapı kilitli olmayacak. Sen merdivenden in. Üst katta olan Dick seni takip edecek. Bodrum katında sokağa açılan bir yan çıkış var. Dick'in arabası olacak. Seni nereye götüreceği, benim bu gece Londra'da yapacağım ayarlamaya bağlı olacak."

Dima bir kez daha yalvaran gözlerle Perry'ye bakıyor; bu defa gözleri yaşlı.

"Ailemi İngiltere'de istiyorum, Profesör. Bu aparatçike onları gördüğünü söyle. Önce çocukları gön-

derin, ben arkadan gelirim. Buna razıyım. Ailem İngiltere'deyken Prens beni haklamak isteyecektir, ama umurumda değil."

"Bizim umurumuzda," diyor Hector. "Seni ve bütün aileni istiyoruz. Sizlerin güvenli bir şekilde İngiltere'de olmanızı ve bülbül gibi şakımanızı istiyoruz. Mutlu olmanızı istiyoruz. İsviçre'deki okul döneminin tam ortasındayız. Çocuklar için herhangi bir plan yaptın mı?"

"Moskova'daki cenazeden sonra onlara okulu boş verin, belki tatile çıkarız, dedim. Belki Antigua'ya döneriz, belki Soçi'ye gideriz, aylaklık edip mutlu oluruz. Moskova'dan sonra onlara bir dolu şey söyledim."

Hector etkilenmemiş görünüyor. "Demek ki, okulda değil evdeler ve senin dönüşünü bekliyorlar; senin oradan taşınabileceğini düşünüyorlar, ama nereye gideceğini bilmiyorlar."

"Onlara gizemli tatil dedim. Sır gibi. Belki bana inanmışlardır. Artık bilemiyorum."

"Çarşamba sabahı sen bankadayken ve Bellevue'deki kutlamadayken, İgor ne yapıyor olacak?"

Dima parmağıyla burnunu ovuyor.

"Belki Bern'e alışveriş yapmaya gider. Belki Tamara'yı Rus kilisesine götürür. Belki Nataşa'yı atçılık okuluna götürür. Eğer o sırada kitap okumuyorsa."

"Çarşamba sabahı İgor'un Bern'e alışverişe gitmesi lazım. Doğal olmasına gayret ederek bunu telefonda Tamara'ya söyleyebilir misin? İgor'a uzun bir alışveriş listesi versin. Gizemli tatilinden döndükten sonra lazım olacak erzaklar."

"Olur. Belki."

"Sadece belki mi?

'Tamam. Tamara'ya söylerim. Biraz kaçıktır. Ama tamamdır. Tabii."

"İgor alışverişteyken Harry ve profesör gizemli tatil için aileni evden alacaklar."

"Londra."

"Veya emniyetli bir yer. Öyle ya da böyle, bu, hepinizin İngiltere'ye getirilme ayarlamasının ne kadar çabuk sağlanacağına bağlı. Eğer şu ana kadar vermiş olduğun bilgilerin gücüne dayanarak geri kalan kısmına güvenmeleri için aparatçiklerimi ikna edebilirsem –özellikle de Bern'de edineceğin bilgilerle– seni ve aileni çarşamba gecesi özel bir uçakla İngiltere'ye götürürüz. Söz veriyorum. Buradaki profesör de buna tanık. Eğer bu olmazsa, benim Bir Numaram İngiltere'ye gel diyene kadar seni ve aileni güvenli bir yere yerleştirip size bakarız. Anladığım kadarıyla gerçek durum bu. Perry bunu sen de teyit edebilirsin."

"Ederim."

"Bern'deki ikinci imzadan sonra edineceğin yeni bilgileri nasıl kaydedeceksin?"

"Sorun değil. Önce banka müdürüyle yalnız kalacağım. Buna hakkım var. Belki ona, bana bunun kopyalarını çıkar derim. Hepsini imzalamadan önce kopyaları almam gerek. Adam dostumdur. Eğer vermek istemezse, boş ver gitsin, hafızam çok kuvvetlidir."

"Dick seni Bellevue Palace'tan çıkarır çıkarmaz sana bir teyp verecek, sen de gördüğün ve işittiğin her şeyi kaydedeceksin."

"Hiç sınır olmayacak."

"İngiltere'ye gelene kadar hiçbir sınırdan geçmeyeceksin. Buna da söz veriyorum. Perry, beni duydun."

Perry onu duydu, ama yine de bir an için düşünmeye başladı ve boş gözlerle önüne bakakaldı.

"Tom doğru söylüyor, Dima," dedi sonunda. "Bana da söz verdi. Ona inanıyorum."

14

Ertesi öğlen sonrası saat dörtte Luke Zürih-Kloten Havalimanında Gail ve Perry'yi karşıladı. Primrose Hill'deki evde huzursuz bir gece geçirmişler, gözlerini uyku tutmamış, ikisi de farklı şeyler için endişelenmişti. Gail, Nataşa için –neden aniden sesi kesilmişti?– olduğu kadar küçük kızlar için de kaygılıydı. Perry, Dima için endişeliydi; bundan böyle Hector'un operasyonu Londra'dan yöneteceği, saha kumandasının Luke'da olacağı, Ollie'nin ve kendisinin de ona destek çıkacağı düşüncesi onu huzursuz ediyordu.

Luke onları havaalanından Bern şehir merkezinin yedi kilometre batısındaki bir vadide bulunan Gasthof adlı tarihi bir köye götürdü. Bir zamanlar cennet gibi bir yer olan Gasthof artık ruhsuz apartmanlarla neon ışıklarıyla ve porno dükkânlarıyla dolmuştu. Luke onlar otele kaydolana kadar bekledikten sonra Gaststube'nin sessiz bir köşesinde birlikte bira içtiler. Çok geçmeden yanlarına Ollie geldi; artık beresi yoktu, bunun yerine geniş kenarlı siyah bir fötr şapka giymiş, bir gözünün üstüne doğru kaydırmıştı.

Luke onlara son haberleri iletti. Gail'e karşı tavrı ciddi ve mesafeliydi, kesinlikle flört belirtisi yoktu. Hector'un tercih ettiği seçenek gerçekleşmeyecekti. Londra'da yaptığı sondajlar sonrasında –Perry ve Gail'e Matlock'tan söz etmedi– Hector, Dima ve ailesinin yarınki imzadan hemen sonra İngiltere'ye götürme iznini alma ihtimali göremiyordu; bu nedenle ikinci seçenek olan, İsviçre sınırları içinde bir güvenli ev bulup yeşil ışık yanana kadar orada kalmaları sağlanacaktı. Hector ve Luke bu evin nerede olacağı konusunda epey kafa yormuşlardı ve ailenin karmaşık hali göz önüne alındığında uzak bir yerin gizli olmakla aynı anlama gelmediğine karar vermişlerdi.

"Ollie, sanırım senin de fikrin buydu, değil mi?"

"Aynen öyle, Luke," dedi Ollie.

İsviçre'ye yaz erken gelmişti. Luke devam etti. En iyisi Maocu prensip uygulayarak kalabalığın arasına karışmaktı; ıssız bir köyde her yeni yüz ilgi konusu olurdu –özellikle de kel kafalı, buyurgan bir Rus, yanında iki küçük kız, iki gürültücü ergen oğlan, soluk kesen güzellikteki bir ergen kız ve yarı kaçık bir kadından oluşan bir topluluk.

Uzak mesafe de çıplak ayaklı plancıların gözünde bir koruma vaat etmiyordu. Oysa, Bern-Pelp'teki küçük havaalanı özel bir uçakla gizli kaçışlar için ideal bir yerdeydi.

Luke'tan sonra sıra Ollie'deydi. Ollie de Luke gibi kelimelerini özenle seçiyor ve net konuşuyordu. Birçok seçeneği inceledikten sonra Lauterbrunnen Vadisi'ndeki turistik Wengen köyünde bir dağ evi kiralamaya karar verdiğini söyledi. Şu anda bulundukları yerden karayoluyla bir saat, trenle on beş dakikalık mesafedeydi.

"Doğrusunu isterseniz, eğer o dağ evine *herhangi biri* dönüp bir daha bakarsa ben de onlara dönüp bakacağım," diye iddia etti şapkasının siperini çekiştirerek.

Her zaman hazırlıklı olan Luke her birine üstünde dağ evinin adı, adresi ve Ollie o köyde sinyal çekiminin kusursuz olduğunu söylemiş olsa da, cep telefonlarında bir sorun çıkması ihtimaline karşı evdeki sabit telefonun numarasını verdi.

"Dima ve ailesi orada ne kadar süre çakılıp kalacaklar?" diye sordu Perry mahkûmun dostu rolünü oynayarak.

Perry bu konuda bir bilgi almayı ummuyordu, ama Luke onu şaşırtacak kadar açıksözlü oldu – aynı durumda Hector kesinlikle olsa böyle yapmazdı. Whitehall'da aşılması gereken birtakım engeller var, diye açıkladı Luke: Göçmenlik Bürosu, Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı bunlardan sadece üçüydü. Hector şu anda Dima ve ailesi güvenli bir şekilde İngiltere'ye gelene kadar bunlardan mümkün olduğu kadar çoğunu aşmak için uğraşıyor.

"Tahminime göre üç dört gün sürer. Şansımız varsa daha az, yoksa daha uzun sürebilir. Bundan sonraysa lojistik biraz tıkanmaya başlar."

"*Tıkanmak* mı?" diye sordu Gail hayretle. "Yani *su borusunun* tıkanması gibi mi?"

Luke kızardı, sonra da onlarla birlikte gülüp açıklamaya çalıştı. Bunun gibi operasyonların –gerçi hiçbir zaman aynı olmazlardı– devamlı olarak yeniden gözden geçirilmesi gerekir, diye açıkladı. Dima ortadan kaybolduğu andan itibaren –Tanrı'nın izniyle yarın gün ortasından itibaren– bir endişe ve telaş olacaktı; ne düzeyde olacağını kestirmek mümkün değildi.

"Yani demek istediğim şu Gail: Yarın gün ortasından itibaren saat çalışmaya başlayacak ve bizler de

her an değişebilecek koşullara uyum sağlamak için hazır olmalıyız. Bunu yapabiliriz. Bu işin içindeyiz. Maaşımızı bunun için alıyoruz."

Luke onlara o gece erken yatmalarını tavsiye edip gerektiğinde onu hiç duraksamadan arayabileceklerini söyledikten sonra Bern'e döndü.

"Ve eğer otel santraliyle konuşursanız, benim John Brabazon olduğumu unutmayın," diye hatırlattı son anda.

Luke lüks Bellevue Palace Oteli'nin birinci katındaki odasına geldi; penceresinin hemen altında Aare Nehri akıyor ve uzaktaki Bernese Oberland Dağı'nın karanlık doruklarıyla turuncu renk almış gökyüzü kontrast yapıyordu. Luke, Hector'a erişmeye çalıştı, fakat telesekreterde onun, "*Çatı başına yıkılmıyorsa, boktan mesajını bırak,*" diyen sesiyle karşılaştı. Bu durumda onun ne demek istediğini anladı ve güldü: *Ne yapıyorsan, devam et ve sızlanıp durma!* Luke onun normal mesai saatlerine meydan okuyan bir bürokratik savaş verdiğini tahmin edebiliyordu.

Acil durumlarda araması için ikinci bir numara vardı, ama acil bir durum görmediği için ona neşeli bir mesaj bırakarak, o ana kadar çatının dayandığını, Milton ve Doolittle'ın görev yerlerinde hazır beklediklerini, Harry'nin çok iyi iş yaptığını ve Yvonne'ye sevgilerini iletmesini söyledi. Duş yaptıktan sonra aşağıya inip oteli keşfetmek için en iyi takım elbisesini giydi. İçinde duyduğu serbestlik hissi Klüp des Rois'inkinden daha güçlüydü. O çıplak ayaklı Luke'tu, bulutların üstündeydi: Dördüncü kattan panik içinde gelen son dakika talimatları olmayacaktı. Modern gizli operasyonlara özgü onu seyreden, dinleyen yığınla insan, tepede uçuşan helikopterler ve tuzaklar yoktu. Onu ormandaki bir kaleye hapsedecek kokain-

ci savaş beyi olmayacaktı. Sadece çıplak ayaklı Luke ve sadık askerlerden oluşan küçük çetesiyle –her zamanki gibi, onlardan birine âşıktı– Londra'da savaş veren, ona her an destek vermeye hazır Hector vardı.

"Eğer içinde bir kuşku duyarsan, *duyma*. Bu bir emirdir. Tereddüt etme, ne gerekiyorsa *yap*!" demişti Hector ona, önceki gece Charles de Gaulle Havalimanı'nda aceleyle vedalaşırken. "Suçu üstlenecek kişi ben değilim. Suçun kendisi *benim*. Bu işte ikincilik ödülü yok. Hadi, hoşça kal, Tanrı yardımcımız olsun."

O anda Luke'un içinde bir şey kıpırdamıştı: Hector'la arasında meslektaşlık ilişkisinin ötesinde mistik bir bağ, akrabalık gibi bir yakınlık hissetmişti.

"Adrian'ın durumu nasıl?" diye sormuştu Luke, Matlock'un bu konudaki saygısızca söylenmiş sözlerini hatırlayıp bu yaraya pansuman yapmak isteyerek.

"Daha iyi, sağ ol. *Çok* daha iyi," dedi Hector. "Kafa doktorları iyi yolda olduğunu söylüyorlar. Eğer düzgün davranırsa, altı ay sonra çıkabilecek. Ben nasıl?"

"İyi. Çok iyi. Elois de," dedi Luke içinden keşke bu soruyu sormasaydı diyerek.

Otelin son derece şık giyimli resepsiyon görevlisi, Luke'a müdürün bar müşterileriyle birlikte olduğunu söyledi. Luke doğruca adamın karşısına dikildi. Ollie gibi, dolambaçlı işler yerine, hedefe doğrudan atılma konusunda çok iyiydi. Ukala İngiliz rolü oynardı.

"*Efendim?* Adım Brabazon. John Brabazon. Burada ilk defa kalıyorum. Size bir şey söyleyebilir miyim?"

Tabii ki söyleyebilirdi ve müdür kötü bir şey duyacağını tahmin ederek gerildi.

"Burası bugüne kadar yaptığım gezilerimde karşılaştığım *en* güzel, en bozulmamış art nouveau otellerden biri."

"Siz otel işletmecisi misiniz?"

"Korkarım, hayır. Önemsiz bir gazeteciyim. *Times* gazetesi, Londra. Seyahat sayfası. Özel işlerimle ilgili geldiğim için size herhangi bir bilgi verilmedi..."

Böylece tur başladı.

"Burası Kraliyet Salonu adını verdiğimiz balo salonu," diye açıkladı müdür bey tekdüze bir sesle. "Bu da Salon du Palais adını verdiğimiz küçük ziyafet salonu. Burası kokteyl resepsiyonları verilen Salon d'Honneur. Aşçıbaşımız kanepeleriyle ünlüdür. Bu da La Terrasse restoranımız; Bern ileri gelenleri gibi, uluslararası misafirlerimiz için de rezervasyon gereklidir. Burada aralarında sinema yıldızları da olan pek çok ünlü şahsiyet yemek yemiştir. Size uzun bir liste ve mönü verebilirim."

"Ya mutfaklar?" diye sordu Luke hiçbir sürprizle karşılaşmamak için. "Eğer şefler itiraz etmezse, şöyle bir bakabilir miyim?"

Müdür biraz usanmış bir halde gösterilebilecek her şeyi gösterdikten ve Luke da gerekli notları aldıktan sonra, müdür için sakıncası yoksa –tabii ki yoktu– cep telefonuyla sırf kendi zevki için birkaç fotoğraf çekti. Kabul ederlerse gerçek bir fotoğrafçı da göndereceğini söyledi. Daha sonra bara gitti, bir kadeh şarapla devasa bir sandviçi yerken, tuvaletler, yangın çıkışları, acil durum çıkışları, otopark ve çatı katındaki halen inşaat halinde bulunan kondisyon salonuyla ilgili gözlemlerini kaydetti. Daha sonra odasına gidip her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için Perry'yi aradı. Gail uyumuştu, Perry de birkaç dakika sonra uyumuş olacağını umuyordu. Luke telefonu kapatırken yataktaki Gail'e bundan daha yakın olamayacağını düşündü. Sonra Ollie'yi aradı.

"Her şey çok iyi, sağ ol Dick. Nakliye işi de tamam. Sahi, o Arap polisler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, Harry."

"Ben de. Ama hep polislere güven olmaz derim. O halde, bunun dışında her şey yolunda mı?"

"Yarına kadar."

Luke son olarak da Eloise'i aradı.

"İyi zaman geçiriyor musun, Luke?"

"Evet, çok iyi, sağ ol. Bern gerçekten çok güzel bir şehir. Bir ara buraya birlikte gelmeliyiz. Ben'i de getiririz."

İşte konuşmalarımız hep böyle: Ben'in hatırına. Böylece mutlu, heteroseksüel ebeveynlere sahip olmanın avantajından yararlansın.

"Onunla konuşmak ister misin?" diye sordu Eloise.

"Yatmadı mı? Sakın bana İspanyolca sınavına çalıştığını söyleme."

"Orada bizden bir saat öndesiniz, Luke."

"Sahi, tabii. O halde, lütfen onu ver. Selam Ben."

"Selam."

"Günahlarımı ödemek için Bern'deyim. İsviçre'de. Başkent. Burada gerçekten muhteşem bir müze var. Einstein Müzesi hayatımda gördüğüm en güzel müzelerden biri."

"Orada *müzeye* mi gittin?"

"Sadece yarım saatliğine. Dün gece, şehre geldiğimde. Geç saatte bir açılış yapılıyordu. Otelimin tam karşısında olunca ben de gidiverdim."

"Neden?"

"İçimden geldi. Kapı görevlisi de tavsiye edince, gittim."

"O kadar mı?"

"Evet. O kadar."

"Kapı görevlisi başka ne tavsiye etti?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Peynir fondü yedin mi?"

"Tek başınayken pek eğlenceli olmuyor. Senin ve annenin de olması lazım. İkinize de ihtiyacım var."

"Ya, tabii."

"Her şey yolunda giderse hafta sonunda dönmüş olacağım. Birlikte sinemaya falan gideriz."

"Aslında sence sakıncası yoksa İspanyolca ödevimi yapmam gerekiyor."

"Tabii, sorun değil. Kolay gelsin. Konusu nedir?"

"Bilmiyorum. İspanyolca. Görüşmek üzere."

"Görüşmek üzere."

Kapı görevlisi başka ne tavsiye etti? Luke doğru mu işitmişti? Yoksa *kapı görevlisi sana bir fahişe mi gönderiyor* gibi bir soru muydu? Eloise bu oğlana neler söylüyordu? Ve Tanrı aşkına, sırf kapı görevlisinin masasında broşürünü gördüm diye, neden ona Einstein Müzesi'ne gittiğimi söyledim ki?

Luke yatağa girip televizyonda BBC Dünya Haberleri'ni açtı, sonra tekrar kapadı. Yarım gerçekler. Çeyrek gerçekler. Dünya kendisi hakkında bildiklerini söylemeye cesaret edemiyor. Bogotá'dan sonra artık yalnızlığıyla başa çıkmak için eski cesaretinin olmadığını öğrenmişti. Belki de kendisiyle ilgili parçaları çok uzun zaman bir arada tutmuştu ve artık bunlar dağılmaya başlıyordu. Mini bara gidip bir kadehe viski soda doldurduktan sonra bunu yatağın yanına koydu. Sadece bir kadeh, o kadar. Gail'i özledi, sonra da Yvonne'yi. Acaba Yvonne o anda fazla mesai yapıp Dima'nın kayıtlarını mı ayıklıyordu, yoksa kusursuz kocasının kolları arasında mıydı? Eğer gerçekten öyle biri varsa... Luke bazen bundan şüphe ediyordu. Belki de Luke'un asılmasını önlemek için uydurmuştu. Düşünceleri tekrar Gail'e döndü. Perry de kusursuz muydu? Herhalde öyleydi. Eloise hariç herkesin kusursuz kocası vardı. Hector'u düşündü, Adrian'ın babası Hector. Her çarşamba ve cumartesi oğlunu hapishanede ziyaret eden Hector. Altı ay daha var. Hayran olduğu

Servis'i düzeltme konusunda fanatik olan Hector. Savaşı kazansa da, kendisinin kaybedeceğini bilen Hector.

Son günlerde Yetkilendirme Komitesi'nin kendilerine ait bir savaş odası olduğunu duymuştu. Eh, doğrusu da buydu. Son derece gizli, yerin otuz metre altında bir yer olmalıydı. Luke buna benzer odalarda bulunmuş, Miami ve Washington'da CIA, Narkotik Büro veya Alkol, Ateşli Silahlar & Tütün Bürosu ve Tanrı bilir, başka ne teşkilatlardaki meslektaşlarıyla bilgi alışverişi yapmıştı. Ona göre böyle yerler topluca deliliğin garantili olduğu mekânlardı. Beyni yıkanmış insanların sanal dünyayı kucaklamak için kendi benliklerini ve sağduyularını bir yana atarlarken vücut dillerinin nasıl değiştiğini gözlemlemişti.

Tatillerini Madeira'da geçiren ve kara otelin ne demek olduğunu bilmeyen Matlock'u düşündü. Hector tarafından köşeye sıkıştırılınca cephaneliğinden Adrian'ın adını çıkarıp bunu yakın mesafeden ateşlemişti. Thames Nehri'ne bakan penceresi önünde oturup bütün incelikleri bir yana atan, önce sopa sonra havuç veya ikisini birlikte kullanan Matlock.

Eh, Luke ne önüne atılan yemi ısırmış ne de boyun eğmişti. Pek kurnaz olmadığını kendisi de itiraf ederdi: *Yeterince manipülatif değil* deniyordu yıllık çok gizli raporlarından birinde ve Luke bundan memnundu. Kendisini çıkarcı ve manipülatif olarak görmezdi. Onun için daha çok inatçı denebilirdi. İnandığı şeye sımsıkı tutunan. Koşullar ne olursa olsun, inandığı o tek şeyden vazgeçmeyen: hayır.– İster orman içindeki bir kalede tutsak olsun, ister Matlock'un Thames manzaralı *la Lubianka-sur-Tamise* ofisinde onun viskisini yudumlayıp sorularını savuştururken olsun... İnsan o soruları dinlerken pekâlâ kendi düşüncelerine dalabilirdi:

"Eğitim okulunda üç beş yıllık bir sözleşme, Luke. Eşinle birlikte oturacağın güzel bir lojman ki bu anmak istemediğim sorunlarınıza çok iyi gelir; taşınma harcırahı, temiz deniz havası, çevrende çok iyi okullar... Londra'daki evini satmak zorunda değilsin, özellikle de ev fiyatları düşükken... Bence en iyisi kiraya vermek ve gelen paranın tadını çıkarmak. Zemin kattaki muhasebe bürosuna gidip onlarla bir konuş, seni benim gönderdiğimi söyle. *Hector'un* mülkleriyle yarışamayız, çok azımız onun düzeyinde." Bir an susup endişeli bir ifade takınıyor. "Umarım, Hector aklını başından almamıştır. Duyduğuma göre Ollie Devereux onun büyüsüne kapılmış; bence temkinli bir karar değil. Sence Ollie tamgün mü çalışıyor? Ya da daha çok gündelikçi gibi mi?"

Bir saat sonra bu konuşmayı Hector'a anlatmıştı.

"Billy Boy bizimle mi, bize karşı mı?" diye sormuştu Hector'a Luke, Charles de Gaulle Havalimanında nihayet daha az kişisel konulara geçtikleri zaman.

"Billy Boy şövalyelik unvanının nerede olduğunu düşünüyorsa, o yöne gider. Avlak bekçisiyle kaçak avcı arasında bir tercih yapması gerekirse, Matlock'u seçer. Ne var ki, Aubrey Longrigg'den onun kadar nefret eden bir adam o kadar da kötü olamaz," diye eklemişti Hector.

Başka koşullar altında Luke bu sözleri kuşkuyla karşılardı, ama şimdi, tam Hector karanlığın güçleriyle ölüm kalım savaşma girme eşiğindeyken bunun üstünde durmayacaktı.

Bir şekilde çarşamba günü gelmişti. Bir şekilde Gail ve Perry biraz uyuyabilmişler, Ollie'yle kahvaltı etmek için hazırlanmışlardı. Daha sonra Ollie onlar için kraliyet arabası dediği bir fayton aramaya gittiğinde Gail ve Perry yakındaki süpermarkette çocuk-

lar için alacakları şeylerin listesini yapmışlardı. Doğal olarak bu onlara Ambrose'nin onları Üç Baca'ya giden patikaya soktuğu günü ve St. John's'ta yaptıkları alışverişi hatırlattı, ama bu defa yaptıkları seçimler daha sıradan şeylerdi: Su, gazoz, meyve suları, kola, piknik yiyecekleri, herkes için küçük sırt çantaları, birkaç tane lastik top ve kriket sopasına en yakın şey olduğu için bir beyzbol sopası – oğlanlar beyzbol oynadıkları için Gail ve Perry'ye de öğretebilirlerdi.

Ollie'nin kraliyet arabası kenarları ahşap, yedi metrelik bir römorku olan, üstü tenteli, iki atlık, içinde yastık ve battaniye olan eski bir at arabasıydı. Gail temkinli bir şekilde yastıklara otururken Perry bu işten pek hoşlanmıştı. Ollie sürücü koltuğuna oturdu.

Perry'nin saatine göre on beş dakika yol aldıktan sonra yumuşak bir zeminde durdular. Dışarıya uzanıp bakmak yok, diye uyarmıştı onları Ollie. Esen sıcak bir rüzgâr üstteki tenteyi sallıyordu. Ollie'nin hesabına göre hedeften on dakika uzaktaydılar.

Hazırlık okulundaki öğretmenleri çoktan unutulmuş, eski bir macera romanındaki kahramanın adından esinlenerek ona *Yalnız Luke* adını takmışlardı. Sekiz yaşından kırk üç yaşma kadar bu yalnızlığı hissetmesi ona haksızlık gibi geliyordu.

Ama Luke'un yalnızlığı kalıcı olmuştu ve şimdi Yalnız Luke kalın çerçeveli gözlüğü, kırmızı Rus kravatıyla Bellevue Palace Oteli'nin geniş lobisinde oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmaktaydı. Mavi pardösüsü göze çarpacak bir şekilde Salon d'Honneur ile giriş kapısı arasındaki deri bir koltuğun üstünde duruyordu. Bu salonda Arena Multi Global Trading şirketi bir davet verecekti. Bronz levhalar konukları

yönlendiriyordu. Yalnız Luke zarif aynalar sayesinde otele gelenleri görüyor, tek başına çok önemli bir Rus sığınmacıyı kaçırmak için bekliyordu.

Son on dakika içinde Emilio dell Oro ve iki İsviçreli bankerin girdiklerini görmüştü. Ardından gri takım elbiseli bir grup, sonra iki genç Suudi, ardından Çinli bir kadın, onun peşinden de Luke'un Yunanlı olarak tahmin ettiği geniş omuzlu bir adam...

Sonra da tek bir grup halinde Armani gençleri, düğme deliğinde bir çiçekle Bunny Popham ve gümüş saplı bastonu ve şık takım elbisesi içinde yakışıklı Giles de Salis.

"Tam sana ihtiyaçları olduğu sırada nerelerdesin, Aubrey Longrigg?" diye sormak istiyordu ona Luke. Ortalıkta görünmek istemiyor musun? Akıllı adamsın doğrusu. Parlamentoda garantili bir koltuk ve Fransa Açık için bedava bilet bir şey, multimilyonluk komisyon ve salak karın için birkaç elmas daha almak başka bir şey. Tabii, bir de elinin altında olacak milyarlarca dolar taze aklanmış kara paranın bulunduğu yeni bir şehir bankası. Ama bir İsviçre bankasında imzalar atılırken spot ışıkları altında görünmek sana ters gelir. Bu Luke'un düşündüğü şeydi, ama o sırada kel kafalı, huysuz parlamento üyesi Aubrey Longrigg merdivende göründü. Yanında dünyanın bir numaralı kara para aklayıcısı Dima vardı.

Luke deri koltuğuna iyice gömülerek dizüstü bilgisayarının kapağını biraz daha kaldırıp ardına gizlendi. Eğer hayatta bir Evreka anı, yani çözüm bulma anı gibi bir şey varsa, şimdi o anı yaşıyordu; Servis'te onca yıl çalıştığı halde Aubrey Longrigg'le bir kez bile karşılaşmamış olduğu için şükretti.

Buna rağmen iki adam onun yanından geçip –Dima neredeyse ona sürtünecekti– Salon d'Honneur'a gidene kadar Luke başını kaldırmadı. Sonra da aynalar

yardımıyla durumu gözleyip operasyon istihbaratını değerlendirmeye başladı:

Bir: Dima ve Longrigg birbirleriyle konuşmuyorlardı. Büyük ihtimalle oraya vardıklarında da konuşmamışlardı. Basamakları çıkarlarken tesadüfen yan yana gelmiş izlenimi vermekteydiler. Peşlerinde iki adam vardı – orta yaşlı, İsviçreli muhasebeci tipler. Luke'a göre Longrigg, Dima yerine onlarla konuşuyor olmalıydı. Her ne kadar bu nokta müphemse de –belki daha önce konuşmuş olabilirlerdi– Luke biraz teselli olmuştu. Operasyonu tam meyve verecek aşamadayken hedef adamının senin bilmediğin bir ana oyuncuyla ilişkisi olduğunu öğrenmek rahatsız edici bir şeydi. Yoksa Longrigg konusunda hiçbir kuşkusu yoktu. *Adam burada! Onu gördüm! Tanık benim!*

İki: Dima gösterişli bir çıkış yapmaya karar vermişti. Terzi elinden çıkmış mavi şeritli kruvaze bir takım elbise; küçük ayaklarında siyah, İtalyan deri mokasenler. Luke kaçış için bunun ideal olmadığını düşündü, ama ne de olsa koşarak kaçacak değillerdi. Dima'nın tavırları ölüm fermanını imzalamış biri için fazla kaygısız görünüyordu. Belki de intikamın tadını çıkarmaya başlamıştı: eski bir *vor*'un gururu kurtarılacak, katledilen müridinin kanı yerde kalmayacaktı. Belki de, bütün o endişeleri arasında artık yalan söylemekten, saklanmaktan ve rol yapmaktan kurtulacağı için memnundu, şimdiden onu ve ailesini bekleyen yeşillikler içindeki İngiltere'nin hayalini kurmaya başlamıştı. Luke bu hissi çok iyi bilirdi.

Resepsiyon başlıyor. Salon d'Honneur'da düşük bariton bir uğultu bir an yükselip alçalıyor. Onur konuklarından biri bir konuşma yapmakta; önce pek net olmayan bir Rusça, sonra aynı bulanıklıkta İngilizce olarak. Kimdi bu? Popham mı? De Salis'mi? Hayır, bu kişi saygıdeğer Emilio dell Oro. Luke bu sesi

tenis kulübünden tanıyor. Alkışlar. Şerefe kadeh kaldırılırken kiliseye özgü bir sessizlik. Kimin şerefine? Dima'nın mı? Hayır, o anda bu jeste cevap veren Bunny Popham'ın şerefine. Luke onun sesini de tanıyor, ardından gelen kahkaha da tahminini doğruluyor. Saatine baktıktan sonra cep telefonunu çıkarıp Ollie için olan düğmeye basıyor.

"Eğer zamanında yetişirse, yirmi dakika," dedikten sonra tekrar gümüş renkli dizüstü bilgisayarına dönüyor.

"Gitmeden önce aklımdan geçen bir iki şeyi söylememin sakıncası var mı, Luke?" diye soruyor Hector Charles de Gaulle Havalimanında viskisini bitirirken.

Luke için sakınca yok. Adrian, Eloise ve Ben konuları geride kalmış. Hector, Billy Boy Matlock hakkında ne düşündüğünü söylemiş. Uçağı için anons yapılıyor.

Operasyon planlaması yaparken esneklik *için sadece iki fırsat vardır – beni anlıyor musun, Luke?*

Anlıyorum Hector.

Birincisi planı hazırlarken. Bunu yaptık. İkincisi plan çuvalladığı zaman. Bu olana kadar baştan karar verdiğimiz şeyden çıkma, yoksa babayı yersin. Şimdi elimi sık.

Luke, Dima'nın Salon d'Honneur'dan tek başına çıkmasını beklerken ve boş gözlerle ekranındaki ilgisiz şeylere bakarken aklına takılan soru şuydu: Hector'un vedalaşırken verdiği öğüt, bebek yüzlü Niki ve filozof görünümlü korumaların cam kapıların iki yanındaki iki yüksek sırtlı koltuğun yanında pozisyon almalarından önce mi hatırına gelmişti, yoksa sonra mı? Yoksa onları orada görmek mi bu anıyı tetiklemişti?

Hem o korumaya *filozof görünümlü* demek ilk başta kimin aklına gelmişti? Perry miydi, Hector muy-

du? Hayır, Gail'di. En uygun yakıştırmaları Gail yapardı.

Ve neden *tam* Luke onları gördüğü anda salondaki uğultu yükselmiş, büyük kapılar açılmış –aslında sadece biri açılmıştı– ve Dima tek başına dışarıya çıkmıştı?

Luke'un şaşkınlığı sadece zamanla ilgili değil, yerle de ilgiliydi. Dima onun bulunduğu yere arkadan yaklaşırken, Niki ve filozof koruma da onun önünde ayağa kalkarak Luke'u aralarında bırakmışlar, ne tarafa bakacağını şaşırtmışlardı.

Sağ omzunun üstünden havlamaya benzeyen Rusça küfürleri duyunca Dima'nın hemen yanı başında durduğunu anladı.

"Sizi bokböcekleri, benden ne istiyorsunuz? Ne yapacağımı bilmek mi istiyorsun Niki? Çişimi yapacağım. İşerken beni seyretmek mi istiyorsun? Defol git buradan. Git, kahpe Prens'inin üstüne işe."

Kapı görevlisi masasında belli etmeden doğruldu. Ama şık giyimli Alman resepsiyon görevlisi öyle bir inceliğe gerek görmeden sert bir ifadeyle etrafına bakındı. Bu olanları duymazlıktan gelmeye kararlı olan Luke bilgisayarına anlamsız şeyler tuşlayıp duruyordu. Niki ve filozof görünümlü koruma oldukları yerde kaldılar ve hiç kıpırdamadılar. Belki de, Dima'nın doğruca cam kapılardan dışarıya fırlayıp caddeye kaçacağını düşünmüş olabilirlerdi. Oysa Dima alçak sesle korumaların analarına sövdükten sonra lobiyi kat edip bara giden koridora girdi. Asansörü geçtikten sonra bodrum katındaki tuvaletlere giden taş merdivenin başında durdu. O anda yalnız değildi. Niki ve filozof koruma arkasında dikilmişlerdi. Onların bir metre arkasında da, tuvalete gitme ihtiyacı olan ve kimsenin dikkatini çekmeyen Luke vardı. Bilgisayarı ve mavi pardösüsü kolunun altındaydı.

Luke'un kalbi artık deli gibi atmıyor, ayakları ve dizleri titremiyordu. Artık her şeyi doğru işitiyor, zihni açık halde düşünebiliyordu. Araziyi kendisinin bildiği, korumaların bilmediği gerçeğini kendine hatırlattı. Dima da biliyordu, ama bu, korumaların Dima'nın arkasında olmaktansa önünde olmalarına yol açabilirdi.

Luke da, göründüğü kadarıyla Dima da, korumaların beklenmedik şekilde ortaya çıkmalarına şaşırmışlardı. Artık işlerine yaramayan ve tahminlere göre kısa bir süre sonra ölmüş olacak bir adamı taciz etmeleri mantıklı değildi. Nasıl olsa ölecekti, ama burada ve şimdi değildi. Güpegündüz, herkesin gözleri önündeyken, yirmi metre ötede Armani Gençleri, saygın bir Britanya Parlamentosu üyesi ve seçkin konuklar şampanya yudumlayıp kanepeleri yerken olacak şey değildi. Hem zaten Prens öldürme işlerinde titiz davranırdı. Kaza süsü veya arada bir gerçekleşen, Çeçen haydutlara atfedilecek terör olaylarını severdi.

Ama Luke bunları sonra düşünecekti. Hector'un kendi sözleriyle, eğer *plan çuvallarsa*, Luke'un esneklik uygulaması zamanı gelmişti ve yine Hector'un deyişiyle, *ucundan tutmayıp* kararlı bir şekilde uygulamalıydı. Yıllarca görmüş olduğu, fakat bir olay dışında kullanmadığı silahsız dövüşme derslerini hatırlama zamanıydı. O bir olay da Bogotá'da gerçekleşmiş, Luke birkaç kez yumruklarıyla havayı dövdükten sonra bir anda dünyası kararmıştı.

Ama o olayda uyuşturucu baronunun adamları sürpriz avantajına sahiptiler, oysa şimdi bu avantaj Luke'taydı. Yanında yakın dövüş eğitmenlerinin büyük bir hevesle örnek verdikleri kâğıt makası, bir avuç bozuk para veya düğümlü potin bağları gibi gülünç öldürme gereçleri yoktu, ama son model, gümüş kaplı bir dizüstü bilgisayarıyla, Aubrey Longrigg sayesinde

burnundan soluduğu öfkesi vardı. Bu öfke ona ihtiyaç anında el uzatan bir dost gibi gelmişti ve o anda cesaretten daha iyi bir arkadaştı.

Dima taş merdivenin ortasında kapıyı itmek için uzanıyor.

Niki ve filozof koruma onun yakınında duruyorlar, Luke da onların arkasında, ama Dima'ya onlar kadar yakın değil.

Luke utangaç. Tuvalete gitmek bir erkeğin mahrem işidir ve Luke da mahremiyete önem veren bir insan. Yine de içi çok rahat. İlk kez inisiyatif onda, başkasında değil. İlk kez kendisi haklı saldırgan konumunda.

Önünde durdukları kapı, Dima'nın Paris'teyken belirttiği gibi, güvenlik nedenleriyle çoğu zaman kilitli olur, ama bugün kilitli değil. Açılacağı yüzde yüz kesin, çünkü anahtarı Luke'un cebinde.

Bu nedenle kapı açılıyor ve altında cılız ışıklı bir merdiven beliriyor. Dima hâlâ önden yürüyor, ama Luke'un bilgisayarıyla filozof korumanın kafasına indirdiği sert darbe durumu aniden değiştiriyor. Adam tepetaklak merdivenden yuvarlanırken Niki'nin dengesini bozarak Dima'ya nefret ettiği sarışın korumanın boğazına sarılma fırsatı veriyor. Öyle bir sarılış ki, Perry'ye göre Nataşa'nın annesini öldürenlere ne yapacağını anlatırken hayal ettiği sahneyi andırıyor.

Bir eli hâlâ boğazında, Dima şaşkın haldeki Niki'nin kafasını defalarca yandaki duvara çarptıktan sonra koruma baygın halde ayakları dibine yığılıyor. Dima durmuyor, bu iş için hiç uygun olmayan İtalyan mokasenleriyle önce adamın kasıklarına, sonra şakağına şiddetli tekmeler indiriyor.

Bütün bunlar Luke'a çok yavaş ve doğal geliyor, ona gizemli bir zafer duygusu hissettiriyor. Bir dizüs-

tü bilgisayarı iki eliyle kaldırıp tıpkı bir cellatın baltası gibi ondan birkaç basamak altta bulunan filozof korumanın boynuna indirmesi son kırk yılda çektiklerinin acısını çıkarmak anlamına geliyor. Baskıcı bir asker babayla geçen çocukluk, nefret ettiği devlet ve özel okullar dönemi, yatmış olduğu ve keşke olmasaydı dediği kadınlar, onu hapseden Kolombiya ormanı ve Bogotá'daki diplomatik gettoda hayatının en ahmakça günahını işlemesi.

Ama onun için en büyük zafer, pek akılcı olmasa da, Servis'e ihanet ettiği için Aubrey Longrigg'i ödüllendirme düşüncesi, çünkü Luke, tıpkı Hector gibi Servis'i çok seviyor. Her ne kadar yöntemleri bazen insanı düşündürüyor olsa da, Servis Luke için annesi, babası ve birazcık da Tanrı'sı olmuş.

Düşününce Dima da herhalde *vori*'si için bu hisleri duymaktaydı.

Birisinin çığlık atması beklenirdi, ama ses çıkmıyor. Merdivenlerin altında iki adam *vori*'nin eşcinsellik konusundaki ilkesine meydan okur gibi üst üste yatıyorlar. Dima hâlâ filozof korumanın altındaki Niki'yi tekmeliyor. Filozof korumanın ağzı tıpkı karaya vurmuş bir balık gibi açılıp kapanmakta. Luke basamakları çıkıp kapıyı kilitliyor ve anahtarı cebine attıktan sonra tekrar aşağıya iniyor.

İlle de son bir tekme atması gereken Dima'nın kolunu tutup onu tuvaletlerin yanından yürüttükten sonra birkaç basamak çıkarıyor ve kullanılmayan bir resepsiyon alanından geçirerek ACİL DURUM ÇIKIŞI yazan demir bir kapıya getiriyor. Bu kapı için anahtar gerekli değil; duvara monte edilmiş, ön tarafı cam, içinde kırmızı bir panik düğmesi olan yeşil metal bir kutu var. Yangın, su baskını veya bir terör eylemi için kullanılması düşünülmüş.

Son on sekiz saat içinde Luke bu panik düğmeli yeşil kutu üzerinde epeyce kafa yormuş, hatta bunun olası özellikleri hakkında Ollie'yle bile görüşmüş. Ollie'nin tavsiyesiyle daha önce buraya gelip cam paneli metal çerçevesine iliştiren vidaları gevşetmiş ve panik düğmesini otelin merkezi alarm sistemine bağlayan kırmızı kabloyu kesmiş. Böylece bütün oteli ayağa kaldırmadan acil çıkış kapısından çıkabilecekler.

Gevşettiği cam paneli sol eliyle çıkardıktan sonra Luke sağ eliyle kırmızı düğmeye basmak istiyor, ama sağ elinin geçici olarak hizmet dışı kaldığını anlıyor. Bu nedenle yine sol eliyle düğmeye basıyor ve kapı tıpkı Ollie'nin tarif ettiği gibi açılıveriyor. Karşılarında sokak ve güneşli bir gün var.

Binadan sokağa çıkmış, takım elbiseli, saygın iki Bernli gibi görünmek için Luke, Dima'yı önüne geçiriyor; sonra dönüp kapıyı kapatıyor. Otelde genel alarm çalmadığı için Ollie'yi minnetle anıyor.

Elli metre ötelerinde, yolun karşısında bir yeraltı otoparkı var ve adı Park Casino. Birinci katta, çıkış kapısına bakan bir noktada Luke'un bu an için kiralamış olduğu BMW marka araba var. Luke uzaktan kumandayla arabanın kilitlerini açıyor.

"Yahu, Dick, sana hayranım be, tamam mı?" diye fısıldıyor Dima soluk soluğa.

Luke uyuşmuş sağ eliyle ceket cebinden cep telefonunu çıkarıp Ollie düğmesine basıyor.

"İçeriye girme zamanı şimdi," diye talimat veriyor son derece sakin bir sesle.

At arabası dik bir yokuşu tırmanırken Ollie, Perry ve Gail'e birazdan içeriye gireceklerini haber veriyor. Oraya gelene kadar zorlu tepeleri aşmışlar, ineklerin seslerini ve saman kokusu duymuşlar, arada bir du-

rup tekrar yola koyulmuşlar. Şimdi de tekrar beklemedeydiler, ama bu defa Ollie'nin arka kapağı sıkıştırması içindi.

Ollie'nin arkasında ahırlar vardı, ahırların arkasındaki çayırda da taylar koşuşuyordu. Ahırların bitişiğinde modern bir ahşap bina vardı. Her ikisi de kapalı olan bir ön bir de yan veranda görünüyordu. Sadece ön veranda yola baktığı için Perry yan verandayı seçti ve "Önce ben gideyim," dedi. Ailenin yabancısı olduğu için Ollie'nin çağrılana kadar arabada kalmasına karar verilmişti.

Perry ve Gail eve yaklaşırlarken biri ahırın üstünden, diğeri evden onlara bakan iki kapalı devre televizyon kamerası olduğunu fark ettiler. Herhalde İgor'un sorumluluğunda olmalıydı, ama İgor alışverişe gönderilmişti.

Perry zile bastı, önce hiçbir şey duymadılar. Bu sessizlik Gail'e tuhaf geldiği için bu kez kendisi bastı zile. Belki çalışmıyordu. İçeridekileri ayaklandırmak için zile birkaç kez kısa, sonra uzun süreli bastı. Ve bu işe yaramış olmalıydı, çünkü önce sabırsız bir gence ait ayak sesleri, ardından çekilen sürgünün ve açılan kilidin sesi geldi. Kapı açılınca karşılarında sarartılmış saçlarıyla Dima'nın oğlu belirdi: Viktor.

Perry ve Gail oğlanın onları güleryüzle karşılamasını beklerlerken, Victor'un yüzünde sinirli bir şaşkınlık olduğunu gördüler.

"Onu getirdiniz mi?" diye çıkıştı Viktor İngilizce.

Soru Perry'ye yöneltilmişti, çünkü o anda Katya ve İrina gelmişler, Katya bacaklarına yapışırken, İrina da Gail'e sarılmak için kollarını uzatmıştı.

"Kız kardeşim *Nataşa*?" diye bağırdı Viktor, Perry'ye; bir yandan da belki içine saklanmıştır kuşkusuyla arkadaki at arabasına bakıyordu. "*Nataşa'yı gördünüz mü, Tanrı aşkına?*"

"Annen nerede?" diye sordu Gail kızların ellerinden kurtularak.

Viktor'un ardından duvarları panel kaplı bir koridordan geçip alçak kirişli bir oturma odasına girdiler; camlı kapılar, arkasında çayır bulunan bahçeye açılıyordu. Odanın en karanlık köşesinde, iki deri bavul arasında oturmakta olan Tamara etrafına eşarp sarılı siyah bir şapka giymişti. Gail ona doğru yaklaşınca eşarbın altında Tamara'nın kınayla boyanmış saçını ve allık sürülmüş yanaklarını gördü. Rusların yolculuğa çıkmadan önce oturduklarını Gail bir yerde okumuştu; Tamara herhalde bu yüzden şimdi oturmaktaydı. Belki bu yüzden Gail önüne gelip dikildiği halde oturmaya devam ediyordu.

"Nataşa'ya ne oldu?" diye çıkıştı Gail.

"Bilmiyoruz," dedi Tamara önündeki boşluğa bakarak.

"Neden bilmiyorsunuz?"

İkizler yanma gelince Tamara geçici olarak unutuldu.

"Binicilik okuluna gitti ve geri gelmedi!" dedi Viktor. O anda kardeşi Aleksei'de odaya girmişti.

"Hayır, binicilik okuluna *gitmedi*, sadece gideceğini *söyledi*," dedi Aleksei. "Bunu sadece söyledi, hıyar! Nataşa yalan söyler, bunu sen de biliyorsun!"

"Binicilik okuluna *ne zaman* gitti?" diye sordu Gail.

"Bu sabah. Erkenden. Sekiz gibi," diye bağırdı Viktor, Aleksei'ye söze karışma fırsatı vermeden. "Randevusu vardı. At terbiyesiyle ilgili bir ders olacaktı. Gitmeden on dakika önce babam arayıp öğlen vakti hazır olmamız gerektiğini söylemişti! Nataşa binicilik okulundaki bu randevusuna mutlaka gitmeliymiş. Mutlaka *sözünde durmalıymış*."

"Demek ki gitti, öyle mi?"

"Tabii. Onu İgor, Volvo'yla götürdü."

"Saçmalama!" diye araya girdi yine Aleksei. "İgor onu *Bern*'e götürdü! Binicilik okuluna falan *gitmediler*, salak herif! Nataşa anneme *yalan* söyledi!"

Avukat Gail ayrıntılara girmek istedi. "İgor onu *Bern'de* nereye bıraktı? Onu nereye götürdü?"

"*Tren istasyonuna!*" dedi Aleksei bağırarak.

"*Hangi* tren istasyonuna, Aleksei?" diye sordu Perry tatlı bir sesle. "Sakin ol. İgor, Nataşa'yı Bern'deki hangi tren istasyonuna bıraktı?"

"Bern *ana istasyonuna*! Uluslararası tren istasyonuna, Tanrı aşkına. Oradan her yöne gidiliyor. Paris'e, Budapeşte'ye! Moskova'ya!"

"Ona *oraya gitmesini babam söyledi*, Profesör," diye ısrar etti Viktor; aşırı heyecanlanmış Aleksei'nin bağırmasına karşı inadına alçak sesle konuşarak.

"*Dima* mı söyledi, Viktor?" diye sordu Gail.

"Dima, Nataşa'ya tren istasyonuna gitmesini söylemiş. Bunu İgor söyledi. İstersen İgor'u arayıp onunla konuş."

"*Konuşamaz*, salak herif! Profesör Rusça bilmez," dedi Aleksei iyice çığırından çıkarak.

Perry az önce olduğu gibi kararlı: "Viktor, –bir dakika Aleksei– Viktor, şunu bana bir daha söylesene – yavaş yavaş. *Aleksei*, kardeşini *dinler dinlemez* sana döneceğim. Şimdi konuş, Viktor."

"İgor'un dediğine göre bunu ona Nataşa söylemiş, bu yüzden de onu ana tren istasyonuna bıraktı. Nataşa, 'Babam tren istasyonuna gitmem gerektiğini söyledi,' demiş."

"İgor da hıyarın teki. Neden diye sormamış!" diye bağırdı Aleksei. "O herif çok salak. Babamdan o kadar korkuyor ki, Nataşa'yı götürüp istasyonda bırakıyor. Neden diye sormuyor. Sonra alışverişe gidiyor. Nataşa dönmezse, onun suçu değil. Babam öyle yapmasını söylemiş, o da yapmış, o halde onun suçu değil!"

"Binicilik okuluna gitmediğini nereden biliyorsun?" diye sordu Gail o ana kadar aldığı ifadeleri tarttıktan sonra.

"Viktor, lütfen," dedi Perry bir kez daha Aleksei lafa karışmadan.

"Önce binicilik okulundan arayıp Nataşa nerede diye sordular," dedi Viktor. "Saati yüz yirmi beş papel, Nataşa telefon açıp iptal ettirmemiş. Bu derse gitmesi gerekiyor. Onun için atı eyerlemiş, bekliyorlar. Biz de İgor'u cep telefonundan arıyoruz. Nataşa nerede? Tren istasyonunda, diyor. Babamın talimatıymış."

"Nataşa ne giyiyordu?" diye soruyor Gail, Aleksei'ye dönerek.

"Bol bir kot pantolon. Üstünde bol bir iş gömleği. Tamamen biçimsiz bir halde. Oğlanların kıçına bakmasından hoşlanmıyormuş."

"Yanında para var mı?" Yine Aleksei'ye sorulmuş.

"Babam ona parayı akıtıyor. Çok şımartıyor. Bize ayda yüz papel verir, ona *beş yüz*. Kitaplar, elbiseler, bayıldığı ayakkabılar. Geçen ay babam ona bir keman aldı. Keman milyonlarca papel ediyor."

"Ve hepiniz onu aramaya çalıştınız, öyle mi?" diye soruyor Gail bu defa Viktor'a.

"Defalarca," diyor Viktor artık olgun erkek rolünü iyice benimseyerek. "Herkes aradı. Aleksei'nin cep telefonundan, benimkinden, Katya'nın ve İrina'nınkinden. Cevap yok."

Tamara'nm da orada olduğunu hatırlayan Gail ona dönüyor. "Onu aramaya çalıştınız mı?"

Tamara'dan da karşılık yok.

Gail dört çocuğa dönüyor. "Şimdi ben annenizle konuşurken hepiniz başka bir odaya gidin. Nataşa ararsa, onunla önce benim konuşmam gerek. Tamam mı?"

Tamara'nın karanlık köşesinde başka koltuk olmadığı için Perry yakındaki bir ahşap bankı çekiyor, ikisi birlikte buna oturuyorlar. Tamara'nın küçük, siyah gözleri ikisinin arasında gidip geliyor, ama hiçbirine uzun süre bakmıyor.

"Tamara," diyor Gail. "Nataşa neden babasıyla karşılaşmaktan korkuyor?"

"Çocuğu var herhalde."

"Sana bunu o mu söyledi?"

"Hayır."

"Ama sen fark ettin."

"Evet."

"Fark edeli ne kadar zaman oldu?"

"Bunun önemi yok."

"Ama Antigua'da anlamıştın."

"Evet."

"Bunu onunla konuştun mu?"

"Hayır."

"Babasıyla?"

"Hayır."

"Neden Nataşa'yla konuşmadın?"

"Ondan nefret ediyorum."

"O da senden nefret ediyor mu?"

"Evet. Annesi orospuydu. Şimdi Nataşa da orospu. Şaşılacak bir şey değil."

"Babası öğrenince ne olacak?"

"Belki kızını daha çok sever. Belki de onu öldürür. Buna Tanrı karar verecek."

"Çocuğun babası kim, biliyor musun?"

"Belki birden çok babası vardır. Binicilik okulundan. Kayak okulundan. Belki postacıdır ya da İgor'dur."

"Ve şimdi onun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, öyle mi?"

"Nataşa bana sırlarını söylemez."

Dışarıda yağmur başlamıştı. Çayırın üstünde kestane renkli iki güzel at oynaşıyorlar, birbirlerine tos atıyorlardı. Gail, Perry ve Ollie at arabasının gölgesinde duruyorlardı. Ollie cep telefonuyla Luke'u aramıştı. Arabada Dima olduğu için Luke rahat konuşamamıştı. Ama şimdi Ollie'nin söyledikleri tartışmaya açık değildi. Sesi sakindi, fakat duyduğu gerginlik onun bozuk Doğu Londra aksanına yansıyordu.

"Hemen buradan gidiyoruz. Çok önemli gelişmeler olmuş ve artık tek bir gemi için bütün filoyu burada bekletemeyiz. Nataşa'da onların cep numaraları var, onlarda da Nataşa'nınki. Luke, İgor'la karşılaşmamızı istemiyor, o halde, bundan kaçınmalıyız. Herkesin hemen arabaya binmesini istiyor, lütfen Perry ve *derhal* buradan gitmemiz lazım, tamam mı?"

Perry tam eve dönmek üzereyken Gail onu kenara çekti.

"Nataşa'nın nerede olduğunu biliyorum," dedi.

"Bakıyorum, benim bilmediğim çok şey biliyorsun."

"O kadar çok değil. Yeterince. Gidip onu alacağım. Bana destek olmanı istiyorum. Kahramanlık taslayacak değilim. Sen ve Ollie aileyi alırsınız, ben de Nataşa'yı bulunca arkanızdan gelirim. Şimdi Ollie'ye bunu söyleyeceğim ve senin bana destek olacağını bilmem gerek."

Perry sanki bir şey unutmuş gibi iki elini başına götürdü, sonra da pes etmiş bir ifadeyle indirdi. "Nerede?"

"Kandersteg nerede?"

"Spiez'e git, dağa çıkan Simplon trenine bin. Paran var mı?"

"Çok var. Luke'un."

Perry çaresiz bir ifadeyle eve baktı, sonra sabrı taşmış bir halde at arabasında beklemekte olan Ollie'ye döndü. Sonra tekrar Gail'e baktı.

"Yahu, Tanrı aşkına," dedi iç geçirerek.

"Biliyorum," dedi Gail.

15

Perry'nin dağcı arkadaşları onun acil durumlarda sakin kalıp düşünebildiğini ve sonuca yönelik harekete geçmekte tereddüt etmediğini bilirlerdi. Perry de bu iki nitelik arasındaki ince farkı görebildiği için kendisiyle gurur duyardı. Gail için endişeliydi, Nataşa'nın gebeliğiyle ve Gail'in bunu ondan gizlemesiyle operasyonun daha da tehlikeli bir hal aldığının farkındaydı. Aynı zamanda Gail'in gerekçelerine de saygı duyuyor, bunun için kendini suçluyordu. Nataşa'ya duyduğu kıskançlıkla aklı başından gitmiş Tamara'nın mide bulandırıcı görüntüsü Dima için hissettiği kaygı dolu düşüncelerini yoğunlaştırmıştı. Son defa masaj odasında onu gördüğünde acıklı hali Perry'ye, kendisini bile şaşırtacak kadar dokunaklı gelmişti: Hiç düzelmemiş, hayatı boyunca suç işlemiş itirafçı bir katil ve dünyanın bir numaralı kara para aklayıcısı şimdi benim sorumluluğumda ve benim dostum. Her ne kadar Luke'a saygısı varsa da, operasyon ya başarılı olma ya çuvallama aşamasındayken, keşke Hector saha çalışmasını ikinci komutanına bırakmasaydı, diye düşünüyordu.

Buna rağmen bu kusursuz fırtınaya verdiği karşılık, tıpkı tırmanış sırasında altındaki ip koptuğu zaman gösterdiği tepkiye benziyordu: Sakin ol, tehlikeyi değerlendir, en zayıf oyuncuları kolla ve bir yol bul. Şimdi de aynen böyle yapmaktaydı: At arabasının römorkunda Dima'nın doğal ve evlatlık çocuklarıyla beraber oturuyorlardı; ara bölmeden Tamara'nın gölgesi görünüyordu. İki küçük Rus kızı, iki ergen Rus oğlan ve akli dengesi yerinde olmayan bir Rus kadını senin sorumluluğunda ve görevin kimse fark etmeden onları dağın tepesine götürmek. Ne yaparsın? Cevap: Ne gerekiyorsa yaparsın.

Viktor bir kahramanlık gösterisi yaparak Gail her nereye gidiyorsa, ona eşlik etmek istemişti. Neresi olduğu umurunda değildi. Aleksei onunla dalga geçip, Nataşa sadece babasının dikkatini çekmek istiyor, Viktor da Gail'inkini, demişti. Küçük kızlar Gail olmadan hiçbir yere gitmek istememişlerdi. Gail Nataşa'yla birlikte dönene kadar orada kalıp evi koruyacaklardı. O arada İgor onlara bakardı. Kızların bu yakarışlarına doğuştan grup lideri olan Perry aynı sabırlı, fakat kararlı cevabı vermişti:

"Dima sizlerin hemen bizimle gelmenizi istiyor. Hayır, bu bir sürpriz gezisi. Size söylemişti. Nereye gittiğimizi, oraya vardığımızda öğreneceksiniz, ama heyecan verici ve daha önce hiç görmediğiniz bir yer. Evet, Dima bu gece bize katılacak. Viktor, sen bu iki valizi al, Aleksei, sen şu ikisini. Kilitlemeye gerek yok Katya, teşekkür ederim. İgor her an dönebilir. Ve kedi burada kalıyor. Kediler yaşadıkları yeri insanlardan daha çok severler. Viktor, annenin ikonları nerede? Bavulda. Güzel. Şu oyuncak ayı kimin? Onun da bizimle gelmesi lazım, değil mi? İgor'un bir ayıya ihtiyacı yok, ama sizin var. Ve lütfen, herkes şimdi tuvalete gitsin, ihtiyacı olsa da olmasa da..."

Arabanın römorkunda kızlar önce hiç konuşmuyorlardı, ama sonra birden neşeli ve şamatacı oldular; bunda geniş kenarlı fötr şapkasıyla Ollie'nin rolü büyüktü. O gürültü içinde herkes bağırarak konuşmak zorundaydı. At arabalarının römorklarında ses yalıtımı yoktu.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı kızlar.

"Kahrolası Eton Okulu'na," dedi Viktor.

"Sır," diye ekledi Perry.

"Kimin sırrı?" diye sordu kızlar.

"Dima'nın sırrı, şapşal," dedi Viktor.

"Gail'in işi ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Nataşa'ya bağlı," diye cevapladı Perry.

"Oraya bizden önce varırlar mı?"

"Sanmıyorum."

"Neden arka taraftan dışarıya bakamıyoruz?"

"Çünkü bu İsviçre yasalarına göre *yasak*," diye bağırdı Perry, ama kızlar onu işitebilmek için yine de öne doğru uzanmak zorunda kaldılar. "İsviçrelilerin her şey için yasaları vardır. Özellikle de hareket halindeki bir at arabasının römorkundan arkaya bakmak çok ağır bir suç kabul ediliyor. Bunu yapanlar uzun süreli hapse mahkûm oluyorlar. Sizler en iyisi Gail'in çantalarınıza ne koyduğuna bakın!"

Oğlanları yatıştırmak daha zordu:

"Bu çocuk oyuncaklarıyla oynamak zorunda mıyız?" diye bağırdı Viktor bir torbanın ucundan görünen frizbiyi işaret ederek.

"Planımız öyle!"

"Kriket oynayacağımızı sanıyordum," dedi Viktor.

"Eton Okulu'na gidebilelim diye!" ekledi Aleksei.

"Gayret ederiz!" dedi Perry.

"O halde dağlara gitmiyoruz!"

"Neden gitmeyecekmişiz?"

"O lanet olasıca dağlarda kriket oynanmaz ki! Düz yer yoktur! Çiftçiler kızar. Demek ki, *düz* bir yere gidiyoruz, değil mi?"

"Dima size düz bir yere gittiğimizi mi *söyledi*?"

"Dima da senin gibi! Esrarengiz! Belki boğazına kadar boka batmıştır. Belki polisler peşindedir!" diye bağırdı Viktor bu düşünceyle heyecanlanarak.

Aleksei buna sinirlendi.

"Böyle şey söylenmez. Hoş değil. Baban hakkında bunları söylemen *utanç verici* bir şey, *hıyar herif*! Bunun için Eton'da senin *canına* okuyacaklar!"

Viktor frizbiyi torbadan çıkardı, önyargısını bir yana bırakıp elinde tarttı ve dengesine baktı.

"Pekâlâ, o halde o sözleri söylemedim!" diye bağırdı. "Geri alıyorum. Babamız boğazına kadar boka batmadı ve polisler onu çok seviyorlar. Tamam mı? Böyle bir şey hiç *söylenmedi*." Bu söylem üzerine Perry düşünmeye başladı. Çocuklar acaba daha önce kaçırılmışlar mıydı? Belki Dima'nın yükselişe geçtiği zamanlarda, Perm'de cinayetler işlenirken...

"Siz gençlerden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu Perry onların iyice yaklaşmalarını işaret ederek. "Birlikte epey bir zaman geçireceğiz. Tamam mı?"

"Tamam!"

"O halde artık ikide bir *kahrolası* ve *bok* gibi kelimeleri annenizin ve çocukların önündeyken kullanmasanız iyi olur. Gail'in yanında da."

Oğlanlar birbirlerine danıştıktan sonra omuz silktiler. Pekâlâ. Öyle olsun. Umurumuzda değil. Viktor kızlar duymasın diye, ellerini avuç yapıp Perry'nin kulağına fısıldar gibi bağırdı:

"Büyük cenaze töreni, tamam mı? Moskova'da yaptığımız son cenaze töreni? Trajedi? Binlere kişi yas tuttu, tamam mı?"

"Ne olmuş?"

"Yolda kaza olmuş gibi başladı, tamam mı? *Mişa ve Olga trafik kazasında ölmüşler*. Palavra. Trafik kazası falan değildi. *Ateş ettiler*. Kim onlara ateş etti? Tek bir şey çalmayıp kalaşnikof mermilerine servet harcayan bir grup kaçık Çeçen. Neden? Çünkü Ruslardan nefret ediyorlarmış. Palavra. Ateş edenler lanet olası Çeçenler değildi!"

Aleksei, Viktor'u susturmak için elini onun ağzına götürdü, ama Viktor onun elini itti.

"Moskova'da bir şeyler bilen kim varsa sor. Arkadaşım Piotr'a sor. Mişa öldürüldü. *Mafyaya* karşı çıkmıştı. Bu yüzden onu hakladılar. Olga'yı da. Şimdi polisler yakalamadan önce babamı haklamaya çalışacaklar. Değil mi anne?" Tahta bölmenin öbür yanındaki Tamara'ya seslendi. "Kimin patron olduğunu göstermek için *küçük bir uyarı*, diyorlar. Annem bu işleri bilir. Annem *her şeyi* bilir. Şantaj ve haraç suçuyla iki yıl Perm polisinin zindanında yattı. Yetmiş iki saat aralıksız sorguya çektiler. Dayaktan canını çıkardılar. Piotr onun kayıtlarını görmüş. *Sert yöntemler* uygulanmış. Resmi kayıt. Değil mi anne? Bu nedenle artık Tanrı dışında kimseye bir şey *söylemiyor*. Dayakla onun sesini kıstılar. Hey, *anne*! Seni seviyoruz!"

Tamara gölgelerin arasına biraz daha çekiliyor. Perry'nin cep telefonu çalıyor. Luke'un sesi gergin ve temkinli:

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Luke.

"Şimdilik öyle. Dostumuz nasıl?" diye soruyor Perry Dima'yı kastederek.

"Mutlu ve *arabada hemen yanımda oturuyor, selam söylüyor*."

"Biz de," diyor Perry açık vermeden.

"Bundan böyle, fırsat bulduğumuz zaman küçük gruplar oluşturacağız. Hareket ettirmesi daha kolay,

tanınması daha zor olur. Oğlanları doğru dürüst giyindirebilir misin?"

"Nasıl?"

"Birbirlerinden farklı görünmelerini sağla. Aynı yumurta ikizi gibi durmasınlar."

"Tabii."

"Ve kalabalık bir trene binin. Herkesi dağıtmak iyi olabilir. Oğlanlar ayrı vagonlara, sen ve kızlar başka bir vagona. Interlaken'de Harry'ye biletleri aldır ki, hepiniz aynı gişede kuyruğa geçmeyin. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Doolittle'dan haber var mı?"

"Çok erken. Daha az önce bizden ayrıldı."

Gail'in gruptan ayrılmasını ilk kez dolaysız konuşmuşlardı.

"Eh, doğru olanı yapıyor. Başka türlü düşünmesine izin verme. Bunu ona söyle."

"Söylerim."

"Onu bize Tanrı gönderdi ve başarılı olması bizim için çok önemli," diyor Luke bölük pörçük. Başka seçeneği yok. Dima hemen yanında oturuyor.

Perry kızların yanından zorbela geçip Ollie'nin omzuna dokunuyor ve gerekli talimatı kulağına bağırıyor.

Katya ve İrina peynirli çöreklerini ve bisküvilerini bulmuşlar, kafa kafaya verip bunları yiyorlar, birbirlerine mırıldanıyorlar. Arada bir dönüp Ollie'nin şapkasına bakarak kahkahalar atıyorlar. Bir keresinde Katya şapkaya dokunmak için uzanacak gibi oluyor, ama son anda cesaretini kaybediyor. İkizler muz yiyip cep satrancı oynuyorlar.

"Bir sonraki durağımız Interlaken, baylar ve bayanlar!" diye sesleniyor Ollie omzu üzerinden. "Tren istasyonunda park edeceğim madam ve bagajımızla

birlikte ilk trene bineceğim. Siz gençler güzel bir yürüyüş yapın, sosisli sandviç yiyin ve acele etmeden benim peşimden tepeye gelin. Bu konuda herkes mutlu mu, Profesör?"

"Herkes mutlu," diyor Perry kızlara danıştıktan sonra.

"*Hiç de* mutlu değiliz!" diye bağırıyor Aleksei kendini sırtüstü yastıklara bırakarak. "Son derece mutsuzuz!"

"Herhangi bir nedeni var mı?" diye soruyor Perry.

"Her türlü nedeni var! Biliyorum, *Kandersteg'e* gidiyoruz! Bir daha *asla* Kandersteg'e gitmeyeceğim. *Kaya tırmanışı* yapmayacağım. Ben kahrolası bir *sinek* değilim. Yükseklerde başım döner ve Max'ın arkadaşlığından *hoşlanmıyorum*!"

"Bütün tahminlerin yanlış," diyor Perry.

"Yani Kandersteg'e gitmiyor muyuz?"

"Gitmiyoruz."

Ama Gail gidiyor, diye geçiriyor içinden Perry ve saatine bakıyor.

Saat üç olduğunda, zamanında kalkan bir tren sayesinde Gail, Spiez'e gelmiş ve evi bulmuştu. Zor olmamıştı. Postanede Max adında bir özel kayak öğretmenini tanıyan var mı diye sormuştu: Resmi İsviçre okuluna bağlı değil, ailesi bir otel işletiyor? Gişedeki adam emin olmadığı için yan masada çalışan zayıf adama sormuş, o da işi garantiye almak için paketleri tekerlekli bir arabaya yüklemekte olan oğlana danışmıştı. Cevap bulundu: Anayol üstünde, sağ tarafta Otel Rössli; kız kardeşi orada çalışıyordu.

Anacadde mevsime göre bir hayli güneşliydi ve iki taraftaki dağlar sis örtüsü altındaydı. Dükkânların tenteleri altında veya kaldırım üstünde bal renkli köpekler güneşleniyordu. Başlarında güneş şapkalarıyla

tatilciler hatıra eşyası satan dükkânların vitrinlerine bakıyorlar, Otel Rössli'nin terasında oturanlar pastalarını yiyip uzun bardaklardan pipetle buzlu kahve içiyorlardı.

Aşırı çalıştırılmış, İsviçre kostümü giyen bir kızdan başka servis yapan yoktu. Gail ona bir şey söylemek isteyince kız ona oturup sırasını beklemesini söyledi. Gail'in normal tepkisi derhal oradan çıkıp gitmek olurdu, ama uysalca oturup bekledi. Kız yanına geldiği zaman önce hiç istemediği halde bir kahve sipariş etti, sonra da kıza meşhur dağ kılavuzu Max'in kardeşi mi olduğunu sordu. Bunun üzerine kızın yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi ve birden ona istediği kadar zaman ayırabilecek kıvama geldi.

"Aslında henüz kılavuz sayılmaz, yani resmi değil; meşhur oluşuna gelince, bunu bilemem. Önce zor bir sınava girmesi gerekiyor," dedi kız İngilizcesiyle gurur duyan ve pratik yapabildiği için minnettar bir ifadeyle. "Ne yazık ki, bu işe geç başladı. Daha önce mimar olmayı istiyordu, ama vadiden ayrılma fikri hoşuna gitmedi. Aslında çok hayalperesttir, ama çok şükür artık yolunu çizdi; gelecek yıl lisansını alacak. Umuyoruz! Bugün belki dağlardadır. Barbara'yı aramamı ister misiniz?"

"Barbara mı?"

"Çok hoş bir kadındır. Ağabeyimi yüzde yüz değiştirdiğini düşünüyoruz. Tam da zamanında oldu."

Blüemli. Max'in kız kardeşi defterinden yırttığı bir sayfaya adresi yazdı.

"İsviçre Almancasında bunun anlamı *küçük çiçek*'tir, ama aynı zamanda *büyük çiçek* anlamına da gelebilir, çünkü biz İsviçreliler hoşlandığımız her şeye küçük deriz. Okulu geçtikten sonra sol taraftaki son dağ evi. Barbara'nın babası bu evi onlar için yaptı. Aslında düşünüyorum da Max çok talihliymiş."

Blüemli çam ağaçları arasında, pencereleri çiçek saksılarıyla süslü, kırmızı perdeleriyle genç bir çift için cennet gibi bir yerdi. Ön bahçede bir salıncak, yepyeni bir şişme havuz ve bir barbekü vardı. Yeni kesilmiş şömine odunları ön kapı kenarında istif edilmişti.

Burası gerçek yerine sanal bir ev olsaydı bile Gail'i şaşırtmayacaktı, ama zaten artık onu hiçbir şey şaşırtmıyordu. Gail zili çalarken durumun korktuğundan da kötü olduğunu düşünüyordu. İçeriden neşeli bir kadın sesi duyuldu: "En Momänt bitte, d'Barbara chunt grad!" Gail Almanca veya İsviçre Almancası bilmediği halde bunun, Barbara bir dakika içinde orada olacak, anlamına geldiğini anladı. Ve gerçekten de öyle oldu. Barbara uzun boylu, bakımlı, güzel ve çok hoş bir kadındı; Gail'den sadece birkaç yaş büyük olmalıydı.

"Grüessech," dedi Barbara; sonra Gail'in boş bir ifadeyle gülümsemesini görünce hemen İngilizce konuştu. "Merhaba! Nasıl yardımcı olabilirim?"

Açık kapı arasından Gail bir bebeğin vızıldamasını duyuyordu. Derin bir nefes alıp gülümsedi.

"Adım Gail. Siz Barbara mısınız?"

"Evet."

"Uzun boylu, siyah saçlı, Nataşa adında bir kızı arıyorum. Rus kızı."

"O kız *Rus mu*? Bilmiyordum. Belki bu bir şeyi açıklayabilir. Siz doktor musunuz?"

"Korkarım hayır. Neden?"

"Eh, kız burada. Nedenini bilmiyorum. Lütfen, içeriye girer misiniz? Anni'yle ilgilenmem lazım. İlk dişini çıkarıyor."

Gail kadının arkasından içeriye adımını atar atmaz burnuna pudralanmış bir bebeğin temiz kokusu geldi. Kapı kenarındaki pirinç kancalara tavşan kulakları

olan bir sıra keçeli terlik asılıydı. Gail ayakkabılarını çıkarıp ayaklarına bir çift terlik geçirirken Barbara bekledi.

"Ne kadar zamandır burada?" diye sordu Gail.

"Bir saat kadar oldu."

Gail kadının ardından havadar bir oturma odasına yürüdü. Çift kanatlı cam kapı küçük bir ikinci bahçeye bakıyordu. Odanın ortasında bir oyun parkı, bunun içindeyse kıvırcık sarı saçlı çok küçük bir kız çocuğu oturmaktaydı. Çocuğun ağzında emzik, etrafında yığınla yeni oyuncaklar vardı. Nataşa bir duvara dayanmış, başı önde, yüzü saçlarının arasında gizlenmiş halde bir tabure üstünde oturuyordu.

"Nataşa?"

Gail diz çöküp elini onun başının arkasına götürdü. Nataşa önce irkildi, ama onun elini itmedi. Gail bir kez daha ona adıyla hitap etti. Karşılık yoktu.

"Gelmeniz çok iyi oldu doğrusu," dedi Barbara İsviçrelilere özgü bir şakımayla. Sonra Anni'yi omuzlarına aldı. "Doktor Stettler'i arayacaktım. Ya da belki polisi, bilemiyordum. Gerçekten bir sorundu bu."

Gail, Nataşa'nın saçlarını okşuyordu.

"Zili çaldı, o anda Anni'yi besliyordum, ama biberonla değil, en iyi yolla. Kapıda artık bir gözetleme deliği var, çünkü *son zamanlarda* ne olacağı *bilinmiyor*. Anni göğsümde, delikten baktım. Eh, dedim, kapıda normal görünen bir kız var, aslında çok da güzel, içeriye girmek istiyor, kim bilir, belki de Max'tan bir randevu almak içindir. Max'in birçok müşterisi var, özellikle gençler, çünkü Max çok ilginçtir. Kız içeriye girince Anni'yi görüyor ve bana İngilizce soruyor – Rus olduğunu bilmiyordum, insanın aklına gelmiyor, oysa bugünlerde bu ihtimali düşünmek lazım, onun Yahudi veya İtalyan olduğunu düşünüyorum. "Siz Max'in kız kardeşi misiniz?" Ben de hayır diyorum, onun kız

kardeşi değilim, karısı Barbara'yım. Siz kimsiniz ve size nasıl yardımcı olabilirim, diye soruyorum. Gördüğünüz gibi, bir hayli meşgul bir anneyim. Max'tan randevu mu almak istiyorsunuz, dağcı mısınız? Adınız ne? Kız bana Nataşa olduğunu söylüyor, ama ben birden meraklanmaya başlıyorum."

"Ne konuda?"

Gail bir tabure daha çekip Nataşa'nın yanına oturdu. Kolu onun omzunda, yavaşça Nataşa'nın başını kendine doğru çekti; şakakları birbirine değiyordu.

"Aslında *uyuşturucu* aklıma geldi. Bugünkü gençler... yani insan hemen anlayamıyor," dedi Barbara yaşının iki katı bir kadın gibi ayıplama ifadesiyle. "Ve açıkçası, yabancılar, özellikle de İngilizler yüzünden *her yerde* uyuşturucu var, Doktor Stettler'e sorun." O sırada bebek ciyaklayınca Barbara onu sakinleştirdi. "Max'in yanındaki gençler, Tanrım, dağ kulübelerinde bile uyuşturucu alıyorlar! Alkolü anlarım. Sigarayı değil tabii. Ona kahve, madensuyu, çay teklif ettim. Belki beni duymadı, bilmiyorum. Belki de hippilerin dediği gibi, kötü bir *trip* içindeydi. Ama ne yalan söyleyeyim, yanımda bebek var diye biraz *korktum*."

"Ama Max'ı aramadınız?"

"Dağlardayken mi? *Konukları* varken mi? Bu onun için çok kötü olurdu. Onun hasta olduğunu düşünüp hemen gelmeye kalkardı."

"Anni'nin mi hasta olduğunu düşünürdü?"

"Tabii ki!" Sonra durup soruyu bir daha düşündü. "Sizce Max, *Nataşa* için mi gelirdi? Bu çok saçma!"

Gail, Nataşa'nın koluna girip onu yavaşça ayağa kaldırdı, dik durduğu zaman ona sarıldı ve onu ön kapıya götürdü. Burada ikisi de terlikleri çıkarıp ayakkabılarını giydikten sonra bahçeye çıktılar. Bahçe kapısından dışarıya yürüdükten sonra Gail Perry'yi aradı.

Daha önce bir kez onu trenden, sonra da köye vardıktan sonra aramıştı. Luke yanında Dima olduğu için onunla kendisi konuşamıyordu, bu nedenle Perry aracı olacaktı ve Gail'in onu sık sık araması gerekiyordu. Gail işlerin endişe verici bir halde olduğunun farkındaydı; bu durum Perry'nin sesinden belliydi. Perry ne kadar sakinse işlerin o kadar daha kritik safhada olduğunu Gail iyi bilirdi. Bu nedenle o da sakin bir sesle konuşunca, büyük ihtimalle Perry de aynı sinyali almış oldu.

"Nataşa iyi. Gayet iyi, tamam mı? Şimdi yanımda, hayatta ve iyi; yola çıktık. Şimdi istasyona doğru yürüyoruz. Sadece biraz zamana ihtiyacımız var, o kadar."

"Ne kadar zamana?"

Şimdi sözlerine dikkat etme sırası Gail'deydi, çünkü Nataşa koluna yapışmıştı.

"Ruhlarımızı onarıp yaralarımızı sarana kadar. Bir şey daha var."

"Ne?"

"Kimseye nerede olduğu sorulmayacak, tamam mı? Küçük bir kriz yaşadık, şimdi bitti. Hayat devam ediyor. İş sadece bizim ne zaman oraya geleceğimizden ibaret değil. Önemli olan ondan sonrası: Etkilenen tarafın sorusu yok. Kızlar iyi olacaklar. Oğlanlardan emin değilim."

"Onlar da iyi olacak. Ben ilgileneceğim. Dick çok sevinecek. Çabuk ol."

"Gayret edeceğiz."

Vadiye dönerken bindikleri kalabalık trende konuşma fırsatı olmadı, ama zaten Nataşa'nın öyle bir niyeti yoktu; şok içindeydi ve zaman zaman Gail'in varlığından bile habersiz gibiydi. Fakat Spiez'den kalkan trendeyken, Gail'in sevecen yaklaşımıyla Nataşa

kendine gelir gibi oldu. Birinci sınıf vagonda yan yana oturuyorlardı ve doğruca önlerine bakıyorlardı; tıpkı Üç Baca'daki çadırın içinde olduğu gibiydiler. Akşam olmak üzereydi ve onlardan başka yolcu yoktu.

"Ben o kadar..." diye başladı Nataşa ve Gail'in elini tuttu, ama cümlesini bitiremedi.

"Bekleyeceğiz," dedi Gail kararlı bir sesle Nataşa'nın aşağıya eğilmiş başına doğru. "Zamanımız var. Duygularımızı askıya alacağız, hayatın tadını çıkaracağız ve bekleyeceğiz. İkimizin de yapması gereken tek şey bu. Beni duydun mu?"

Nataşa evet anlamında başını salladı.

"O halde, dik otur. Elimi bırakma, sadece dinle. Birkaç gün sonra İngiltere'de olacaksın. Erkek kardeşlerinin bunu bildiklerine emin değilim, ama bir sürpriz gezi olduğunu sanıyorlar ve bu gezi şu andan itibaren herhangi bir gün başlayabilir. Önce Wengen'de kısa bir mola vereceğiz. Sonra İngiltere'de sana çok iyi bir kadın doktor bulacağız –benimkini– o zaman kendini nasıl hissettiğine göre kararını verirsin. Tamam mı?"

Nataşa evet anlamında başını salladı.

"Bu arada bu olayı aklına bile getirme. Kafalarımızdan silip atalım. Üstündeki bu saçma iş kıyafetinden de kurtul artık." Gail, Nataşa'nın gömlek kolunu çekiyor. "Dar kıyafetler giyebilirsin. Hiçbir şey belli olmuyor. Bana inan. Bunu yapacak mısın?"

Nataşa öyle yapacak.

"Bütün kararlar İngiltere'ye kadar bekleyecek. Bunlar kötü kararlar değil, aklı başında kararlar. Ve sen bunları sakince düşünerek vereceksin. İngiltere'ye varınca, daha önce değil. Babanın olduğu kadar senin de yararın için. Evet mi?"

"Evet."

"Bir daha söyle."

"Evet."

Perry ona Luke bu şekilde konuşmanı istedi demeseydi, Gail yine böyle mi konuşurdu? Dima'nın bu kadar sarsıcı bir haberle karşılaşması için akla gelebilecek en kötü zaman olduğu için miydi?

Neyse ki, Gail yine böyle konuşmuş olurdu. Kelimesi kelimesine aynı şeyleri söylerdi ve bunun doğru olduğuna inanırdı. Kendisi de o yoldan geçmişti. Neden söz ettiğini iyi biliyordu. Gail içinden bunları geçirirken trenleri Lauterbrunnen ve Wengen aktarması için Interlaken Ost İstasyonu'na yanaşıyordu. Gail üstünde şık bir yazlık üniforma olan İsviçreli bir polis memurunun peronda onlara doğru gelmekte olduğunu fark etti. Yanında donuk yüzlü, gri takım elbiseli ve kahverengi ayakkabılı bir adam vardı. Polisin yüzündeki hüzünlü gülümsemenin herhangi bir uygar ülkedeki anlamı, sizin gülecek pek bir şeyinizin olmadığıydı.

"İngilizce biliyor musunuz?"

"Nasıl tahmin ettiniz?" dedi Gail gülümsemeye karşılık vererek.

"Belki teninizdendir," dedi adam. Gail sıradan bir İsviçre polisi için bu lafı fazla pişkince buldu. "Ama genç hanım İngiliz değil," diye ekledi adam Nataşa'nın siyah saçına ve belli belirsiz Asyalı görünüşüne bakarak.

"Aslında pekâlâ İngiliz olabilir. Bugünlerde bizde her çeşit bulunur," diye karşılık verdi Gail aynı şakacı tonda.

"Britanya pasaportlarınız var mı?"

"Benim var."

Donuk yüzlü adam da gülümsüyordu; onun bu ifadesi Gail'i ürpertti. Adamın İngilizcesi de biraz fazla iyiydi.

"İsviçre Göçmen Dairesi," dedi adam. "Rasgele kontroller yapıyoruz. Korkarım son günlerde sınırlar

açık olunca vizesi olması gereken bazı kişilerin vizesi olmadığını görüyoruz. Çok değil, ama var."

Üniformalı tekrar söze girdi.

"Biletleriniz ve pasaportlarınız lütfen. Sakıncası var mı? Varsa, sizi polis merkezine götürüp kontrolümüzü orada yaparız."

"Elbette sakıncası yok. Değil mi Nataşa? Keşke bütün polisler bu kadar kibar olsalardı, değil mi?" dedi Gail neşe saçarak.

Elini çantasına sokup pasaportunu ve biletleri çıkardı ve üniformalı polise uzattı. Düzgün vatandaşların stres seviyesini artırmak için dünyanın her yanındaki polislerin eğitildiği gibi, bu memur da inceleme işini aşırı bir yavaşlıkla yapıyordu. Gri takım elbiseli adam üniformalının omzu üzerinden baktıktan sonra Gail'in pasaportunu kendisi aldı ve aynı yavaşlıkla o da inceledikten sonra geri verdi. Pasaportunu elinde tutan Nataşa'ya dönüp gülümsedi.

Daha sonra gri takım elbiseli adamın yaptığı şey, Gail'in daha sonra Ollie, Perry ve Luke'a anlattığı gibi, ya çok beceriksizceydi ya da çok akıllıca. Sanki bir Rus ergenin pasaportu yetişkin bir Britanyalınınkinden daha az önemliymiş gibi davrandı. Vize sayfasını açtı, Nataşa'nın fotoğrafına geçti, yüzüyle karşılaştırdı, hayranlıkla gülümsedi, adının Latin ve Kiril alfabesiyle yazılışını inceledikten sonra geri verip, "Teşekkür ederim, madam," dedi.

"Wengen'de uzun süre kalacak mısınız?" diye sordu üniformalı polis Gail'e biletleri geri verirken.

"Bir hafta kadar."

"Havaya bağlı olarak mı?"

"Ah, biz İngilizler yağmura o kadar alışkınız ki, yağdığını bile fark etmeyiz."

Binecekleri tren 2 numaralı perondaydı ve kalkmasına üç dakika kalmıştı; bu gece başka aktarma ol-

mayacağı için kaçırmasalar iyi ederlerdi, yoksa geceyi Lauterbrunnen'de geçirmek zorunda kalacaklarını söylemişti kibar polis memuru.

Son trende dağlara çıkan yolun yarısına gelene kadar Nataşa konuşmadı. O ana kadar surat asıp kararmış pencereye baktı, çocuk gibi soluğuyla camı buğulayıp sonra öfkeyle sildi. Ama Max'a mı, polis memuru ve gri takım elbiseli görevliye mi, yoksa kendisine mi kızdığını Gail bilmiyordu. Sonra birden başını kaldırıp doğrudan Gail'in yüzüne baktı.

"Dima bir suçlu mu?"

"Bence o son derece başarılı bir işadamı, öyle değil mi?" diye karşılık verdi kurt avukat.

"Bu yüzden mi İngiltere'ye gidiyoruz? O sürpriz gezinin amacı bu mu? Birden hepimizin çok güzel İngiliz okullarına gideceğimizi söylüyor." Gail'den karşılık gelmeyince devam etti. "Moskova'dan bu yana bütün aile – tamamen suçlu oldu. Erkek kardeşlerime sor. Onların yeni saplantısı. Sadece suçtan söz ediyorlar. Büyük arkadaşları Piotr'a sor; KGB'de çalıştığını söyler. Oysa artık öyle bir şey yok. Var mı?"

"Bilmiyorum."

"Artık adı FSB. Ama Piotr hâlâ ona KGB diyor. Belki de yalan söylüyordur. Piotr bizim hakkımızda her şeyi bilir. Bütün sicillerimizi görmüş. Annem bir suçluymuş, kocası suçluymuş. Tamara suçluymuş, babasını vurmuşlar. Erkek kardeşlerime göre Perm'den gelen herkes tamamen suçlu. Belki bu yüzden polis benden pasaportumu istemiştir. 'Siz Perm'den misiniz Nataşa?' 'Evet bay polis memuru, ben Perm'denim, ayrıca hamileyim.' 'O halde çok suçlusunuz. İngiltere'de yatılı okula gidemezsiniz. Derhal hapishaneye gelmeniz gerekiyor.'"

O andan itibaren başını Gail'in omzuna koydu ve konuşmasına Rusça devam etti.

Mısır tarlalarının üstüne alacakaranlık çökmek üzereydi; aynı alacakaranlık kiralık BMW içinde de hâkimdi, çünkü Luke ve Dima arabanın içinde veya dışında lamba yakılmamasına karar vermişlerdi. Luke yolculuk için bir şişe votka getirmiş, Dima şişeyi yarıladığı halde Luke bir damla bile içmemişti. Dima'ya Bern'deki imza töreniyle ilgili hatırladıklarını kaydetmesi için bir ses kayıt cihazı vermişti, ama Dima bununla hiç ilgilenmeyip bir kenara atmıştı.

"Hepsini biliyorum. Sorun değil. Kopyaları var. Hafızam var. Londra'da her şeyi hatırlarım. Bunu Tom'a söyle."

Bern'den çıktıkları andan beri Luke sadece yan yolları kullanmış, bir süre yol aldıktan sonra gizlenecek bir yer bulup peşinden gelenler varsa öne geçsinler diye beklemişti. Sağ elinde kesinlikle bir sorun vardı ve sanki hiçbir his duymuyordu. Ama kol kuvvetini kullandığı ve elini aklına getirmediği takdirde otomobil sürüşünde sorun yoktu. Herhalde filozof görünümlü korumanın kafasına vururken elini incitmiş olmalıydı.

İki kaçak gibi alçak sesle Rusça konuşuyorlardı. Neden alçak sesle konuşuyoruz, diye geçirdi aklından Luke. Ama öyleydi işte. Bir çam ormanının kenarında park edip, Dima'ya mavi bir işçi gömleğiyle kel kafasını örtmesi için siyah, kalın bir yünlü bere verdi. Kendisi de getirmiş olduğu kot pantolonu, anorağı ve kepi giydi. Dima'nın takım elbisesini katlayıp BMW'nin bagajına yerleştirdi. Artık akşamın sekizi olmuş, hava soğumaya başlamıştı. Lauterbrunnen Vadisi başındaki Wilderswil köyüne yaklaşırken Luke bir kez daha arabayı durdurdu ve radyodaki İsviçre haberlerini dinlediler. Luke Almanca bilmediğinden yüz ifadesinden bir şeyler çıkarmak için yarı karanlıkta Dima'nm yüzüne bakıyordu.

"Puştları bulmuşlar," diye homurdandı Dima Rusça. "İki sarhoş Rus iti Bellevue Palace Oteli'nde kavga etmişler. Kimse nedenini bilmiyor. Merdivenlerden düşüp yaralanmışlar. Adamlardan biri hastanede, diğerinin durumu iyi. Hastanedeki herif bayağı kötüymüş. Bu Niki. Belki geberir puşt herif. İsviçre polisinin tek kelimesine inanmadığı bir dolu yalan atmışlar, her biri farklı bir yalan uydurmuş. Rus Büyükelçiliği onları ülkeye göndermek istemiş. İsviçre polisi, 'O kadar çabuk değil, bu iki hıyar hakkında birkaç şey daha öğrenmek istiyoruz,' demiş. Rus büyükelçisi çok öfkelenmiş."

"O iki adama mı?"

"İsviçrelilere." Dima sırıtarak şişeden bir yudum daha aldı ve Luke'a uzattı, ama Luke başını iki yana sallayarak ikramı reddetti. "Bu iş nasıl gelişecek, biliyor musun? Rus büyükelçisi Kremlin'i arayacak. 'Kim bu kaçık puştlar?' Kremlin kahpe Prens'i arayacak. "İsviçre, Bern'de bir lüks otelde birbirinin canına okuyan o iki kaçık puşt kim?' diye soracak."

"Ve Prens ne diyecek?" diye sordu Luke, Dima'nın neşesini paylaşmadan.

"Kahpe Prens Emilio'yu arayacak. 'Emilio. Dostum. Benim bilge danışmanım. Benim iki iyi adamım ne halt etmeye Bern'deki bir lüks otelde birbirlerinin canına okumuşlar?'"

"Peki, Emilio ne diyecek?" dedi Luke.

Dima'nın neşesi azaldı. "Emilio şöyle diyecek: 'O bok kafa Dima, dünyanın bir numaralı kara para aklayıcısı içine tükürdüğümün gezegeninde kayboldu.'"

Pek entrikacı bir tip olmayan Luke da kendi hesabını yapmaktaydı. Önce Paris'teki o iki sözde Arap polis memuru vardı. Onları kim göndermişti? Neden? Sonra Bellevue Palace'a gelen iki koruma: İmzadan

sonra neden otele gelmişlerdi? Onları kim göndermişti? Neden? O sırada kim ne kadar biliyordu?

Ollie'yi aradı.

"Her yer sessiz mi, Harry?" Anlamı: Güvenli eve kim vardı, kim varmadı? Yani kayıp Nataşa'yla da ben mi uğraşmak zorundayım?

"Dick, sana iyi haber: Sürüden ayrılan iki koyunumuz birkaç dakika önce bize katıldı," dedi Ollie. "Fazla zorluk çekmeden, kendi imkânlarıyla buraya geldiler ve her şey yolunda. Tepenin öbür tarafında on suları sana uyar mı? O saatte karanlık da olur."

"Saat on bana uyar."

"Grund İstasyonu otoparkı. Küçük, şirin bir kırmızı Suzuki. Sen oraya girdiğinde ben trenlerden mümkün olduğunca uzak bir yerde, sağdaki ilk otomobil olacağım."

"Anlaştık." Ollie telefonu kapatmayınca Luke merak etti. "Sorun ne, Harry?"

"Duyduğum kadarıyla Interlaken Ost İstasyonu'nda epeyce polis memuru varmış."

"Anlatsana."

Luke dinledi, bir şey söylemedi ve cep telefonunu tekrar cebine soktu.

Ollie *tepenin öbür tarafında* demekle, Eiger Dağı'mn karşı yamacındaki Grindelwald köyünü kastediyordu. Ollie, Wengen'e Lauterbrunnen tarafından ulaşmanın dağ treni dışında bir yolu olmadığını bildirmişti. Yazları kuru olan patika belki dağkeçileri veya gözü kara bir motosikletçi için uygun olabilirdi, ama içinde üç kişi olan, dört çekerli bir araç bu yoldan geçemezdi.

Ne var ki, Luke kararlıydı –en az Ollie kadar– hangi kılıkta olursa olsun, Dima'yı demiryolu memurlarının, kondüktörlerin ve yolcuların bakışlarına maruz bırakmayacaktı; özellikle de akşamın geç saatinde,

tren yolcularının az sayıda ve daha çok dikkat çektiği bir zamanda...

Luke, Zweilütschinen köyüne vardıktan sonra çatal yapan yolda, nehir boyunca Grindelwald'a giden sol tarafa döndü. Grund İstasyonu otoparkı Alman turistlerin terk edilmiş otomobilleriyle doluydu. Luke otoparka girerken yan lambaları açık, kırmızı bir Suzuki cip içinde oturan Ollie'yi görüp rahatladı. Ollie'nin üstünde bir anorak ve kulaklıklı bir kep vardı.

"Hava soğursa sarınacağın battaniyeler," dedi Ollie Rusça ve Dima'yı yanına oturttu. Luke BMW'yi bir ağacın altına park ettikten sonra gelip arka koltuğa yerleşti. "Orman yolu yasak, ama sıhhi tesisatçılar veya demiryolu işçileri için değil. Kontrol edilirsek, tabii senin için fark etmezse, konuşmayı ben yapayım. Ben buranın yerlisi değilim, ama cip buralı. Sahibi de bana ne demem gerektiğini söyledi."

Hangi sahip ve ne demesi gerektiğini sadece Ollie biliyordu. Onun gibi gizli kapaklı işler yapan kimseler kaynaklarıyla ilgili açıklama yapmazlardı.

Dar bir beton yol dağın karanlığına doğru çıkıyordu. Yukarıdan onlara doğru gelen bir çift far belirdi; durdu ve ağaçlara doğru çekildi: Bir inşaat kamyonuydu, yükü yoktu.

"Yukarıdan inenler durup geri gidiyorlar," diye açıkladı Ollie durumdan memnun. "Yerel kural."

Yolun tam ortasında tek başına duran üniformalı bir polis memuru vardı. Ollie memurun Suzuki'nin ön camındaki sarı üçgen çıkartmaya bakması için yavaşladı. Polis memuru bir adım geri çekildi. Ollie eliyle adamı selamladı. Parlak ışıklı dağ evlerinin yanından geçtiler. Odun sobalarından çam kokulu duman yayılıyordu. Kırmızı bir neon tabelada BRANDEGG yazı-

lıydı. Yol artık bozuk bir orman patikası halindeydi. Onlara doğru akan küçük dereler vardı. Ollie farlarını yaktı ve aracı arazi vitesine geçirdi. Motordan daha güçlü sesler çıkmaya başladı. Patika üstünde büyük kamyonların açtığı çukurlar vardı ve Suzuki adamakıllı sarsılıyordu. Luke bu sarsıntıda kenara tutunmak zorunda kaldı. Önünde, başında yün beresi ve sarındığı battaniye içinde Dima dimdik oturuyordu. Ollie pür dikkat öne uzanmış, Suzuki'yi her yanı açık bir meranın karşı tarafına sürerken bir çift dağkeçisini korkutup ağaçlara sığınmak zorunda bıraktı.

Nem artmış, hava daha soğumuştu. Luke daha sık nefes almak zorunda kalmıştı. Yanaklarında ve kaşlarında buz gibi çiy oluşuyordu. Tırmanış sürdükçe gözlerinin yaşardığını, çam kokusunu ve nabzının hızlandığını hissediyordu. Bir kez daha ormanın içine daldılar. Çeşitli hayvanların kırmızı gözleri önlerinden geçip gidiyordu, ama bunların küçük ya da büyük olduğunu anlamak mümkün değildi.

Ağaçların arasından çıkıp tekrar açık alana gelmişlerdi. Yıldızla dolu gökyüzünü ince bir bulut kaplamıştı. Tam ortada simsiyah, yıldızsız bir boşluk vardı, onları dağ kenarına doğru itiyor, sonra da dünyanın ucuna getiriyordu. Eiger Kuzey Duvarı'nın çıkıntısı altından geçiyorlardı.

"Ural Dağları'na hiç gittin mi, Dick?" diye bağırarak sordu Dima, Luke'a İngilizce.

Luke evet anlamında başını sallayarak gülümsedi.

"Perm gibi! Perm'de buna benzeyen dağlar var. Kafkasya'ya gittin mi?"

"Sadece Gürcistan tarafına!" diye bağırdı Luke.

"Buna bayılıyorum, Dick, duydun mu? *Bayılıyorum.* Sen de mi?"

Hâlâ o polis memuru için endişe etmesine rağmen, Luke da biraz bayılıyordu ve bu hoşnutluğu Kle-

ine Scheidegg'e doğru tırmanıp oradaki büyük otelin turuncu ışıkları arasından geçerken de devam etti.

İnişe başladılar. Sol taraflarında bir buzulun mavi-siyah gölgesi belirdi. Vadinin öte tarafında, çok uzakta Mürren'in ve arada bir, ormanın izin verdiği anlarda Wengen'in ışıkları görülüyordu.

16

Alp Dağları'ndaki turistik Wengen köyünde Luke için hayat bazen dayanılmaz oluyor, bazen de sanki bütün aile üyelerinin ve dostların bir araya geldiği sakin bir tatil havasında geçiyordu.

Ollie'nin seçmiş olduğu çirkin, kiralık dağ evi köyün sessiz bir ucunda, iki patikanın üçgen yaptığı bir arazi üstündeydi. Burası kış aylarında bir Alman kayak kulübüne kiralanıyordu, ama yaz aylarında Güney Afrikalı Teosofistlerden Norveçli Rastafaryanlara, Ruhr'dan gelen yoksul çocuklara kadar, parasını ödeyebilen herkese açıktı. Bu nedenle farklı kökenleri olan ve yaşları uyumsuz bir aile köy sakinlerinin görmeye alıştıkları bir şeydi. Yanlarından geçen turistlerden biri bile başını çevirip bakmıyordu. Bunu üst kat pencerelerinde perde arkasından sık sık etrafı gözetleyen Ollie söylemişti.

İçeriden dünya hayal edilemeyecek kadar güzeldi. En üst kattan aşağıya bakıldığındaysa Lauterbrunnen Vadisi'nin masalsı güzelliği, yukarıya doğru bakınca da pırıl pırıl parlayan Jungfrau Dağı görünüyordu. Evin arka tarafında el değmemiş çayırlar ve yamaçları

ormanla kaplı tepeler vardı. Oysa dışarıdan görenler için dağ evi son derece kişiliksiz, sıradan bir binaydı.

Luke da gözetleme yapıyordu. Ollie erzak almak ve yöre sakinlerinin dedikodularını duymak için dışarıya çıktığında, gelip geçen kuşkulu biri var mı diye gözetleme nöbeti doğuştan endişeli Luke'a kalıyordu. Onca zaman gözetlediği halde bahçede Gail'in yönetiminde ip atlamayı öğrenen veya evin arkasındaki çayırda çuhaçiçeği toplayan iki küçük kıza bakan olmamıştı.

Balkonda bir oyuncak bebek gibi oturan, elleri kucağında kenetli, yüzü allıklı ve pudralı küçük yaşlı kadın bile kimsenin dikkatini çekmiyordu. Bu tip insanlar turizm etkinliği başladığı günden beri İsviçre'deki turistik yerlere gelirlerdi. Ve yoldan geçen biri tesadüfen perdelerin arasına bakacak olsa göreceği şey başında yün bere olan iri bir adamın iki ergen rakibine karşı satranç oynayışı olacaktı; Perry hakemlik yaparken Gail ve kızlar da odanın köşesinde DVD seyrediyorlar. Eh, bu evde daha önce satranç severler kalmadıysa bile geri kalan her tipte insan oturmuştu. Değerli oğullarının bileşik zekâsına karşı oynayan, dünyanın bir numaralı kara para aklayıcısının hâlâ onları yenebildiğini kim bilecekti ve kimin umurundaydı?

Ve aynı ergen oğlanlar ertesi gün özenle seçilmiş farklı kıyafetleriyle arka bahçeden Männlichen Tepesi'ne uzanan kayalık patikada Perry'nin nezaretinde tırmanmaya çalışırken görüldükleri takdirde, yine kimin umurundaydı? Aleksei her an boynunu kıracak korkusuyla küfürler ediyor, Viktor ısrarla gördüğü dağkeçisinin yetişkin bir geyik olduğunu söylüyordu. Perry onları iple birbirlerine bağlamıştı. Oğlanlar için elverişli bir çıkıntı bulduktan sonra dağcı botları kiralamış ve ip satın alıp oğlanlara bir uçurumdan nasıl sarkılacağını öğretmişti.

İki genç kadına gelince –biri on altısında, diğeri belki ondan on yaş daha büyük, her ikisi de çok güzel– onlar da, nasıl olmuşsa müteahhidin gözünden kaçmış bir akağaç altında şezlonglara oturmuş kitap okurken görülebilirlerdi. Eğer İsviçreli bir erkekseniz, belki çaktırmadan bakar, bakmamış gibi yapardınız; İtalyan erkeği de onlara bakardı ve belki bir ıslık çalardı. Ama kimse hemen bir telefona koşup polise bir akağacın gölgesi altında kuşku uyandıran iki kadının kitap okuduğunu ihbar etmezdi.

Ya da Luke kendine böyle söylüyordu; Ollie olsun, gözetleme görevini paylaşan Perry ve Gail olsun, aynı şekilde düşünüyorlardı. Ama bu onların, hatta küçük kızların bile gizlenerek ve zamana karşı yaşadıkları düşüncesini akıllarından çıkarmalarına yetmiyordu. Kahvaltıda Ollie'nin pişirdiği keki yerken Katya, "İngiltere'ye bugün gidiyor muyuz?" diye sorduğunda veya İrina biraz daha yakman bir sesle, "Neden hâlâ İngiltere'ye gitmedik?" diye sızlandığı zaman aslında, başta grubun baş kahramanı olan ve Bern'deki otelinde merdivenden düştüğü için sağ eli alçıdaki Luke olmak üzere hepsinin aklından geçeni seslendirmiş oluyordu.

"O otele tazminat davası açacak mısın, Dick?" diye sordu Viktor.

"Bu konuda avukatıma danışacağım," dedi Luke, Gail'e bir gülücük göndererek.

Ve kesin olarak ne zaman Londra'ya gidecekleri konusunda açıklaması şöyleydi: "Belki bugün değil, Katya, ama belki yarın veya öbür gün. Sadece vizelerinizin ne zaman geleceğine bağlı. Hepimiz bürokratların nasıl olduğunu biliriz, değil mi? İngiltere'dekilerin bile..."

Ama ne zaman, ah ne zaman?

Luke aynı soruyu gece veya gündüz, her uyanık olduğu veya yarı uykuda olduğu saatte kendine soruyordu. Bu arada Hector'un soluk soluğa yolladığı bildiriler üst üste yığılıyordu: Bazen iki toplantı arasında şifreli cümleler, bazen sonsuz gibi gelen bir günün erken saatlerinde gelen yakınmalar. Birbiriyle çelişen bu rapor yağmuru karşısında aklı karışan Luke önce resmen bağışlanamaz bir günah işleyip bunları geldikçe bir jurnale kaydetmişti. Alçılı elinin ucundan çıkan soluk parmaklarıyla Ollie'nin köyden getirdiği A4 sayfalarına, sadece tek tarafını kullanarak kendine özgü stenoyla yazmıştı.

Eğitim Okulu kurallarının öngördüğü gibi, bir resim çerçevesinden çıkardığı camla bunları ütülemiş, sonra her bir sayfayı silip temizledikten sonra ürününü bir su deposunun arkasına gizlemişti. Az da olsa Victor'un, Aleksei'nin, Tamara'nın ya da Dima'nın odasına girip eşyalarını karıştırmaları ihtimali vardı.

Fakat Hector'un cepheden gönderdiği mesajların hızı ve karmaşıklığı Luke için dayanılmaz bir hale gelince, Ollie'den Dima'nınkine benzer bir ses kayıt cihazı bulmasını istedi; bunu şifreli telefonuna bağlayacak ve Eğitim Okulu'nun ölümcül günahlarından birini daha işleyecekti. Hector'un kendine özgü mesajları devam ediyordu:

– Bıçağın sırtındayız Luke, ama kazanıyoruz.

– Billy Boy'u atlayıp doğruca şefe gideceğim. Saatler sürmeli, günler değil dedim.

– Şef bana şef yardımcısıyla konuşmamı söyledi.

– Şef yardımcısı Billy Boy imzalamazsa kendisinin de imzalamayacağını söylüyor. Tek başına imzalamazmış. Bütün dördüncü katın onayı olmazsa, bu iş yatarmış. Boş versene dedim.

– Buna inanmayacaksın ama Billy Boy yola geliyor. Deli gibi debeleniyor, ama gerçek burnunun dibinde görününce kaçacak yeri kalmadı.

Bütün bunlar Luke'un filozof görünümlü korumayı basamaklardan yuvarlamasından sonraki yirmi dört saat içinde olmuştu. Hector önce Luke'un bu hamlesini dâhice bulmuş, fakat sonra şimdilik bunu şef yardımcısına anlatmamayı uygun görmüştü.

"Adamımız gerçekten Niki'yi öldürdü mü, Luke?" diye sordu Hector sıradan bir şeyden bahseder gibi.

"Öyle olduğunu umuyor."

"Evet. Ben ölüm haberi falan duymadım, ya sen?"

"Ben de duymadım."

"Başka iki adamdı ve herhangi bir benzerlik sadece tesadüf. Anlaştık mı?"

"Tamam."

İkinci günün öğleden sonrasında Hector'un mesajında hayal kırıklığı vardı, ama hâlâ morali yüksekti. Söylediğine göre Kabine Dairesi, Yetkilendirme Komitesi'nin yeterli sayıda üyeyle toplanması gerektiğine karar vermişti. Billy Boy Matlock'un Hector'un o güne kadar sır gibi sakladığı *bütün* –tamamı– operasyon ayrıntılarıyla bilgilendirilmesi konusunda son derece kararlıydılar. Dört kişilik bir çalışma grubu yeterli görülmüştü: İç ve Dışişleri bakanlıklarından, Hazine ve Göçmenlik bakanlıklarından birer temsilci olacaktı. Toplantıya katılmayan komite üyeleri daha sonra alınacak kararlara imza atmak için davet edileceklerdi. Kabine Dairesi bu işlemin sadece bir formalite olacağını öngörmüştü. Bütün gönülsüzlüğüne rağmen Hector bu koşulları kabul etmişti. Derken aniden –aynı günün akşamı– hava değişiverdi ve Hector'un

sesi yükseldi. Luke teybinde bu mesajı tekrar dinlerken o anı yaşıyordu:

H: Bu hıyarlar bir şekilde önümüze geçmişler. Billy Boy Belediyedeki kaynaklarından tüyo almış.

L: Önümüze mi geçmişler? Nasıl olabilir? Daha hiçbir hamle yapmadık ki.

H: Billy Boy'un Belediyedeki kaynaklarına göre Mali Hizmetler Dairesi, Arena'nın başvurusunu bloke etmek için büyük bir banka açmayı tasarlıyor, biz de onlara yardımcı oluyormuşuz.

L: Biz mi?

H: Servis. Hepsi. Belediye kurumları yaygarayı basmışlar. Oligarkların beslediği otuz dejenere Parlamento Üyesi Hazine Bakanlığına bir mektup yazarak Mali Hizmetler Dairesi'ni önyargılı Rus düşmanlığı yapmakla suçlayıp bu başvurunun önüne çıkarılan bütün mantıksız engellerin kaldırılmasını isteyecekmişler. Lortlar Kamarası'ndaki olağan şüpheliler de onlarla ortak.

L: Ama bu büyük bir saçmalık!

H: Bunu Mali Hizmetler Dairesi'ne söyle bakalım. Bildikleri tek şey, merkez bankalarının milyarları bulan devlet parasını aldıkları halde birbirlerine borç vermedikleri. İşte şimdi sıkı dur: Ortaya beyaz atlı şövalye gibi Arena çıkıyor ve yüzlerce milyar vermeyi teklif ediyor. Paranın nereden geldiği kimin umurunda ki? *(Bu bir soru mu? Eğer öyleyse Luke'un verecek cevabı yok.)*

H: *(aniden patlıyor)* Ortada mantıksız bir engel falan yok ki! Daha kimse herhangi bir mantıksız engel çıkarmaya kalkışmamış! Daha dün

geceye kadar Arena'nın başvurusu Mali İşler Dairesi'nin bir ofisinde askıya alınmış haldeydi. Daha toplantı yapmamışlar, kimseye danışmamışlar, soruşturmaya bile başlamamışlardı. Ama bu durum Surrey'deki oligarkların savaş tamtamları çalmasına engel olmadı; aynı zamanda gazetelerin finans yazarları eğer Arena'nın başvurusu reddedilirse, Londra Belediyesi'nin Wall Street, Frankfurt ve Hong-Kong'un ardından dördüncü sıraya düşeceğini yazmaya başladılar. Ve bu kimin suçu olacaktı? Servis'in ve Hector boklu Meredith denen adamın!

Bunu başka bir sessizlik izledi – o kadar uzun sürdü ki, Luke, Hector'a, hâlâ orada mısın, diye sormak zorunda kaldı; Hector buna, "Başka nerede olacağım!" diye bağırarak karşılık verdi.

"Neyse, hiç değilse Billy Boy senin saflarına geçmiş," dedi Luke kendisinin pek inanmadığı bir teselli sunmak amacıyla.

"Çok şükür, bu dönüşü yaptı," dedi Hector. "O olmasa ne yapardım, bilmiyorum."

Luke da bilmiyordu.

Billy Boy Matlock aniden Hector'un *müttefiki* mi oldu? Hector'un dava arkadaşı mı? Yeni edindiği silah arkadaşı mı? Tam dönüş mü yaptı? Billy mi?

Yoksa Billy Boy kenardan köşeden kendine bir yan sigorta mı satın alıyor? Billy Boy *kötü* bir adam değildi, yani habis biri –Aubrey Longrigg gibi kötü değildi; Luke onun için hiç böyle düşünmemişti– kurnaz, aldatıcı, çatışan kuvvetler arasında gidip gelen, ikili veya üçlü ajan değildi. Billy Boy'un gizlisi saklısı yoktu; her şeyi açıktı.

O halde bu büyük dönüş ne zaman ve neden gerçekleşti? Luke buna bir cevap bulamıyordu. Ya da Billy Boy başka bir yerden sırtını emniyete almış ve Hector'a yardım ederek Hector'un hazine sandığında bulunan en sıkı korunmuş sırlarına mı ulaşmak istiyordu?

Örneğin o pazar öğleden sonra aşağılanmış bir halde Bloomsbury'deki güvenli evden çıkarken aklından ne geçiyordu? Hector'a olan sevgisi mi? Yoksa olayların gelecekteki gidişine bakıp kendi makamı için mi endişe ediyordu?

O toplantının yaralarını sardığı günlerde –cimriliğiyle tanınmasına rağmen– hangi Belediye ileri gelenini yemeğe davet etmişti? Bunun sır kalacağına yemin edilmişti, ama Billy Boy Belediye ileri gelenlerinin kitabında bir sırrın sadece bir defasında bir kişiye söylenecek bir şey olduğunu biliyordu. Olaylar onun için kötüye giderse kendine bir dost edindiğini mi düşünmüştü?

Ve Belediye'nin bulanık sularına atılan bu küçük taşın yaydığı küçük dalgalardan hangilerinin saygın Belediye üyesi ve yıldızı parlayan parlamenter Aubrey Longrigg'in süper hassas kulaklarına erişeceğini kim bilebilirdi?

Ya da Bunny Popham'ın?

Veya medya sirki yöneticisi Giles de Salis'in?

Ve Arena dönme dolabı dönmeye başlar başlamaz içine atlamak için bekleyen bütün diğer hassas kulaklı Longrigg'lerin, Popham'ların ve Salis'lerin?

Ne var ki, Hector'a göre dönme dolap henüz dönmeye başlamamıştı. O halde, neden atlasınlardı?

Luke bu düşüncelerini birisiyle paylaşmayı çok istiyordu, ama her zaman olduğu gibi kimse yoktu. Perry ve Gail halkanın dışındaydılar. Yvonne uzaklardaydı. Ve Ollie – eh, Ollie gizli kapaklı işlerde ustaydı,

ama bu çaptaki entrikalar söz konusu olduğunda bir Einstein sayılmazdı.

Gail ve Perry ebeveyn vekilleri olarak çocuklarla gezilere çıkarlarken, onlarla Monopoly oynarken, Ollie ve Luke da uyarı sinyallerini tek tek sayıyorlar, ya bir kısmını umursamıyorlar ya da Luke'un giderek büyüyen endişe listesine ekliyorlardı.

Bir sabah Ollie evin önce kuzey tarafından, sonra güneybatı tarafından iki kez geçen bir çift gördü. Bir defasında kadının üstünde sarı bir eşarp ve yeşil ceket vardı, diğer seferindeyse geniş bir şapka ve pantolon. Ama çizmeleri ve çorapları aynıydı ve elinde aynı dağcı bastonu vardı. Adam ilk geçişinde şort, diğerinde spor bir pantolon giymişti, ama aynı mavi kepi ve ellerini yanında hiç hareket ettirmediği bir yürüyüş tarzı vardı.

Ollie Eğitim Okulu'nda gözetleme dersi vermişti; onun iddiasını çürütmek kolay değildi.

Gail ve Nataşa'nın Interlaken Ost İstasyonu'nda İsviçreli görevlilerle karşılaşmasından sonra Ollie, Wengen tren istasyonunu da kolluyordu. Ollie'nin birlikte bira içtiği bir demiryolu işçisinin söylediğine göre, normal koşullarda tek tük olan kavgaları ayırma ve uyuşturucu satıcısı arama işleriyle uğraşan polis sayısı son birkaç gün içinde artırılmıştı. Otel kayıtları inceleniyor, geniş yüzlü, saçları dökülmüş, sakallı bir adamın fotoğrafı tren ve tramvay istasyonlarında gizlice gişe memurlarına gösteriliyordu.

Ollie, Luke ile bahçede yürüyüş yaparken ona sormuştu: "Dima, Brighton Beach'te ilk kara para çamaşırhanesini açtığında sakal bırakmamıştı, değil mi?"

Hem sakal hem de bıyık bırakmıştı, dedi Luke. Amerika'ya girebilmek için edindiği yeni kimliğin bir

parçasıydı. Dima sakalını ve bıyığını beş yıl öncesine kadar tıraş etmemişti.

Ve –belki de tesadüftü, ama Ollie için değildi– istasyondaki büfede *International Herald Tribune* ve yerel bir gazete aldığı sırada daha önce evin önünden geçmiş olan kuşkulu çifti görmüştü. Bekleme salonunda oturmuş, duvara bakıyorlardı. İki saat ve her iki yöne giden birçok tren geçtiği halde hâlâ oradaydılar. Ollie onların bu davranışına bir açıklama getiremedi; tek ihtimal kötü planlama olmalıydı: Gözetleme görevini onlardan devralacak ekip treni kaçırmış, bu ikili de amirlerinin onlar için karar vermelerini bekliyorlardı. Ya da 1 numaralı peronu gören bir konumda oturdukları için Lauterbrunnen'den gelen trenlerden kimlerin indiğine bakıyorlardı.

"Bundan başka bir de peynirci dükkânındaki nazik kadın bana kaç kişiyi beslediğimi sordu; bu hoşuma gitmedi, ama belki de büyümüş göbeğimi kastetmiş *olabilir*," diye tamamladı Ollie, Luke'u güldürmek için. Yine de ikisinin de gülecek hali yoktu.

Luke'un dert ettiği başka bir şey de evde okul çağında olan dört çocuğun bulunmasıydı. İsviçre okulları açıktı, o halde neden *bizim* çocuklarımız okulda değildiler? Elini muayene ettirmek için gittiği sağlık ocağındaki hemşire ona bu soruyu sormuştu. Kadına verdiği, uluslararası okulların dönem ortası tatilinde olduğu cevabı Luke'a bile inandırıcı gelmemişti.

O ana kadar Luke, Dima'nın ev içinde kalması için ısrar etmişti ve Dima homurdansa da, ona olan minnetinden bunu kabullenmiş gibiydi. Bellevue Palace merdivenindeki olaydan sonra Luke, Dima'nın kitabında asla yanlış yapmayan bir adamdı. Ama günler ağır ağır geçerken ve Luke Londra'daki bürokratlar

için birbiri ardına gerekçeler uydururken Dima'nın uysallığı birden yerini direnişe ve isyankârlığa bıraktı. Perry'ye artık Luke'tan usandığını söyledi.

"Tamara'yı yürüyüşe çıkarmak istersem, çıkarırım," diye hırladı. "Güzel bir dağ görüyorum, bunu ona göstermek isterim. Burası içine tükürdüğümün Kolıyma'sı değil. Bunu Dick'e söyle, tamam mı Profesör?"

Vadiye tepeden bakan ve bankların bulunduğu yere çıkan kısa mesafe için Tamara tekerlekli iskemle istedi. Bunu sağlaması için Ollie gönderildi. Kınalı saçları, dudaklarından taşan ruju ve koyu güneş gözlüğüyle Tamara tam bir cadıya benzemişti; Üstündeki işçi tulumu ve yün beresiyle Dima da daha güzel görünmüyordu. Ama her tür insanı görmeye alışkın bir toplum içinde Staubbach Şelalesine ve Lauterbrunnen Vadisi'ne giderlerken Tamara ve onun tekerlekli iskemlesini iten Dima ideal bir yaşlı çift oluşturuyorlardı.

Ve Nataşa onlara katıldığı zaman –ki, arada bir bunu yapıyordu– artık Dima'nın peydahladığı ve hapishaneden yarı deli bir halde çıkmış Tamara'ya yüklenen o emrivaki çocuk değil, sevgi dolu, uysal kız evlatlarıydı. Doğal ya da evlat edinilmiş çocukları gibi görülmüyordu. Ama Nataşa çoğu zaman kitaplarını okuyor veya babası yalnızken yanına gidip onun kel kafasını okşuyor ve onu kendi çocuğuymuş gibi seviyordu.

Perry ve Gail de bu yeni oluşmuş ailenin önemli parçalarıydılar; Gail kızlar için devamlı yeni etkinlikler düşünüyor, onları çayırdaki ineklerle tanıştırıyor veya ormanda geyikleri göstermeye götürüyordu. Bu sırada Perry de çocukların aşırı enerjilerini boşaltacak yollar buluyordu. Sadece bir sabah Gail oğlanlarla

birlikte dörtlü tenis oynamayı önerdiğinde Perry yan çizdi. Paris'teki maçtan sonra kendine gelmek için zamana ihtiyacı vardı.

Dima ve grubunun gizlenmesi işi Luke'un biriken endişelerinden sadece bir tanesiydi. Geceleri üst kattaki odasında Hector'un rasgele gönderdiği mesajları beklerken, köydeki varlıklarının artık hoş karşılanmadığını gösteren belirtileri bir araya getirecek fazlasıyla zamanı oluyordu. Uykusuz gecelerde aklına gelen komplo teorileri sabah olduğunda ona gerçek gibi görünüyordu.

Brabazon kimliği için endişeliydi; Bellevue'nin işgüzar müdürü acaba otelin tesislerini denetleyen Brabazon'un merdivende hırpalanmış halde bulunan iki Rus'la olan ilişkisini çözmüş müydü? Ve buradan yola çıkarak, polisin de yardımıyla Grindelwald Grund İstasyonu'nda bir ağaç altına park edilmiş BMW'ye ulaşırlar mıydı?

En sert senaryosu arabada Dima'nın da anlattıklarından kaynaklanarak şöyle gelişiyordu:

Korumalardan biri –büyük ihtimalle filozof görünümlü olanı– ayağa kalkıp kilitli kapıya vuruyor.

Ya da belki Ollie'nin acil durum kapısı elektroniğiyle ilgili tahminleri sadece tahminden ibaret kalıyor.

Her iki halde de alarm çalıyor ve Salon d'Honneur'daki Arena partisinin bilmiş konukları bunu işitiyorlar. Dima'nın korumaları saldırıya uğramış ve Dima ortadan kaybolmuş.

Artık her şey aynı anda harekete geçiyor. Emilio dell Oro Armani gençlerini uyarıyor, onlar da cep telefonlarını çıkarıp *vori* kardeşlerini, onlar da kalesinde bulunan Prens'i uyarıyorlar.

Emilio İsviçreli banker arkadaşlarını uyarıyor, onlar da İsviçre yönetiminden üst mevkilerde bulunan kendi arkadaşlarını ve polis ile güvenlik servislerini uyarıyorlar. Bunların hayattaki birinci görevi İsviçre'nin kutsal bankerlerini korumak ve onlara dil uzatan herkesi tutuklamak.

Emilio dell Oro daha sonra Aubrey Longrigg, Bunny Popham ve de Salis'i, onlar da gerekli herkesi uyarıyorlar.

Bern'deki Rus büyükelçisi Moskova'dan derhal uygulanması gereken talimatlar alıyor. Prens'in bastırmasıyla Moskova harekete geçmiş: Büyükelçi ötmeye başlamadan o iki korumanın salıverilmesini talep edecek ve daha da önemlisi, Dima'nın izini bulup onu derhal ülkesine gönderecek.

O ana kadar zengin finans cambazı Dima için seve seve sığınma sağlayan İsviçreli yetkililer, kaçak suçlu Dima için ülke çapında bir insan avı başlatıyorlar.

Fakat bu hazin hikâyenin içinde bir tuhaflık var ve bütün gayretine rağmen Luke bir türlü bunu çözemiyor. *O iki koruma hangi kuşkuya veya istihbarata dayanarak ikinci imzadan sonra Bellevue Palace'a geldi? Onları kim gönderdi? Ne yapmaları için talimat almışlardı? Ve neden?*

Ya da: *Prens ve biraderlerinin, ikinci imzadan sonra Dima'nın asla bozulmayacak vori yeminini bozmayı ve tüm zamanların kahpesi olmayı teklif ettiğini önceden bilmeleri için bir nedenleri var mıydı?*

Yine de Luke bu endişelerini Dima'ya açtığı zaman –sulandırılmış bir halde– onun hiç aldırmadığını görüyor. Hector bile aldırmıyor.

"Zaten daha ilk günden mahvolmuşuz!" diye bağırıyor Hector.

Taşınmalı mı? Gece karanlığında Zürih'e, Basel'e veya Cenevre'ye kaçmalı mı? Ellerine ne geçecek? Geride bir arı kovanı bırakmak için mi? Akılları karışmış dükkân sahipleri, ev sahipleri, emlakçılar ve köyün dedikodu çarkı...

"İstersen sana birkaç tane *tabanca* bulabilirim," dedi Ollie yine ümitsizce Luke'u neşelendirmek için. "Duyduğuma göre, yeni yasalara rağmen köyde silah bulunmayan tek ev bile yokmuş. Ruslar gelirse diyeymiş. Bu insanlar bizim yanımızda kimlerin olduğunu bilmiyorlar, değil mi?"

"Umarım öyledir," dedi Luke yiğitçe gülümseyerek.

Perry ve Gail'e yaşadıkları her gün masal gibi geliyordu. Sanki sorumluluklarını yerine getirmek üzere insanlığın uzak bir karakoluna getirilmiş gibiydiler.

Perry eğer oğlanlarla bir etkinlikte değilse –Luke onu anayollardan uzak durması için uyarmış, Aleksei de yükseklik korkusu olmadığını anlamıştı, aslında sadece Max'tan hoşlanmıyordu– Dima'yla yürüyüş yapıyor veya onunla orman kenarında bir bankta oturuyordu. Dima'nın vadiye öfkeli gözlerle bakışı Perry'ye onun Üç Baca'daki halini hatırlatıyordu. Dima bazen teybiyle birlikte ormanda tek başına yürümek isteyince, Ollie ve Luke da uzaktan gizlice onu izliyorlardı. Dima sigorta poliçesi olarak gördüğü kasetleri kendine saklıyordu.

Perry onun gün geçtikçe yaşlandığını fark etmişti. Belki de ihanetinin büyüklüğü onu etkilemeye başlamıştı. Belki de uzun uzun boşluğa bakarken veya teybine gizlice bir şeyler mırıldanırken huzur bulmak için bir iç hesaplaşma yapıyordu. Tamara'ya karşı gösterişli şefkati bu tahmini doğrular gibiydi. Belki de tekrar canlanan dine yönelik bir *vori* içgüdüsü Tamara'ya ulaşan yolu döşemişti.

"Benim Tamaram öldüğü zaman, Tanrı zaten sağırlaşmış olacak; ona o kadar çok dua ediyor ki," dediği zaman Perry onun kendi günahlarından arınması konusunda o kadar iyimser olmadığını sezmişti.

Perry, Dima'nın kendisine karşı gösterdiği hoşgörüye de hayret ediyordu. Diğer taraftan Dima, Luke'un, hemen sonra üzülerek geri aldığı yarım vaatleri nedeniyle ondan nefret eder hale gelmişti.

"Dert etme, Profesör. Bir gün hepimiz mutlu olacağız, tamam mı? Tanrı bütün bu boktan sorunu çözecek," dedi eli Perry'nin omzunda yürüyüş yaparlarken. "Viktor ve Aleksei senin bir kahraman olduğunu düşünüyorlar. Belki bir gün seni *vor* yaparlar."

Söylenen bu sözleri izleyen gürültülü kahkaha Perry'yi aldatmadı. Artık günlerden beri kendisini giderek artan bir sıklıkla Dima'nın derin erkek arkadaşları silsilesinde görmeye başlamıştı: Dima'yı erkek yapan ölmüş Nikita; katledilen ve onu koruyamadığı için utanç duyduğu müridi Mişa ve Kolıyma'daki bütün çelik yürekli savaşçılar.

Oysa Hector'un gece yarısı Perry'yi bir günah çıkartıcısı olarak araması hiç beklenen bir şey değildi. Londra'da işlerin Hector'un umduğu gibi pürüzsüz gitmediğini Perry de, Gail de biliyordu; bunu onlara Luke'un söylemesine gerek yoktu. Ne kadar gizlemeye çalışsa da, Luke'un vücut dili ve yaşadığı duygusal gerilim her şeyi anlatmaya yetiyordu.

Sabahın birinde şifreli telefonu çınlayınca Perry hemen uyanıp doğruldu; Gail arayanın kim olduğunu sormak için beklemeden hemen kızların odasına koştu. Hector'un sesini duyunca Perry'nin aklına gelen ilk şey onun Perry'den Luke'a moral vermesini iste-

yeceği, hatta daha iyimser bir tahminle, Dima'ların İngiltere'ye kaçırılmalarında daha aktif bir rol oynamasını rica edeceği oldu.

"Birkaç dakika seninle sohbet edebilir miyim, Milton?"

Bu gerçekten Hector'un sesi miydi? Ya da pilleri tükenmek üzere olan bir ses kayıt cihazı mıydı?

"Tabii."

"Arada bir okuduğum Polonyalı bir filozof."

"Adı ne?"

"Kolakowski. Adını duymuşsundur sanıyordum."

Perry bu adı duymuştu, ama söylemeye gerek görmedi. "Ne olmuş ona?" Bu adam sarhoş muydu? Malt viskisinin dozunu mu kaçırmıştı?

"İyi ve kötü hakkında çok katı görüşleri var – ki, bugünlerde ona hak veriyorum. Kötü kötüdür, nokta. Toplumsal çevreden kaynaklanmıyor. Mahrumiyetle veya uyuşturucu bağımlılığıyla da ilgisi yok. Kötülük *kesinlikle* ve *tamamen* ayrı bir insan gücü." Uzun bir sessizlik. "Sen bu konuda hiç düşündün mü?"

"Sen iyi misin, Tom?"

"Onu düşünüyorum. Kasvetli anlarda. Kolakowski'yi. Onu daha önce tanımadığına şaşırdım. Bir kanunu vardı. Bu koşullarda bayağı iyi bir kanun."

"Bu anın nesi kasvetli?"

"Adını Sonsuz Bolluk Kanunu koymuştu. Kanunun özü şöyle: Tek bir olay için sonsuz sayıda açıklama vardır. Sınırsız. Ya da ikimizin de anlayabileceği bir dille söylersek, sana hangi puştun çarptığını veya bunu neden yaptığını asla bilemezsin. İçinde bulunduğumuz koşullarda çok rahatlatıcı sözler, öyle değil mi?"

Gail odaya dönmüş, kapı eşiğinde durup onları dinliyordu.

"Eğer koşulları bilseydim, herhalde daha iyi bir yargıya varabilirdim," dedi Perry artık Gail'e doğru da konuşarak. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Tom? Biraz bozuk gibisin."

"Sanırım, yaptın bile Dick. Tavsiyen için teşekkür ederim. Sabah görüşürüz."

Görüşür müyüz?

"Yanında birisi var mıydı?" diye sordu Gail tekrar yatağa girerek.

"Sözünü etmedi."

Ollie'nin söylediğine göre Hector'un karısı Emily, Adrian'ın kazasından sonra evi terk etmişti. Hapishaneye daha yakın olan Norfolk'taki kır evinde kalıyordu.

Luke yatağının yanında kazık gibi durmuş, şifreli telefonu kulağında; Ollie bunu lavabonun kenarındaki teybe bağlamış. Öğleden sonra dört buçuk. Hector bütün gün aramamış, Luke'un mesajları da karşılıksız kalmıştı. Ollie taze alabalık ve balık sevmeyen Katya'ya şnitzel almak için alışverişe gitmişti. Ayrıca herkes patates kızartması istiyordu. Bugünlerde yemek önemli bir konuydu. Her bir öğün, birlikte yedikleri son yemek olabilir diye törensel bir havada yeniyordu. Kimi zaman yemek öncesinde Tamara'nın Rusça ettiği uzun bir şükran duası ve ardından defalarca haç çıkarması olurdu. Bazen de dua etmesi için herkes bekler, ama Tamara onları ilahi nimetlere layık görmeyip bunu yapmazdı. Bu öğleden sonra, yemek öncesi boş saatleri geçirmek amacıyla Gail küçük kızları dağın içinde gümbürdeyen şelaleyi göstermek için Trümmelbach'a götürmeye karar vermişti. Perry bu plana sıcak bakmıyor. Tamam, cep telefonu yanında olacak, ama dağın içinde sinyal alabilecek mi?

Gail umursamıyor. Her halükârda gidecekler. Çayırda ineklerin çıngırakları duyuluyor. Nataşa ağaç altında kitap okuyor.

"İşte," diyor Hector kararlı bir sesle. "İç karartan, lanet olasıca hikâyenin tamamı. Dinliyor musun?"

17

Luke dinliyor. Tam kırk dakika. Lanet olasıca hikâye gerçekten iç karartıyor.

Sonra, aceleye gerek görmediğinden, bir kez daha dinliyor. Yatağında uzanmış halde bir kırk dakika daha. Kısa bir hikâye. Kendi içinde bir hayli karmaşık ve komedi mi, trajedi mi olduğu zamanla ortaya çıkacak. Bu sabah saat sekizde Hector Meredith ve Billy Matlock şef yardımcısının dördüncü kattaki odasında kendi arkadaşlarının oluşturduğu bir düzmece mahkeme önüne çıkarıldılar. Haklarındaki iddianame okundu. Hector bunu kendi yorumu ve küfürleriyle süslemişti:

"Şef yardımcısı kabine bakanının onu çağırdığını ve ona bir teklifte bulunduğunu söyledi: Billy Matlock ve Hector Meredith adındaki adamlar birlikte çalışarak parlamento üyesi, Belediye önde geleni ve Surrey oligarklarının kıç yalayıcısı Aubrey Longrigg adındaki adamın ününü lekelemeye çalışıyorlar. Bunu yapma nedenleri de sanıkların Longrigg tarafından kişisel zarara uğradıklarını düşünmeleriymiş. Yani Billy dördüncü katta araları bozukken Aubrey'in ona yedirdiği

bokların öcünü alıyor; ben de Aubrey'in aile şirketimizi iflas ettirip bir Fransız öpücüğü karşılığında tekrar satın almaya çalıştığı için ona kinliymişim. Kabine bakanı *kişisel nedenlerden dolayı operasyonla ilgili kararlarımızın etkilendiğini* düşünüyormuş. Hâlâ dinliyor musun?

Luke dinliyor. Ve daha iyi dinlemek için şimdi doğrulmuş, yatağın ucunda oturuyor, başı ellerinin arasında, teyp de yanındaki komodinin üstünde.

"Böylece Aubrey'in çanına ot tıkama komplosunun baş azmettiricisi olan benden açıklama yapmam isteniyor."

"Tom?"

"Dick?"

"Aubrey'in çanına ot tıkamanın –gerçekten ikinizin yapmak istediği şey bu olsaydı da– adamımızı ve ailesini Londra'ya getirmekle ne ilgisi var?"

"İyi soru. Bunu aynı ruh haliyle cevaplayacağım."

Luke onu hiç bu kadar öfkeliyken duymamıştı.

"Şef yardımcısına göre herkes Servis'in Arena Holding'in banka kurma çabalarını sabote etmeye çalıştığını konuşuyormuş. Şef yardımcısının buradaki bağlantıyı nasıl adlandırdığını sana aynen söyleyeyim: Beyaz Atlı Şövalye Rus bankası milyarlarca doları masaya koyacak, bu milyarları sadece nakit sıkıntısı çeken para piyasasına enjekte etmekle kalmayıp Britanya endüstrisinin bazı dinozorlarına yatırım da yapacakmış. Ve tam, adı geçen Beyaz Atlı Şövalyeler amaçlarına ulaşacakken biz İstihbaratçı mastürbasyoncular ortaya çıkıp suç kazançlarıyla ilgili bir dolu ahlak edebiyatı yaparak bir çuval inciri berbat etmek istiyormuşuz."

"Senden açıklama yapmanı istediklerini söylemiştin," diye hatırlatıyor Luke.

"Açıkladım. Hem de bayağı iyi açıkladım. Ona bildiğim her şeyi söyledim. Benim eksik bıraktığım şey-

leri de Billy söyledi. Ve görsen şaşırırdın, şef yardımcısı dinledikçe kulakları dikilmeye başladı. Patronu kafasını kuma gömerken, onun işi hiç kolay değil. İkimiz dışında herkesi odadan çıkarıp bizi bir kez daha dinledi.

"Sen ve Billy'yi mi?"

"Billy artık bizim çadırın *içinde* ve çişini dışarıya yapıyor. Müthiş bir dönüşüm. Hiç olmayacağına, geç olsun."

Luke'un bu konuda kuşkuları vardı, ama keyif bağışlayıp kuşkusunu seslendirmedi.

"Peki, şu andaki konumumuz nedir?" diye soruyor.

"Yine başladığımız yere döndük. Resmi, fakat gayriresmi; Billy de bizimle birlikte olacak ve kargo uçağı benim bütçemden ödenecek. Yanında kalem var mı?"

"Tabii ki yok."

"O halde, iyi dinle. Bu andan itibaren yapacaklarımız şöyle olacak ve dönüp geriye bakmayacağız."

Luke iki kez dinledikten sonra aslında Eloise'i aramak için cesaretini toplamaya çalıştığını fark ediyor ve onu arıyor. Çok yakında evde olabilirim, hatta belki yarın geç saatlerde bile olabilir, diyor. Eloise ona ne gerekli görürse öyle yapmasını söylüyor. Luke, Ben nasıl, diye soruyor. Eloise, çok iyi, teşekkür ederim, diyor. Luke burnunun kanadığını fark edince tekrar yatağa uzanıyor ve yemek saatine kadar yatakta kalıyor. Sonra solaryumda Aleksei ve Viktor'a düğüm atmasını öğreten Perry'yle bir şey konuşmak için yanma gidiyor.

"Bir dakikan var mı?"

Luke onu mutfağa götürüyor. Burada Ollie patates kızartmakla meşgul.

"Bize bir dakika izin verir misin, Harry?"

"Tabii, Dick."

"Nihayet iyi haber var, çok şükür," diye başladı Luke, Ollie çıktıktan sonra. "Hector yarın akşam on birde Belp'te bizi bekleyecek küçük bir uçak ayarladı. Belp-Northolt. Uçağın kalkış ve iniş izinleri alındı. Bunu nasıl başardı, bilmiyorum, ama başardı işte. Hava karardıktan sonra Dima'yı Grund'a götüreceğiz, sonra da doğruca Belp'e. Northolt'a ayak basar basmaz onu bir güvenli eve götürecekler. Eğer bize vereceğini söylediği şeyleri verirse, onu resmen kabul edip ailenin geri kalanını da alacaklar."

"*Verirse* mi?" dedi Perry başını kuşkucu bir ifadeyle yana eğerek.

"Eh, verecek, değil mi? Bunu biliyoruz. Anlaşmamız böyleydi." Luke anlatmayı sürdürürken Perry hiçbir şey söylemedi. "Whitehall'daki efendilerimiz Dima kendini kanıtlayana kadar ailenin gelmesini istemiyorlar." Perry'den hâlâ bir karşılık gelmeyince, devam etti. "Hector onları hukuki usullere aykırı olarak ancak bu kadarını yapmaya ikna edebildi. Korkarım, durum bu."

"*Hukuki usuller mi?*" dedi Perry.

"Maalesef, bununla baş etmek zorundayız."

"Ben insanlarla baş etmek zorunda olduğumuzu sanıyordum."

"Aslında öyle," dedi Luke. "İşte bu nedenle Hector, Dima'ya bunu söyleyecek kişinin sen olmasını istiyor. Haberi benden değil, senden almasının daha iyi olacağını düşünüyor. Bence hemen yapmasan daha iyi olur. Yarın akşama doğru uygun zaman. Bütün gece surat asıp homurdanmasını istemeyiz. Saat altı suları iyi olur; hazırlık yapması için zamanı kalır."

Bu adamın hiç mi *esnekliği* yok, diye geçirdi içinden Luke. Onun bu başı eğik bakışına daha ne kadar katlanmak zorundayım?

"Peki ya istediklerini *vermezse*?" diye sordu Perry.

"Daha o aşamaya kimse gelmedi. Adım adım gidiyoruz. Korkarım, bu işler böyle yürüyor. Hiçbir zaman düz bir çizgi olmaz." Luke birden ağzından kaçırdığı bir cümle için hemen sonra pişman oldu. "Bizler akademisyen değiliz. Harekete geçeriz."

"Hector'la konuşmam gerek."

"Senin böyle söyleyeceğini tahmin etmişti. Aramanı bekliyor."

Perry daha önce Dima'yla birlikte yürüdüğü patikada tek başına yürüdü. Bir bank buldu, elinin tersiyle üstündeki çiy ıslaklığını silip oturdu ve düşüncelerini netleştirmeye çalıştı. Aşağıda, ışıklar içindeki eve baktı; Gail ve dört çocuk solaryum odasının ortasında oturmuş, Monopoly oynuyorlardı. Katya'nın ve Aleksei'nin itiraz seslerini duydu. Cep telefonunu çıkarıp bir süre baktıktan sonra Hector'a ulaşan düğmeye bastı. Hector hemen cevap verdi.

"Süslenmiş biçimini mi istersin, yoksa katı gerçekleri mi?"

İşte hayran olduğu, Bloomsbury'deki güvenli evde onu fırçalayan Hector buydu.

"Katı gerçeğe razıyım."

"Al o zaman. Bizim çocuğu buraya getirirsek onu dinleyecekler ve bir karara varacaklar. Onlara daha ötesini yaptıramıyorum. Daha düne kadar bunu yapmaya da razı değildiler."

"*Kim bunlar?*"

"*Yetkililer. Onlar.* Kim sandın be adam? Bizim çocuk isteneni veremezse, onu tekrar suya atacaklar."

"Hangi suya?"

"Herhalde Ruslara. Ne fark eder? Önemli olan isteneni *vermesi*. Vereceğini *ben* biliyorum, *sen* de biliyorsun. Onu burada tutmaya karar verdikten sonra ki, bu bir iki günden fazla sürmez, bütün aileyi alacaklar:

Karısını, çocuklarını, arkadaşının çocuklarını, varsa köpeğini."

"Yok."

"Özü şu: Prensip olarak bütün paketi kabul ettiler."

"Hangi prensip?"

"Çatlama! Bütün sabah Whitehall'daki aşırı eğitimli hıyarların her şeyi didik didik etmelerini dinleyip durdum zaten, bir de seni çekemem. Bir anlaşma yaptık. Bizim çocuk elindekileri satabildiği sürece, geri kalanı süratle halledilecek. Bunu vaat ettiler, ben de onlara inanmak zorundayım."

Perry gözlerini kapatıp dağ havasından derin bir soluk aldı.

"Benden istediğin nedir?"

"İlk gün istediğimden fazlasını değil. Daha büyük iyilik için asil ilkelerini bir yana bırak. Onu yumuşat. Ona belki dersen gelmeyebilir. Ona koşullarını kabul ettiğimizi, fakat sevdiklerine kavuşmasının biraz gecikebileceğini söylersen kabul eder. Hâlâ orada mısın?"

"Kısmen."

"Ona gerçeği söylersin, ama seçerek. Ona bir numara yaptığımızı düşünmesi için kapıyı aralarsan, hemen üstüne atlar. Bizler dürüst oyuncu İngilizleriz, ama aynı zamanda kalleş puştlarız. Bunu işittin mi, yoksa duvara mı konuşuyorum?"

"İşittim."

"O halde bana haksız olduğumu söyle. Onu yanlış değerlendirdiğimi söyle. Daha iyi bir planın olduğunu söyle. Senden başka kimse olmaz. Bu bizim en iyi halimiz. Sana inanmazsa, kimseye inanmaz."

Yataktaydılar. Vakit gece yarısını geçmişti. Yarı uykuda olan Gail pek bir şey konuşmamıştı.

"Bir şekilde elinden alınmış," dedi Perry.

"Hector'un mu?"

"Öyle görünüyor."

"Belki daha en başından beri onun elinde değildi," dedi Gail. Sonra da, "Sen kararını verdin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"O halde, sanırım vermişsindir. Bence karar vermemek de bir karardır. Bence sen kararını verdin ve bu yüzden uyuyamıyorsun."

Ertesi akşam saat altıya çeyrek varken. Ollie'nin peynir fondüsü büyük bir keyifle yenerek silinip süpürülmüştü. Dima ve Perry yemek salonunda yalnız kaldılar; avizenin altında yüz yüze, ayakta duruyorlardı. Luke taktik gereği köyde yürüyüşe çıkmıştı. Gail'in yönlendirmesiyle, kızlar bir kez daha *Mary Poppins* filmini izliyorlardı. Tamara oturma odasına çekilmişti.

"Aparatçikler bundan fazlasını teklif edemiyorlar," dedi Perry. "Bu gece sen Londra'ya gidiyorsun, ailen de birkaç gün sonra peşinden gelecek. Aparatçikler bu konuda ısrarlılar. Onların da uymak zorunda oldukları kurallar var. Her şey için kural var. Bunun için bile."

Kısa cümlelerle konuşuyordu, Dima'nın yüzünde en küçük bir ifade değişikliği, bir yumuşama belirtisi veya anlayış gösteren bir pırıltı, hatta direnç var mı diye bakıyordu, ama karşısındaki yüz tamamen ifadesizdi.

"Ben yalnız gideyim mi istiyorlar?"

"Yalnız değil. Dick de seninle birlikte Londra'ya gidecek. Formaliteler tamamlanıp aparatçikler kuralları yerine getirdikten sonra hepimiz sizin ardınızdan Londra'ya geleceğiz. Gail, Nataşa'ya bakacak," diye eklerken Perry belki onun birinci endişesi bu olur diye umuyordu.

"Hasta mı? Nataşam *hasta* mı?"

"Yok canım. *Hasta* falan değil. O daha çok genç. Çok güzel. Kaprisli. Saf. Yabancı bir ülkede onunla yakından ilgilenilmesi gerekecek, hepsi bu."

"Tabii," dedi Dima başını sallayarak. "Tabii. O da annesi gibi çok güzel."

Birden başını yana eğdi, sonra aşağıya bakıp sanki Perry'nin paylaşmasına izin vermediği bir endişe veya karanlık bir anı denizine daldı. *Biliyor* mu? Tamara dalgınlığına gelip ağzından kaçırmış *olabilir* miydi? Nataşa'nın beklentilerinin tersine, Dima, Max'in peşine düşeceği yerde kızının sırrını ve acısını içine mi atmıştı? Perry için kesin olan bir şey varsa, tahmin ettiği gibi Dima öfkeyle parlayıp teklifi reddetmemiş, bürokrasi karşısında mahkûmlara özgü bir şekilde boyun eğmişti. Ve bu da Perry'yi onun öfke patlamasından çok daha fazla rahatsız ediyordu.

"Birkaç gün, öyle mi?" diye tekrarladı Dima sanki hakkında verilen hükmü seslendirir gibi.

"Birkaç gün diyorlar."

"Bunu Tom mu söyledi? *Birkaç gün*?"

"Evet."

"Bu Tom iyi bir adam, değil mi?"

"Öyle olduğunu sanıyorum."

"Dick de öyle. O puştu az kalsın öldürecekti. "Gail, Tamarama da bakacak mı?"

"Gail Tamaranla yakından ilgilenecek. Oğlanlar da ona yardım edecekler. Ben de burada olacağım. Londra'ya gelene kadar bütün ailenle ilgileneceğiz. Sonra İngiltere'deyken de sizinle ilgileneceğiz."

Dima bir süre bunu düşündükten sonra fikre ısınmaya başladı.

"Nataşam Roedean Okulu'na gidecek mi?"

"Belki Roedean olmayabilir. Bunu vaat edemem. Belki ondan daha iyi okullar vardır. Herkese iyi okullar bulacağız. Çok iyi olacak."

Birlikte sahte bir ufuk resmi yapıyorlardı. Perry bunu biliyordu; Dima da biliyordu ve seve seve kabul ediyordu, çünkü göğsünü öne çıkarıp sırtını dikleştirmiş, yüzünde de Perry'nin Antigua'daki tenis kortundan hatırladığı o yunus gülümsemesi belirmişti.

"O güzel kızla bir an önce evlen, Profesör, duydun mu?"

"Sana davetiye göndeririz."

"Çok deve eder," diye mırıldanıp kendi esprisine gülümsedi; Perry'nin gözünde bu gülümseme bir yenilgi ifadesi değil, sanki hayatları boyunca birbirlerini tanıyorlarmış gibi, aradan geçen zamana olan gülümsemeydi. Perry gerçekten de artık onu hayatı boyunca tanımış gibi hissediyordu.

"Benimle bir kere Wimbledon'da oynar mısın?"

"Tabii. Ya da Queens'te. Orada hâlâ üyeyim."

"Korkup kaçmak yok, tamam mı?"

"Kaçmak yok."

"Bahse de girelim mi? Daha ilginç olur."

"Göze alamam. Kaybetme ihtimalim var."

"Korktun, ha?"

"Evet."

Sonra da Perry'nin korktuğu gibi sarılma aşaması geldi; o kocaman, nemli ve titreyen gövdeyle uzun süre tekrar tekrar kucaklaştı. Ama ayrıldıkları zaman Perry onun yüzünde bütün canlılığın solmuş, kahverengi gözlerindeki pırıltının sönmüş olduğunu fark etti. Sonra Dima sanki bir komut almış gibi topuklarının üstünde döndü ve Tamara'yla diğer aile üyelerinin beklemekte olduğu oturma odasına yürüdü.

Perry'nin Dima'yla birlikte o gece veya herhangi bir gece İngiltere'ye uçma ihtimali hiç olmamıştı. Luke bunu başından beri biliyordu ve Hector'dan hayır cevabı almak için ona sormasına gerek yoktu. Cevap hiç

beklenmedik bir şekilde evet olsaydı bile Luke buna karşı çıkardı: Eğitimsiz, hevesli amatörlerin çok değerli ilticacılara eşlik etmesi onun profesyonellik anlayışına ters düşerdi.

Bu nedenle, Perry'ye acımaktan çok operasyonun düzgün yürümesi için onun Bern'den Belp'e kadar olan yolculukta yanlarında gelmesini kabul etti. Önemli bir istihbarat kaynağım ailesinin bağrından söküp hiçbir garanti vermeden Servis'e teslim ediyorken, ona çok güvendiği birinin avuntusunu sağlamak tedbirli bir davranış olurdu.

Yine de eğer Luke yürek paralayan veda sahneleriyle karşılaşacağını sandıysa, korktuğu gibi olmadı. Karanlık çöktü. Evin içini sessizlik kapladı. Dima iki oğlunu ve Nataşa'yı seraya çağırdı; onlarla konuşurken Perry ve Luke ön taraftaki holde, onları işitmeyecekleri bir yerde beklediler; Gail kızlarla *Mary Poppins*'i izlemeye devam etti. Dima Londralı centilmen casusların huzuruna çıkacağı için mavi çizgili takım elbisesini giymişti; Nataşa onun en iyi gömleğini ütülemiş, Victor İtalyan ayakkabılarını boyamıştı; Dima ayakkabıları için endişeliydi; Ollie'nin cipi park ettiği yere kadar giderken ya kirlenirlerse? Ama, Ollie dağda yapılacak yolculuk için battaniye, eldiven, kalın yün berelerle birlikte Dima'ya bir çift lastik galoş da almış, bunları hole koymuştu. Dima ailesine peşinden gelmemelerini söylemiş olmalıydı, çünkü odadan tek başına çıktı. Yüzünde, tıpkı Aubrey Longrigg'le birlikte Bellevue Palace'ın kapısından girerken olduğu gibi, canlı ve pişmanlık göstermeyen bir ifade vardı.

Onu görünce Luke'un yüreği kabardı. İşte bizim en değerli tanığımız – Luke'un kendisi de diğer tanık olacaktı. Luke perde arkasındaki A tanığı veya önündeki sıfatsız tanık olacaktı. O da, Hector da toplumdan dışlanacaklardı. Aubrey Longrigg ve mutlu çetesini mıh-

lamaya yardım edecekti. Eğitim okulundaki beş yıllık sözleşmenin, bu tesise yakın konforlu lojmanın, Ben için civardaki kaliteli okulun, Londra'daki evini satmayıp kiraya vermenin canı cehennemeydi. Cinsel serbestlikle özgürlüğü karıştırmayı bırakacaktı. Eloise ona tekrar güven duyana kadar usanmadan onu ikna etmeye çalışacaktı. Ben'le oynadığı bütün satranç maçlarını sonuna kadar götürecek ve eve makul bir saatte gelebileceği, hafta sonraları serbest kalacağı bir iş bulacaktı. Daha kırk üç yaşındaydı, Eloise ise kırk bile değildi.

Bu nedenle, Dima'nın yanında üçü birden Ollie'nin peşinden cipe yürürlerken Luke'un içinde bir şeylerin bittiği, başka şeylerin başladığı hissi hâkimdi.

Perry'nin yolculuk sırasında yarım yamalak algıladığı şeyler vardı: Ay ışığında kaçaklar gibi ormanın içinden geçip Kleine Scheidegg'e inişleri, Ollie direksiyonda, Luke ön koltukta, onun yanında oturuyor, araç virajlarda sert dönüşler yaparken Dima'nın iri gövdesi Perry'nin omzuna çarpıyor ve Dima bu durumlarda bir yere tutunmaya gerek görmüyordu. Ve tabii, Eiger Dağı'nın hayalet gibi siyah gölgesi giderek yaklaşıyordu. Küçük Alpiglen İstasyonu'nu geçtikleri sırada ay ışığıyla aydınlanmış Beyaz Örümcek'e bakıp buraya tırmanmayı, Gail ile evlenmeden önce bağımsızlığının son işi olarak bunu yapmayı kendine vaat ediyordu.

Scheidegg Tepesi'ne çıkarlarken Ollie cipin bütün ışıklarını söndürdü ve büyük otelin yanından hırsızlar gibi geçtiler. Altlarında Grindelwald'ın ışıltısı göründü. İnişe başladılar, ormana girip ağaçlar arasından onlara göz kırpan Brandegg'in ışıklarını gördüler.

"Bundan sonra yol sert asfalt olacak," dedi Luke, Dima engebeli araziden etkilenmiş olabilir diye.

Ama Dima ya bunu duymadı ya da umurunda değildi. Başını geriye atmış, bir eli göğsünde, diğer kolu Perry'nin omzu arkasında koltuk boyunca uzatılmıştı.

Yolun tam ortasında iki adam bir el fenerini sallıyorlardı.

Fener tutmayan adam eldivenli elini komut verir gibi kaldırıyor. Üstünde uzun bir pardösü var, fakat başının yarısı kel olduğu halde şapkası yok. Fener tutan adam polis üniforması ve pelerin giymiş. Ollie cipi kenara çekerken onlara neşeli bir sesle bağırıyor.

"Selam beyler, burada *neler oluyor* böyle?" diye soruyor Perry'nin daha önce ondan hiç duymadığı İsviçre Fransızcasıyla. "Biri Eiger'den mi düşmüş? Biz hiçbir şey görmedik."

Luke brifing toplantısında Dima'nm zengin bir Türk olduğunu söylemişti. Park Otel'de kalıyordu ve İstanbul'daki karısı fena halde hastalanmıştı. Arabasını Grindelwald'da bırakmıştı, bizler de ona yardımcı olmaya çalışan iki yardımsever İngiliz'iz. Soruşturulursa, yalan olduğu ortaya çıkardı, ama bir kerelik işe yarayabilirdi.

"O zengin Türk neden Wengen'den Lauterbrunnen'e trenle gitmeyip Grindelwald'a taksiyle gitmemiş?" diye sormuştu Perry.

"Bunun mantığını kimse sorgulamaz," demişti Luke. "Dağı ciple aşarsa bir saat kazanmış olur. Gece yarısı Kloten'den Ankara'ya kalkan bir uçak var."

"Var mı?"

Polis üniformalı adam fenerini cipin ön camındaki mor üçgen pula tutuyor. Üstünde G harfi var. Sivil kıyafetli adam onun arkasında, fener ışığının ardında olduğu için yüzü görünmüyor. Ama Perry onun neşeli sürücüyü ve üç yolcusunu dikkatle incelediğini seziyor.

"Bu cip kimin?" diye soruyor polis memuru mor üçgeni incelemeyi bitirince.

"Arni Steuri. Sıhhi tesisatçı. Arkadaşım olur. Sakın bana Grindelwald'lı Arni Steuri'yi tanımadığını söyleme. Yeri anacaddededir, elektrikçinin bitişiğinde."

"Scheidegg'den bu gece mi yola çıktınız?" diye soruyor polis memuru.

"Wengen'den."

"*Wengen'den Scheidegg'e* bu ciple mi gittiniz?"

"Ne sandın? Uçtuğumuzu mu?"

"Eğer Wengen'den Scheidegg'e bu ciple çıktıysanız, Lauterbrunnen'den verilen ikinci bir taşıt pulunuz olması gerekir. Ön camınızdaki taşıt pulu *sadece* Scheidegg-Grindelwald arası için."

"Söyler misin bana sen *kimin* tarafındasın?" diye soruyor Ollie hâlâ neşeli görünmeye çalışarak.

"Aslında ben Mürrenliyim," diyor polis ciddi bir ifadeyle.

Bunu bir sessizlik izliyor. Ollie bir melodi mırıldanmaya başlıyor; bu da Perry'nin daha önce ondan duymadığı bir şey. Bir yandan şarkı mırıldanıyor bir yandan da polisin fenerinin ışığında sürücü tarafındaki kapının cebinde bulunan belgeleri karıştırıyor. Perry kıpırdamadan oturduğu halde sırtından ter boşanıyor. O güne kadar en zorlu tırmanışlar bile onu terletmemiş. Ollie ararken mırıldanmayı sürdürüyor, ama artık eski pişkinliği kalmamış. Perry kendi kendine, ben Park Otel'de kalan bir müşteriyim, diyor. Luke da başka bir müşteri. İngilizce konuşamayan ve karısı ölüm döşeğinde olan zavallı bir Türk'e yardım ediyoruz. Bir kerelik işe yarayabilir.

Sivil giyimli adam öne çıkmış, cipin yanından uzanıyor. Ollie'nin mırıldanması inandırıcılığını iyice

kaybetmiş. Nihayet sanki pes eder gibi doğruluyor, ama elinde buruşuk bir kâğıt parçası var.

"Belki bu işinize yarar," diyor ikinci taşıt pulunu polis memuruna uzatarak; bunda mor yerine sarı bir üçgen var ve üstünde G harfi yok.

"Bundan sonra iki taşıt pulunu da ön cama yapıştırın," diyor polis memuru.

Fener söndürülüyor. Tekrar yola çıkıyorlar.

Park edilmiş haldeki BMW Perry'nin amatör gözünde aynen Luke'un bıraktığı gibi duruyordu – tekerlek kilidi takılmamış, cam sileceklerinin arasına bir şey sıkıştırılmamıştı. Dima ona söylendiği gibi cipin arkasında oturuyordu: Ollie arabanın etrafında temkinli gözlerle dolanırken, Luke içinde bir şey aradı, ama bulamadı. Sonra Ollie sürücü kapısını açtı, Luke, Perry ve Dima'ya hemen gelmelerini işaret etti. BMW'nin içinde de aynı oturma düzeni vardı. Ollie direksiyonda, Luke yanında, Perry ve Dima arka koltuktaydılar. Durduruldukları sırada ve arabanın içi aranırken Dima'nın hiç kıpırdamaması ve herhangi bir işaret vermeyişi Perry'nin dikkatini çekmişti. Sonunda onun mahkûm havasına girmiş olduğuna hükmetti. Onu bir hapishaneden başkasına naklediyoruz, ayrıntılar da onun sorumluluğunda değil.

Perry arada bir peşlerinden gelen var mı diye dikiz aynalarından bakıyordu, ama onları takip eden yoktu. Bazen bir araba sanki onları izliyormuş gibi görünüyor, ama Ollie biraz yavaşlayınca, yanlarından geçip gidiyordu. Yanında oturan Dima'ya baktı. Uyuyordu. Kelliğini gizlemek için o yün bere hâlâ başındaydı. Takım elbisesi olsa da, başının kapalı olması için Luke ısrar etmişti. Arada bir arabanın savrulmasıyla Dima, Perry'ye dayanıyor, berenin yünü Perry'nin burnunu gıdıklıyordu.

Otobana çıkmışlardı. Sodyumlu lambaların ışığında Dima'nın yüzü bir ölüm maskesine benzemişti. Perry saatine baktı; neden baktığını bilmiyordu, ama geçen zaman ona avutucu gelmekteydi. Belp Havaalanı'm gösteren mavi tabela göründü.

Havaalanı herhangi bir havaalanının olmaması gerektiği kadar karanlıktı. Perry'nin dikkatini çeken ilk şey bu oldu. Tamam, saat gece yarısını geçmişti, ama insan bunun gibi küçük ve uluslararası statüsü olmayan bir havaalanında bile daha fazla ışık olacağını beklerdi.

Pek formalite de yoktu; Luke göründüğü kadarıyla etraftaki tek resmi yetkili olan mavi tulumlu, bitkin, soluk yüzlü bir adamla özel bir konuşma yaptı. Adama belge gibi bir şey gösterdi – pasaport olamayacak kadar küçüktü, o halde bir kart, sürücü ehliyeti veya belki de içi dolu küçük bir zarf olabilirdi.

Her ne idiyse, mavi tulumlu adam daha iyi görmek için arkasındaki lambanın ışığı altına gitti. Tekrar Luke'a döndüğünde o şey artık elinde değildi; ya kendisinde kalmış ya da Luke'a geri vermişti; Perry ne olduğunu görememişti.

Mavi tulumlu adam hiçbir şey söylemeden gözden kayboldu. Kimsenin müdahalesi olmadan bir dizi paravanı aşıp bagaj bandına geldiler. Dört cam kapıyla doğruca piste açılan çıkış salonuna girdikleri zaman Perry hayretler içindeydi. Kimse bagajları incelememiş, ayakkabılarını ve ceketlerini çıkarmalarını istememiş, ülkede ne kadar kaldınız, neden geldiniz gibi asap bozucu sorular soran asık suratlı görevliler olmamıştı.

Eğer bu ayrıcalıklı muamele Hector'un özel girişimleri sonucu gerçekleşmişse –ki, gerek Luke gerekse Hector bunu Perry'ye belirtmişlerdi– o zaman Perry'nin diyeceği tek şey bravo Hector olurdu.

Piste açılan dört cam kapı Perry'nin gözünde kilitli ve sürgülü görünüyordu. Ama Luke'un bir bildiği vardı; sağ taraftaki kapıya gidip hafifçe çekti –o da nesi!– kapı açılıverdi ve içeriye serin hava doldu. Tüm vücudunu hararet basan Perry'ye bu serinlik ilaç gibi gelmişti.

Kapı açıldıktan sonra Luke elini Dima'nın koluna koydu ve onu nazikçe Perry'nin yanından ayırdı; Dima'dan hiç itiraz gelmedi. Sonra aniden sola döndüler ve Perry'yi sanki davet edildiğinden kuşkuluymuş gibi bir şekilde geride bıraktılar. Dima'da bir değişiklik olmuştu. Perry bunun ne olduğunu anladı. Kapıdan çıkarlarken Dima yün beresini çıkarıp oradaki bir çöp kutusuna atmıştı.

Perry de onların ardından sola dönünce Dima ve Luke'un biraz önce görmüş oldukları şeyi gördü: Elli metre ötede, burun kısmında iki pilotun bulunduğu, ışıları sönük, pervaneleri yavaşça dönen çift motorlu bir uçak.

Vedalaşma olmadı.

Bunun iyi mi kötü mü olduğuna Perry ne o anda ne de daha sonra karar verebildi. O ana kadar o kadar çok kucaklaşma, selamlaşma vedalaşma sevgi gösterileri olmuştu ki, belki de bir daha tekrarlanması fazla gelecekti.

Ya da belki –her zaman belki– Dima konuşamayacak, dönüp ona bakamayacak kadar dolmuştu. Belki de o küçük uçağa doğru yürürken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Artık Dima'nın iki adım gerisinden yürümekte olan Luke da Perry'ye bir şey söylememişti. Gözleri önündeki adamdaydı, arkada duran Perry'de değil. Kel kafalı, sırtı dimdik, gizlemeye çalıştığı topallaması belli Dima'da.

Ve tabii, Luke'un Dima'yla olan ilişkisinde bir taktik vardı. Luke'un yaptığı her işte taktik olurdu. Perry'nin

gençliğinde tırmandığı Cumbrian Tepeleri'nde koyun güden akıllı çobandı. Bütün aklını ve fizik gücünü odaklayarak koyunları kulübenin kapısına doğru yönlendirir, hayvanların ürkmesi, inat edip durması veya kaçması ihtimaline karşı hep tetikte olurdu.

Ama Dima ürkmedi, inat edip durmadı veya kaçmaya kalkışmadı. Dimdik basamakları çıkıp karanlığın içine girdi, o girer girmez Luke da ardından basamakları çıktı. Kapı içeriden kapatıldı ve uçak gövdesindeki o kara delik kayboldu.

Uçağın kalkışıyla ilgili Perry'nin aklında belli bir şey kalmamıştı. Sadece Gail'e telefon edip "Kartal uçtu" gibisinden esprili bir şey söylemeyi, sonra şehre gitmek için bir otobüs veya taksi mi bulsa yoksa yürüse mi diye düşündüğünü hatırlıyordu. Belp merkezine ne kadar uzaklıkta olduğuna emin değildi. Sonra yanında Ollie'nin durduğunu gördü ve Gail ile babasız ailenin bulunduğu Wengen'e nasıl gideceğini hatırladı.

Uçak havalandı, Perry el sallamadı. Uçağın yükselişini ve keskin bir dönüş yaptığını gördü; Belp Havaalanı civarında birçok tepe ve küçük dağ vardı ve pilotlar çevik olmak zorundaydılar.

Ve hiçbir infilak olmadı. Ya da Perry'nin kulaklarına kadar gelen bir patlama olmadı. Daha sonra, keşke olsaydı, diye düşünecekti. Sadece kum torbasına inen eldivenli bir yumruğun vuruş sesi ve siyah tepelerin ardında uzun beyaz bir parlama; ardından kesin bir hiçlik, ne görecek ne de işitecek bir şey... Ta ki, polis, ambulans ve itfaiye araçlarının sirenleriyle etrafı aydınlatan flaşörleri belirene kadar.

Şu anda verilmiş yarı resmi karar mekanik arıza. Bir motor arızası. Çevrede ismi verilmeyen bakım ekibinin gevşekliği konuşuluyor. Zavallı küçük Belp Hava-

alanı zaten uzun zamandan beri uzmanların şamar oğlanı olmuşken, şimdi de ağır eleştirilere maruz. Yer kontrolörleri de hatalı olabilir. İki komite bu konuda görüş birliğine varamadılar. Kaza nedeni belirlenene kadar sigorta şirketleri hiçbir ödeme yapmayacaklar. Kömürleşmiş cesetler hâlâ akılları karıştırıyor. İki pilotun durumu belli: Kargo uçağı pilotları, fakat yeterince uçuş tecrübeleri var, içki içmemişler, ikisi de evli, uyuşturucu veya alkol izine rastlanmadı; sicilleri lekesiz, eşleri de arkadaş. Dolayısıyla iki trajedi, ama medya nazarında sadece bir günlük haber. Neden Bogotá'daki Britanya Büyükelçiliği'nin eski bir memuru kuşkulu bir Rus-İsviçreli oligarkla aynı uçağı paylaşıyordu sorusuna hiçbir açıklama getirilemiyordu. Seks miydi? Uyuşturucu muydu? Silah mıydı? Bunların hiçbirini gösteren en küçük bir delil bile yoktu. Bugünlerde çok yaygın olan terör de düşünüldü, ama ihtimal verilmedi.

Hiçbir grup bu olayı sahiplenmedi.

SON

TEŞEKKÜR

Rus mafyası hakkında önemli çalışmalara imza atmış olan Oxford Üniversitesi Kriminoloji Kürsüsü'nden Profesör Federico Varese'ye beni aydınlattığı için; Bérengère Rieu'ya, beni Roland Garros Stadyumu'nun sahne arkasına götürdüğü için; Eric Deblicker'e bana kendi kulübüm Club des Rois'e çok benzeyen Bois de Boulogne'deki özel tenis kulübünü gezdirdiği için; Buzz Berger'e tenisteki vuruşlarımı düzelttiği için; akıllı ve sadık Fransız editörüm Anne Freyer'e; Bombay Borsası hakkında verdiği tavsiyeler için Chris Bryans'a; bana kendileri kadar titiz olmayan meslektaşlarının uygulamaları hakkında bilgi veren namuslu bankerler Charles Lucas ve John Rolley'e; İsviçre'de yanlış yönlere sapmamı önleyen Ruth Halter-Schmid'e; Bernese Oberland'da bana kılavuzluk eden Urs von Almen'e; Bern'deki Bellevue Palace Oteli müdürü Urs Bührer'e bana kusursuz tesisinde tatsız bir olayı sahnelememe izin verdiği için; ve sayısız becerilerine düzeltmenliği de ekleyen çok değerli sekreterim Vicki Phillips'e çok teşekkür ederim.

Ve okurlarım arasında en gönlü bol ve basiretli olan dostum Al Alvarez'e saygılarımı sunarım.

John le Carré, 2010

ULUSLARARASI ÇOKSATAR

HAİN

JOHN LE CARRÉ

"Ustadan müthiş bir kitap. Okuması büyük bir deneyim."
Henning Mankell

Ekonomik durgunluk İngiltere'yi kasıp kavururken, genç Oxford profesörü Perry ile avukat sevgilisi Gail, Karayip adalarından Antigua'ya tatile giderler. Orada tanıştıkları Rus milyarderi Dima genç sevgilileri bir an olsun yalnız bırakmaz ve onları kendi peşinden Paris'e, İsviçre'ye, Londra'nın karanlık sokaklarına, içinden çıkılması imkânsız bir muammanın içine sürükler.

Politik gerilim ve casusluk romanlarının tartışmasız en büyük kalemi olan John le Carré okuyucunun karşısına bu kez uluslararası kara para aklama organizasyonunun başını çektiği muazzam büyüklükte bir entrikanın deşifre edildiği yeni bir başyapıtla çıkıyor. *Hain*'de, yaşadığımız dünyada gerçek otoriteyi devletlerin mi, yoksa bir avuç oligarkın mı elinde tuttuğu sorusunun en açık yanıtını bulacaksınız.

"John le Carré'nin yeni hız treni Alfred Hitchock'tan tatlar taşıyor."
-The New York Times

"İngiltere'nin bugünkü durumunu öğrenmek istiyorsanız bu kitabı okumanız yeterli."
-Evening Standard

ALFA
www.alfakitap.com
/alfakitap
/alfakitap

ALFA POLİSİYE
ISBN 978-605-171-124-9

THG
462358
D:4R